பன்னிரண்டு உத்தமிகள் கதை

BRIEF BIOGRAPHIES

OF THE

GREAT AND GOOD WOMEN

OF THE

VICTORIAN ERA

WRITTEN IN ENGLISH BY

LADY BENSON, LADY ARBUTHNOT, MISS G
COOPER, MISS SPRING BRANSON, & MRS. GRIGG.

FREELY TRANSLATED INTO TAMIL

BY

Dewan Bahadur V. KRISHNAMACHARIAR,

FELLOW OF THE UNIVERSITY OF MADRAS; CHAIRMAN OF THE BOARD OF DRAVIDIAN STUDIES; MEMBER OF THE EDUCATIONAL INSPECTORATE AND TEXT-BOOK COMMITTEE; CHAIRMAN OF THE PUBLICATION COMMITTEE OF THE MADRAS S. P. C. A.; MEMBER OF THE SOCIETY OF ARTS, LONDON; AUTHOR OF SEVERAL ILLUSTRATED VERNACULAR PUBLICATIONS; EDITOR OF "HOME SERIES;" "THE MAHARANI SERIES;" "JANAVINODHINI;" AND REGISTRAR OF BOOKS

(Approved by the Text-Book Committee and declared suitable to serve as a model for composition by the "Tamil Composition Committee" appointed by the Syndicate of the University of Madras.)

HUMPHREY MILFORD
RD UNIVERSITY PRESS,
MADRAS AND BOMBAY

1917 [REVISED EDITION.

THE REGISTRAR
AUG 1917
MADRAS

600 008

Y15wx
N17
172856

Works By

Dewan Bahadur V. KRISHNAMACHARIAR

திவான் பஹதூர் - வி. கிருஷ்ணமாசாரியர் அவர்கள்

TAMIL—தமிழ்] இயற்றிய நூல்கள். [*Price per copy*

Rs. A. P.

1. Picture Alphabet Sheet coloured and mounted on card-board or on cloth
   தமிழ் எழுத்துக்களின் வர்ணப்படம். (அட்டையில் அல்லது துணியில் ஒட்டியது) ... 1 8 0
2. Picture Alphabet in book form
   சித்திர எழுத்துக்கள் (புஸ்தகமாயுள்ளது) ... 0 5 0
3. Tamil Alphabet in Rhyme, with an English Alphabet sheet making a double Alphabet
   தமிழ் எழுத்துப் பாட்டுகள் (இங்கிலீஷ் எழுத்துக்களுடன்) ... 0 2 0
4. Alphabet in Rhyme set to Music—a companion to Picture Alphabet
   இசைக்கிசைந்த தமிழ் எழுத்துக்கள்—சித்திர எழுத்துப் புஸ்தகத்தைச் சார்ந்தது ... 0 1 0
5. Primer with Illustrations
   பாலபாடம் (படங்களுடன்) ... 0 2 0
6. First Elementary Nature Reader with Illustrations. (Approved by the Text-Book Committee)
   இயற்கை வாசக முதற்பாட புத்தகம் (படங்களுடன்) டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியாரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றது ... 0 3 0
7. Second Elementary Nature Reader with Illustrations. (Approved by the Text-Book Committee)
   இயற்கை வாசக இரண்டாம்பாட புத்தகம் (படங்களுடன்) டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியாரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றது ... 0 5 0
8. Do do. with charming coloured plates. (Approved by the Text-Book Committee)
   ஷை ஷை (அழகிய வர்ணப்படங்களும் சேர்ந்தது). டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியாரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றது ... 0 6 0
9. Pictorial Play Grammar in familiar conversation with Games or the Elements of Tamil Grammar explained in a series of conversations and easy games
   இலக்கண விளையாட்டு (விளையாட்டு மூலமாகவும் சம்பாஷணை மூலமாகவும் இலக்கணங் கற்பிப்பது)... 0 8 0
10. Select Fables of Æsop in Tamil verse with Music and Illustrations
    ஈசாப்பு கதைப் பாட்டுகள் (படங்களுடன்) ... 0 3 0
11. The Beginning and the End
    முதலும் முடிவும் ... 0 1

பன்னிரண்டு

உத்தமிகள் கதை

20 AUG 1917
MADRAS

(படங்களுடன்)

லேடி பென்ஸன், லேடி அர்பத்னெட், மிஸ் கில்பெர்ட் கூப்பர்,
மிஸ் ஸ்ப்ரிங் ப்ரான்ஸன், மிஸஸ் எச். பி. க்ரிக் என்னும்
ஆங்கில துரைமகளிர்களைக் கொண்டு ஆங்கிலத்தில்
எழுதுவித்ததை

தீவான் பஹாதூர்
வி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்கள்
[சென்னை சர்வகலாசாலை அங்கத்தினர்; திராவிட கலாசபை
அக்கிராசனாதிபதி; லண்டன் வித்யாசங்கம் முதலியவற்றின்
அங்கத்தினர்; பல நூல்களின் ஆசிரியர்; 'ஜனவினோ
தினி' 'மஹாராணி' பத்திராசிரியர்]

எளிய இனிய தமிழ் நடையில் மொழிபெயர்த்தது.

[டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியாராலும், யூனிவர்ஸிட்டி வியாசக்
கமிட்டியாராலும் அங்கீகரிக்கப்பெற்றது.]

ஆக்ஸ்பர்ட் யூனிவர்ஸிட்டி ப்ரெஸ்
ஜியார்ஜ்டவுன், சென்னை;
பம்பாய்.

ஜிஸ் ர் செய்தது.] [இரண்டாம் பதிப்பு.

1917

அறிக்கை

இந்நூலைப் பதிப்பிப்போர், இதன் உரிமையை உரியாரிடமிருந்து முறைப்படி கிரயத்துக்குப் பெற்றுள்ளனராதலால், இந்நூல் முழுவதையுமேனும், ஒரு பாகத்தையேனும், இதனின் வேறுபோலக் காட்டி மேலுக்குச் சிறிது மாற்றியேனும் வெளியிடுவோர் குற்றவாளிகளாக அரசாங்கத்தார் தண்டனைக்குட்படுத்தப்படுவார்கள்.

172856

மாட்சிமை தங்கிய விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினியார்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF JOCUMENTS
REGISTERED
10 AUG 1917
MADRAS.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF JOCUMENTS
REGISTERED
AUG 1917
MADRAS.

PREFATORY NOTE

All will allow that our school and family Libraries ought to contain a good selection of modern literature of a healthy kind to suit each successive period of child-life, in order that a habit of reading may be formed and a love for books may increase with the child's growth. Young people of our day, especially girls of eleven and twelve years of age who have got beyond short stories and fairy tales, are interested in books of a higher type. To meet the demand then of such as have reached a higher level, we ought to provide a useful and wholesome collection of miscellaneous literature in their mother tongue.

To such modern literature, the present series of biographical sketches of the "GREAT and GOOD WOMEN of the VICTORIAN ERA" is intended as a small contribution. The moral influence brought to bear upon the readers of these true stories of the lives of the much admired women-philanthropists cannot but do its vital work as an "impressed force" or invisible pressure from without. If it is something outside the thermometer that produces a change in the thermometer, it is equally certain that it is some outside influence that produces a moral change upon us. This truth was whispered long, long ago by the old sage Agastya to a King, and many generations after, by Vidura during his night conference with the Maharajah in a very short verse of the Great Epic *Mahabharata,* and the unrivalled

fabulist says the same in *Brihat Katha*. In the words of a writer in Modern England "It is the Law of Influence that we become like those whom we habitually admire. George Eliot's message to the world was that men and women make men and women. The family, the cradle of mankind, and society itself have no meaning apart from this. On the doctrine of Influence, in short, the whole vast pyramid of humanity is built."

In the opinion of the supporters and thoughtful readers of the "Maharani Magazine" in whose pages several of these monographs originally appeared, their moral force seems already to have done its small measure of good. It may therefore be fairly assumed that, collected in a permanent book form, they will be helpful to my country-women in search of information as to what other women in other lands have done, and are doing, for the benefit of their fellow creatures, who are less fortunate than themselves. It is hoped that they will tend to inspire them with a desire to better the condition of the poor and the ignorant around them, to sympathise with all who are in distress, to nurse the sick and the suffering, and to assist all schemes of benevolence and charity.

These brief biographies were written in English, at my request, mostly by Anglo-Indian ladies, for I felt that earnest and cultured ladies best knew how to write for women and children. I am therefore under deep obligation to the lady friends under whose aid and advice this work has been completed—more particularly to Mrs. Benson and her sister Miss Gilbert-Cooper, to Lady Arbuthnot, Mrs. Grigg and Miss Spring Branson, to each of whom

gratitude is due from all readers that have found or may hereafter find in these sketches both pleasure and profit, and who have so generously taken pains to lead their Hindu sisters and daughters in higher and healthier ways that are beyond the range of musty old books written by the sterner sex, and to encourage the production of new works calculated to liberalise and expand the mind, and better worth reading than what have heretofore filled the scanty hours that most Hindu women can spare for self-improvement.

I must also repeat the acknowledgment of my indebtedness to the distinguished friend of Native Female Education—Miss E. A. Manning of the National Indian Association—whose kind help in securing most of the illustrations and wood-cuts and whose advice and cordial support for years I esteem and value so much, and whose zeal and exertions in promoting the cause of social and moral progress of India are not likely to be forgotten by my educated fellow-countrymen.

V. K.

MADRAS,
August 30th, 1901.

CONTENTS

1. Elizabeth Fry—எலிஜபெத் ப்ரை............Lady Benson.
2. Elizabeth Barrett Browning—எலிஜபெத் பாரெட் ப்ரௌனிங்..............................Lady Arbuthnot.
3. Florence Nightingale—ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் Lady Benson.
4. Harriet Martineau—ஹாரியெட் மார்த்தினோ Lady Benson.
5. Harriet Beecher Stow—ஹாரியெட் பீச்சர் ஸ்டோ Miss Gilbert Cooper.
6. Charlotte Bronte—ஷார்லெட் ப்ரோந்தி Miss Spring Branson.
7. Princess Alice—ப்ரின்ஸெஸ் ஆலிஸ்.........Lady Benson.
8. Elizabeth, Queen of Roumania—ரொமேனியா நாட்டு இராணியாகிய எலிஜபெத்...Miss Gilbert-Cooper.
9. Kate Marsden—கேட் மார்ஸ்டென்.........Lady Benson.
10. Frances Power Cobbe—ப்ரான்ஸிஸ் பவர் காப்....Editor.
11. Baroness Burdett Coutts—பர்டெட் கௌட்ஸ் பெருமாட்டி Editor.
12. Mary Carpenter—மேரி கார்ப்பென்டர் Mrs. H.B.Grigg.

ELIZABETH FRY

எலிஜபெத்ப்ரை

1780–1845

மானிட ஜன்மம் அடைந்தவர்கள் பெறவேண்டிய பல நற்குணங்களுள் முதன்மையானது லோகோபகாரமே யல்லவா? லோகோபகார சிந்தையுடையவர்களாய் நாட்டாருக்கு நன்மை செய்யப் பாடுபட்டவர்களின் சரித்திரத்தை யறிதல் நாகரிகமடைதற்கு வேண்டிய காரணங்களுள் ஒன்றாயிருப்பினும், அப்படிப்பட்ட நீதிபோதகமான சரித்திரங்கள் இதுவரையில் நமது தேசபாஷைகளில் அதிகமாக ஏற்படாமலிருப்பது பெருங்குறைவாக இருக்கின்றது. முற்காலத்தில் பக்தி மார்க்கமாய் லோகோபகாரமான காரியங்களைச் செய்து கீர்த்தி பெற்ற நமது தேசத்து ஸ்திரீகளின் சரித்திரம் சிலவுண்டென்பது

வாஸ்தவமே. ஆயினும் இக்காலத்தில் நாடு சீர்திருத்தம் பெறுதற்
பொருட்டுச் சிறிதும் சுயநயம் பாராட்டாமல் லோகோபகாரத்திற்
காகவே முயற்சி செய்து தங்கள் வாழ்நாளைக் கழித்த பிறதேசத்து
உத்தமிகளின் வரலாற்றை நமது தேசத்தார் தெரிந்துகொள்வது
நலமாயிருக்குமென்று கருதி, அத்தன்மையான சில மாதர்களின் சரித்
திரத்தை, கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அங்கிலேய துரைசானிமார்கள்
எழுதியனுப்பியதை அநுசரித்து, தமிழ் நாட்டாருக்கு உபயோகமாகும்
படி எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதத் துணிகின்றோம்.

லோகோபகாரமாகப் பாடுபட்ட பிறதேசத்துப் பெருமாட்டிகள்
பலருள் சிறைச்சாலையில் அகப்பட்ட பெண் குற்றவாளிகளுக்குச் சன்
மார்க்க போதனைசெய்த எலிஜபெத் ப்ரை என்னும் துரைமகளே
பெரிய லோகோபகாரியாகத் தோற்றுகிறாளாதலால், அவளது சரித்
திரத்தை முதலில் எழுதுகிறோம்.

இந்த எலிஜபெத் கர்னி என்னும் பெருமாட்டியார் 1780-ம் வருஷ
பிறந்தார். கர்னி பெருமாட்டியாருடைய தாய் தந்தையர்கள் உயர்
குலத்திலே பிறந்தவர்கள்; மிக்க செல்வமுடையவர்கள். அவர் இங்கி
லாந்து தேசத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள நார்விச் நகரத்துக்கு அருகே
யுள்ள ஓர் அழகான சோலையின் நடுவிலிருந்த பெரிய வீட்டில், சகோ
தரரும் சகோதரிகளுமாகிய பதினொரு பேருடன் கூடிவாழ்ந்தார்.

அவருடைய தாயும் தந்தையும், கிறிஸ்தவர்களுக்குள்ளே மிகு
ந்த வைராக்கியமுடையவர்களும், தாங்கள் பிறருக்குப் பயன்படுதற்
பொருட்டு இவ்வுலக இன்பத்தில் அதிகமாக ஈடுபடாமல் மிதமான
உண்டியை உண்கிறவர்களும், ஆடம்பரமின்றி வாழுகின்றவர்களு
மான க்வேக்கர் என்னும் வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்கள். உடுபாவனை
யைப் பார்க்கையிலேதானே அவர்களை இன்னாரென்று யாரும் எளி
தில் அறிந்துகொள்ளலாம். அன்றியும், அவர்கள் தங்கள் வகுப்பின
ரோடு பேசுகையில், "நீங்கள்" என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக
"தேவரீர்கள்" என்று மரியாதைப் பன்மையாக வழங்குவார்கள்.
ஆனால் அந்த வீட்டார் அப்படிக்கொன்றுஞ் செய்யவில்லை; பிறப்பி
னால்மட்டும் அவர்கள் க்வேக்கர்களேயல்லாது மற்ற விஷயங்களில்
அவர்களைப்போலில்லை; மற்றவர்களெல்லோரையும்போல அவர்கள்
தங்களுக்கிருந்த செல்வத்திக்குத் தக்கபடி நன்றாய் உண்டுடுத்துச் சுக
மாக வாழ்ந்தார்கள்.

அந்த வீட்டாருக்கு வெளியே சுகமாய்ப் போகவரக் குதிரை
வண்டி யொன்றுண்டு; எல்லோரையும்போலவே சாதாரணமாய்ப்
பேசுவார்கள்; சாதாரணமாய் எல்லோரும் அவர்களுடைய வீட்டுக்கு
வார்த்தைசொல்லப் போவதும் வருவதுமாயிருப்பார்கள்; அவர்கள்

தங்கள் மக்களைச் சுகமாகப்போற்றி வளர்த்துவந்தார்கள். க்வேக்கர்,
கொள்கையில் அதிக வைராக்கியமுடையவர்கள். அவர்களை லௌகி
கர்களென்றெண்ணி அவர்களைக் கண்டால் முகங்கொடுத்து வார்த்தை
சொல்லாமல் விலகிச் செல்லுவார்கள். அப்படியிருந்தும் கர்னி என்
பவர் தம் மக்களை நன்னெறிமுறை பிறழாது நடக்கும்படி செய்து
தெய்வபக்தியுடையவர்களாகச் செய்தார். இவ்வுலகமெங்கும் பெரும்
புகழ்பெற்ற உத்தமியாகிய எலிஜபெத் ப்ரையின் தாயார் ஆதிமுதல்
தம் மகளைப் போற்றிவந்த கிரமத்தை யாரும் நன்றாய் அறிந்துகொள்
ளும்படி அவர் எழுதிவைத்திருக்குந் தினசரியினின்று சிறிது இங்கு
எடுத்துக் காட்டுகிறோம். அதாவது:—

"எவ்வகையான இடுக்கண்வந்துற்றவிடத்தும், இறைவன் விட்ட
வழி விடட்டுமென்று அவன் சரணகமலத்தைப் போற்றவேண்டும்;
உயிர்க்கிறுதி வருகிறதாகவிருந்தாலும் கடவுளை மறக்கவொண்ணாது.
இவ்வுலகில் மதவிஷயமாகப் பலர் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்டு
வாதாடிச் சண்டைசெய்வது விழலுக்கிறைத்த நீரைப்போல வீணே
யாகும்; அவ்வாறான நூல்களை யாம் தழுவியிருக்கும் மதத்தில் புகழ்ந்
திருந்தாலும், அவற்றைப் படிப்பதினால் அத்தனையாகப் பயனுண்டா
கிறதுமில்லை. 'நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை' யாதலால்,
மனத்தின்கண் மாசில்லாதிருத்தலே நலம்.

'மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்:
ஆகுல நீர பிற.'

என்னுடைய பெண்களெல்லாரும் இவையனைத்தையும் உண்மை
யென்று நம்பி அவற்றின்படி நடக்கவேண்டுமென்று என்மனதில்
ஆசை குடிகொண்டிருக்கிறது. நன்னெறிமுறையினின்றும் பிறழா
திருப்பதற்குத் தெய்வபக்தியே மூலகாரணமாதலால், பெண்களுக்கு
அது அவசியம்வேண்டும்; இது வேதநூலின் கொள்கையேயன்றிப்
புதிதாகச் சொல்லப்பட்டதன்று."

அறிவை விருத்திசெய்வது முக்கியமாகையால்,
"நாம் கல்வி கற்று அறிவை விருத்திசெய்வது முக்கியமாகையால்,
நமக்குரிய பாஷை, கணிதம், சரித்திரம், பூகோளம், ஜந்துசாஸ்திரம்,
சித்திரமெழுதுதல் முதலியவைகளும் பெண்களுக்குந் தெரிந்திருப்பது
நன்று. 'பாழே-மடக்கொடி யில்லா மனை' என்றபடி மனையாளில்லாத
வீடு பாழாதலாலும், வீட்டில் செய்யவேண்டிய வேலைகளெல்லாம்
மனையாளைப் பொறுத்த கடனாதலாலும், பண்டங்களை அவற்றின்
முறையறிந்து சீராக வைத்திருத்தல், குடித்தனப்பாங்காய்ச் செலவு
செய்தல், கணவனை வழிபடல், பிள்ளைகளைப்போற்றல் முதலிய
எல்லா விஷயங்களிலும் நன்றாய்ப் பயின்றிருக்கவேண்டும். இவை
எல்லாவற்றுள்ளும், 'அடக்கமுடையார் அறிஞர், அடங்காதார் கல்
லார்' என்றும்,

" அடக்க மமரரு ளுய்க்கும் : அடங்காமை
ஆரிரு ளுய்த்து விடும்."

என்றும் கூறியபடி அடக்கமே பெரிதாதலால், அடங்கியிருக்கவேண்டும்" என்கிறார்.

எலிஜபெத் ப்ரை அவருக்கு மூன்றாவது பெண்; அப்பெண் தலைமயிர் அழகாயிருக்கும்; சிறு குழந்தைப் பருவந்தொடங்கியே, 'பெண்ணுக்கினிய மடம், நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னுங் குணங்கள் அவரிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. எங்கேயாவது சத்தங்கேட்டால் அவர் நடுங்குவார்; யாரேனும் சற்றே உற்றுப்பார்த்தால் கண்ணீர் விடுவார். அவருக்குத் தாயாரிடத்தில் பற்று அதிகம்; இவ்வாறே அவர் தமது தாய்க்குச் செல்வமகளானார்.

அச்சமுள்ள குழந்தைகளுக்குள்ள சுபாவப்படியே அவருக்கு இருட்டைக் கண்டால் மயிர் சிலிர்த்து அங்கம் பதறும். அவரை இருட்டில் விளக்கில்லாதபடி சற்றே வைத்திருந்தால் உடம்பெல்லாம் நடுக்கமெடுத்து இளைப்புண்டாகும்.

அவர் வாயைத் திறந்து ஒருவருடனும் பேசுகிறதில்லை. ஆதலினால் அவரை எல்லோரும், 'பேசாமடைந்தை' யென்றும், அறிவில்லாதவளென்றும், பிடிவாதக்காரியென்றுஞ் சொல்வதுமுண்டு. சிலசமயங்களில் இவ்வாறு அவரை எல்லோரும் பழிப்பது அவர் காதிற்பட்டதுமுண்டு. இப்படிக்கு அவர்கள் எந்நேரமுஞ் சொல்லுவதைக் கேட்பதனால் அவர் மனஞ்சோர்ந்து தமக்குப் படிக்கும்படியான பாக்கியமில்லாமற் போயிற்றேயென்று விசாரப்படுவார். அவர் படியாதிருந்ததற்கு இதுவும காரணமாயிற்று. ஆதலினால் அவர் பாலியத்திலே படியாமல் கவலையற்று, மனம்போன போக்கின்படி செய்யவும், பிடிவாதமாய் நடக்கவும் நேர்ந்தன. அவர் பெரியவரானபின்பு, தாம் பாலியத்திலிருந்த நிலைமையைப்பற்றி அடியிற்கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார்:—"எனக்குச் சற்றே பிடிவாதமுண்டு; அதுமாத்திரமல்ல; யாவரேனும் ஏதாவது ஒன்றைச் சொன்னால் அதை அல்லவென்று மறுத்து வீண்வழக்காடுவதுமுண்டு" என்கிறார்.

இந்தக் குணங்கள் நாளுக்குநாள் அதிகப்பட, பிற்காலத்தில் அவற்றால் அவருக்குப் பெருமையுண்டாயிற்று. அவ்வளவுக்கவ்வளவு பின்னிட்டு அவர் எதையும் தாமே யோசித்துச் செய்யவும், தாம் செய்யப்புகுந்த காரியத்தை இடைசோராது செய்து முடிக்கவும், யார் தடுப்பினும் அஞ்சாது உதாரகுணமுடையவராகவும் இந்தக் குணங்களே இளமைப்பருவத்திலேயே வித்திடப்பட்டதுபோலாயின. அவற்றோடு அவர் தாய் இளமைதொடங்கியே தம் மக்களுக்கு வேதவாக்கியங்களின் உள்ளுறையான கருத்துகளெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும்

படி நாடோறும் சொல்லிக்கொண்டுவந்திருந்ததினால், அவர் வீட்டா
ரெல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த தெய்வபக்தி யுண்டாயிருந்
தது. அவருக்குப் பன்னிரண்டாவதுவயதில் அவர் தாய் தேகவியோக
மானார். அதனால் பின்பு அவருக்குப் புத்திசொல்லுவாரில்லை.

அவர் பதினேழாம்வயதில் நன்றாய் உயர்ந்து வளர்ந்து அழகா
யிருந்தார். அவரிலும் அவர் தமக்கைமார்களிருவரும் அதிகமான
அழகுடையவர்களென்றாலும், பார்த்தவர்களெல்லாரும் அவரையே
கட்டழகியென்று வியந்தார்கள். அவர் யாரோடு வார்த்தை சொன்னா
லும் இனிமையாய்க், கேட்கக் கேட்க இன்பமாயிருக்கும்படி சொல்லு
வார்; முகம் செந்தாமரை மலர்போல மலர்ந்து, கண்கள் அழகுடை
யனவாய், குரல் குயில் கூவுவதுபோலிருக்கும். அவர் எழுதிவைத்தி
ருக்கின்ற தினசரியினின்று நாம் அடியில் பெயர்த்து எழுதியிருப்
பதைப் படிப்பதனால், அந்தக் காலத்தில் அவர் மனமும் கருத்தும்
இன்னவாறிருந்தன வென்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்; அதாவது:—

"இன்று எனக்குப் பதினேழாம்பிராயம் நிறைந்தது. நான் சென்ற
வருஷம் இந்நாளிருந்ததைவிட இப்பொழுது அதிக சுகமாயிருக்
கிறேன். நான் என்னிடத்திலும், மற்றவர்களிடத்திலும் எத்தனையோ
விஷயங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். நான் என் மனம்போன போக்
கின்படியெல்லாம் நடந்துவிட்டேன். 'நெஞ்சை யொளித்தொரு
வஞ்சகமில்லை' ஆதலால், நான் குற்றமுடையே னென்பது என்
மனதாரத் தெரிந்ததேயாம்; ஆயினும் அக்குற்றங்களைக் கடிந்து இன்
னும் குணப்படவில்லை. இனிமேல் கணப்பொழுதேனுந் தாமதியா
மல் உறுதியாய்நின்று என்னிடத்திலுள்ள தீக்குணங்களனைத்தையும்
போக்க வழிபார்க்கவேண்டும். இனி எந்தக்காரியத்திலும் அவசரப்பட
லாகாது; காரணமின்றி எதையும் மறுப்பது கூடாது; எனக்கு என்று
முள்ள வழக்கப்படி இனி எதையும் நான் மிகைபடப் பேசலாகாது;
மிதந்தப்பிச் சுகத்துக்கு ஆசைப்படலாகாது; மனஞ்சோர்ந்திருப்பது
கூடாது. "தீமை விலக்கு" என்றபடி தீயவற்றைச் செய்வதினின்றும்
விலகி "நன்மை கடைப் பிடி" என்றபடி நன்மையானவற்றைக் கைப்
பற்றவேண்டும். ஏதேனும் ஒரு நல்ல மதத்தைத் தழுவி அதன்படி
நடப்பதே நலமென்று தோற்றுகிறது; ஏனெனில், அப்படிச்செய்
தால் பல நன்மைகளைச் செய்வதற்கு அநுகூலமாயிருக்கும். எனக்
குள்ள நற்குணங்களை நான் நாளடைவில் இழந்துவிடுவேனென நினைக்
கிறேன். எனக்கு நாளுக்குநாள் வெடுவெடுப்பும், டம்பமும், இறு
மாப்பும், வீண்செலவு செய்தலும் அதிகமாகிவருகின்றன. இத்தனை
யும் எனக்கிருந்த உல்லாச விநோதத்தினாலும், உலக இன்பத்திலுள்ள
ஆசையினாலுமே என்னைப் பற்றியது; நான் உண்மையான மதமொன்

றை நம்பியிருப்பேனேயாயின், இப்பொழுதிருப்பதிலும் இன்னும் எவ்வளவோ மேன்மையைப் பெற்றிருப்பேனென்பது எனது துணிவு.

“ஆனால், மதமென்றால் எனக்கு அதிக அச்சமுண்டாகிறது; ஏனெனில், மதாவேசமில்லாதவனை நான் இதுவரையிலும் எங்குங் கண்டதில்லை. இவ்வுலகத்தில் நடந்த கொடிய யுத்தங்களையெல்லாம் பற்றி இதற்குமுன்பே எழுதியிருக்கிறது. எந்த மகாபுருஷன் எழுந்து, மனிதரது மனநிலைமையையும், நற்குணங்களும் தீக்குணங்களும் போராடும் போராட்டத்தையும் இவ்விதமென்று யாரும் எளிதிலறிந்து கொள்ளும்படி எழுதி மனிதரைத் தீயவழியினின்றும் விலக்கி நல்வழியில் நடக்கும்படி செய்யப்போகிறாரோ தெரியவில்லை. இப்படிச் செய்தால் உண்மை தெரியாமல் அவதிப்படுகிறவர்களுக்கெல்லாம் நன்மை உண்டாகும். மனோதருமம் இன்னபடியிருக்கிறதென்று அதன் தன்மையை அறியாமையினாலேதான் அநேகர் இன்னமும் மதிமயங்கித் திரிகிறார்கள்” என்கிறார். இந்தக்காலத்தில் எலிஜபெத்துக்கும் அவர் சகோதரிகளுக்கும் ரோமன் காதலிக் மதசித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த குரு ஒருவர் அறிமுகமானார். அவர் நல்ல புத்தியும் விதானமுமுள்ளவர்; அவர் ரோமன் மார்க்கத்தைச் சேர்ந்த குருவெனினும், தம்மிடத்தில் அதிக நம்பிக்கைவைத்திருந்த அந்தப் பெண்களைத் தமது மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பாமல், கிறிஸ்து மதத்தின் சித்தாந்தத்தைமட்டும் இன்னதென்று பயபக்தியுடன் எடுத்துரைத்து வந்தார். படபடப்பும், சோம்பலும், உலக இன்பத்திலே பற்றுடைமையுமுள்ள எலிஜபெத் அவர் செய்த ஞானோபதேசங்களை வினயமாய் ஆதரவோடு செவிகொடுத்துக் கேட்டார். அதுமுதல் அவருக்குத் தாம் இன்னபடி நடக்கவேண்டுமென்று ஒன்றும் புத்தியில் நிலைப்படவில்லை. சிலவேளைகளில் அவர் தாம் ஒயிலான நடையும் ஒய்யாரவார்த்தையுமாக, ஒன்றுந்தெரியாத பேதையாயிருப்பதைக்கண்டு திக்கித்து, இந்த இழிவான வீண் டம்பமாகிய பாசபந்தமென்னும் நீர்ச்சுழலினின்று விலகவேண்டுமென்று வழிதேடுவார். வேறு சில வேளைகளில் அவர் விலைபெற்ற சிவப்பு உடுபாவனையணிந்து குதிரையேறி நார்விச் நகரத்துப் படைவீரர் முழக்கும் ஜயபேரிமுதலிய வாத்தியகோஷத்தைக் கேட்கும்படி சென்று, அங்கிருந்து திரும்பிவருகையில் சிந்தை சோர்ந்திருப்பார்.

அவர் இதுவிஷயமாக, “இவ்வுலகவாழ்க்கையில் பற்றுவைப்பதினால் இப்பொழுது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது; உலகவாழ்க்கையினால் இறுதியில் துன்பமே மேலிடுகின்றது; உலகவாழ்க்கை மனதைக் கெடுத்து, டம்பம், இறுமாப்பு, வீணெண்ணம், பொறாமை, பேராசை இவற்றை வளர்க்கின்றது; உடை நடை முதலிய படாடோபங்களிலே

புத்தி நாடுகின்றது; பின்பு இவற்றினாலெல்லாம் மனதுக்குச் சுகமுண்டாகாததைக் கண்டு, கட்டுக்கதை படிப்பதிலும், தாஷிப்பதிலும் புத்தி செல்லுகின்றது” என்று தாமே எழுதியிருக்கிறார். இன்னொரிடத்தில், “அவதூறு பேசுவது தீதென்று நான் நன்றாக அறிந்திருப்பினும், எனக்கு அப்படிப் பேசுவதே அதிக ஆசை” என்று தாமே ஒப்புக்கொண்டுமிருக்கிறார். இவ்வுலக இன்பத்துக்கும், இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து ஆண்டவன் திருவடிகளைப் பற்றுவதற்குமுள்ள பேதம் எலிஜபெத் ப்ரைக்குத் தெரியாமலிருந்தது; பின்பு அவர் நாளடைவில், தாம் அடிநாளில் செய்ததையெல்லாம் நினைத்து அநுதாபப்பட்டு, ஏழைகள், பாவிகள், துன்புற்றோர் முதலிய கதியற்றவர்களைக் கண்டு இரக்கமுற்று, அவர்களோடு பழகப் பழக முன்னிருந்த தீக்குணங்கள் ஒருவாறு நீங்கின.

அமெரிக்கா கண்டத்தினின்றும் ஊரூராய்ச் சென்று பிரசங்கிக்க வந்திருந்த குவேக்கர் வகுப்பினரைச் சேர்ந்த வில்லியம் ஸேவரி என்னுங் குருவின் பிரசங்கங்களைக் கேட்டதே அவர் நல்வழிப்படுவதற்கேற்ற காரணமாயிற்று. அந்தக் குரு செய்த பிரசங்கங்களைக் கேட்குந்தோறும் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அவர் மனங் கரைந்துருகி, தம்மால் கூடியவரையில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வழுவாது நடக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார். அவரது தந்தை அவர் கருத்துக்கொண்ட விதத்தை யறிந்து, அவர் வீணை உலக இன்பத்தை ஒழித்து அதிக பக்தி வைராக்கியமுடைய வைதிகராகிய குவேக்கர் வகுப்பினரைச் சேருவதற்கு முன்பே அவர் மனம் நன்றாய்த் திருந்தவேண்டுமென்கிற முழு நோக்கத்துடனே, அவரை லண்டன்மாநகரத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய், அங்கே பலரோடு கலந்து கொண்டாடிக் குலாவும்படி செய்ததுமன்றி, அங்குள்ள நாடகசாலைகளில் நடந்த ஆடம்பரங்களையெல்லாம் பலமுறை நன்றாய்க் காட்டினார். ஆயினும் அவருக்கு நாடகத்தில் ஆசையில்லை. அவர் இயல்பாகவே நல்ல உறுதியும், விவேகமும், மனச்சுத்தியுமுடையவராதலால், அவையொன்றிலும் அவருக்கு ஆசை பற்றவில்லை. இவ்வண்ணம் அவர் செய்த யாத்திரை எலிஜபெத்துக்கு மிகுந்த நன்மையைச் செய்தது.

இது நடந்த முப்பதுவருஷத்துக்குப்பின்பு “கற்றவைபல, நினைத்தவைபல; நான் உல்லாஸமாயிருந்தவர்கள் எத்தனையோபேரைப் பார்த்திருப்பதுமன்றி, நானே அனுபவித்துமிருக்கிறேன்; எத்தனையோ இடங்களில் ஆடல்பாடல் முதலியவற்றையுங் கண்டிருக்கிறேன்; பலர் கூடி உண்ணும் விருந்து மண்டபங்களுக்கும் போயிருக்கிறேன்; இவ்வுலகில் நான் பாராத விநோதமில்லை” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

அவருக்கு இவ்வுலகத்தின் தன்மையெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியும். பெருந்தன்மையும், ஆழ்ந்த விவேகமு முடையவராதலால்,

"நீரிற் குமிழி யிளமை: நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்: — நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை: நமரங்காள்! என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று."

என்றபடி இவ்வுலக இன்பத்தினால் மனதுக்கு நிலையான சுகமில்லையென்றும், எல்லாம் அற்பமென்றும், நிலையான சுகம் பெறுவதற்கேற்ற வழியைத் தேடவேண்டுமென்றுங் கண்டார். குவேக்கர் வகுப்பைச்சேர்ந்த கிறிஸ்தவர் கூடிச் செய்த பிரார்த்தனை பலவற்றிற்கும் அவர் போயிருந்து, அவ்விடத்தில் வில்லியம் ஸேவரி என்பவரின் மதுரவாக்கைக்கேட்டு ஆநந்த பரவசரானார். அதன் பயன் அவர் வீட்டிற்கு வந்தபொழுது தெரிந்தது. ஆரம்பத்தில் அவர் தாம் வழக்கமாய்ச் சிவப்புச்சாயந் தோய்த்த உடையை உடுத்துவதை விட்டுவிட்டு, தம்மேலணிந்திருந்த ஆபரணங்களையெல்லாங் கழற்றி ஒரு பக்கத்திலே வைத்து, தமக்கு ஒழிந்த காலத்தில் எளிய குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லத் தலைப்பட்டார். அவர் பள்ளிக்கூடமொன்றை ஸ்தாபிக்கவும், அதில் எழுபது ஏழைக்குழந்தைகள் படிக்க வந்தார்கள்; அத்தனை பேருக்கும் அவர் வேறொருவர் துணையுமின்றிப் புத்தகங்களுமில்லாமல் தாமே பாடஞ்சொன்னார். நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே புத்தகங்கள் இக்காலத்திலே கிடைப்பதுபோலச் சுலபமாகக் கிடைப்பதுமில்லை; அப்படிக் கிடைத்தாலும் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவேண்டும்.

1800-ம்௵ எலிஜபெத் கர்னி என்பவருக்கு இருபதாம்பிராயம் நிறைய, மிக்க தனமுடைய வர்த்தகசாலையில் கூட்டு வியாபாரஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஜோஸப் ப்ரை என்பவருக்கு அவர் வாழ்க்கைப்பட்டார். அதனாலேதான் அவருக்கு எலிஜபெத் ப்ரை என்று நாமதேயமாயிற்று. அவர் அதுமுதல் தமது கணவனுடன் லண்டன் நகரத்தில் வெகுகாலமிருந்தார். அவருடைய குழந்தைகளெல்லாம் பெரும்பான்மையாய் அந்நகரத்திலே பிறந்தவர்கள். அவர் அங்கிருந்த காலத்தில் தமக்குள்ள வழக்கப்படி எளிய நோயாளிகளின் வீடுகளுக்குப் போய்ப் பார்த்துவருவார். திக்கற்றவர் எங்கே அகப்படுவார்களென்று மூலைக்குமூலை சந்துசந்தாய்த் திரிந்து, சகிக்கக்கூடாத நாற்றமுள்ள விடங்களுக்குஞ் சென்று பார்ப்பார். கல்வியிலே அவருக்கு அதிக விருப்பமாதலால், குவேக்கர்களிருக்கும் தொழிற்சாலைப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று பார்த்துவருவார். இவ்வாறு அவர் ஒன்பது வருஷ காலமளவும் லண்டனில் வசித்தார். பின்பு அவர் மாமனார்

இறந்துபோனதால் அவர் வீட்டார் யாவரும் அந்நகரத்தை விட்டு நாட்டுப்புறத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.

அவருக்குச் செடி கொடிகளைக் காண ஆசையாதலால், அவர்கள் அப்படிச் செய்ததில் அவருக்கு அதிக சந்தோஷமாயிற்று. அவர் கூடையில் புஷ்பச்செடிகளை யெடுத்துக்கொண்டு, தமது குழந்தைகளும், வேலைக்காரியும், தோட்டக்காரனும் தம்மைச் சூழ்ந்துநிற்கத் தோட்டங்களுக்கும் சோலைகளுக்கும் சென்று அவைகளை ஆற்றங்கரைகளிலும், இன்னும் நடத்தக்க வேறு இடங்களிலும் நட்டு, ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் ஆச்சரியமாய் விளங்குவதையும், பூச்சிகள் விசித்திரமாய்ச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதையும், செடிகள் விந்தை விந்தையாய் அரும்பெடுத்து அழகாய்ப் பூப்பதையும்பற்றி அவர்களோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பார். ப்ரை பெருமாட்டியார் அந்த ஊருக்குச் சென்றவுடன், அங்கே பெண்களுக்கென்று பாடசாலையொன்றை ஏற்படுத்தினார். அவர் தமது இயற்கையான அன்போடு அதில் அப்பெண்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லிவந்தார். அவர் எப்பொழுதும் ஏழைகளுக்கென்று கம்பளம், பருத்திநூற்புடவை, பாவாடை முதலிய வஸ்திரங்களை மிகுதியாக வைத்திருந்ததுமன்றி, நோய் கொண்டவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்துவகைகளையும் வைத்திருந்து, அவர்களுக்கு வேண்டும்போது கொடுத்துவந்தார்.

பெரிய ஸ்போடகம் வராதிருக்கும்படி அம்மைப்பால் குத்த வேண்டுமென்று, அவர் அவ்விடத்திலே பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல. இந்தக் காரியத்தில் உல்லன் பண்டிதர் இதன் கூறுபாடுகளையெல்லாஞ் சொல்லி அவருக்குத் துணையாய் நின்றதனால், இதை அவர் எங்கும் பரவச்செய்ததுமல்லாமல், தாமாகவே பலருக்கு ஸ்போடகம் குத்தியும் வந்தார். அவர் இப்படிச் செய்ததனால் அவரிருந்த நாட்டைச்சுற்றிலும் அம்மையென்கிற பெயருமில்லாமற்போயிற்று. இந்தக் கொடிய நோயைப்பற்றி, தாக்கரே என்னும் வித்துவான் தாமெழுதிய எஸ்மாண்டு என்னுங் கதையில் "எனது பெருமாட்டியாகிய லேடி மோ மாந்தேன் என்பவர் துருக்கிதேசத்திலிருந்து அம்மைப்பாலைக் கொண்டுவந்து குத்த ஆரம்பித்த பின்புதான், உலகத்தவரெல்லோருங் கண்டு அஞ்சுகின்ற இக்கொள்ளைநோயின் கொடுமை நமது நாட்டில் ஒருவாறு மட்டுப்பட்டது; இக்கொடிய வியாதியினால் தங்கம்போன்ற அழகான சிறுவர்கள் நூற்றுக்கணக்காக நானறிந்து இறந்துபோனார்கள்; யாரேனும் இதற்குத் தப்பிப் பிழைப்பதுண்டானாலும், பார்வைக்கு நலங்குறைந்து விகாரமாய் உடம்பெல்லாம் புள்ளிபுள்ளியாயிருக்கும். நான் சிறுவனாயிருக்கையில் இந்நோய் வந்ததுண்டு; இது வந்தால் ஊரிலுள்ளவர்களில் பாதிப்பேரைக் கொண்டு

போய்விடும் ; அழகுடையவர்களேயன்றி, எவ்வளவு பலசாலிகளும்
இதற்கஞ்சுவார்கள்; அநேகர் இதற்குத் தப்பும்படி ஊரைவிட்டு ஓடிப்
போகிறதுமுண்டு'' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே இங்கிலாந்திலுள்ள கிரா
மங்களின் தன்மை இவ்வாறிருந்தது. அப்புறம் அம்மை குத்துவது
எங்கும் பரவியதால், இக்காலத்திலே அவ்வகையான தீங்கொன்று
மில்லை. அன்றியும், அம்மை வடுவுள்ள ஐரோப்பியர் எவரையேனும்
இக்காலத்திலே காண்பதுமரிது. இந்துதேசத்திலும் எல்லோரும்
அவர்களைப்போல அம்மை குத்திக்கொள்ளுகிற வழக்கத்தைக் கை
யாண்டுவருவதால், ஐரோப்பாவிற்போலவே இங்கும் ஒருவருக்கும்
இனி இக்கொடிய நோய் வரமாட்டாது.

எலிஜபெத் ப்ரை என்பவர் பல குழந்தைகளைப் பெற்றுப்
பெரிய சம்சாரியானார் ; இயல்பாகவே வருத்தமான வேலைகளைச்
செய்ய அவருக்குத் திராணியில்லை; அப்படியிருந்தும் அவர் தமக்
குண்டாகும் வருத்தத்தைச் சிறிதேனும் பாராட்டாமல் ஒன்றிலுங்
குறைவில்லாமல் எல்லாவற்றையுஞ் செய்துவந்தார். அக்காலத்தில்
அவருக்குண்டான துன்பங்கள் பல. ஐந்துவயதுள்ள அவரது அரு
மைக் குழந்தையொன்று இறந்துபோயிற்று. புத்திரசோகத்தினும்
பெரிய துக்கம் வேறுண்டோ? அதனால் அவருக்குத் துக்கம்
பொறுக்கக்கூடாதிருந்தும், "அவனன்றி யோரணுவு மசையாது; எல்
லாங் கடவுளின் செயல்'' என்றெண்ணிப் பொறுத்திருந்தார். அது
முதல் அவருக்கு நினைவெல்லாம் அந்தக் குழந்தைமேலாய், அதற்
காகத் தமது வீட்டாருடன் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்துவந்தார்.
அவர் பலவாறான வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போதும அவ
ருக்கு இறந்துபோன குழந்தையின்மேலிருந்த ஆசையின் மிகுதி
யினால் மனம் அக் குழந்தையை அடக்கஞ்செய்திருந்த இடத்திற்குச்
செல்லும்.

இவ்வாறே அவர் சிறைச்சாலைகளிலும், மற்றும் பலவிடங்களிலு
முள்ள கீழ்ச்சாதியிற் பிறந்த குழந்தைகளைக் கண்டு அவர்களோடு
வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருந்தபோது தம் குழந்தையின்
நினைவு வந்து வருந்தியழுவார். இதற்குச் சிலகாலஞ் சென்றபின்பு
அவருடைய பெரிய பிள்ளைகளும், பெண்களும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப்
படிக்கப் போனார்கள் ; அவருடைய சிறு குழந்தைகள்மட்டும் அவ
ரோடு கிராமத்தில் இருந்தார்கள். அவருடைய அருமை மகள் இறந்து
போன ஆறு மாதத்திறகுப்பின் அவருக்கு ஒரு குழந்தைபிறக்க, அதை
அவர் அனபாய்ப் போற்றி வளர்த்தார். இவ்வளவு வேலைகளிருக்கை
யிலும் அவர் தமது மக்களுக்குக் கடிதமெழுதிப் புத்தி சொல்லிக்

கொண்டு வந்தார். 1820-ம் வருஷ அவர் தமது அருமைத் தந்தையை
இழந்தார். அவரை அடக்கஞ் செய்த இடத்தில் அவர் உட்கார்ந்து
ஒரே தியானமாய் நெடுநேரமளவும் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்தார்.
அவ்வாறு அவர் இரைந்து ஜபஞ்செய்ததனால் அதுமுதல் அவருக்கு
முன்னிருந்த கூச்சமும், அச்சமும் நீங்கித் தெளிவாய்ப்பேசப் பழக்க
மாயிற்று. குவேக்கர் வகுப்பாருக்குள்ளே அவர் நன்றாய்ப் பிரசங்கஞ்
செய்பவரானார். 1812-ம் வருஷ அவர் குடும்ப ஸகிதமாக் குளிர்காலத்
திற்காக லண்டன் நகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தார்.

மறுவருஷத்தில் அவருடைய சிநேகிதர்களில் சிலர் கேட்டுக்
கொள்ள, அவர் தமக்குத் துணையாக மங்கைப் பருவமுள்ள ஒரு
சீமாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு நியூகேட்டிலிருந்த சிறைச்சாலைக்கு
முதல் முதல் போய்ப் பார்த்துவந்தார். அக்காலத்தில் சிறைச்சாலை
கள் மிகவும் சீர்கெட்டிருந்தன. நியூகேட் சிறைச்சாலையில் முந்நூறு
பேதைப்பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளோடு அடைக்கப்பட்டிருந்தார்
கள். அவர்கள் அத்தனைபேர்களையும், இரண்டுமுறை போய்ப் பார்த்து
வந்தார். சிறைச்சாலைத் தலைவன் குற்றவாளிகளை, இன்ன குற்றஞ்
செய்ததற்காக இன்னாருக்கு இன்ன இடமென்று சிறிதேனும் வேற்
றுமை ஏற்படுத்தாமல், விசாரணை செய்யப்பட்டவர்கள் செய்யப்படாத
வர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் பிடித்து, வேண்டியவளவு உணவுமில்
லாமல், வெளிச்சமின்றிப் புழுதி படிந்துகிடந்த ஓர் அறையில்
அடைத்துவைத்திருந்தான் அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு
ஒரு வேலையுஞ் செய்யும்படி கொடுக்கவில்லை; அதைவிட்டு நீங்க
வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு ஒரு வழியுங் கிடையாது.

அந்தப் பேதைகள் எந்நேரம் பார்த்தாலும் ஆணையிட்டுச் சத்தி
யஞ் செய்வதும், குடிப்பதும், சூதாடுவதும், ஒருவரோடொருவர்
சண்டையிடுவதுமாயிருந்தார்கள். **எலிஜபெத் ப்ரை** அங்கே போன
போது, அங்கிருந்த சசுமலத்தையும், அறையின் நெருக்கத்தையும்,
மானிடர்க்குரிய குணங்களை யிழந்து அவர்களிருந்த துஷ்டத்தன்மை
யையுங் கண்டு அவர் நடுக்கமுற்றாரென்றாலும், மிகுந்த கருணை
கொண்டு அவர்களைக் குளிரப் பார்த்தார். அதற்குப்பின்பு அவருக்கே
ஒவ்வொன்றாய்த் துன்பத்தின்மேல் துன்பம் நேர்ந்தமையால், பிறகு
மூன்று வருஷகாலமளவும் அங்கே மறுபடியும் போய்ப் பார்த்துவரக்
கூடாமற்போயிற்று. "பட்டகாலிலேயே படும்; கெட்ட குடியே
கெடும்'' என்றபடி இவ்வளவோடு போகாமல் அவர் கணவனுக்குப்
பொருள் நஷ்டமு முண்டாயிற்று; ஆனதனால், அவர்கள் நாட்டிலே
யிருந்த அழகான வீட்டை விற்று விட்டு லண்டனுக்கருகேயிருந்த ஒரு
சிறு வீட்டிற்கு வந்திருக்கவேண்டியதாயிற்று. காலக்கிரமத்தில் எலி

ஜபேத் ப்ரை பெருமாட்டியாரின் புகழ் எங்கும் பரவ, பின்னிட்டு அவரைக் காணுதற்பொருட்டு அரசர்களும் பிரபுக்களும் அந்த வீட்டிற்கு வரும்படியாயிற்று. பின்பு அவருக்குத் தேகம் அசௌக்கியமாகி மிகவும் துர்ப்பலமாயிருந்ததனால், அவர் தம் மக்களெல்லாரையும் விட்டுப் பிரிந்து சிறிதுகாலம் தனியே வசிக்கவேண்டியதாயிற்று.

1816-ம் ௵ அவருக்கு வயது முப்பத்தாறு ஆக, அது முதல் அவர் அதிகமாக வேலை செய்துவந்தார். அவர் இரண்டாமுறை அந்தச் சிறைச்சாலையைப் பார்க்கச் சென்றபோது, தமக்குத் துணையில்லாமல் தாம் மட்டுந் தனியே போகவேண்டுமென்று கேட்டார். அந்தச் சிறைச்சாலையின் தலைவன், அவர் அப்படிச் செய்யத் துணிவது உசிதமல்லவென்றும், அவசியம் அப்படியே செய்யவேண்டுமென்றால், கடிகாரத்தையாவது, பணப்பையையாவது கையோடு அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோவது கூடாதென்றும் சொல்ல, அவர் அதையுங் கேளாமல், "ஐயா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நான் ஒன்றுக்கும் பயந்திருக்கவில்லை; என்னுடையதொன்றும் கெட்டுப்போகாது" என்று சொன்னார். உடனே அவர் நல்லதென்று, தடைசொல்லாமல் அவரை விட்டுவிட, அவர் அந்தக்ஷணமே அங்கே சென்று அந்தப் பாவிகள் அத்தனை பெயருங் கும்பலாகச் சூழ அவர்களுக்கு நடுவே நின்றார். அன்பு, சித்தசுத்தி, பொறுமை இவையனைத்தும் ஒன்றாக உருவெடுத்து வந்தாற்போன்ற அந்த உத்தமி தங்களுக்கு நடுவேவந்து நின்றதை அவர்கள் கண்டவுடன் பிரமித்துச் சிறிதுநேரமளவும் ஒன்றும் பேச நாவெழாமலிருந்து, அது தெளிந்தபின்பு ஓவென்றோலமிட்டு, பணம்பணமென்றார்கள். அந்தப் பேய்க்கூச்சலையும், அழுகுரலையுங் கேட்கவே அவருக்கு முதலில் ஒருவாறு அச்சமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது இன்னவண்ணம் அவர்களோடு பேசவேண்டுமென்று அவருக்குத் தோற்றவில்லை. ஆதலினால் அவர் தம்மிடமிருந்த கிறிஸ்துவேத புத்தகத்தை யெடுத்து, "திராக்ஷைத் தோட்டத்தலைவன்" என்னும் உபாக்கியானத்தை வாசித்து அதற்கு வேதாந்தபரமாய் அர்த்தஞ்சொல்லிப் பிரசங்கித்தார்.

அவர் குரல் குயிலின் குரல்போல இயல்பாகவே இனியது. அவர் வாசிக்கத் தொடங்கினதைக் கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும், அலைகடலில் எண்ணெயை உகுத்தாலெப்படியோ அப்படியே பாவைகள்போல அசைவற்று நின்று கண்ணுங் கருத்துமாய் ஆசையோடு அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பிரசங்கமானபின்பு அவர் அவர்களை நோக்கி, "அம்மைமீர்! உங்களைக் காண்கையில் துன்பமுற்றிருக்கிறீர்களென்று தோற்றுகிறது; அன்றியும், வஸ்திரமில்லாதிருக்கிறீர்கள். யாராவது இங்குவந்து உங்களுக்குள்ள

வருத்தங்களைத் தீர்க்கிறதாக இருந்தால் அது உங்களுக்குச் சம்மதமாகவிருக்குமா?" என்றார். அதற்கு அவர்கள், "அம்மா! எங்களை ஏனென்று கேட்பாரொருவருமில்லை; ஏற எடுத்து விழிப்பாருமில்லை; நாங்கள் கெட்ட கேட்டிற்கு எங்களுக்குச் சிநேகிதர்களுமுண்டோ!" என்றார்கள். அதற்கு அவர், "உங்களுக்குத் துணைசெய்தற்பொருட்டாகவே நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்; நீங்கள் நான் சொல்லியபடி செய்வீர்களேயானால் நான் உங்களுக்குத் துணையாவேனென்று நினைக்கிறேன்" என்றார். அந்தப் பேதைப்பெண்கள் அத்தனைபேரும் அவரைச் சுற்றி நின்று, இனி இந்த உத்தமி இங்கே மீண்டும் வருவதேது; ஒரு நாளும் இனிமேல் இவர் இந்தவிடத்துக்கு வரமாட்டாரென்று அச்சமுற்று அழுதகண்ணுஞ் சிந்தினமூக்குமாய் நின்றார்கள். அதற்கு அவர் தாம் அவசியந் தப்பாமல் வருவதாக அவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி சொன்னார்.

அவர் மறுபடி அங்கே சென்றபொழுது அங்கிருந்த குழந்தைகள் நல்ல உணவில்லாமலும், நல்ல காற்றில்லாமலும், படிப்பில்லாமலும், ஒரு வேலையுமின்றி அலங்கோலமா யிருந்ததைக் கண்டு, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேண்டியபடி நன்மைசெய்தால் அவர்களுடைய தாய்மார் அந்த உபகாரத்தை யெண்ணிக் குணப்படுவார்களென்று நினைத்தார். அவர் அவர்களை அழைத்து, "உங்கள் குழந்தைகளைப் படிக்க வைப்பதற்காகப் பாடசாலையொன்றை வைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்; இதற்குச் சற்றே நீங்களும் துணைசெய்வீர்களா?" என, அவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் சம்மதித்தார்கள்.

அந்தச் சிறைச்சாலையின் அதிகாரிகள் அதிலிருந்த அறை ஒன்றைப் பாடசாலையின் உபயோகத்திற்கென்று கொடுத்தார்கள். அவர்கள் தங்களுள் ஒருத்தியை அந்தக் குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுக்கும்படி நியமிக்க, ப்ரை அதை நலம்பெற நடத்துதற்பொருட்டுச் சில சீமாட்டிகளைச் சேர்த்து ஒரு சபைகூட்டி, அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் முறையாக அதைப் போய்ப் பார்த்துவரும்படி ஏற்பாடுசெய்தார். சிறையிருந்த ஸ்திரீகளில் அநேகரை அந்தப்பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படிக்கும்படி சொன்னதில், அங்கே போதுமான இடமில்லாததனால் அப்படிச் செய்ய வாய்க்காமற்போயிற்று. ஆரம்பத்தில் சிறுவர்களுக்கென்று ஏற்படுத்திய அந்தப் பாடசாலை சீக்கிரத்திலேதானே ஸ்திரீகளும் வந்து சேர்ந்துகொண்டு படிக்கும்படி பெரியதாயிற்று. அதில் படிப்பதற்கு நிபந்தனைகள் அதிகமாக இல்லை; பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பதற்காகவென்று ஒருத்தியை நியமித்தார்கள். குற்றவாளிகள் அவரவர்கள் செய்த குற்றங்களுக்கேற்றபடி வேறு வேறு வகுப்பினராகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். பிச்சைபுகல், பிரமாணஞ்செய்தல்,

கள்குடித்தல், சீட்டாடுதல் இவை அனைத்தும் இனிமேல் ஒருபொழு
துங் கூடாதவையென விலக்கப்பட்டன ; பாடசாலைக்கு அதிபர்களாக
ஏற்படுத்தப்பட்ட பெருமாட்டிகள் பெரும்பான்மையாய் அந்தச் சிறைச்
சாலையி லிருந்தவர்களே. தினந்தோறும் காலையில் அந்தப் பாடசாலை
யைப் பரிபாலித்துவந்த ஸ்திரீகளில் யாரேனும் வேதபுத்தகத்திலிரு
ந்து ஓர் அத்தியாயத்தைப் படிப்பார். வாரந்தோறும் ப்ரை தாமே
காலையில் ஒருமுறை போய்ப் பார்த்துப் படித்துவிட்டு வருவார். இவ்
வாறு ஒன்றரை வருஷகாலம் நடந்துவந்ததில், யாவருங் கண்டு அதி
சயிக்கும்படி அந்தச் சிறைச்சாலையிலிருந்தவர்களெல்லாரும் சீர்திருத்
தம் பெற்றார்கள். அவ்விடத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் எல்லாம் அமர்
ந்து ஒழுங்காயிருந்தன ; அதற்கு முன்னே காட்டுமிருகங்களைப்போல
அடங்காமல் ஓலமிட்டவர்களெல்லாரும் குற்றமற்றவர்களாகி, ஓயாமல்
ஏதேனும் ஒரு தொழிலில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

ஒருவருஷ காலத்திற்குள்ளே அதில் சிறையிருந்த ஸ்திரீகளும்
குழந்தைகளுமாகச் சேர்ந்து, ஆஸ்திரேலியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டிரு
ந்த குற்றவாளிகளுக்கு அனுப்புவதற்காகச் சற்றேறக்குறைய 20,000
உடைகளை நெய்து தைத்தார்கள். அதைக்கண்டு அந்தச் சிறைச்சாலை
யின் அதிகாரிகள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இவ்வளவு மாத்திரமேயல்ல;
அங்கே முன்னிருந்தபடியில்லாமல் திருட்டெல்லாம் அடியோடு
நின்றுவிட்டன ; கொடுத்த பண்டத்தைக் கெடுத்துவிட்டதைப்பற்றிய
இரண்டு குற்றங்களைத்தவிர்த்து வேறொன்றுமில்லை. ஊராளியும், குரு
வும் இவைகளைக்கண்டு அதிசயித்தனர் ; நகரபாலகர்களும் அந்த அதி
சயத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அங்கே சென்றார்கள். அதனால்
எலிஜபெத் ப்ரைக்குண்டான புகழுக்கு அளவில்லை. அதில் சிறை
யாக இருந்த ஓர் உத்தமி அவரைப்பற்றி “அந்த லோகோபகாரியை
யும், அவர் நியூகேட்டுச் சிறைச்சாலைக்கு வந்தநாளையும், ஆண்டவன்
ஆசிர்வதிப்பாராக ; அவர் எங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய யாவற்றை
யுஞ் செய்தார ; அவரை நாங்கள் எந்நாளும் ஆசீர்வதிக்க மறவோம்”
என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ப்ரை பெருமாட்டியார் உலகத்தார் தம்மைப் புகழும் புகழ்ச்சிக்
காகப் பாடுபடவில்லை ; தம்மை யாவரேனும் வர்த்தமான பத்திரிகை
களில் புகழ்ந்தெழுதியதைக் கண்டால், அது முதல் சிறிதுகாலம் அவர்
சிறைச்சாலைக்குப் போய்வருவதை விட்டிருப்பார். குற்றவாளிகளான
ஸ்திரீகளை இங்கிலாந்திலிருந்து பிறநாட்டுக்கு அனுப்பினபோது,
அவர்களுக்குக் கப்பற் பிரயாணகாலத்தில் செய்யத்தக்க வேலைகளை
யேவி, படிப்பதற்கு வேண்டிய நல்ல புத்தகங்களையுங் கொடுத்துக்
கப்பல் வரையிலுங் கூடப்போய் வழிவிட்டார். அதற்குமுன்னே,

சிறைப்பட்டவர்களைக் கப்பலேற்றி அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்பும்
போதெல்லாம் காட்டுமிருகங்களைக் கூட்டிக் கப்பலேற்றினால் எப்
படியோ அப்படி பேரமளியாயிருக்கும் ; இப்பொழுதோவெனின் அப்
படி யொன்று மில்லாமல், ப்ரை பெருமாட்டி, தர்மங்களைப்பற்றி,
அங்கே செல்லும் ஸ்திரீகளுக்குச் சொல்லும் நற்புத்திகளையும், அவ
ரவர் விஷயமாகக் கடவுளை நோக்கிச் செய்யும் பிரார்த்தனைகளையுங்
கேட்பதற்காக மாலுமிகள் கப்பலின் கயிற்றைப் பிடித்துத் தொங்கிக்
கொண்டே பார்ப்பார்கள்.

லண்டன் நகரத்தில் சிறையாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்திரீகளுக்கு
மாத்திரமே அவரால் உபகாரமுண்டாயிற்றென்பீர்களோ ? அல்ல ;
இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து இந்நாடுகளின் பெரிய நகரங்களிலுள்ள
சிறைச்சாலைகளுக்கும், ஜலஸந்தியிலுள்ள தீவுகளுக்கும் அவர் போய்
வந்தார். அவர் எந்த இடத்திற்குப் போனாலும், பெண்களை வைத்
திருக்கும் சிறைச்சாலைகளையும், சங்கங்களையும்பற்றி அவற்றின் அதி
காரிகளுக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தை எழுதித் தெரிவித்துவந்தார்.
அவரது புகழ் பரவினது தமது நாட்டில்மாத்திரமேயல்ல ; அவர்
வந்து பார்த்தபின்பு அவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுச் சீர்
திருத்தஞ்செய்தற்பொருட்டு, பெர்ஷியா, பெல்ஜியம், பிரான்ஸ், ஜர்
மனியாகிய இந்நாடுகளின் அதிகாரிகளும் அவருக்குக் கடிதமெழுதி
னார்கள். 1838-ம் ௵ அவர் தமது கொழுநனோடு பிரான்ஸ் தேசத்
திற்குப் போய் அங்குள்ள வைத்தியசாலைகள், பாடசாலைகள், மடங்
கள், சிறைச்சாலைகள் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் பார்த்துவந்தார்.
அங்கே போனபோது அவர் அத்தேசத்து அரசனையும் ராணியையுங்
கண்டு பேசினார். தருமஞ்செய்கிற விஷயத்தில் அவர்களும், தாமும்
ஒரேவிதமாயிருப்பதைக் கண்டு தமக்குள்ளே ஆனந்தப்பட்டார்.

அடுத்த வருஷத்தில் அவர் வசத்திலிருந்த சிறைச்சாலையின்
வரும்படி சற்றே குறையத்தலைப்பட, அவர் அதுவே கவலையாயிருந்
தார். சிறிய பெணகளுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் தனியேயிருக்க அங்கே
இடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன ; சிறைப்பட்டவர்களைப் பிறதேசத்
துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகிற கப்பல்களுக்கு உடனுக்குடன்
பணம் வேண்டியிருந்தது. ஆதலினால் அவற்றிற்கெல்லாம் வேண்
டும்பொருளைச் சேகரிக்கும்பொருட்டு, அவர் பல பண்டங்களை விற்
குஞ் சந்தையொன்றைச சீராக வைத்து விற்றதில், ஆயிரம்பவுன்
இலாபங் கிடைத்தது. இதற்குப் பின் ப்ரை தமது கருணைப்பெருக்
கால் இரண்டாவதுமுறை ஐரோப்பாவில் யாத்திரை சென்றார். இம்
முறை அவர் ஸ்விஜர்லந்து வரையிலுமே சென்றார். மறு வருஷம்
அவர் ஜர்மனி, பெல்ஜியம் இந்நாடுகளுக்குப் போனார். இந்த

இரண்டு நாட்டு அரசரும், அரசியும் அவரைக்கண்டு மிகவும் கொண்
டாடினார்கள்.

அவர் இவ்வாறு அவர்களைக் கண்டு பேசிய காலங்களில் அவர்
களுக்கு மாலை சூட்டினதுமில்லை ; அவர்களைப் புகழ்ந்து எழுதியது
மில்லை ; ஆபரணங்களால் அவர்களை அலங்கரித்ததுமில்லை : உபசார
வார்த்தைகள் சொன்னதுமில்லை. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அவ
ருடைய சகோதரன்மகள் எழுதியிருப்பதைப் படிப்பது யார்க்கும்
இன்பந்தரத் தக்கதாகுமென்று கருதி அதை அடியில் எழுதுகி
றோம் :—"என்னுடைய அத்தை ஜர்மனி தேசத்திலுள்ள சிறைச்
சாலையைப் பார்க்கவேண்டுமென்றிருந்ததை, அந்நாட்டில் பெண்
கள் சிறைச்சாலையின் அதிகாரத்தை வகித்துவந்த சீமாட்டிகளின்
சங்கத்தார், ராஜகுமாரியாராகிய வில்லியத்துக்கு அறியப்படுத்தி
யிருந்தார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் அந்த ராஜகுமாரியா
ரும் அதிக ஆசையோடு அப்படியே செய்யலாமென்று அநுமதி கொடு
த்து, தமக்கு அதில் அதிக சந்தோஷமென்று காட்டுதற்பொருட்டு
அந்தச் சபையைத் தமது அரண்மனையிலே வந்து கூடும்படி செய்தார்.
இது மாத்திரமல்லாமல், அவர் தமது நண்பரில் இன்னும் பலரையும்
அத்தையை உபசரிக்கும்படி வரவழைத்தார். அத்தை அங்கே
போனபோது நாற்பது சீமாட்டிகள் கூடியிருந்தார்கள். (தமிழ்
நாட்டாராகிய நமக்கு, கூர்ச்சரநாட்டிலே வழங்கிவருகிற கூர்ச்சர
பாஷை எப்படித் தெரியாதோ அப்படியே,) ஜர்மன்பாஷை இங்கி
லாந்து தேசத்தாருக்குத் தெரியாது ஆதலால், கவுன்ட் கார்பன் என்
பவர் அதை மொழிபெயர்ப்பவரானார்.

"நாங்கள் அங்கே போனபோது ராஜகுமாரியார் தாமே எழுந்து
வந்து எங்களை அதிகமான அன்போடு அரண்மனைக்குள்ளே அழைத்
துக்கொண்டுபோய் உட்காருவித்தார். அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்
கள் வருமளவும் நாங்கள் அவ்விடத்திலே சற்றுநேரம் வார்த்தை
சொல்லிக்கொண் டிருந்தோம். அங்கே வந்திருந்த சீமாட்டிகளெல்
லாரும் அங்கேயிருந்த விதவிதமான அறைகளில் உலாவிக்கொண்
டிருந்தபடியே விநோதமாகப் பேசிக்கொண்டு, சற்றுநேரம் ராஜகுமா
ரியாரின் வரவிற்கு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குள்
ளெல்லாம் அவரும் வந்தார். ராஜகுமாரராகிய சார்லஸ் அவ்விடத்தி
லிருந்தார் ; இளவரசரும் அங்கே உடனே வந்துவிட்டார்.

"அத்தைக் கெதிராக எழுதுபீடத்தின்மேல் எழுதுகோலும்,
மசியும், காகிதமும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றச் சங்கத்தாரைப்
போலவே என்னுடைய அத்தையும் பற்பலவாகிய விதிகளை எழுதி
னார். எழுதி முடிந்தபின்பு அவர் அவற்றை அங்கிருந்தவர்களுக்கு

வாசித்துக்காட்ட, அவையனைத்தும் ஜர்மன் பாஷையில் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டன. இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள சங்கங்களைப்பற்றி
அத்தை சங்கிரகமாகச் சொன்னார். எல்லாம் முடிந்தானவுடன், அவர்
வேத புத்தகத்தை யெடுத்துப் படித்து, அவர்களுடைய க்ஷேமத்தின்
பொருட்டும், அவர்கள் இனிச் செய்ய நினைத்திருக்கின்ற காரியங்கள்
இனிது முடிதற்பொருட்டும் பிரசங்கித்தார். அதன்பின்பு, ஜர்மனி
யைவிட்டு நாங்கள் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிப்போவதற்குள்ளே எங்
களோடு வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று ராஜகுமாரியார் எங்களை
அழைத்தமையால், நாங்கள் அரண்மனைக்குப்போயிருந்தோம்; அங்
கிருந்தவர்களெல்லோரும் அகமலர்ச்சி, முகமலர்ச்சியோடு ஆதரவாய்
உபசரித்து அனுப்பினார்கள்" என்கிறாள்.

மகிமைபெற்ற நமது விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினியாரின் அரு
மைத் திருமருமகளும், இப்பொழுது இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தினி
யாயிருப்பவருமாகிய பிரின்ஸெஸ்ஆவ்வேல்ஸ் பெருமாட்டியார் பிறந்த
விடமாகிய டென்மார்க் தேசத்து அரசர் ப்ரை பெருமாட்டியை ஆதி
முதற்கொண்டே கௌரவமாய் நடத்திவந்தார். அந்நாட்டரசியார்
அங்குள்ள பாடசாலைகளையும், மற்றுமுள்ள இடங்களையும் அவர் பார்க்
கும்பொருட்டு அவரைத் தமது ரதத்திலே தம்மோடு சமமாக ஏற்றிக்
கொண்டுபோய்க் காட்டியதுமன்றி அவரைத் தமக்கும் அரசனுக்கும்
நடுவிலே வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டார். • இவ்வாறு அரசனோடு
ஒரே பந்தியில் விருந்துண்ணும் பெருமையைப் பெறுபவர்கள் பெரும்
பான்மையாய் அக்காலத்திலே அவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்
படி, நாட்டுவளம், நகரச்சிறப்பு, துரைத்தனப்பாங்கு முதலியவற்றின்
விஷயமாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவது வழக்கம்.

ப்ரை பெருமாட்டியைப்போலவே அவர் சகோதரன் மனைவி
யாகிய கர்னி பெருமாட்டியும், உலகத்தவர்க்கு நன்றி பயக்கத்தக்க
இந்தத் தருமகாரியத்தில் அவரோடுகூடவே அவருக்குத் துணையா
யிருந்தார். அவர்கள் இருவரும் அந்த வேளையில் பேதைகளான
சில கிறிஸ்தவர்கள் படும் வருத்தங்களையெல்லாம் அரசனிடத்திலும்,
அரசியிடத்திலும் விருந்துண்ணும்போது நன்றாய்ப்படும்படி எடுத்துச்
சொன்னார்கள். அவர்களுடைய நாடாகிய டென்மார்க்கிலுள்ள சிறைச்
சாலைகளிருந்த பரிதாபமான நிலையைப்பற்றி வேண்டிய அளவு முறை
யிட்டார்கள். டென்மார்க் தேசத்தார் குடியேறிய மேற்கு இந்தியத்
தீவுகளில் அடிமை வியாபாரம் நடப்பதைப்பற்றித் துக்கித்தார்கள்.
கர்னி பெருமாட்டி அப்பொழுதுதான் மேல் இந்தியத் தீவுகளுக்குப்
போய் அங்கே நடப்பதையெல்லாம் நேரில் பார்த்துவந்ததனால் அந்த
அக்கிரமங்களையெல்லாம்பற்றி நெடுநேரமளவும் பேசினார்.

இவ்வாறாக ப்ரை பெருமாட்டி சிறைச்சாலையைச் சீர்திருத்திய
தும், ஸ்திரீகளின் சங்கங்களை ஏற்படுத்தியதும், சிறைமீண்ட பெண்
களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் வீடுவாசல்களை வாங்கிக்கொடுத்ததும்
மாத்திரமேயல்ல; கடற்கரையோரமாய் அங்கங்கே காவலாயிருந்த
மனிதர்கள் கல்விகற்குமாறு ஐந்நூற்றுக்குக் குறைவில்லாமல் புத்தக
சாலைகளை ஏற்படுத்தினார்; நகரங்களாவது, கிராமங்களாவது அருகே
யில்லாமல் வெகு தூரத்துக்கப்பால் தனியேயிருக்கும்படி நேரிடுகிற
வர்களுக்குப் படிப்பதற்கு நல்ல புத்தகங்களில்லாவிட்டால், நல்லறி
வின்றித் தெய்வபக்திகுன்றி, நொடிப்பொழுது யுகப்பொழுதுபோல
வருத்தமாயிருக்குமென்று அதற்கு முன்பே அவர் அறிந்திருந்தார்.

இதற்கென்று 500 இடங்களேற்பட்டு, ஆணும், பெண்ணும்,
குழந்தைகளுமாக 21,000 பேர் படித்தார்களென்றால், அது எவ்வ
ளவுதூரம் பரந்திருக்கவேண்டுமோ அதையறிந்துகொள்ளுவ தரி
தன்றோ? இதற்காகக் கையொப்பக்காரரிடமிருந்து வருஷமொன்
றுக்கு ஆயிரம் பவுன் கிடைத்தது; துரைத்தனத்தாரை ஐந்நூறுபவுன்
கேட்டதில், அவர்கள் தடைசொல்லாது அந்தத்தொகையைக் கொடுத்
ததுமல்லாமல், பின்னிட்டு வேறாக நானூறுபவுனுங் கொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறாக அவர் தொடங்கிய காரியம் நிர்விக்கினமாய் நிறை
வேறியது. அவர் இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு கடற் கரையோரத்
திலே யிருக்கிறவர்களுக்காக 12,880 புத்தகங்கள் அடங்கிய 780 புத்
தகசாலைகளையும், கப்பல்களிலே பிரயாணஞ் செய்கிறவர்களின் உப
யோகத்திற்காக 1867 புத்தகங்களடங்கிய 48 புத்தகசாலைகளையும்
ஸ்தாபித்தார்; கப்பல்களிலுள்ள சிறுவர்கள் கல்வி பயிலுதற்பொரு
ட்டு 6464 பாடசாலைப் புத்தகங்களையும் வாங்கினார். இவற்றைத்
தவிர்த்துச் சிறு புத்தகங்கள் 5357 இருந்தன; இவையெல்லாஞ்
சேர்ந்து 52,464 புத்தகங்களிருந்தன. ப்ரை செய்த தருமந் தழைத்
தோங்கவே, அவர் பெருமை எங்கும் பரந்து, அவரால் உபகாரம்
பெற்று முன்னுக்கு வந்தவர்கள் அவருக்கு இன்னாரென்று தெரியா
திருந்தும், அவர்கள் அந்நன்றியை மறவாமல் அவருக்கு வந்தன பத்
திரங்கள் எழுதியவண்ணமாயிருந்தார்கள். கடைசியாக அவர் மருத்
துவிச்சிகள் என்ற ஓர் கூட்டத்தாரிருப்பது எல்லோருக்கும் அவசிய
மென்று கண்டு, புதிதாய் அவர்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கினார்;
அவர் நோயாளியிருக்கும் அறைகளுக்குச் செல்லுகையிலும், ஏழை
களுக்கு மருத்துவஞ் செய்யும்போதும், வயித்தியம் பார்க்கத்
தெரிந்த நல்ல பெண்களில்லாமையினால் அப்படிப்பட்டவர்கள் இருப்
பது அவசியமென்று நினைத்துத் தாமே முதலில் பலரைச் சேர்த்து
அவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்.

இந் நன்முயற்சியில் அவர் சகோதரனுடைய மனைவியாகிய ஸாமி
யுவேல் கர்னி பெருமாட்டி அவருக்கு வேண்டியபடியெல்லாந் துணை
யாயிருந்தமையால், அந்த வேலை முழுவதையும் அவர் வழியாகவே
பார்த்துவரும்படி விட்டுவிட்டார். அதற்கு மகாராணியார் வேண்டு
மளவு உதவிசெய்ய, இளமைப்பருவமுள்ள ஸ்திரீகள் அநேகரைத்
தேர்ந்தெடுத்து, வைத்தியஞ்செய்யக் கற்றுக்கொடுத்தார்கள்; அந்தக்
கூட்டத்தாரைச் சேர்ந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர்
சகோதரிகள்போலிருந்து ஒரேவிதமாக உடை உடுத்து, ஒவ்வொருத்தி
யும் வருஷமொன்றுக்கு இருபது பவுன் சம்பளம் பெற்றுவந்தார்கள்.
இதைக்கொண்டு பார்க்குமளவில் ப்ரை பெருமாட்டியின் சரித்திரமும்
ப்ளாரென்ஸ் பெருமாட்டியின் சரித்திரமும் ஒன்றோடொன்று ஒற்
றுமையாகின்றன; அது எவ்வாறெனில், 1840-ம் ஆு மருத்துவப்
பெண்கள் கூட்டம் முதலிலுண்டாக்கப்பட்டது; அக்காலத்தில் ப்ளா
ரென்ஸ் பெருமாட்டியாருக்கு வயது இருபது; ஆதலினால் அவர்
அந்தக் காலந்தொடங்கி ப்ரை பெருமாட்டியின் கருத்துக்கிணங்க,
அதில் ஆசைபற்றி, அதன்பின் தமது ஜீவகாலம் முழுவதையும் அதி
லேயே செலுத்தினாரென்று எண்ணுவதற் கிடமுண்டு.

நமது இளவரசராகிய பிரின்ஸ் ஆவ் வேல்சுக்கு ஞானஸ்நானம்
நடக்கையில், அதற்காக ஜர்மனி தேசத்து வேந்தர் வந்திருந்தார்.
அப்பொழுது அவர் ப்ரை பெருமாட்டியைக் கண்டு பழமைபாராட்டி
வார்த்தை சொல்லியதுமல்லாமல், தாமே அவர் வீட்டுக்குச் சென்று
அவரோடுகூட இருந்து சிற்றுண்டியுண்டு அவரைக் கௌரவப்படுத்தி
விட்டுப் போனார். தர்ம காரியமாக ப்ரை பெருமாட்டி இதற்குமுன்
ஜர்மனிக்கு யாத்திரை போயிருந்ததை அவர் மறந்ததுமில்லை, அலக்ஷி
யஞ்செய்ததுமில்லை. சிறைச்சாலைகளிலும், பைத்தியக்காரர்களை வைத்
திருக்கும் வைத்தியசாலைகளிலும் வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய
வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் எவ்வளவோதூரம் யாத்திரைசெய்த ஒரு
ஸ்திரீயை அவள் வீட்டிலேபோய்ப் பார்ப்பது முறைமையேயென்று
அவர் தீர்மானித்தார்.

இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தினியாகிய விக்டோரியாபெருமாட்டி
யார் தமக்கு விவாகமாகிச் சிலநாள் சென்றதும், ப்ரைசெய்யத்தொடங்
கிய நன்மைகளுள் ஒன்றாகிய திக்கற்ற பெண்களுக்குத் துணைசெய்யுந்
தருமத்துக்கென்று ஐம்பது பவுன் கொடுத்தனுப்பினதுமன்றி, தம்மை
வந்து பார்க்கும்படியும் அவரை வரவழைத்தார். லண்டன் நகரத்தில்
அரண்மனை வீட்டில் பெரிதான விருந்தொன்று நடந்தபொழுது ப்ரை
பெருமாட்டியார், நமது சக்கரவர்த்தினியாரின் நாயகரான ஆல்பேர்ட்
பிரபுவுக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விருந்துண்டார். அப்பொழுது

அவர் அந்த ராஜபிரபுவுடன் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தாரோ அதை ப்ரை பெருமாட்டி தாமே சொல்லியிருப்பதைக் கேட்பது பிரியமாயிருக்குமாதலால், அதை அடியிற் குறிக்கிறோம்:—"விருந்துண்ட போது மகாராணியாரின் பர்த்தாவான ஆல்பேர்ட் ராஜபிரபுவுடனும், இங்கிலாந்துக்கு அக்காலத்திலே பிரதான மந்திரியாயிருந்த ஸர் ராபர்ட் பீல் துரையுடனும் நெடுநேரமளவும் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தேன்; கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் மக்களுக்குவேண்டிய அளவு வைதிகமார்க்கத்தைப்பற்றிய விஷயங்களைக் கற்பியாதிருப்பதையும், மதப்பற்றுடையவர்களாய் பக்திமார்க்கம் தவறாதிருப்பதின் பெருமையையும், நான் எங்கும்போய்ப் பார்த்தமட்டில் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் திருப்தியுண்டாவதற்குக் காரணம் ஈசுவர பக்தியைத் தவிர்த்து வேறொன்றுமில்லையென்பதையும்பற்றி நான் ராஜபிரபுவுடன் பேசினேன்; அதன்பின்பு ஐரோப்பாவின் நிலைமையையும் நியாயஸ்தலங்களிலே மதவிஷயத்தில் ஞானம் அதிகப்படுவதையும் சிறைச்சாலைகளின் நிலைமையையும்பற்றிப் பேசினேன். இவ்வளவோடு போகாமல், நான் தேசயாத்திரைகள் செய்ததையும், ஐரோப்பாவின் தற்கால நிலைமையையும், அங்கங்கே அவரவர்கள் காலக்ஷேபஞ் செய்யும் விதத்தையும், அவரவர்கள் நடையுடை பாவனைகளையும்பற்றி நாங்களெல்லோரும் சாப்பிட்டெழுந்திருக்குமளவும் வேடிக்கையாய் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம்" என்று சொல்லுகிறார்.

"முயற்சி திருவினை யாக்கும்: முயற்றின்மை
யின்மை புகுத்தி விடும்."

என்றும், "ஒருவன் தன் கடமையை உன் கண்முன்னே நன்றாய்ச் செய்வானானால், அவன் அரசன்முன்னே நிற்பான்; அற்பர் முன்னே நில்லான்" என்றும் கூறியபடி ப்ரை நன்றாய்ப் பாடுபட்டுப் பெருமை பெற்றவர். அவருடைய சரித்திரத்தைப் படிப்பவர் தமக்குண்டாகும் நலத்தை விரும்பாமல், பரோபகாரஞ் செய்வதிலேயே தமது ஜீவகாலத்தைச் செலவிட்டுப் பின்னிட்டுப் புகழுடம்பைப் பெறுவர். நன்றாக உழைப்பவர் அதிகமாக வேலை செய்வதனால் இளைத்துப்போவதும், சோம்பலுடையோர் வேலைசெய்யப் பயந்து தேம்பித் திரிவதும் உலக வழக்கமன்றோ? எலிஜபெத் ப்ரை பெருமாட்டியோ, நெடுங்காலம் ஒழிவின்றி வேலைசெய்துவந்ததனால், சாதாரணமான பெண்கள் பலர் கூடிச் செய்யத்தக்க பெரிதான வேலையைத் தாமொருவராகவே நின்று முடிக்க வல்லவராயினார்.

அவர் தேகவியோகமாவதற்குச் சில வருஷங்களுக்குமுன்பே அவர் தேகம் நோயால் மிக மெலிந்துபோயிற்று; கஷ்டப்பட்டாலும்,

சுகப்பட்டாலும் பேதமில்லாமல் எப்பொழுதும் தமது வேலையை ஒரேசீராய்ச் செய்துவந்தார். அவருடைய தெய்வபக்தி அவர் இறந்துபோவதற்கு முன்னே சொன்ன அடியிற்கண்ட வார்த்தைகளால் நன்றாய் விளங்கும்:—"நான் பதினேழு வயதுள்ள சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போதே, நான் எப்படிச்செய்தால் கடவுள் திருவுள்ளத்துக்குவப்பாயிருக்குமோ அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று என் மனதிலோர் தோற்றமுண்டாயிற்று. ஆதலால், அதுமுதல் நான் இரவிலாயினும் பகலிலாயினும், தூக்கத்திலாயினும் விழிப்பிலாயினும், நோய்கொண்டிருந்தாலும் சுகமாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் இந்த எண்ணம் எனது நெஞ்சைவிட்டு ஒரு கணப் பொழுதாயினும் நீங்கினதில்லை" என்றார்.

எலிஜபெத் ப்ரை 1845-ம் ௵ அக்டோபர் ௴ 13௳ பரலோகஞ் சென்றார். அவருடைய தேகத்தைப் பார்க்கிங்கில், அதற்குப்பல வருஷங்களுக்கு முன் சிறுகுழந்தையாயிருக்கும் போதே இறந்துபோன அவருடைய செல்வமகளை அடக்கஞ்செய்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலே அடக்கஞ்செய்தார்கள். "கடவுள் தமக்காக உழைப்பவர்களைப் புதைத்துவிட்டுத் தமது வேலையைச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறார். அவருக்கு இத்தனை பெருமையையுண்டுபண்ணின விசித்திரமான அந்தக் காரியங்களெல்லாம் நன்றாய் அபிவிருத்தியாகி, இந்நாளளவும் அவருடைய பேர் அழியாமலிருக்கிறது." எலிஜபெத் ப்ரை, ப்ளாரன்ஸ் நைத்திங்கேல் ஆகிய இவ்விரண்டு புண்ணியவதிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந் நன்முயற்சி இக்காலத்தில் இன்னும் எத்தனையோமடங்கு அதிகமான சீர்திருத்தம்பெற்று, இப்பொழுது இந்தியாவிலுள்ளவர்களும் அதன் பயனையெல்லாம் அநுபவிப்பதற்கேதுவாயிருக்கின்றது. எலிஜபெத் ப்ரை என்பவர் சிறப்பான ஆடையாபரணங்கள் தமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்தது, இந்துதேச ஸ்திரீகளின் மனதிற் பதிந்ததேயாயின், அவர்களுசகு நல்ல புத்தி வாராதிருக்குமா? ஆடையாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு, படிப்பில்லாமலும், கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட அறிவை விருத்திசெய்யாமலும், நோய்கொண்டவர்களையும் வருத்த முற்றாரையும் பார்த்து ஆதரியாமலுமிருந்தால், அவர்களால் யாருக்கு என்ன பயனுண்டு? அவ்வாறான பெண்களை எஜலிபெத் ப்ரை காண்பாரேயாயின் அவர் மனம் என்ன பாடுபடாது?

"குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல:—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு."

ELIZABETH BARRETT BROWNING

எலிஜபெத் பாரெட் ப்ரௌநிங்

1806—1861

"அடியவர்க் காவியை அரங்கச் செல்வனை
அடிபணிந் தேத்தித் தொழுவோம் யாமே."

நமது நாட்டை அதிகமான சிறப்போடு பரிபாலனம் செய்துவந்த விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினியார் காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய மாதுசிரோமணிகளைப்பற்றிச் சரித்திரம் எழுதப்புகுந்த யாம், "கவி சக்கரவர்த்தினி" என்று வேறோர் கவிராயரே புகழும்படியான பெருமை வாய்ந்த எலிஜபெத் பாரெட் ப்ரௌநிங் என்பவரைப்பற்றிச் சொல்லாவிடில் அந்தச் சரித்திரம் பூர்த்திபெறாதென்பது நிச்சயம். அவர் வாழ்வின் வரலாற்றையும் சிறப்பையும் எடுத்து விரித்துரைத்தால், ஆங்கிலேய ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாவது போலவே நமது நாட்டுப் பெண்களுக்கும் அதில் இன்பமும் இச்சையும் உண்டாகுமென்றே நம்புகிறோம். ஏனெனில், நோயாளியாயும் சுகதேக

மற்றவராயும் பலநாள் படுக்கையறையைவிட்டு வெளிப்புறப்படக் கூடாதவராயும் அம்மாது இருந்தபோதிலும், தமது நுண்ணறிவாலும் ஜீவகாருண்ணியத்தாலும் புண்ணியவசத்தால் தாம் பெற்ற வாக்குமகிமையாலும் அநேகம் அரிய பெரிய கிரந்தங்கள் செய்து காவியாலம்பநம் பண்ணினார். ஆதலின் ஒருவர் எவ்வளவு வருத்தமுற்றிருந்தபோதிலும், தம்மைப்போன்ற வேறு பெண்களுக்கும், சிறுவர் சிறுமிகளுக்கும் வருத்தம் நீக்கிச் சுகமுண்டாக்கித் தமது ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கக்கூடுமென்பதற்கு அவரது சரித்திரம் சிறந்த திருஷ்டாந்தமாகின்றது. எலிஜபெத் மேல்டன் பாரெட் என்பவர், இன்றைக்கு ஏறக்குறைய *95 வருஷங்களுக்கு முன்னே 1806-ம் வருஷத்தில் ஆங்கிலேயநாட்டின் வடபாகத்தில் பிறந்தவர். இவர் பிறந்த சிறிதுகாலத்துக்குப்பின் இவரது பிதா மேல்நாட்டில் தமக்குச் சொந்தமான ஓர் அழகிய பிரதேசத்தில் வீடுகட்டி வாழ்ந்து வந்தாராகையால், இப்பெண்மணி சிறுபிராயமுழுதும் அங்கே வளர்ந்து வந்தார். அவருக்கு இளமைப்பருவம் தொடங்கியே செடி கொடி புஷ்பம் முதலியவைகளில் விருப்பம் அதிகம். அவரது உடன் பிறந்தவர்களும் வெள்ளை ரோஜாவை நன்றாய்ப் பரிபாலிக்கும் திறமையுள்ளவரென்றே அவரைக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். அவரும் தமது கவிகளில், பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டிப் பலிக்கும்படி செய்யும் விதத்தைப்பற்றிக் கூறி, பசும்புல் தரையில் மனிதனைப் போல் ஓர் உருவம் மிகப் பெரியதாகப் புஷ்பத்தால் உண்டாக்கி அவ்வுருவத்திலே கண்களிருக்கவேண்டியவிடத்தில் நீலோத்பலங்களை வைத்து வளர்த்து, ஆகாயத்தை நோக்கி மலர்வன குவிவனவாய் அமைத்ததாக வர்ணனை செய்திருக்கிறார். ப்ரௌநிங் இளம் பிராயத்திலேயே நான்கு அதிகாரத்தில் ஒரு பெரிய காவியம் எழுதினார். அதைக்கண்டு அவரது தகப்பனார் மிகவும் பெருமை கொண்டு அதை அச்சில் பதிப்பித்தார். அவர் மிகவும் மெல்லிய தேகமுடையவராதலால் சௌக்கியக்குறைவு உண்டாகி வெகுவாய்த் தம் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கும்படியாயிற்று. அந்த வேளைகளில் எழுதுவதும், கையில் கிடைத்த புத்தகங்களைப் படிப்பதும், தமது அருமைத் தமையன் எட்வர்ட்டு என்பவன் க்ரீக்கு லத்தீன் படிக்கும்போது தாமும்கூடப் படிப்பதுமே அவருக்குப் பொழுதுபோக்காக இருந்தன. அவர் இந்தவிதமாக எழுதிப் படித்துக் காலங்கழிப்பது அவரது பாட்டியாருக்கு இஷ்டமில்லை. இப்படி க்ரீக்கு படிப்பதை விட எலிஜபெத் பூ வேலையும் தையல் வேலையும் நன்றாய்ச் செய்து முடித்தால் மிகவும் மேன்மையாயிருக்கும் என்று அவள் சொல்லுவது வழக்கமாம். ஆனால் எலிஜபெத்தின் பிதாமட்டும் அவர் படிப்

* இப்பொழுது 110 வருஷங்களுக்கு முன்னே.

பதையும் வெகுவாய் அபிவிர்த்தி செய்வதிலேயே கருத்தாயிருந்தார். மேலும், கண்ணில்லாத அந்தகரான சிநேகிதரொருவர் க்ரீக் பாஷையில் மிகவும் நிபுணராயிருந்தார்; அவர் அந்தப்பாஷையில் அவருக்கு அதிகமான ஊக்கத்தை உண்டாக்கினர்.

அவர் இருபது பிராயமானபோது தாம் பாடின கவிகளை யெல்லாம் சேர்த்து ஒரு புத்தகமாகத் தம் பெயரைக் குறிக்காமல் அநாமதேயமாய்ப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினர். அக்கவிகள் அத்தனையாய்ச் சுளிமானவைகளல்ல. ஆயினும் அவர் அவ்விஷயத்தில் முயற்சியை விட்டுவிடவில்லை. இப்படியிருக்க அடுத்த இரண்டு வருஷங்களுக்கெல்லாம் அவர் தம் தாயை இழக்கும்படி நேர்ந்தது. தாயிறந்து போகவே, தகப்பனுருக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றவும், அவருடைய உடன் பிறந்தவர் எழுபேரையும் காத்து ரக்ஷிக்கவும், அவரைவிட வேறே கதியில்லாமல் போய்விட்டது. இந்த வருத்தம் போதாதென்று கடவுள் அவர் பிதாவுக்குத் திரவிய நஷ்டமு முண்டுபண்ணினர். 'பட்ட காலிலே படும் கெட்டகுடியே கெடும்' என்றபடி இப்படிப் பலவிஷயத்திலும் கேடு சம்பவிக்கவே, மேல்டன் பாரேட் என்பவர் மால்வரன் மலைப் பிரதேசத்திலுள்ள தமது நேர்த்தியான மாளிகையை விற்றுவிட்டு லண்டன்மா நகரத்துக்குப் போய்ச்சேர எண்ணங்கொண்டார். ஆயினும் வேறுபல இடையூறுகளால் இரண்டு வருஷகாலம் அங்கே போய்ச்சேர முடியாமல் இங்கிலாந்தின் தென் கரையில் கடலோரத்துப் பட்டணமொன்றில் காலங்கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. இக்காலத்தில்தான் நமது மாது தமது இரண்டாவதான பிரபந்தத்திரட்டைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இது 1833-ம் வருஷம். பிறகு லண்டன் நகரஞ் சேர்ந்தார்கள். ஜனனம் முதல் வெளிகளிலே கடவுள் சிருஷ்டிகளின் இயற்கை யழகைக் கண்டு கன்ருயனுபவித்துச் சுகமடைந்த நமது மாதுசிரோமணிக்கு, லண்டன் நகரத்து மாளிகைகள் நிறைந்த தெருக்களில் அடைபட்டுப் பூர்வ சுகமெல்லாங் கெட்டு மூச்சுக்காற்றும் நிர்ப்பந்தமாய்ப் பெற வேண்டியதாயிருந்தது வெகு கஷ்டமாயிருந்திருக்கவேண்டும்.

இந்தக் காரணங்களெல்லாம் ஒருங்குசேரவே, தேக சௌக்கியம் குறைந்து, வியாதியுண்டாகி, அவர் தமது படுக்கை அறையை விட்டு வெளியிலே புறப்பட முடியாமற்போயிற்று. ஆயினும் கவிகள் நூதனமாய்ப் பாடுவதிலும் புத்தகங்களைப் படிப்பதிலும் அவருக்குப் பிரியம் மேன்மேலும் அதிகமாயிற்று. மேலும் புதியவர்களான சிநேகிதர் பலருண்டானர்களாகையால், தாம் அசௌக்கியத்தால் அவர்களைப் போய்ப் பார்க்க முடியாத காலங்களில் நேரே சம்பாஷிப்பதைப்போல அவர்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதிக் காலங்கழிப்பார்.

அவர் பாடிய தனிப்பாடல்களெல்லாம் அக்காலத்துப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாயின. மிஸ் - மிட்பர்ட் என்னும் பாடகியின் வேண்டுகோளின்மேல் எழுதப்பட்ட "கங்கையின் கதை" என்னும் பாடலானது, கங்காநதியில் பல இந்துப் பெண்கள் கூடித் தங்கள் நாயகர்கள் வந்து கூடுவதைப்பற்றிச் சகுனம் பார்க்கும்படி அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட கொட்டாங்கைச்சிகளில் சிறிய விளக்குகளை ஏற்றிப் புஷ்பத்துடன் மிதக்க விடுவதைப்பற்றிய வெகு நேர்த்தியான ஆற்றுவரிப்பாடலாம்.

"மிகவும் அழகான சந்திரபிம்பம்போன்ற முகமும், அதனிடையில் எடுப்பும் சாய்ப்புமாய் அமைந்த நெற்றியும், பூரணச் சந்திரன் முழு நிலாவைச் சொரிந்தாற்போல் முத்தினெளியை வெளிவிடுகிற வடிவொத்தவாயும், கொவ்வைக்கனியும் கோலந்திகழ் பவளக் கொழுந்தண்டமும் போன்று பனிமொழிகளுக்கு ஆதாரமான உதடும், கறுத்துப் புடைபெயர்ந்து மிளிர்ந்து நீண்டு ஒளிவீசுகின்ற தாமரைபோன்ற கண்களும், குளிர்ந்து அழகுபெற்ற இரண்டு தாமரைமலர்களை மதத்தாலே மிதித்தாடுகின்ற இரண்டு வண்டு வரிசைபோன்ற புருவவட்டங்களும், சுருண்டு நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்து விளங்கும் கூந்தலும், மேன்மையும் மிருதுவும் பொருந்தி ரோஜாமலரின் நிறமும் புகழுமுடைய சரீரத்தின் அழகுமுடையவள் இப்பெண்கள் நாயகம்" என்று மிஸ் - மிட்பர்ட் என்பவள் இவருடன் ஆதியில் சிநேகமாரம்பத்திலேயே இவரைப்பற்றி வர்ணித்திருக்கிருள். இதனேடு இவர் வம்சத்துக்குச் சுபாவமாயுள்ள அழகையும், நிறம், விலை, இவைகள் பொருந்திய உடுப்பையும் சேர்த்துக் கூறின், அவரது ஸ்வரூபம் இத்தன்மையதென நன்ருய் விளங்கும்.

அவர் ஒரு சமயத்தில் அருமையும் ஆழ்ந்த நுண்பொருளும் தத்துவ விளக்கமு முடையனவாகிய கவிகளைப் பாடுவார். சில தருணங்களில் வெள்ளையாயும் உருக்கமாயும் யாவர் மனதையும் கவரத்தக்க நயத்தோடு, தமக்கு உஷ்ணதேசங்களிலிருந்து பரிசாகவந்த இரண்டு புறுக்களின்மேல் கட்டிய கவபோன்ற பாடல்களையும் பாடுவார். 1837-ம் வருஷத்தில் நான்காவது வில்லியம் தேகவியோகமானவுடன் அப்போது பட்டம்பெற்ற நமது மகாராணியார் விக்டோரியாவின்பேரில் ஒரு பாட்டைப் [illegible] பிரசுரம் செய்தார். பிறகு ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் "விக்டோரியாள் [illegible] கண்ணீர்" என்கிற உருக்கமான [illegible] வரிப்பாடல்களைப் பாடினர். அந்தக் கவியானது இந்த *[illegible] வருஷகாலமாக அடிக்கடி எல்லாரும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கிறது.

* இப்பொழுது 90 [illegible]மாக.

எலிஜபெத் மாது, இப்படி, தாம் இடைவிடாமல் படிப்
பதோடு, தமது சகோதரர்களுக்கும் கிரீக் கற்பித்து வந்தார்.
அவரது தேகம் அதிகமாக மெலிவடைந்து மிகுந்த விசாரத்
தைக் கொடுக்கும்படியான நிலைமைக்கு வந்ததைக்கண்டு, வைத்தியர்
லண்டனைக்காட்டிலும் மிகுந்த குளிர்ச்சியும் சுகமுமுள்ள நாட்டிற்
குப்போய் வாசஞ்செய்யும்படி எச்சரிக்கை செய்தார். ஆனாலும் தூரப்
பிரயாணத்துக்குத் தகுந்த தேகவலி வில்லாமையைக் கண்டு அவர்
அண்ணனுடன் அவரைத் தென்மேற்குக் கரையோரத்திலுள்ள தார்
கவே என்னும் நகரத்துக்கு அனுப்பினார்கள். அவர் அவ்விடத்தில்
பிழைப்பார் என்ற நிச்சயமில்லாமல் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்
தாராயினும், இடையிடையில் சற்றுத் தெளிவாக இருக்கும்போது
படிப்பதையும் எழுதுவதையும் நிறுத்தாமல் கையாண்டுவந்தார். இப்
படிப்பட்ட சமயத்தில் "உலகத்திலே யாவரும் அதிக ஆவலாக ஜீவ
னோடிருக்க விரும்புவார்கள். எனக்கோ கவலையற்று ஓய்வுற்று இருப்
பதே விருப்பம். இவ்விதமான நிம்மதியைப்பற்றிச் சொல்லும் பா
சுரங்களையே நான் மிகவும் ஆவலோடு விரும்புகிறேன்" என
வுரைத்தும், "தேவன் தமது அன்பர்களுக்கு அறிதுயிலளித்துச்
சுகமுறுகிறார்" என்று பொருள்படும்படியான பழமொழி வாக்கி
யத்தை எடுத்து உதாரணங்காட்டியும், தமது நண்பர் ஒருவருக்கு
எழுதியிருக்கிறார். இக்காலத்தில், மிகவும் மேன்மையும் நற்கருத்தும்
நிறைந்த "தூக்கம்" என்கிற தனிப்பாடல் முதலியவைகள் அடங்கிய
மூன்றும் புஸ்தகத்தை அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு அதிகமான நோய்கொண்டு எலிஜபெத் மாது வெகு
வாக வருத்தமுற்றிருக்கும்போது அவருக்கு இன்னொரு விசனமுண்
டாயிற்று. அவருடன் பிரியாத்தோழனாய் அவரிடத்தில் அதிகமான
அன்புடையவனாயிருந்த அவரது அண்ணன் எட்வர்ட், சிறு படகு
தள்ளிப்போகையில் படகு கவிழ்ந்து முழுகிப்போய்விட்டான். அந்
தப் பிரேதத்தைக் கண்டெடுப்பதற்கு வெகுநாள் சென்றன. இதன்
இடையில் அண்ணனுக்காக அவர் பட்ட கஷ்டத்தையும் வருத்தத்தை
யும் பார்த்தால், நோயாளியான அவரும் விசனந்தாங்காமல் இறந்து
போவாரென்றே தோன்றியது. "இந்தத் துன்பமானது என்னை இடி
இடித்துத் தள்ளினதுபோலிருந்தது" என்று அவரே எழுதியிருந்
தாராயினும், பிறகு அதைப்பற்றிப் பேசவாவது, தமது பிராண
சிநேகிதர்களுக்கு எழுதவாவது அவருக்குத் துணிவுண்டாகவில்லை.
என்றாலும் தம் மனதிலுண்டான விசனத்தை "மஹார்ணவத்தி
லிருந்து" என்னும் சில வரிப்பாடல்களில் மிகவும் அழகாகப் பாடி
யிருக்கிறார். சற்றே சரீரத்தில் வலிவுண்டானதும் தம்மூருக்குத்

திரும்பிப் போகவேண்டுமென்று அவருக்கு அதிகமான ஆசை எழுந்
தமையால், 1841-ம் வருஷம் வசந்தகாலத்தில் புறப்பட்டுப்போய்,
நாலாவது வருஷம் திரும்பிவந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது அவரது
தகப்பனார் லண்டன் நகரத்தில் விம்பில் தெருவில் குடியிருந்தார்.
இவரது கவன சக்தியைக் கண்டு இவருடன் நட்புக்கொள்ள அநே
கர் விருப்பமுற்று வந்தார்கள். ஆனால் வெகுநாளாக வியாதியாயிருந்து
தனியே படித்துக் காலங்கழித்தவராகையால் அந்நியரைப் பார்த்துப்
பேசுவது அவருக்கு வருத்தமாகவே யிருந்தது. 1844-ம் வருஷத்
தில் அவர் தமது பாடல்களை மறுபடியும் சேர்த்து அச்சிடுவித்தார்.
அதில் எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்ட "பாலர் அழுகை" என்ற
பாடல் வெளிவந்தது.

இது வெளியானபோது, நிலக்கரிச் சுரங்கங்களிலும் யந்திரசாலை
களிலும், சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் வேலைசெய்துவரும் காலத்தை
யும் விதத்தையும்பற்றிச் சட்டம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. அதுவிஷய
மாக விசாரணைச் சபையொன்று ஏற்படுத்தவே, மிகவும் கோரமான
சங்கதிகள் வெளியாயின. ஏழைப்பெண்களும் சிறு குழந்தைகளும்
பூமியின் கீழ் நிலவறைகளில் நிலக்கரி ஏற்றிய பாரமான வண்டிகளை,
இருப்புச் சங்கிலிகளைத் தங்கள் அரையில் கட்டிக்கொண்டு தலை
நிமிர்ந்து நடக்கமுடியாத இருட்டுவழி மூலமாய் நாள்முழுதும் சூரிய
வெளிச்சமும் நல்லகாற்றும் இன்னதென்று தெரியாமல், நிர்ப்பந்த
மாய் இழுத்து வேலை செய்துவருகிறார்கள் என்று தெரியவந்தது.
குழந்தைகள் சற்று விளையாட்டுச் சுகமனுபவிக்கவாவது படிப்பு என்
கிற வாசனையைப் பெறவாவது கொஞ்சமேனும் இடமில்லாமல்
போகவே, அவர்கள் நாகரிகம் கெட்டு உணர்ச்சியற்றவரானார்கள் என்
பது ஆச்சரியமல்ல. யந்திரசாலைகளிலும் இதேமாதிரியாகவே ஓய்வு
என்பதற்கு இடமேயில்லை; இருபத்துநான்கு மணிகொண்ட ஒரு
நாளில் 14, 15 மணி காலம் ஒரே வேலையை ஓயாமலே செய்யும்படி
பண்ணிவந்தார்கள். இவ்வாறு நாள்முழுதும் உழைத்துக் குணமற்
றுப்போன பெண்களுக்குத் தங்கள் வீடுகளில் சௌக்கியமென்பது
எப்படி உண்டாகும்? ஆனதுபற்றியே இவற்றையெல்லாம் கண்டு
மனமிரங்கிய தர்மிஷ்டர்களாகிய சில கனவான்களும் உத்தமஸ்திரீ
களும் ஒன்றுசேர்ந்து, இச்சிறுவர்கள் சிறுமிகளின் வேலை விஷயமாகச்
சட்டம் ஒன்று ஏற்படுத்தி ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று
பார்லிமெண்டு சபையாரைப் பலமுறை வேண்டிக்கொண்டார்கள்.
அப்படியே அந்தச் சபையார், நிலக்கரிக் கனிகளில் சிறுவர்களையும்
ஸ்திரீகளையும் வேலைசெய்ய வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், 14
வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களையும் சிறுமிகளையும் யந்திரசாலைகளில்

வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், வேலை செய்யவேண்டிய கால அளவையும் நன்றாய் நிர்ணயித்துச் சட்டம் ஏற்படுத்தியதுமல்லாமல், ஒவ்வொருவனும் தனது குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிக் கட்டாயமாய்ப் படிப்பிக்கவேண்டும் என்றும் சட்டம் ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வாறு சட்டங்கள் ஏற்பாடாகி ஆசாரத்துக்கு வரச் சில வருஷங்கள் சென்றன. இதுவிஷயமாக அதிக முயற்சியோடும் ஊக்கத்தோடும் வருந்தியுழைத்து, ஜனங்களுக்கு அந்தந்த இடங்களில் நடக்கும் கொடுமைகளையும் அநியாயங்களையும் எடுத்துக் காட்டிக் கண்களைத் திறந்துவிட்டவர்களில் எலிஜபெத் என்பவரும் முதன்மையானவர் என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். இதுவிஷயமாகவே எழுதப்பட்ட "பாலர் அழுகை" என்னும் பாடல்களால்தான், அநேகருக்கு இந்த விஷயத்தில் மனஞ்சென்று சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. அவைகள் மிகவும் உருக்கமான ரஸம்நிறைந்த கவிகளாதலால், அவற்றில் இரண்டொன்றை இவ்விடத்தில் வரைவோம்.

இவ்வுயர் நாட்டி லுள்ளீ ரேழையர் பாலர் விம்மி
யெவ்வமோ டழுதல் கேட்டீ ரில்லையோ முன்ன மென்றே
திவ்வகை யெனதே ரூத விளமையாம் பருவந் தன்னிற்
செவ்விய தாய்மார் போடு சேர்த்ததான் மகிழ்வுண் டாமோ.

கோவிளங் கன்று மாட்டுக் குட்டியு மானின் கன்று
மேவிய பறவைக் குஞ்சும் வேறுசிற் றயிருந் தத்தம்
நோவுறு விளமை தன்னில் நுவலுமின் புற்றி ருக்கும்
பாவமோ வேழைப் பாலர் பரிதவித் தழுதல் பாரீர்.

ஆட்டிளங் குட்டி யெல்லா மண்ணிய வயலில் மேயக்
கூட்டினிற் பறவை யெல்லாங் கொஞ்சுகின் றனமான் கன்று
கோட்டுறு மரதி னீழல் குலவக்கண் டாடு கின்ற
மேட்டுறும் புரவி சாய மேற்றிசை சாயும் பாரீர்.

பேர்பெறு சுதந்த ரங்கள் பெற்றவிவ் விராச்சி யத்தில்
நேர்தர விளையாட் டாற்று நேசமா மிளமை தன்னில்
வார்தரு மேழைப் பாலர் மாத்திரங் கண்ணி னின்று
நீர்சுரந் தழுகை யார்த்தல் நியாயமோ நாட்டீர் சொல்லீர்.

என்று இவ்வாறு பாடினார். கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லுங்கரையுமாதலால், கல் நெஞ்சினரையும் உருக்கத்தக்கவிதமாக அச்சிறுவர்கள் படும் தீங்குகளை மேற்சொல்லிய வண்ணம் எடுத்துரைத்தமையாலன்றோ அப்படிப்பட்ட நல்ல சட்டங்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டன!

இது போலவே அமெரிக்காக்கண்டத்து அடிமைகள் படும்வருத்தத்தைக் கேள்வியுற்று அவர்களை விடுவிக்கும்பொருட்டும், இத்தாலி

நாட்டார் அயல் தேசத்துக் கொடுங்கோன் மன்னர் கைப்பட்டுப் பரிதவிப்பதை நீக்கும்பொருட்டும் அவர் மிகவும் முயன்றார்.

ஆகவே அது விஷயமாக, அவருக்கு மனோபாவமும் மெய்யுணர்ச்சியும் அதிகமாதலால், அவர் இதைப்பற்றி எழுதிய சிறப்புப் பாடல்களை உலகத்தாரெல்லாரும் படித்துச் சிந்தனை பண்ணுகிறார்கள். ஆனதுபற்றி அவைகள் ஒருநாளும் மறக்கத்தகாதவையேயாம்.

1841-ம் வருஷம் முதல் 1846-ம் வருஷம் வரையில் அவர் லண்டன் நகரத்தில் சுகமற்ற ஒரு சிறு வீட்டின் பின்புறத்தில் வெளிச்ச
மும் காற்றும் நன்றாய் நடையாட இடம்போதாத அறையில் காலம்
கழித்துவந்தார். அப்படியிருந்தாலும் இடையறாது படிப்பதிலும்
கவிகள் பாடுவதிலும் கிரந்த கர்த்தர்களாகிய தமது சிநேகர்களுடன்
கடிதப்போக்குவரவு செய்வதிலும் அவர் முயற்சி குறையவே இல்லை.
இப்பொழுதுதான் தமது கவிகள் மூலமாக ராபேர்ட் ப்ரௌநிங்
என்பவருடன் சிநேகமாயினார். அவரும் இவரைப்போல ஒரு கவி
ராயர்தாம். ஆனால் இவரத்தனை கீர்த்தி பெற்றவரல்லர். அவரது கவி
கள் பொருள் உணர்வதற்கு மிகவும் கடினமானவை யாதலாலும், அவ
ரது சிறந்த காவியம் இனியே வெளிவரவேண்டி யிருந்ததாதலாலும்,
அவரை நன்றாய்த் தெரிந்தவர்மட்டும் அவைகளை நன்கு மதித்துவந்
தார்கள். பாரெட் அவரது கவிகளைப் படித்து அவைகளை விசேஷ
மாய் அநுபவித்திருக்கிறார். ஆயினும் அவரது அசௌக்கியத்தால்
இருவரும் நேரில் சந்திக்கச் சமயம் வாய்க்காமலேயிருந்தது. 1844-ம்
வருஷத்தில் அவர் பதிப்பித்து வெளியிட்ட பாடல்களடங்கிய புத்த
கத்தில், ராபேர்ட் என்னும் கவிராயரைப்பற்றியும், அவர் அப்
பொழுது எழுதியிருந்த பாக்களைப்பற்றியும் மிகவும் புகழ்ந்து கூறி
யிருந்தார். 1845-ம் வருஷம் ஜனுவரி மாதத்தில் அவர் தமது
சிநேகிதன் ஒருவனால் பாரெட் ப்ரௌநிங்கின் புத்தகம் தமக்குக்
கிடைத்ததை வெளியிட்டும், அவரது அழகிய "உயிருள்ள பாடல்
களைப்" புகழ்ந்தும் ஒரு கடிதம் அவருக்கு எழுதியனுப்பினார். மேலும்
அவரது உறவினராகிய நேசரொருவருடனே தாம் ஒருதரம் அவ
ரைப் பார்க்க அவர் வீட்டுக்கு வந்திருந்ததாகவும், அப்போது அசௌக்
கியமாயிருந்தபடியால் அந்நியரைப் பார்க்க முடியாதென்பதைக் கேள்
வியுற்றுத் திரும்பிப் போய்விட்டதாகவும் எழுதியிருந்தார். அது முத
லாக அவ்விருவரும் கடிதமூலமாகப் பாக்களைப்பற்றியும் வேறு சங்
கதிகளைப்பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார்கள். இப்படி மூன்று
நான்கு மாதங்கள் கழிந்ததும், ராபேர்ட் ப்ரௌநிங் இவரை வந்து
பார்க்கவும், இவர் அவரைப் போய்ப்பார்க்கவும் இடமுண்டாயிற்று.
பிறகு கொஞ்ச காலத்துக்கெல்லாம் ராபேர்ட் என்பவர் தமக்கு அவரி

டத்தில் உண்டாயிருந்த மதிப்பையும் நேசத்தையும் நன்றாய் வெளியிட்டார். எலிஜபெத் இத்தனை காலமாக நோயாளியா யிருந்தபடியால் தமக்குச் சுகமும் ரோக நிவர்த்தியும் இந்த ஜன்மத்தில் உண்டாவதில்லை என்றே நினைத்திருந்தார். அதனால் கலியாணவிஷயமாய் ஆசரித்தப் பேசும்பொழுது அதைச் சிறிதும் காதுகொடுத்துக் கேட்பதற்கு அவருக் கிஷ்டமேயில்லை. அவரது பிதாவும் ஒருவகைப் பிடிவாதமுள்ளவராயும் உலக நடவடிக்கைகளில் நன்றாய்ப் பழகாதவராயுமிருந்தபடியால் இவர் சௌக்கியப்படுவார் என்று எண்ணவே இல்லை. பின்னுஞ் சிலநாட்களுக்கெல்லாம் இவர் தாம் கொஞ்சம் சம்மதித்தார்; ஆயினும், பிதா சம்மதிக்கமாட்டாரென்று நிச்சயமாயிருந்தபடியால், அவருடைய அநுமதியின்றியே ஏகாந்தத்தில் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்து அந்தப்படியே 1846-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்தில் அந்தச சடங்கை நிறைவேற்றிக்கொண்டார்.

உடனே ஸ்திரீபுமான்க ளிருவரும் தேக சௌக்கியத்துக்காக உஷ்ண தேசங்களை நோக்கிப் பிரயாணமானார்கள். அவர் இவ்வாறு செய்ததற்காக அவர் பிதா கோபங்கொண்டு அவரை இனி என்றும் பார்க்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார். எத்தனையாக வேண்டிக்கொண்டபோதிலும் அவர் இரங்கவே இல்லை. மேலும் அவர் அவருக்கு அனுப்பிய கடிதங்களை யெல்லாம் பிரிக்காமலே வைத்திருந்து கொஞ்சநாள் சென்றதும் அவைகளை அப்படியே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். தாம் அடிநாட்களில் மிகவும் அன்புபாராட்டி வந்த தகப்பனார் இப்படிப் பிடிவாதமாய்க் கோபங்கொண்டிருந்ததினால் அந்நாட்டுக்குத் திரும்பிவர அவருக் கிஷ்டமில்லாமலே போய்விட்டது. பிறகு தமது வாழ்நாள் முழுதும் தமது கணவனுடன் இத்தாலியாவில் கழித்தார். ஆனால் சிற்சில சமயங்களில் இங்கிலாந்துக்கும் வந்து போவார். அவரது ஸம்ஸார வாழ்க்கையானது முன் தகப்பனுடன் வாழ்ந்த விதத்துக்கு முற்றும் மாறாயிருந்தது. அத்தனைகாலம் வருத்தத்தோடு ஓரறையில் அடைபட்டிருந்ததுபோய், கலியாண மானபின் கணவனுடன் விசேஷமான உல்லாசமும் சௌக்கியமும் அடைந்து வந்ததாக அவரே எழுதியிருக்கிறார்.

ராபேர்ட் ப்ரௌநிங்குக்கும், இப்பொழுது கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட நமது மாதுசிரோமணிக்கும் கலியாணத்துக்கு முன் நடந்துவந்த கடிதப் போக்கு வரவுகளையெல்லாம் சேர்த்துத் திரட்டி, அவ்விருவரும் அழியாப் புகழ்பெற்று ஜீவனை நீங்கி வெகுகாலம் ஆனபிற்பாடு 1899-ம் வருஷத்தில், இரண்டு பெரும் புத்தகமாக அவைகளை அச்சிற் பதிப்பித்தார்கள். அவைகள் மிகவும் ரஸமானவை;

நமது மாது எவ்வாறு அசௌக்கியமாகிய அந்தகாரத்தில் மறைந்து கிடந்தாரோ, எவ்வாறு ராபேர்ட் அந்த அந்தகாரத்தைச் சுகமாகிற வெளிச்சத்தைக்கொண்டு பிரகாசிப்பித்தாரோ, அவை அவற்றால் நன்றாய் வெளியாகின்றன. நோயி லடிபட்டுக் கிடந்த அவருக்குப் புருஷன் ஒருவன் வேறோர் பிரயோஜனமும் வேண்டாமலே தன்னை நேசிக்கக்கூடும் என்கிற எண்ணமானது மனதில் உதிக்கவே இல்லை.

ராபேர்ட் ப்ரௌநிங்குக்கு அவர் எழுதிய கடிதமொன்றில் தம் நிலையை அவரே மிகவும் விரிவாயும் உருக்கமாயும் கூறியிருக்கிறார். அதாவது, "உமது பரிசத்தினால் புனிதமாவதற்கு முன்னர் எனது வாழ்க்கை இத்தன்மையா யிருந்ததென உமக்குத் தெரியாதே. எனது அறையில் தனியாயிருந்து உலகவாழ்க்கையில் அருவருப்புண்டாகி நான் எழுதும் பாக்களிலும் சுகமுண்டாகாமல், அவைகள் என் அறையி லிருந்தால் அவைகளுடைய பெருமையும் கெட்டுப்போமென்று எண்ணி அவைகளையும் பிரித்தெறிய வேண்டியதாயிருந்தது. எனது நாய்கூட என்னை விட்டு நீங்கி வெளியே போய்ச் சுகம் பெறாமல் நாள் முழுதும் என்னோடுகூட இருட்டில் நின்று வருந்தவேண்டியதாயிற்றென்று அதனிடத்தில் எனக்கு மிகப் பரிதாப முண்டாகியது. எனது உறவினர் என்னை உபயோக மற்றவள் என்றும் குடும்பபார மென்றும் நினைக்காமலும் வெளியிடாமலும் இருந்தது அவர்களது மேன்மையையும் மிகுந்த தயாளகுணத்தையும் வெளியிடுகிறது என்று எனக்குத் தோன்றியகாலத்தில், நீர் நேசக்கடிதம் எழுதியதைக் காணும்போது என்னென்று நினைப்பது" என்றிவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

ப்ரௌநிங்கும் அவரது மனைவி நமது மாதுமணியும் இத்தாலி நாட்டில், கொஞ்சகாலம் பீசாரிலும் பிறகு ப்ளாரென்ஸிலும் வசித்து வந்தார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டில் அவர் தமது சிநேகிதருடன் கடிதப் போக்குவரவு செய்து வந்தவராயினும், அவரையும் அவரது நாயகரையும் அடிக்கடி வந்து பார்த்து விசாரிப்பவர்கள் இத்தாலியரும் அமெரிக்காக் கண்டத்தாருமே. அக்காலத்தில் இத்தாலியர், ஆஸ்திரியாநாட்டு நிர்ப்பந்தத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொள்ள முயன்றார்கள். அப்போது நமது மாது தாமும் அந்நாட்டாருடன் சேர்ந்துகொண்டு தமது சக்தி முழுவதும்கொண்டு நாட்டுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்படி பாடுபட்டார். அவர்கள் படும் வருத்தங்களைக் கண்டு மனம் இளகித் தமது அபிப்பிராயங்களை வழக்கப்படி பாவின் மூலமாக வெளியிட்டார். இவ்வாறு உலக நன்மைக்குப் பாடுபடுவதினால் உண்டான சந்தோஷம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. இதனுடன், ஒருபிள்ளை பிறந்து அவருக்கு அதிக ஆனந்தம் உண்டுபண்ணியது. இறந்தா

லொழிய ஜீவனோடு சுகமுறுவதில்லை என்றே எண்ணிப் பிராணத் தியாக நிலைமையில் உலகப் பற்றற்று நின்றவருக்கு உலக வாழ்க்கையில் உவகை பிறந்து மக்கட்பேறு முண்டாகி மானிடர்க்குண்டாகும் எல்லாச் சுகமும் பெறும்படியான காலமும் நேர்ந்தது. இது அவரது புண்ணியத்தின் பலமன்றோ?

இங்கிலாந்து நாட்டில் சமஸ்தான வித்வான் என்று ஒருவரை அரசி நியமிப்பதுண்டு. அப்பெருமை வகித்திருந்த உவர்ட்ஸ்வர்த் என்னும் மஹாகவி 1850-ம் வருஷத்தில் இறந்துபோகவே, அந்த ஸ்தானத்துக்கு நமது மாதுசிரோமணியை நியமிக்கலாமென்று தகுந்த பத்திராதிபர் ஒருவர் அக்காலத்தில எழுதினார். இச்சிறப்பு ஸ்திரீகளில் எவருக்கும் இதுவரையில் உண்டானதில்லை என்றாலும், நமது விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினியார் இராஜ்ஜியபாரத்தில் பெண்கள் அடைந்த பெருமையையும் கீர்த்தியையும் இது நன்றாய் விளக்கும் என்று எல்லாரும் எண்ணினார்கள். அந்தப் பிரகாரம் நிறைவேறாவிடினும், அக்காலத்திலுள்ள காவிய பரிசோதகரும் காவியக் குறை கூறுவோரும் கூட இவரது கவிகளை மிகவும் உத்தமமாக மதித்தார்கள் என்று இது தெற்றெனத் தெரிவிக்கின்றதல்லவா?

“அரோராலே” என்பது அவரது மிகப் பெரிய காவியம் என்றும், அவரது பாடல்களுக்குள் ஆழ்ந்த பொருளும் பெருமையும் வாய்ந்ததென்றும் அவரே கூறியிருக்கிறார். ஒன்பது அதிகாரங்களடங்கிய அந்தக் காவியமானது அம்மாது ப்ளாரென்ஸில் வாசமாயிருந்தகாலத்தில் 1853-ம் வருஷத்தில் ஆரம்பமாகி முற்றுப்பெற மூன்று வருஷகாலம் சென்றது. 1856-ம் வருஷத்திலே வேனிற்காலத்தில் இங்கிலாந்துக்குப் போயிருந்தபோது அதை முழுதும் எழுதி முடித்ததாகத் தெரிகிறது. வருத்தத்தோடு இத்தனைகாலம் அது விஷயத்தில் அவர் முயன்றபோதிலும், இத்தாலியாவிலிருந்து லண்டனுக்குப் போகும்போது வழியில் இக்காவியம் வரையப்பட்ட புஸ்தகமும், அதோடு தமது குமாரன் இங்கிலாந்தில் முதல்முதல் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியதென்று வெகுநேர்த்தியாய் அலங்காரஞ் செய்திருந்த உடுப்புகளும் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டி காணாமற் போனபோது, நமது எலிஜபெத் ப்ரௌநிங் அந்தக் குழந்தையின் உடுப்புக்காக அதிகமாய் விசாரப்பட்டாரேயொழிய எழுதிய புத்தகம் போனதைப்பற்றிச் சற்றேனும் வருத்தமுறவே இல்லை. அதிர்ஷ்டவசமாய் அந்தப் பெட்டி கஸ்டம் ஆபீஸிலே நிலவறையில் ஒரு மூலையிலே மறைக்கப்பட்டிருந்ததை அவரது தம்பி தேடிக் கண்டெடுத்துக் கொண்டு வரவே அவரது விசாரம் நீங்கியது.

அந்தக் காவியமானது அவரது வாழ்க்கையின் சரித்திரமேயாம்.

அவர் பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களையும் அவரது குணாகுணங்களையும் நன்றாய் அறியவேண்டினாலும், மிகவும் கீர்த்திபெற்ற மாதுசிரோமணிகளில் சிறந்தவராகிய எலிஜபெத்தின் சத்திய சரித்திரத்தைப் படிக்க விரும்பினாலும், அவராலேயே சுயசரித்திரம்போலும் கதைபோலும் எழுதிவைக்கப்பட்ட “அரோராலே” என்னும் காவியமே தகுந்ததாகும் என்று, அவரது சரித்திரத்தைச் “சிறந்த மாதர் தரங்கிணியில்” சுருக்கி எழுதிய ஜான் இங்க்ராம் என்பவர் கூறியிருக்கிறார்.

இத்தாலி நாட்டு நன்மையே அவர் மனதில் குடிகொண்டிருந்தமையால், 1859-ம் வருஷத்தில் இத்தாலியர்கள் ஸ்வதந்தரமடையக் கிளம்பினபோது தமது நுண்ணறிவாலும் எழுதுகோலாலும் அவர்களுக்கு வெகுவாய்த் துணைசெய்து வந்தார். பிரான்சு நாட்டார் இவர்களுக்கு உதவியாக முன் வரவே, மூன்றாவது நெபோலியனை மஹாபுருஷனாக மதித்திருந்தார். அவர் சொற்படி நிறைவேறாமல், இத்தாலியர் தோல்வியுற்று, வில்லா பிராங்கா என்னும் சமாதான உடன்படிக்கை நடந்தேறியது அவருக்குத் தொலையாத தொல்லையும் தீராதநோயு முண்டாக்கியது. இக்கவலையால் உண்டாகிய வியாதி அவருக்கு நீங்கவே இல்லை. என்றாலும் இத்தாலி நாட்டு விஷயமாய் மிகக் கொதிப்பாயும் உருக்கமாயுமுள்ள பாடல்களை எழுதாமலிருக்கவில்லை. அதே வருஷத்தில் இப்பாடல்களெல்லா மடங்கிய கடைசிப் புத்தகம் அச்சிட்டு வெளியாயிற்று.

1860-ம் வருஷத்தில் நீங்காத நோய்கொண்டு இருமலினால் வருத்தமுற்றுப் படுக்கையா யிருக்கையில் உடன் பிறந்தாள் இறந்துபோனாள். அதற்குப் பிற்பாடு அவருக்கு உடம்பு சௌக்கியமாகவே இல்லை. பிறகு ரோமாபுரியிலிருந்து ப்ளாரென்சுக்குத் திரும்பிப் போனார். ஆயினும் நோய்முற்றி அவருக்கும்கூட வியாதியின் கொடுமை வெளியாகாமலே குணமாவதுபோல் தோன்றிக் கடைசியில், தமது பிள்ளைக்கும் கணவனுக்கும் தம் தேக குணத்தைப்பற்றித் தைரியம் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே, தேகவியோகமானார்.

ப்ளாரென்ஸ் நகரத்தில் அவரை அடக்கம் செய்தார்கள். அவரும் அவர் பருஷனும் மிகவும் அன்போடு சுகமாக வாழ்ந்துவந்த வீட்டின்மேல் சலவைக்கல்லொன்று பதித்து அதில் உசிதமான ஒரு சாசனமும் எழுதுவித்தார்கள்.

அவர் இறந்த ஒரு வருஷத்துக்கெல்லாம் அவரது பாடல்களில் அச்சிடப்படாதவைகளையெல்லாம் அச்சிடுவித்து அவரது கணவன் “நன்றியுள்ள ப்ளாரென்ஸ் நாட்டாருக்கு” என்று அரங்கேற்றினார். அதில் எலிஜபெத்தாருடைய சிறந்த பல பாடல்களும், க்ரீக்

பாஷையிலிருந்து மொழி பெயர்த்த பல மொழிபெயர்ப்புகளுமுள்ளன.

அமெரிக்காக் கண்டத்துச் சிறந்த சிற்பசாஸ்திரியாகிய ஸ்டோரி என்பவர் இவரை மிகவும் புகழ்ந்து வர்ணித்திருக்கிறார். இவரைப் பார்த்தவர்களில் ஆசைப்படாதவர்களில்லை. இவரது முகத்தின் தெளிவும், பெருந்தன்மை வாய்ந்த நற்குண நற்செய்கைகளுமே ஆழ்ந்த பொருளுடைய பெரிய பாடல்களுக்கு ஆதாரமானவை என்று நன்றாய்த் தெரிவிக்கின்றன. இவர் எவ்வளவு வருத்த மநுபவிட்பினும் அதைப் பிறர்க்கறிவியார். நன்மையும் சத்தியமுமே தொழிலாக மேற்கொண் டொழுகியவர். நுண்ணிய கருமமும் எண்ணித் துணியும்படியான விதானமுடையவர். நூற்பெருங்கேள்வி யுடையவராயினும் எல்லாரிடத்திலும் தயையும் இரக்கமு முடையவர். எல்லாரையும் நல்லவரென்றே மதித்தவராகையால் ஒருவரிடத்தினும் அவருக்குச் சந்தேக முண்டாவதே இல்லை. இந்த உத்தமி நம்முடைய ஜீவகாலத்திலேயே வாழ்ந்து புகழ்பெற்றவர் என்பதை எண்ணுங்கால், எவ்வளவு அற்பனாயினும், ஒவ்வொருவனும் தன்னாலியன்ற மட்டும் வருந்தித் தன் கடமையை நடத்துவானாயின், தானும் சுகமடைந்து உலகத்தார்க்கும் நன்மை உண்டாக்குவான் என்று தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா ?

FLORENCE NIGHTINGALE

Born 1820

ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல்

இந்த இந்ததேசத்தில் இராஜப்பிரதிநிதியாக இருந்து இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்த டப்பேரின் பிரபு அவர்களின் மனையாட்டியாகிய டப்பேரின் பெருமாட்டியைப்பற்றி நீங்கள் கேள்வியுற் றிருக்கலாம். தங்கள் வீடுகளுக்குக் கைதேர்ந்த வைத்தியர்களை வரவழைத்து வைத்தியம் பார்த்துக்கொள்ளச் சக்தியில்லாத உயர்ந்த ஜாதி ஸ்திரீகளுக்கு நோய்கள் வந்தால், அக்காலங்களில் அவர்களுக்குத் தங்கியிருக்க நல்ல இடமும், தகுந்தபடி வைத்தியோபசாரம் செய்ய நல்ல வைத்தியர்களும், சுலபமாய்க் கிடைக்கும்படியாக அவர் வைத்தியசாலைகள் ஸ்தாபித்த விவரமும் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

ஸ்திரீ வைத்தியர்களையும் வைத்தியோபசாரம் செய்யும் தாதிமார்களையும் உங்களில் பலர் பார்த்திருக்கலாம். அவர்களுடைய புத்தி நுட்பமும், பொறுமையாய்ப் பரிகாரஞ் செய்யுங் குணமும், அவர்கள் நோயாளியின் வருத்தத்தை மெதுவாய்ப் போக்கிச் சௌக்கியமுண்

டாக்குகிற விதமும், உங்களுக்கு நேரில் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த தேசத்தில் உயர்ந்த ஜாதி ஸ்திரீகளுக்கு வைத்தியசாலை யென்பது இப்பொழுதுதான் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. உயர்ந்த ஜாதி ஸ்திரீகளுக்காகவே அப்படிப்பட்டவை முக்கியமாய்க் கட்டப்பட்டன. ஏனெனில், மற்ற ஸ்திரீகள் எல்லாத் தேசங்களிலும் வைத்திய சாலைகளினாலாகும் நன்மைகளையும் சௌக்கியத்தையும் அடைந்துவருகிறார்கள்; அப்படியிருக்க இந்ததேசத்து ஸ்திரீகள் மாத்திரம் நாகரிகம் பெற்ற நாட்டில் இந்தப் பெரிய நன்மையைப் பெறாமலிருப்பது உசிதமல்லவே.

FLORENCE NIGHTINGALE.

இத்தேசத்திலும், மேரி கார்ப்பென்ட்டர், ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல், லேடி டேப்பேரின் இவர்கள் போன்ற பெருமாட்டிகள் உண்டாவார்களென்று எழுதி யிருக்கிறார்கள். டப்பேரின் பெரு

மாட்டியைப்பற்றியும் அவர்செய்த காரியங்களைப்பற்றியும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாமாயினும், நைந்திங்கேல் என்பவரைப் பற்றி உங்களுக்கு அவ்வளவாகத் தெரிந்திராது. டப்போன் பெருமாட்டி இந்துதேசத்து ஸ்திரீகளுக்குச் செய்ததுபோலச் செய்வதற்கு, மிக்க செல்வமும் செல்வாக்கு முள்ளவராயிருப்பவர் வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்வீர்கள்.

அவரைப்போலாவதற்கு நாம் எதிர்பார்க்கவேண்டுங் கூடுமா? கூடாதுதான். நீங்கள் நைத்திங்கேல் என்னும் பெண்மணியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றிருப்பீர்களானால், அம்மாதிரி நடக்கத்தக்கவர்கள் சிலரே யல்லர், பலரிருக்கின்றனரென்று நீங்களே சொல்லுவீர்கள். அப்பெருமாட்டி இளமையில் கஷ்டப்பட்டுப் பலகாரியங்கள் செய்திராமற்போனால், இப்பொழுது இந்து தேசத்தில் உயர்ந்த ஜாதி ஸ்திரீகளுக்கு வைத்தியசாலைகளுண்டாக இடமேயிராது. வைத்தியசாலைகளில் நோயாளிகளுக்கு உபசாரஞ் செய்யும் தாதித்தொழில், உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களும் படிப்புள்ளவர்களுமான பெண்கள் கையாளக்கூடிய தென்பதை, முதல் முதல் இப்பெருமாட்டி தாமே அனுஷ்டித்துக் காட்டினார். அத்தொழில் செய்ததனால் இகழப்படுவது போய், அவர் ஐரோப்பியர் அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டுக் கனப்படுத்தப்பட்டார். சக்கரவர்த்தினியாரும் அவருடைய உதாரகுணத்தை வியந்து மேலாகக் கொண்டாடினார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமை பெற்றவரான ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் 1820-ம் ௵ பிறந்தவர். அவர் இங்கிலாந்தில் மிக்க செல்வவானான ஒரு பிரபுவினுடைய இரண்டாவது மகள். அம்மகளுக்குத் தந்தை தாமே வெகு கருத்தாய்க் கல்வி கற்பித்துவந்தார். சுதேச பாஷையொன்றே படிப்பது போதாதென்று இத்தேசத்துப் பெண்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருதம், இந்துஸ்தானி, தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பாஷைகளைக் கற்பிப்பதுபோல, அவர் தந்தை அவருக்கு ப்ரென்சு, ஜெர்மன், இத்தாலியன், லத்தீன், க்ரீக் முதலான பல பாஷைகளைக் கற்பித்தார். கணித சாஸ்திரமும் சங்கீதமும் கூடக் கற்பித்தார். அன்றியும் அச்சிறுமி புத்தகங்களைப் பார்த்துப் படிக்கும் சங்கதிகள் சரிதானென்று பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணும்பொருட்டு, அவர் புத்தகங்களில் படிக்கிற நாடுகளுக்கும் நகரங்களுக்கும் தந்தை அவரை நேராகவே அழைத்துக்கொண்டு போனார். அவர் தந்தையுடனே எகிப்து தேசத்துக்கும் போயிருந்தார். அவ்விடத்திலும் கேவலம் தம் வினோதத்தையே பாராட்டாமல் தாய் கண்ட நோயாளிகள் பலருக்கு உபசாரம் செய்து அவர்களுக்கு ஏற்ற நல்வார்த்தை சொல்லிவந்தாரென்கிறார்கள்.

ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் தமது இளமைப்பருவத்தை வெகு அழகாகப் போக்கினார். அப்பொழுது அவர் வசித்த மாளிகை ஒரு பேட்டுத்தாக்கான விடத்திலிருந்தது. அம்மாளிகையைச் சுற்றி மலைகளும் குன்றுகளும் காடுகளும் அடர்ந்திருந்தன. அங்கே அழகாக நதியொன்று பெருகுகின்றது. இங்கிலாந்தில் இந்த இந்து தேசத்திலிருப்பதுபோல நதிகள் அத்தனை விசாலமின்றிக் குறுகியவைகளாயிருந்தாலும், எப்போதும் வெள்ளம் பெருகிக்கொண்டிருப்பதால் அவற்றின் காட்சி வெகு அழகாயிருக்கும். அம்மாளிகை இருநூறு முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே கட்டப்பட்டது. இச்சென்னையிலுள்ள சலசமகால் அவ்வளவு பெரியதாயிருக்கும். அதைச்சுற்றியுள்ள நிலமெல்லாம் வெகு அழகாகச் சீர்ப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்நிலத்தின் நடுவே பசும்புற்களும், ஓரங்களில் பூஞ்செடிகளும் நன்றாகக் களைவெட்டிப் பயிராக்கப்பட்டிருந்தன. நிழலளிக்கும் மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. இங்கிலாந்தில் எளிய நாட்டுக்குடிகள் கூடத் தம் குடிசையையும் அதை யடுத்த தோட்டத்தையும் சுத்தமாயும் அழகாயும் வைத்துக்கொள்ள வெகு விருப்பங்கொண்டவர்கள். அப்படியானபோது நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியின் மாளிகை, குப்பையும், கிழித்தெறிந்த கடிதத் துண்டுகளும் சிறிதளவும் காணப்படாமல் நிர்மலமாயிருந்ததென்பதை நாம் சொல்லவேண்டுமா? அம்மாளிகையில் வர்ணம்போன ஜன்னல்களும் கீல்போன கதவுகளும் எப்பொழுதும் காணப்பட்டதில்லை. இப்படிப்பட்ட வீட்டில் ஏவின வேலையைச் செய்வதற்குப் பல வேலைக்காரர்கள் கைகட்டிக் காத்திருப்பார்கள்; நிர்விசாரமாய்ப் புத்தகங்களிலும் பாட்டிலும் பொழுது போக்கலாம்; விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்கள் வேண்டுமளவு வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளவும், இஷ்டமானபோது சிறந்த கணவனைத்தேடிக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளவும் பொருள் விசேஷமாயுண்டு; ஆனதுபற்றி விசாரமற்று வீட்டிலேயே சுகமாய்ப் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருக்கலாமல்லவா?

ஆனால், உண்மையில் அவர் எப்படிப் பொழுது போக்கினாரென்று பார்ப்போம். அவர் சிறுபிராயம் முதற்கொண்டே, தம் வீட்டிற்குச் சமீபத்தில் எளிய ஜனங்கள் யாராயினும் வருத்தப்பட்டால், அந்த வருத்தத்தைப் பார்க்கப் பொறாமல் தாமும் வருந்தித் தம்மாலான உதவி செய்தாரென்றும், எளியவர்களுடைய வீட்டிற்குத் தினந்தோறும் போய் அவர்களுடைய க்ஷேமங்களை விசாரித்து வந்தாரென்றும், அடுத்த கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வேண்டுமென்று தாமே போய்ப் பலவருஷகாலம் எளியவர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிவந்தாரென்றும் சொல்லயிருக்கிறது.

இங்கிலாந்து தேசத்துப் பெண்கள் வெகுவாய் 18-வயதானால்.

பாடசாலையைவிட்டு உலக வியாபாரத்தில் புகுவது வழக்கம். இப்பெருமாட்டிக்குப் பதினெட்டு வயதானபோது தந்தை அவளை லண்டன் நகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் மகாராணியாருக்கு ஒரு பரிசாக அளித்தார். அந்தச் சமயத்தில் லண்டன் நகரத்துப் பெருமாட்டிகள் பலர் அந்தச் சிறப்பைக்கண்டு கொண்டாடினார்கள்.

லண்டன் நகரத்திலிருந்தபோது நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி அந்த நகரத்தில் நடக்கும் விருந்து திருவிழா முதலிய விசேஷங்களுக்குச்சென்று பொழுதுபோக்குவதை விட்டு, அவ்விடத்திலுள்ள வைத்தியசாலை வித்தியாசாலைகளுக்கும், சீர்திருத்தம் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட சங்கங்களுக்கும் போய்வருவதிலேயே பொழுதுபோக்கிவந்தார். லண்டன் நகரத்திலிருந்து எடிம்பரோ நகரத்திற்கும், அங்கிருந்து ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ள மற்றத் தேசங்களுக்கும்போய், தற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் உபயோகமான பலவிஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டார். பெண்களுடைய மனதில் சிறந்த விஷயங்கள் தோன்றினால் அது ஒருகாலும் வீண்போவதில்லை; அவை வெகு சிறப்பாக வெளித்தோன்றிப் பல நன்மைகளை விளைவிக்கின்றனவென்று உலகத்தில் சொல்வதுண்டு; இந்த நீதி மொழியின் உண்மையை வெளிப்படுத்த நைத்திங்கேலுடைய சரித்திரமே ஒரு சிறந்த திருஷ்டாந்தமாயிருக்கின்றது.

1851-ம் ஆண்டு சிறந்த பலபொருட் காட்சிசாலை ஒன்று ஸ்தாபித்ததன் நிமித்தம் ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுதும் யாவரும் திருவிழாக்கொண்டாடி வியப்புற்றிருக்கையில், படிப்பறிவும் பிறபினும் எங்கும் ஒரு சிறந்த நக்ஷத்திரம்போல விளங்கிய நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி ரைன் நதிக்கரையில் கைஸர்வார்த்திலுள்ள ஒரு வைத்தியசாலையில் சென்று அங்கே மூன்றுமாதகாலம் இராப்பகல் ஓயாமல் நோயாளிக்கு உபசாரம் செய்வதும், வைத்தியசாலையை நடத்துவதற்குவேண்டிய முறைகளைக் கற்பதுமாகக் காலங்கழித்தார். மிகுந்த செல்வமுடையவரான இச்சிறுமியைப்போல வைத்தியசாலை விஷயங்களில் அவ்வளவு திறமையாகப் பரீக்ஷைகொடுத்துத் தேறினவர் ஒருவருமில்லையென்றும், தாம கற்கவேண்டிய விஷயங்களை எல்லாவற்றையும் அவர் வெகு நன்றாகக் கற்றுத்தீர்ந்தாரென்றும், அவரைப் பற்றி அந்த வைத்தியசாலைத் தலைவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியாக அவர் ஜெர்மனியாவில் பல காரியங்கள் செய்துவிட்டு, அத்தேசம் உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் உடம்பு கொஞ்சம் அசௌக்கியமானதால், தேகசௌக்கியத்தின் பொருட்டுத் தாயுந்தந்தையரும் சகோதரரும் வசிக்கும் சுதேசத்திற்குத் திரும்பிவந்தார். ஆயினும் அவர் அங்கே வெகுநாள் தங்கியிருக்கவில்லை. லண்டன் நகரத்

தில் பெரிய பிரபுக்களின் பெருமாட்டிகளுக்காக ஏற்பட்ட வைத்தியசாலையில் இயாது உதவி வேண்டியிருந்தமையால் அவ்விடம் சென்றார். இப்படிப்பட்ட வைத்தியசாலை விஷயத்தில் சீமாட்டிகள் பலர் தங்களாலானவரையில் பொருள்கொடுத்துத்தான் உதவிசெய்வார்கள்; இந்த நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியோ தம் உடலையேகொடுத்து உதவிசெய்தார்.

அவர் அந்த வைத்தியசாலை விசாரணைமுழுமையும் தாமே மேற்கொண்டு பரிபாலித்து வந்தார். அவருடைய இஷ்டர்கள் அங்கேபோய்ப் பார்த்தபோது, ஒருபுறத்தில் தாதிமார்களுடன்கூடி உபசாரஞ்செய்வதும், ஒருபுறத்தில் வந்த கடிதங்களைப் பார்த்துப் பிரதியுத்தரங்கள் எழுதுவதும், ஒருபுறத்தில் சிகிச்சைக்குவேண்டிய மருந்து சீட்டுகள் எழுதுவதும், ஒருபுறத்தில் கணக்குகள் பார்ப்பதும், இன்னும் பல தொல்லைகளுக்கு எதிர்நிற்பதுமாயிருந்தாரென்று சொல்லுகிறார்கள்.

நைத்திங்கேல் தம் சொந்தமாளிகையில் வாழும் சுகவாழ்க்கைக்கும், லண்டன் நகரத்தில் வாழும் வாழ்க்கைக்குமுள்ள வேற்றுமை இப்படிப்பட்டதென்று இத்தேசத்தவர்களுக்கு அத்தனை தெளிவாக விளங்காது. இந்த இந்துதேசத்தில் ஆகாயம் எப்பொழுதும் நிர்மலமாய் நல்லகாற்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. லண்டன் நகரத்திலோ புகையும் பனியும் கலந்த காற்றுத்தான் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்; அதைத்தான் எல்லாரும் மூச்சின்வழியாகப் பிராணாதாரமாக உட்கொள்ளவேண்டும். நைத்திங்கேலுடைய சொந்தகிராமத்தில் மிகவும் சௌக்கியமான இரண்டு பெரிய அறைகள் அவருக்கு உண்டு. அவ்வறைகளில் அவசியமான கட்டில்களும் நாற்காலிகளும் போடப்பட்டு ஏறியிறங்குவதற்கு ஏற்ற படிகளும் அமைந்திருக்கும். லண்டன் நகரத்திலோ கட்டில் நாற்காலி போடவேண்டிய இடங்களில் நோயாளிகளுடைய படுக்கைகளே நிறைந்திருக்கும். அவ்விடத்து மாளிகைகள் மிகவும் உயரமானவை யாகையால் மேல்மாடிக்கும் கீழ்மாடிக்கும் ஏறியிறங்குவதே தாதிமார்களுக்கு மிகுந்த பிரயாசையாகும்.

இப்படியிருக்கையில் இங்கிலாந்துக்கும் ருஷியாவுக்கும் சண்டையுண்டாயிற்று. பிரான்சுக்காரர் அங்கிலேயருடன்சேர்ந்து ருஷியா தேசத்தார்க்கு எதிரியானார்கள். நாள்தோறும் அந்தச் சண்டையைப் பற்றிய சமாசாரமும், அந்தச் சண்டையில் போர்வீரர்கள் பலர் அடிபட்டதும், அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியின்றித் தங்குவதற்குச் சௌக்கியமான இடமில்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டதுமாகிய மற்றச் சமாசாரங்களும் இங்கிலாந்துக்கு வந்துகொண்டேயிருந்தன. ஆபத்துவேளையில் உதவிசெய்பவரில்லையென்று அவர்கள் புலம்பியது ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்

கேலுடைய மனதை மிகவும் வருத்தியதனால், அவர் முப்பத்தேழு
தாதிமார்களைக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு தாம் அவர்களிடம்
போகிறதென்று தீர்மானித்தார். அந்த முப்பத்தேழுபேர்களில் பலர்
கௌரவத்தில் அவருக்குச் சமானமானவர்கள். அவர்களெல்
லாரும் சுதேசத்திலுண்டான சௌக்கியத்தை விரும்பாமல் வெகு சந்
தோஷமாகவே தூரதேசம் போகத் துணிந்தார்கள். தாம் போகு
மிடம் பலநோய்களுக்கும் மற்றும் பல அபாயங்களுக்கும் இடமான
தென்பதையும் அவர்கள் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. 1854-ம் ௵
அக்டோபர் ௴ 24௳ செவ்வாய்க்கிழமை ஸ்குட்டேரி நகரத்தில்
அவர்கள் இறங்கினார்கள்.

ஸ்குட்டேரி என்பது கான்ஸ்தாந்திநோபிலுக்கு நேரெதிரிலிருக்
கிறது. அந்நகரத்தினது கோபுர மண்டபப் பிரகாரங்களும் மாளிகை
களும் பல விருக்ஷங்கள் அடர்ந்த தோப்புகளும் நடுக்கடலிலிருந்து
பார்க்கும்பொழுது வெகு அழகாய்ப் பிரகாசிக்கும். அந்நகரத்தில்
முக்கியமான வைத்தியசாலைகள் இரண்டிருந்தன; அவை பொது வைத்
தியசாலை, பட்டாள வைத்தியசாலை என்பவையாம். அவை நோயாளி
களும் காயம்பட்டவர்களுமான தங்கள் மனிதர்களை வைத்துக்கொள்
வதற்காக அங்கிலேயருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அந்த வைத்திய
சாலைகளின் ஸ்திதியைப் பார்த்தால் எப்படிப்பட்டவரும் அஞ்சத்தக்
கதாயிருந்தது. அங்கே விஷசுரமும் விஷபேதியும் அதிகரித்திருந்
தன. வைத்திய சகாயமும் கிடையாது, நல்ல உணவும் கிடையாது.
அவ்விடத்தில் துன்பங்களும் வருத்தங்களும் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம்
விருத்தியடைந்தன. அந்தத் துன்பங்களைக் காதினால் கேட்கும்போதே
உடம்பு நடுங்குமென்றால் கண்ணாலே பார்த்தால் சொல்லவேண்டுமா?
நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியும் அவருடன் சென்ற மற்றத்தாதிமார்
களும் ஸ்குட்டேரியிலுள்ள பட்டாள வைத்தியசாலைபோய்ச் சேர்ந்
தார்கள். அது மிகப்பெரிதான ஒரு கட்டடம். அந்தப் பாசறை எவ்
வளவுதூரம் பரவியதோ அவ்வளவுதூரம் அந்த வைத்தியசாலையும்
பரவியிருந்தது. அதாவது நாலுமைல் தூரமென்கிறார்கள்.

அந்த வைத்தியசாலையிலிருந்த காயம்பட்ட போர்வீரர்கள் இந்
தத் தாதிமார்களைக் கண்டவுடனே அவர்களை நல்வரவு கொண்டாடி
அவர்களிடத்தில் மிகவும் நன்றி பாராட்டினார்கள். அவர்களுள் மிக
வும் எளியவனான ஒருவன் அவர்களைக் கண்டவுடனே கண்ணீர்
பெருக்கி ஒன்று சொன்னான். அதாவது, 'இவர்களைக் கண்ட
போது தனக்குத்தானே கண்ணீர் பெருகலாயிற்று. இங்கிலாந்து
தேசத்துப் பெருமாட்டிகள் நம்மிடத்தில் பரிதாபப்பட்டு நமக்குச்
சிகிச்சோபசாரம் செய்ய 2000 மைல் தூரமான இவ்விடத்திற்கு வந்

தார்களே; இந்த ஒரு விஷயத்தை நினைத்தாலே நமக்கு நோயெல்
லாம் நீங்கித் தேகம் அனுகூலப்பட்டதுபோலாகின்றது' என்றான்.

அந்தத் தாதிமார்கள் அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்த சிறிது நேரத்
துக்கெல்லாம் அவர்களுடைய கவலைகளும் காரியங்களும் மிகவும்
அதிகமாயின. போர்க்களத்திலிருந்து காயம்பட்ட போர்வீரர் 600
பேர் வந்துசேர்ந்தார்கள். நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி தம் விசா
ரணையிலுள்ள அத்தனை நோயாளிகளுக்கும் வேண்டிய பரிசுத்தமான
உடைகளுக்கும் உணவுக்கும் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அந்த
வைத்தியசாலைக்குச் சமீபத்தில் ஜலசௌக்கியமுள்ள வீடு ஒன்று வாங்
கிக்கொண்டு அதில் அத்தனை பேருக்கும் வேண்டிய உடைகளை
வெளுத்து உலர்த்திக்கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். அவர்
அவ்விடம் சேர்ந்த பத்துதினத்திற்குள் சமையல்வீடு ஒன்று சித்தம்
செய்து அதில் நாள்தோறும் எண்ணூறுபேருக்கு நல்ல உணவு ஆக்கி
யளிக்கும்படி திட்டம் செய்தார். வைத்திய சாலையில் நோயாளி
களுக்கு இந்தத் தாதிமார்களேபோய்ப் பாய் தலையணைகள் தைத்துக்
கொடுத்து உபசரித்தார்கள். தாதிமார்களுடைய உதவி அவர்களுக்கு
இன்னும் மிகுதியாக வேண்டியிருந்ததனால், நைத்திங்கேலுடன் கூடி
உபசாரஞ் செய்வதற்காக ஸ்தான்லி என்பவர் 50 தாதிமார்களுடன்
அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார். அவர்களுடைய வைத்தியோபசாரம் மிக
வும் அவசியமாயிருந்தது. ஏனெனில், பாஸ்பரேஸ், டார்டனெல்ஸ்
என்னுமிடங்களில் எழெட்டு வைத்தியசாலைகளிருந்தன. அந்த வைத்
தியசாலைகளில் நோயாளிகளும் காயம்பட்டவர்களும் 500 பேர் வந்து
சேர்ந்தார்கள். அதனோடு கிரிமியாவிலிருந்து 1000 பேர் வந்து
சேர்ந்தார்கள். நைத்திங்கேலுடைய வைத்தியசாலையில் மாத்திரம்
3000 நோயாளிகளிருந்தனர். உங்களுடைய வீட்டில் இரண்டுமூன்று
பிள்ளைகளுக்கு ஒருகால் நோய் வந்துவிடுமானால் அப்போது உண்
டாகும் அலைச்சல் எத்தன்மையதாயிருக்கின்றது! அதைக்கொண்டே
அத்தனை நோயாளிகளுடன் இந்தப் பெருமாட்டிகள் பட்டபாடு இப்
படிப்பட்ட தென்பதை நீங்கள் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம்.
நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி சற்றுநேரங்கூட ஓரிடத்தில் உட்காராமல்
நாள்முழுதும் நின்றுகொண்டே வைத்தியோபசாரம் முதலிய காரி
யங்கள் செய்துவருவார். இதற்கிடையே விஷபேதியும் விஷசுர
மும் அதிகமாயின. ஒரு மாதகாலத்திற்குள் எழெட்டு வைத்தியர்கள்
இறந்துபோனார்கள்; மிகுந்திருந்தவர்கள் எட்டே பேர். தாதிமார்களில்
மூன்றுபேர் மிகவும் தேகசௌக்கியம் தப்பி அபாயமான ஸ்திதியி
லிருந்தார்கள். "மிகவும் கொடிதான நோய் எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ
அவ்விடத்தில் ஒப்பில்லாத உத்தமியான நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி

காணப்படுவது நிச்சயம்'' என மெக்டானல்ட் என்பவர் எழுதியிருக்கிறார்; பிராணன் போகிற தருணமானாலுங்கூட அவர்களுக்கு எதிரே இப்பெருமாட்டி வந்து நிற்பாரானால் உடனே அவர்களுக்கு ஒருவிதமான உற்சாகமுண்டாகின்றது. நாம் சொல்லுவது அதிவாதமென்று எண்ணவேண்டாம்; அந்த வைத்தியசாலை வியாபாரங்களை நடத்திய விஷயத்தில் அவர் ஓர் அற்புத சக்தியுள்ள தேவதையென்று சொல்லத்தக்கவராயிருந்தாரேயன்றி வேறல்ல அந்த வைத்தியசாலையில் அவர் நோயாளிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு போகும்போது அந்தந்தப் பந்தியில் படுத்திருப்பவர் ஒவ்வொருவரும் அவரைப் பார்த்துப் பேரானந்தமடைந்து முகமலர்ச்சி கொள்வார்கள். இராப்பொழுதாகி மற்ற வைத்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாரும் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று வைத்தியசாலைமுழுவதும் நிசப்தமாயிருக்கும் இருண்டுபோன தருணத்தில் இப்பெருமாட்டி தனியே ஒரு சிறு விளக்கும் கையுமாய் அவ்விடத்தில் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் காணப்படுவார். இப்படிப் பார்த்துவந்த கோலத்தை இச்சரித்திரத்தின் துவக்கத்தில் காண்க. அவருடைய மெலிந்த தேகத்தைப் பார்த்தவர்களில், அவரது சுக சரீரத்திற்கு என்ன அபாயம் வருமோவென்று திகில் அடையாதவர்களில்லை. ஆயினும் அப்பெருமாட்டி உத்தம ஸ்திரீகளுக்குரிய உதார புத்தியோடும், சாந்தகுணத்தோடும், நிதானமும் ஊக்கமும் மனவுறுதியும் உடையவராய் ஸ்திரீகள் செய்வதற்கு அருமையான காரியங்களைச் செய்துவந்தார்.

எழுமாத காலம் ஓயாமல் உழைத்ததனால் கிரிமியா தேசத்துச் சுரம் கண்டு ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் இரண்டுவாரம் மிகவும்வருந்தினார். பிறகு வரவர தேகம் மெலியத் தொடங்கியது. ஆயினும் அவர் நோய்கொண்டு படுக்கையாயிருக்கையிலேயே, 'என்னுடம்பில் அபாயகரமானநோய் ஒன்றுமில்லை' யென்றே சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். தேகசௌக்கியத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி அவரைப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள். யார் என்ன சொல்லியும் தாம்மேற்போட்டுக்கொண்ட அவ்வேலையை விட்டுப் போகவேண்டுமென்ற கருத்து அவருக்கு உண்டாகவேயில்லை. அதுகண்டு ஒரு பெரியவர் தமது சிறு கப்பலைக் கொடுத்து அதில் ஏறிக்கொண்டு கடலில் உலாவிச் சற்று நல்ல காற்றுப்பட்டால் ஆரோக்கியமாயிருக்குமென்றார் அப்பொழுது நைத்திங்கேலுடைய தேகஸ்திதி கப்பலில் அயலார் தூக்கிக் கொண்டுபோய் விடும்படியான நிலையிலிருந்தது. சீக்கிரம் அவருக்குத் தேகம் சௌக்கியமாகவேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாகச் சுவாமியைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு பலர் நிற்க, சிலர் மெதுவாக அவரைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு போய்க் கப்பலில் விட்டார்கள்.

நைத்திங்கேல் போர்ச்சேவகர்களுக்கு உபசாரம் செய்து கொண்டிருந்தபொழுது அவருக்கு நமது சக்கரவர்த்தினியார் ஒரு திருமுகம் எழுதியிருக்கிறார். அதாவது. "இந்தப் போர்வீரர்களிடத்தில் அபிமானமும், அவர்கள் படும் வருத்தத்தில் பரிதாபமும், அவர்களுடைய தைரியசௌரிய பராக்கிரமங்களுக்காகச்சந்தோஷமும் தாங்கள் கொண்டிருக்கு மளவிற்கு அதிகமாக மற்றெவர்க்குமிரா'' என்பதாம். நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி செய்துவரும் உபகாரத்தை நன்கு மதித்து அதற்கு அறிகுறியாக அவருக்கு மகாராணியார் இரத்தினங்களிழைத்த ஒரு பதக்கத்தைப் பரிசாக அளித்தார்; அதன் மத்தியில் 'கருணையுடையவர்களைக் கடவுள் ரக்ஷிப்பாராக' என்னும் கருத்துள்ள வாக்கியமும், மிகப் பளபளப்புள்ள மூன்று வைரக்கற்களால் சூழப்பட்ட கிரிமியா என்னும் சொல்லும் எழுதப்பட்டிருந்தன. அன்றியும் சுல்தான் இரத்தினங்களிழைத்த ஆரமொன்று வெகுமதியளித்தார். 1885-ம் ௵ கடைசியில் உலகத்தாருக்குச் செய்த உதவிக்குப் பதிலாக அவர் விஷயத்தில் நன்றிபாராட்டி ஏதேனும் ஒரு சன்மானஞ் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்து உடனே "நைத்திங்கேல் நிதி'' என்று பெயரிட்டு மிகுந்த தனம் சேர்க்கப்பட்டது. ஆயினும் அப்பெருமாட்டி தம் சொந்த நன்மைக்காகத் தாம் ஒன்றும் பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று மறுத்ததனால், அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட நிதியை, தாதித்தொழிலும், வைத்தியோபசாரம் செய்யும் தொழிலும் பயிற்றுவதற்கு ஒரு சாலை ஸ்தாபித்து அது விஷயத்தில் அதை உபயோகிக்கும்படியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அவ்விடத்தில் செய்யவேண்டிய காரியம் முடிவான பிறகு நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி சுதேசத்திற்குத் திரும்பினார். திரும்பி வரும்போது வழியில் வீணாடம்பரங்கள் ஒன்றையும் வேண்டாமல் அடக்கமாகவே சென்று 1856-ம் ௵ ஆகஸ்டுமீ 15உ இங்கிலாந்து போய்ச் சேர்ந்தார். சேனாவீரர் வைத்தியசாலையில் அவரிருந்த அறைகள், அவர் விட்டுவந்தபோது எந்த ஸ்திதியிலிருந்தனவோ, அதே ஸ்திதியிலேயே நாளைக்குமிருக்கின்றன.

நைத்திங்கேல் பெருமாட்டி தமக்கு வெகுமதி ஒன்றும் வேண்டுவதில்லையென மறுத்தபோது, அவரைப்பற்றி அவரது நேசர் ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார். அதாவது, "நைத்திங்கேல் தாம் உழைத்து உபகாரம்செய்யத் தகுந்த ஸ்தான மேதாவது ஒன்று கிடைத்தால் அதுவே தமக்கு ஏற்ற வெகுமதியாகக்கொண்டிருக்கிறார். தாம்செய்யத்தொடங்கிய நன்மை மிகுதியாய் எங்கும் பரவவேண்டுமென்பது அவரது கோரிக்கை. ஏதாவது தக்க தொழிலொன்று செய்யும்படி கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் பெரிய உபகாரம் அவருக்கு வேறில்லை''

என்பதாம். அந்த உபகாரம் அவர் கோரிக்கையின்படியே கிடைத்திருக்கின்றது. இந்ததேசத்து ஸ்திரீகளுக்கு வைத்தியசகாயம்செய்வதற்காக லேடி டப்பேரின் நிதி ஏற்பட்டதே அவருக்குப் பெரிய காரியமாயிற்று. அது இங்கிலாந்தில் முப்பதுவருஷங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டது. நைந்திங்கேல் பெருமாட்டியைப் போல அந்தவழியில் பழகுகின்ற சுதேச ஸ்திரீகள் இன்னும் அருமையாகவே யிருக்கின்றனரென்பது உண்மையே. ஆயினும் ஸ்திரீ வைத்தியசாலைகள் ஏற்பட்டு இன்னும் சில வருஷங்களில் சுதேச வைத்தியர்களென்பது இப்பொழுது இருப்பதுபோல் அருமையாயிராமல் எங்கும் சாதாரணமாகிவிடும். ஆயினும் வேலைசெய்வதற்குப் போதுமான அத்தனை ஸ்திரீகள் கற்றுத் தேறுவது கடினமாகும். இப்பொழுது நாம் முதலில் அறியாமை யென்னும் துர்க்குணத்தைப் போக்க வேண்டும், படிப்பில்லாமலே நைந்திங்கேலும் இவருக்குச் சகாயமாயிருந்த நூறுபேர்களும் அவர் மேற்கொண்ட காரியத்தை நிறைவேற்ற வல்லவர்களானார்களா? படிப்பினாலேயே பெண்கள் உலகத்தில் நல்ல நிலைமைக்கு வருவார்கள். நமது பெண்களை எவ்வளவு காலம் கூடுமோ அவ்வளவு காலம் பாடசாலையில் படிக்கவிடவேண்டும். பின்பு அவர்கள் படிப்பை விடாமல் வீட்டிலிருந்தே வேண்டுமளவு படித்துவரவேண்டும். பெற்றோர்களும் புருஷர்களும் ஒழிவு வேளைகளில் அவர்களைப் படிக்க வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் மனதில் தோன்றியிருக்கும் அருமையான விஷயங்களை அவர்களுக்குப் பலவிதமாக விளங்கும்படி எடுத்துச் சொல்லி அவற்றாலாகிய நன்மைகள் பலவும் விளையும்படி செய்துவருவார்களாக.

HARRIET MARTINEAU

ஹாரியட் மார்த்தினோ

1821 - 1876

ப்ளாரென்ஸ் நைந்திங்கேல் பெருமாட்டி, கிரிமியா சண்டையில் காயப்பட்டு நோய்கொண்ட படைவீரர்களுக்கு எந்நேரமும் வைத்தியசாலையை விட்டு விலகாமல் வைத்தியம் பார்த்துக்கொண்டும், நோய்கொண்டவர்களை நன்றாய்ப் போற்றிப் பாதுகாத்து அவர்களுக்கு வைத்தியஞ் செய்வதற்குத் தடையில்லாதபடி பெண்கள் பலருக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதற்கு நன்றாகக் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களை நாடெங்கும் பரவச்செய்யவேண்டுமென்று பாடுபட்டுத் தமது காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டும்வருகையில், ஹாரியட் மார்த்தினோ என்

னும் பெருமாட்டி அவரைப்போலவே தாமும் ஒரு சிறப்பான வேலையில் அமர்ந்துகொண்டார். இவர் ப்ளாரென்ஸ் பெருமாட்டியைப் போல அவரவர் நோய் தீர்ப்பதை விட்டு, நோயை வரவொட்டாதபடி செய்யவேண்டிய விதிகளைக் கற்றுக்கொடுத்தார். எல்லோருக்கும் நன்னெறியை விளக்கிக் காட்டும்படியாக வாசகநடையிலும், செய்யுளிலும், பல கட்டுக்கதைகளையும் எழுதினார். ஹாரியட் மார்த்தினோ

HARRIET MARTINEAU.

துரைசானிக்கு ப்ளாரன்ஸ் நைந்திங்கேல் துரைசானியை நன்றாய்த் தெரியும். அவர் செய்த நன்மைகளைப்பற்றி இவர் மிகவும் புகழ்வார். இந்த இரண்டு பெருமாட்டிகளாலும் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முன் பாதியில் விளைந்த நன்மைக்கு அளவில்லை. இவ்விருவருஞ் செய்த நன்றியைப் பிற்காலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் உறுதியாகக்கொண்டு வைத்தியசாலை மருத்துவ வேலைகளிலும்

அச்சுயந்திரசாலைகளிலும், புத்தகங்களை யெழுதிப் பிரசுரஞ்செய்வதி
லும் அமர்ந்து உலகத்திற்குப் பலவாறாக நன்மையைச் செய்துவந்தார்
கள்.

மார்த்தீனோவின் குடும்பத்தார் ஆதியில் பிரான்ஸ்தேசத்திலிருந்
தவர்கள். 1688-ம் வருஷத்தில் மதவிஷயமாக அங்குள்ளவர்கள் அவர்
களைப் படுத்திவைத்த பாடுகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவர்கள்
இங்கிலாந்துக்குச்சென்று அங்குள்ள அழகிய நகரமாகிய நார்விச்சில்
குடியேறினார்கள். இதுதான் எலிஜபெத் ப்ரை வாழ்ந்த இடம்.
வெகுநாளளவும் இவருடைய முன்னோர்கள் அந்நகரத்திலே வைத்
தியஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களெல்லோரையும்போல
இவரது தந்தை ரணவைத்தியராயிராமல், சாதாரணமான மருந்து
மாத்திரைகளைமட்டுந்தான் செய்யப் பழகியிருந்தார். அவருடைய
மனைவி இங்கிலாந்தின் வடநாட்டிலே சர்க்கரை சுத்திசெய்துகொண்
டிருந்த ஒருவன் மகள். மார்த்தீனோவென்னும் துரைசானியுடன்
கூடப்பிறந்தவர்கள் எட்டுப்பேர்; அவர்களுள் மார்த்தீனோ ஆறுவது
குழந்தை பேர்பெற்ற மாதுசிரோமணிகளின் தாய்மார்களைப் பற்றிப்
படிப்பது முக்கியமானதல்லவா ? மார்த்தீனோவின் தாய் அதிக நேர்
மையுடையவர்; அவர் ஒருபொழுதும் நன்னெறி தவறி நடவார்;
ஆனால் மேட்டிமை பாராட்டுபவர்; அதிகாரத்தை வகிப்பவர்; உபசரிக்
கத் தெரியாதவர்; மனதிலுள்ளதை இங்கிதங்களால் வெளியிடாத
வர். தாய்க்குத் தம் மக்களிடத்திலுள்ள அன்பும், ஆதரவும் இவரிடத்
தில் ஒருவாறு மறைந்திருந்தன. குழந்தைகளிடத்தில் சிரிப்பும் விளை
யாட்டுமாக நடந்துகொள்ளாம லிருப்பது, அவர்களுக்கு வேண்டிய
உணவைக் கொடாமலிருப்பது எவ்வளவு தீதோ, அதனிலும்
தீதென்று இவர் அறியவில்லை. குழந்தைகள் ஓடி விளையாடித் திரிந்
தால்மட்டுமே தேகம் சுகமாயிருக்குமென்பதும் இவருக்குத் தெரி
யாது. மனதிலே நினைப்பதை வெளியே சொல்லாமலும், அப்படிச்
சொல்வது கெட்டதென்று நினைத்துக்கொண்டுமிருக்கிற தாய்மார்
கள், ஹாரியட் சிறுகுழந்தையாயிருந்த காலத்தில் இவருக்கு நேர்ந்
ததை அறிவார்களேயானால் அப்படிச் செய்யார்கள். ஹாரியட் சிறு
குழந்தையாயிருக்கும்போதே காது ஒருவாறு செவிடாகிவிட்டது.
இவருக்கு நினைவு தெரியுமுன்பே மோத்தலறிவு மட்டுப்பட்டது;
மோத்தலறிவும், சுவையறிவும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையவை
யாதலால், சிறிது நாள்களுக்குள்ளே அதுவும இவருக்கு இல்லாமற்
போயிற்று. இவ்வாறாக இவர் பெரிய பெண்ணாவதற்குமுன் மூக்கி
னால் மோந்து பார்க்கவும், நாவினால் சுவைக்கவும், கண்ணால் பார்க்க
வுங் கூடாமற்போயிற்று. மனிதருக்குள்ளே ஐம்புலன்களுள் காணு

தலும், சுவைத்தலும், மோத்தலும் ஆகிய இம்மூன்றும் அவருக்கில்லை.
ஆதலால், சந்தோஷமாக வாழ்ந்திருப்பது வருத்தமாயிற்று: இத்தனை
சங்கடங்களோடு போகாமல் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போது, உண்ட
உணவுசெரிக்காமல் மந்தந்தட்டி வருத்தப்பட்டதுமுண்டு; பால் இவர்
உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் சிறு குழந்தைக்குப்
பாலும், ரொட்டியும் இல்லாதிருப்பது நன்றல்லவே. ஆதலால் இவர்
தாயார் அவற்றை இவருக்கு மல்லுக்கட்டி ஊட்டவேண்டியதாயிற்று.
ஆதலால், பகலிலும் இரவிலும் உண்ட உணவு செரிக்காமல் வயிற்
றை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு இவரை அதிகமாய்ச் சங்கடப்
படுத்தியது. இயற்கையாகவே எளிதில் பயப்படத்தக்க இந்தப்
பெண் காரணமின்றிப் பகலிலும் எதைக்கண்டாலும் நடுங்குவார்;
இவரைவிட்டு அச்சம் ஒருபொழுதும் நீங்கினதில்லை.

இத்தனையாகப் பிறந்த குழந்தையை ஏற்றபடி பார்த்து வருவ
தற்கு இவர் தாயார் நல்ல புத்திசாலியல்ல; இவர் பெரிய குடும்பத்திலே
பிறந்தவர்; இவர் தாய்க்குப் பிடிவாதமும், கண்டிப்பும், அதிகாரம்
வகிக்குங் குணமும் அதிகம். இத்தனையிருந்தும் அவள் தன் மகன்
மேல் கருத்தாயிருந்து தன் வருத்தத்தைப் பாராமல் எந்த வேலையை
யுஞ் செய்யச் சோம்பாமல் பாடுபட்டாள். அவள் மற்றவர்களை விட
ஆழ்ந்த புத்தி நுட்பமுடையவள். அவள் எந்தக் காரியத்தையும்
ஆராய்ந்து பார்த்து ஏற்றவண்ணமாகச் செய்துவந்தமையால், அவள்
கணவன் தான் செய்யவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம்பற்றி அவ
ளோடு கலந்து யோசித்துச் செய்யத் தவறினதில்லை. அவள் நல்ல
தர்ம சிந்தையும் அன்புமுள்ளவள்; சண்டையிட்டுப் பிடாரியைப்
போலக் கத்தித் திட்டுகிற தூக்குணம் அவளிடத்திலில்லை. வீட்டு
வேலைகளைப பார்ப்பதில் எல்லாவற்றையும் முக்கியமாகத் தன் மனப்
போக்கின்படியே பிடிவாதமாகச் செய்துவந்ததனால் அவள் குணம்
ஒருவாறு கெட்டுப்போயிற்று; இதுவுமல்லாமல் பிறரிடத்தில் அவ
ளுக்குள்ள அன்பை வெளியே காட்டாதிருந்தாள். ஹாரியட் மார்த்
தீனோ தாம் எழுதிய கதை யொன்றில் தம் தாயின் குணானுபவங்களை
யெல்லாம் பற்றி அந்நிய தேசத்து ப்ராக்டர் துரைசானி சொல்லு
கிறபாவனையாக நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

அந்தக் கதையில் ப்ராக்டர் என்பவள் யாரையும் புகழ்ந்துபேசு
கிறதில்லையாதலால் அவள் வாக்கினால் புகழப்பட்டவர்களுக்கு அதிக
மரியாதையுண்டு. அவள் காணும்படி யாருங் கண்ணீர் விடுகிறதில்லை;
அவளும், கண்ணீர் விடுவதண்டென்றாலும், அப்படி விடாதிருப்பதே
மேன்மை யென்று எல்லோருக்கும் புத்திசொல்லிக் கண்டித்துவந்
தாள். அந்தக் கதையில் அவளுடைய மகன் சிறுபிராயத்தில் வீட்டை

விட்டுக் கல்வி பயிலுதற்பொருட்டு முதலில் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுப் போனவுடன் அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டாமல் அந்த வீட்டிலிருந்தவர்க ளெல்லாரும் அழுதபோது அவள் மட்டும் துக்கத்தை வெளியே காட்டாமலும், கண்களினின்றும் ஒரு துளி நீரையாயினுஞ் சிந்தாமலும் தைரியமாயிருந்தாள். அதன் பின்பு ஒரு காலத்தில் அந்தச் சிறுவனுக்கு ஓர் ஆபத்து நேர்ந்து, அதனால் வைத்தியன் அவன் காலை வெட்டிப்போடும்படி நேர்ந்ததென்றாலும், அவன் துக்கம் இன்னும் அதிகரித்து அது காரணமாக மனம் நொந்து ஏக்கங் கொள்ளுவானென்று அவள் பயந்து, தனக்குண்டான துக்கத்தை அவன் முன்னே வெளியிடாதிருந்தாள். இவ்வாறே அந்தப் பிள்ளையும் தன் தாய் தன்னோடுகூடவே இருக்கவேண்டு மென்பதை விட்டு அவளைப் பார்த்து, ''அம்மா! இந்த நோய் கொடிது; நீ என்முன் இப்பொழுது நிற்கவேண்டாம்; இந்த வேதனையை நான் பொறுக்க மாட்டேன்; நீ இப்போதே இதை விட்டுத் தூரச்செல்; வைத்தியரை உள்ளே வந்து சீக்கிரம் பார்க்கச் சொல்'' என்று சொன்னான். காலை வெட்டிய புண் ஆறினபின்பு அவன் தன் தாயைக் கண்டபோது அவனைத் தெரியாமலே அவனுக்குத் துக்கம் பொறுக்காதபடி வெளிப்பட்டது; ஒருநாள் அவனும், அவன் தாயும், சகோதரியும் உட்கார்ந்து வார்த்தையாடிக்கொண் டிருக்கையில், அவனுக்குத் தன்னை யறியாதபடி துக்கம் மேலிட்டு, "நான் என் வருத்தத்தை எப்படிப் பொறுப்பேன்! இப்படி எத்தனை காலந்தான் சங்கடப்பட்டுக்கொண் டிருப்பேன்! எல்லோரையும்போல ஓடி யாடித் திரிந்து சுகமாயிராமல் இந்தக் கஷ்டத்தை ஆயுள்கால மெல்லாம் எப்படிச் சகிப்பேன்!'' என்று சொன்னான். ஒருநாளும் தான்பட்ட வருத்தத்தை வெளியே சொல்லாத தன் சகோதரன் அன்று தன் தாய் முன்னே அப்டிச் சொல்லியதைக் கேட்டு, அது இவ்வளவென்று வாயாற் சொல்ல வொண்ணாத மரணவலியா யிருந்தபடியினாலேதான் அவன் வாயைவிட்டு வெளியிட்டானென்று அவன் சகோதரி நினைத்தாள்.

அவளது குழந்தைகளுக்கும் அவளுக்கும் இத்தனையாக உள்ளத்தில் அன்பு மிகுந்திருந்தது. குழந்தைகள் தங்களுக்கு உண்டாகும் வருத்தங்களைத் தாயினிடஞ் சொல்லிக் கொள்ளுவது உலகத்தியற்கையல்லவா? அவளுடைய மக்கள் தாங்கள் பட்ட வருத்தங்களைப் பற்றி அவளோடு அதிகமாக ஒன்றுஞ் சொன்னதில்லை. தாயும், குழந்தைகள் இவ்வாறு படும் வருத்தத்தைக் கண்டு அதைப்பற்றி ஒன்றும் வாயை விட்டுச் சொல்லாமல், அவ்வருத்தங்களெல்லாம நீங்குதற் பொருட்டு இடைவிடாமல் ஓடி யுழன்று வருந்திக் கஷ்டப்பட்டாள். அவளுக்குத் தன் மக்களிடத்தில் பூரணமான விசுவாசமுண்டு; அம்மக்

களுடைய இளம்பிராயத்தில் அவள் அவர்களுக்கென்று பட்ட வருத்தங் கொஞ்சமன்று. ஆனால் மனதிற்குள்ளே யிருந்தது போலவே, வெளித் தோற்றத்திலும் அவர்களோடு கொஞ்சிக் குலாவி முத்தமிட்டுச் சிரிப்பும் விளையாட்டுமா யிராதிருந்த தோஷ மொன்றுதானுண்டு. குழந்தைகளோடு கொஞ்சி முத்தமிட்டு விளையாடுவது வீணல்ல. முன் சொன்ன எலிஜபெத் ப்ரையை எப்படி நினைத்தார்களோ அப்படியே இவரை வீட்டிலிருந்த குழந்தைக ளெல்லாரிலும் மந்தமான புத்தியுடையவரென் றெண்ணியிருந்தார்கள். இவருக்கு நாளடைவில் உடம்பிலே பலமுண்டாகத் தலைப்பட்ட பின்புதான் அறிவு விருத்தியாயிற்று. குழந்தைகள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு புத்தி கூர்மையாயிருக்கும்; மனம் தெளிவாயிருக்கும்; மூளை பலமாயிருக்கும்; எதைப் பார்த்தாலும் கருத்து மனதில் நன்றாய்வன்றி மறந்துபோகாமலிருக்கும். கல்வியை நன்றாய்க் கற்றவளாகிய மேரி என்பவளைப்போலவே இவர் சிறு குழந்தைப்பருவ முதற்கொண்டு கல்வியில் நன்றாய்த் தேர்ந்தார்; ஏழு வயதாயிருக்கும்போதே மில்ட்டன் ஆசிரியர் செய்த செய்யுட்களைப் பாடஞ்செய்யத் தொடங்கி அதன் சுவையை யறிந்து அவரைக் கொண்டாடினார். அவருக்குப் படிப்பதில் அதிகமான பற்றுண்டான பொழுது மிகவும் விரைவாய்ப் படித்தார். ஷேக்ஸ்பியர், கோல்ட் ஸ்மீத், தாம்ஸன், மில்ட்டன் இந்தக் கவிகள் எழுதிய செய்யுட்கள் பல இவருக்கு வாய்ப்பாடமாகத் தெரியும்.

மார்த்தீனோ சிறுபெண்ணா யிருந்தகாலத்தில் பெண்கள் படிப்பு ஒருவகையாயும், பிள்ளைகள் படிப்பு வேறொருவகையாயு மிருந்தன. ஆனால் இவருடைய தமையன்மார்களும், தமக்கைமார்களும் வீட்டிலே இவருக்குப் பாடஞ் சொல்லிவந்தபடியால் அத்தனையாக வேறுபடவில்லை. அவர்கள் இவருக்கு இவ்வாறாக வீட்டிலிருந்தபடியே லத்தீன் பாஷையையும், பிரெஞ்சு பாஷையையும் நன்றாய்ச் சொல்லிக்கொடுத்ததுமல்லாமல், இன்னும் பல விஷயங்களையும் ஒருவாறு கற்றுக்கொடுத்தார்கள். மார்த்தீனோவுக்குப் பதினொரு வயதான பொழுது இவருடைய சகோதரியான ராச்சல் என்பவள் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போனாள். அப்பாடசாலைஉபாத்தியாயர் நல்லவர். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆண்பிள்ளைகளும் படித்துவந்தார்கள். மார்த்தீனோ இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்ந்து நன்றாய்ப் படித்து வந்தார். அதன் உபாத்தியாயராகிய பெர்ரி என்பவர் சாந்தமுடையவர்; பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பதில் நன்றாய்த் தேர்ந்தவர். ஆதலால், மார்த்தீனோ சிறிதும் வருத்தத்தைப் பாராமல் நன்றாய்ப் படித்தார். அங்ககணிதம் அவருக்குப் பாடமாகத் தோற்றி வருத்தத்தைக் கொடாமல் விளை

யாட்டைப்போல வேடிக்கையாயிருந்தது. அங்கிலேய பாஷை பிழை
யற நன்றாய்க் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு, இவருக்கு இனிய பாடமாயிற்று.
இவ்வாறு இரண்டு வருஷகாலம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்த
பின்பு மறுபடியும் வீட்டிலே தானே இருந்துகொண்டு படித்தார்.
இவர் லத்தீன், பிரெஞ்சு, சங்கீதம் இவற்றை வெளி உபாத்தியாயர்க
ளிடஞ் சென்று கற்றுவந்தார். சரித்திரம், கதை, காவியம் முதலியவற்
றைத் தாமே படித்துவந்தார். ஒரு பெண் உரத்துக் கூவிப் படித்துக்
கொண்டிருக்கையில் இன்னொருபெண் தையல்வேலை செய்து வரு
வாள். மார்த்தீனோ பூத்தையல்வேலையில் கைதேர்ந்தவரானார். இவர்
எழுதவேண்டிய விஷயங்கள் அதிகமாயிருந்தனவென்றாலும் அவற்
றுடன் வாழ் நாள் முழுவதும் தையல்வேலையையும் விடாமல் செய்து
வந்தார்.

முற்காலத்திலே இங்கிலாந்தில் தையல்வேலை பெண்களுக்கு
முக்கியமானது; இதற்கென்று பெண்கள் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல.
மார்த்தீனோவின் காலத்தில் பெண்கள் தையல் வேலைக்காகப் பட்ட
கஷ்டம் இத்தனை அத்தனையென்று சொல்லமுடியாது. இக்காலத்
திலோ, எங்கும் தைக்கும் யந்திரங்கள் வழங்கிவருகிறதினால் அவ்வள
வாகப் பெண்கள் தையல்வேலைசெய்ய முயலுகிறதில்லையென்று காண்
கிறது. மார்த்தீனோ என்பவர் தையல் வேலையைப்பற்றிச் சொல்லிய
தாவது:—"இக்காலத்தில் தையல்வேலை தேகசௌக்கியத்திற்கென்றே
பெரும்பான்மையாகச் செய்யப்படுகின்றது; அன்ன வஸ்திரத்துக்குக்
குறைவில்லாதவர்களும் இதை விட்டுவிடுகிறதில்லை. எனக்குத் தை
யல்வேலையினால் உண்டாகும் ஆனந்தம் கொஞ்சமல்ல. என்னைப்
போல் தைப்பதில் பாடுபடுகிறவர்கள் அதிகமாயிரார். என்னுடைய
அநுபவத்தில் தையல்வேலையைப்போல வருத்தமானது வேறொன்று
மில்லை; மிதமாகச் செய்தால் மட்டுமே நல்லதாகத் தோற்றும். எந்
நேரமும் உட்கார்ந்து குனிந்துகொண் டிருப்பதிலுங்கூட அத்தனையாக
வருத்தமிராது; இடைவிடாது தைத்துக்கொண் டிருக்கவேண்டியதி
னால் கை ஓய்ந்துபோய் வலிக்கும். எந்நேரமும் தைத்துக்கொண்
டிருந்தால் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் இளைப்புண்டாகும். சிறு பெண்
ணாயிருந்த காலத்தில், தைக்கும்போது மற்றவர்களைத் தூஷித்துப்
பேசிய வம்பளப்பினால் வலிமை குன்றியது; பிற்காலத்திலே அதற்
காக எவ்வளவு துக்கப்பட்டுப் பரிகாரஞ் செய்துகொண்டாலும் பயன்
படுகிறதில்லை" என்று பின்னிட்ட காலத்தில் தாமே அநுபவித்த
மாகக் கண்டு எழுதியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு மார்த்தீனோவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தையல்
வேலையை இந்தியாவில் வீடுதோறும் அதிகமாக வருந்திச் செய்வது

நலமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஏனெனில், இந்தியாவிலுள்ள
புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் உடுக்கும் உடைகள் கிழித்துத் தைக்கப்
படாதவைகளாதலாலும், சீதளதேசங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு,
தேகம் முழுமையும் போர்க்க வஸ்திரங்கள் வேண்டியிருப்பதைப்
போல உஷ்ண தேசத்திலே வசிக்கிறவர்களாகிய இந்துக்களுக்கு
வேண்டுவதில்லையாதலாலும், இந்துதேசத்தில் வீடுதோறும் தையல்
வேலை அத்தனை அதிகமாக வேண்டாம். இப்போதுதான் இந்தியா
வில் பெண்கள் வீடுகளிலே ஏதோ கொஞ்சம் படிக்கத் தலைப்பட்
டிருக்கிறபடியால், அதனோடு தையல்வேலையை அதிகமாக வைத்துக்
கொள்ளுவது தீது; அல்லாமலும், ஆங்கிலேயர்களுக்கிருப்பது போல
இது இந்துக்களுக்கு அத்தனையாக தேசாசாரமுள்ளதுமன்று. தைப்
பதினாலே கல்வி அபிவிருத்தியாவதுமில்லை; பின்னாலே வரப்போகிற
விஷயங்களை ஊன்றிப் பார்க்கும்படியான புத்திநுட்பமுமுண்டாவ
தில்லை; வீண் வம்பு பேசுவதை நிறுத்துவதுமில்லை. எவரையும் தூஷி
த்துப்பேசுவது எந்தத் தேசத்திலுமுள்ள வழக்கம். எந்த நாட்டிலே
படிப்புக் குறைவுபட்டு, படிக்கப் புத்தகங்கள் அகப்படுவது வருத்
தமோ, அங்கேதான் வீண் வம்பளப்பு அதிகமாயிருக்கும். "பெண்
காள்! நீங்கள் கற்றுத் தேர்ந்து முன்னுக்கு வாருங்கள்; முன்காலத்
திலிருந்ததுபோல இக்காலத்திலே கல்வியானது புருஷர்களுக்கு
மாத்திரமே உரியதென்று மூடிவைத்து முத்திரை போடப்பட்
டிருக்கவில்லை. ஆதலினால் நீங்கள் நிறை கல்வியைக் கற்று, அறி
யாமை நீங்கிப் பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சி வீண்வம்பளப்பையொழித்
துப் பகையை மறந்து சுகமாக வாழ்ந்திருங்கள்" என்று தென்னிஸன்
கவி பாடியிருக்கிறார். மார்த்தீனோ பெரிய பெண்ணாகிப் பாட
சாலையை விட்டபின்பு, ஊரிலுள்ள மற்றப் பெண்களெல்லாரையும்
போலக் கல்விப்பொருளை விருத்தி செய்யாதிருக்கவில்லை; வீட்டிலே
விளையாடி வம்புபேசாமலும், சோம்பித்திரிந்து வீணே காலத்தைப்
போக்காமலும் எப்பொழுதும் படித்துக்கொண்டு நற்பொழுது போக்கி
னார். மிகுந்த தனத்தைத் தேடவேண்டுமென்று இவர் கவலைப்பட்ட
தில்லை. அக்காலத்தில் இவர் தாய் தந்தையருக்கு வேண்டிய பொரு
ளிருந்தது. இவர் குடும்பத்திலுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் எந்தக்
காலத்திலும் கவலையற்றுச் சுகமாக உண்டுடுத்து வாழ்தற்குப் போது
மான செல்வமுண்டாகையால் பாடுபடவேண்டுமென்கிற விசாரம்
அவர்களுக்கில்லை. ஆயினும் அந்த வீட்டுப் பெண்களெல்லாம் கல்வி
பயின்று, எந்தவிஷயத்திலும் நன்றாய்த் தேர்ந்திருந்ததைக் கண்டு
ஊரார் அவர்களை அத்தனையாகப் பணக்காரர்களென்றெண்ண
வில்லை. "நான் சிறுமியாயிருந்தகாலத்திலே, சிறுபெண்கள் கல்

வியை அதிகமாகக் கற்றல் நன்றல்லவென்றும், அதிலும் எழுதும் இற கைக் கையிலே வைத்திருப்பது கூடாதென்றும், நினைத்திருந்தனர்'' என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். ஆகையாலேதான் இவர் பின்மாலை வேளைகளிலும், இருட்டியபின்னும் மற்றவர்க்குத் தெரியாமல் படிக்க வேண்டியதாயிற்று. இவர் தமது சகோதரனோடு லத்தீன் பாஷை யையும், அத்தைமகனாகிய லீ என்பவரோடு இத்தாலிய பாஷையை யும் படித்தார். வேதபுத்தகத்தை விடாமல் படித்துவந்து, கேட்ட தற்கெல்லாம் உடனே உத்தரஞ்சொல்ல வல்லவரானார். இவர் தனியே படித்த படிப்பு இதனிலுஞ் சிறந்தது. இவர் பலர் எழுதிய தத்துவ சாஸ்திரங்களையும், நீதிசாஸ்திரங்களையும் கருத்தாகப் படித் தார். இவை, பின்னிட்டுத் தாம் நூல் எழுதத் தொடங்கியபோது இவருக்கு நல்ல உதவியாயின.

இந்தக் காலத்தில் இவருக்குக் காதுகேட்பது வரவர மந்தப்பட்ட தனால், மற்றவர்களோடு பேசுவதை மட்டுப்படுத்தினார். இந்த வருத் தத்தை இவர் பொறுத்தது ஆச்சரியமானது. 1834-ம் வருஷத்தில் இவரால் எழுதிப் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்ட செவிடர்க்கெழுதிய கடிதத் தில், தமக்கு இதனாலுண்டான வருத்தங்களையெல்லாம் நன்றாய் எழு தியிருக்கிறார். எப்படிப்பட்ட துன்பம் நேர்ந்தாலும், நமது சௌக்கி யத்தை மாத்திரம் பாராமல், தைரியம், பொறுமை, கபடமின்மை இவற்றால் அவற்றைப் பொறுத்தலே நலமென்று இவர் அதிக கம்பீர மாயும், அழகாயும் எழுதியிருப்பதைக் காணலாம். இவர் சொல்லி யிருக்கும் புத்திமதியெல்லாம் இவர் முதலிலே தாமாகவே நன்மை யென்று கண்டவையாம்; சிலரைப்போல இவர் பிறர்க்குச் சொல்லுவ தொன்றும், தாம் செய்வது வேறுமாயிருக்கவில்லை.

ஹாரியட் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி நிச்சயித்திருந்த வர்த்திங்ட்டன் என்பவர், அவருடைய சகோதரராகிய ஜேம்ஸ் என் பவருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்; அவர்கள் இருவரும் ஒரு பாடசாலை மாணாக்கர். மார்த்தினோ அவரைக் காண்பதற்கு முன்னமே அவ ரைப்பற்றிக் கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தாராகையால், அவ்விரு வருக்கும் நல்ல சிநேகமுண்டாகிப் பாடசாலையில் விடுமுறைநாள் வந்தபோது வர்த்திங்ட்டன் சிறிதுநாள் நார்விச் நகரத்துக்கு வந்து தமது தோழராகிய ஜேம்ஸ் என்பவருடன் வசித்தார். அப்போது அவருக்கும் மார்த்தினோவுக்கும் அதிகமான பழக்கமுண்டாகி இரு வரும் ஒருவருக்கொருவர் மிக்க அன்புடையவரானார்கள். இப்படி யிருந்தும், அவர்கள் மணம்புரிந்துகொள்ள வாய்க்கவில்லை. வர்த் திங்ட்டன் ஏழைவீட்டுப் பிள்ளை; அப்பொழுது அவர் மாணாக்கரா யிருந்தார். தாம் எண்ணியபடி மணஞ் செய்துகொள்ளக் கூடாமற்

போய்விட்டதைப்பற்றி அவர் மனங்கரைந் துருகினார். இவ்வாறாக, இருவருக்கும் உண்டான நட்பு நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து மணஞ்செய்துகொண்டு சுகமாயிருக்கவேண்டியது போகத் துன்பத் திற் கிடமாயிற்று. ஆயினும், மார்த்தினோவின் தாய் தந்தைகள் சிறிதுநாள் சென்றபின் இதை நல்ல சம்பந்தமென்று ஒப்புக்கொண் டார்கள். அந்தக் கலியாணத்தை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவதற்கு மூன்று வருஷமாயிற்று. இப்படி நெடுங்காலந் தாமதித்ததாயினும், அதனால் இருவர்க்குமுள்ள அன்பு நாளுக்குநாள் விருத்தியாகித் திட்ப மான நட்புண்டாயிற்று. மார்த்தினோ பருவமடைந்து பெரிய பெண் ணாக விருந்தகாலத்தில் ஆவலோடு கல்வி பயின்று வந்தவரென்றும், அதிகமாக வருந்திய கஷ்டபிராணியென்றும், காதுசெவிடாயிருந்ததை நினைக்க அவர் மனது சங்கடப்பட்டதென்றும், தமக்கு நடக்கப்போகிற தாயிருந்த விவாகத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷமும், ஆனால் அது எப் போது நடக்கப்போகிறதோவென்ற விசாரமுமாயிருந்தனரென்றும் அவர் எழுதிய புத்தகங்களிலே எங்குங் குறிப்பாகக் காணலாம்.

மார்த்தினோ தமக்கு இருபது வயதானபோது புத்தகங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். தெய்வபக்தி இன்னதென்று விளக்கி எழுதிய பெண்களின் பெருமையைப்பற்றி ஒரு பிரபந்தம் எழுதினார். அவர் முதலிலே எழுதிய புத்தகங்கள் படிப்பதற்கு இன்பமாயிருக் கும். அவற்றைப் படிப்பதனால் அவர் பின்னிட்டு எழுதிய புத்தகங் களின் கருத்தையெல்லாம நன்றா யறிந்துகொள்ளலாம்: "தெய்வ பக்தியுண்டாகும் விதத்தைப்பற்றி நான் எழுதியவை அனைத்தும் சிறப்புடையவைகளானதற்குக் காரணம் என்னவெனில், இதற்கு முன்னே அங்கிலேய பாஷையில் பெண்கள் இது விஷயத்தைப் பற்றி நன்றாய் எழுதிவைத்திருந்த புதைபொருள்தான்; இந்த இரகசியம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமலிருப்பினு மிருக்கலாம். பெண்களின் மனது இயல்பாகவே இளகியதாகையாலும், நல்லதைக் கண்டால் அதில் பற்றுண்டாய்க் கொண்டாட்ட முண்டாகு மியல்புடையதாகை யாலும் இப்படி யிருக்கலாம். மதவிஷயத்திலும் சன்மார்க்கத்திலும் இவ்வாறு பெண்களுக்கு அதிக ஆசையுண்டாவதைக்கண்டு எனக்குச் சந்தோஷ முண்டாகிறது'' என்று எழுதியிருக்கிறார். பெண்கள் புத்தகங்களை எழுதி அவற்றின் மூலமாக மற்றவர்களுக்குப் போதிக் கக் கூடுமென்பதை அவர் முதலிலே கண்டார். தெய்வீகம் இத்தன் மையான தென்பதைப்பற்றி அவர் எழுதியிருப்பது அதை விடச் சிறந்ததே. மதங்களின் கோட்பாடுகளைப பற்றியும் அவர் வாதிக்கிற தென்று யார் என்ன சொன்னாலும் அவர் கேட்பதில்லை. பெண் தாமலிருப்பதும் உண்டாகையால், அவற்றை அங்கீகரிப்பது கூடா இல்லை. சிலவேளைகளில் நீதிகள் மதக் கோட்பாடுகளோடு பொருந்

களின் பெருமையைப்பற்றி அவரெழுதியது முக்கியமானது; அது உண்மையென்று அதை நிலைநிறுத்தற்பொருட்டு அவர் நேராகவும் மற்றவர்கள் மூலமாகவும் செய்தமுயற்சி கொஞ்சமல்ல. பெண்கள் முக்கியமான எப்படிப்பட்ட விஷயங்களையும் ஆராய்ந்தறிய வல்லவர்களென்றும், குற்றமற்று வாழ்ந்திருக்கக் கூடுமென்றும் அவர் நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அவருக்கு இருபத்துநாலாவது வயதில் இரண்டுவிதமான பெருந்துன்பங்கள் நேர்ந்தன. அதற்கு முன்னெல்லாம் நன்றாக வர்த்தகஞ்செய்து, நல்ல ஊதியம் பெற்று வந்த அவருடைய தந்தைக்கு நஷ்டம் நேர்ந்து அதனோடு ஒருவாறு நோயுமுண்டாகி, அதனால் அவர் அதுவே விசாரமாக மரணமடைந்தார். அவர் அவ்வாறு இறந்துபோகுங்காலத்தில் மார்த்தினோவினால் செய்யப்பட்ட உபந்யாசம், ஸ்தோத்திரம், கீர்த்தனை இவைஅடங்கிய புத்தகத்தைப் படித்து அவருக்கு அதிகமான ஆறுதலுண்டாயிற்று.

மற்றொரு பெருந்துன்பமென்னவென்றால், உயிருக்குயிராயிருந்த அவருடைய பர்த்தாவாகிய வர்த்திங்டன் என்பவர் நோய்கொண்டு இறந்துபோய்விட்டார். வர்த்திங்டன் எந்த நாளிலும் தேகவலிமை இல்லாதவராகவே இருந்தார். அவர் குருபீடத்திற்குரிய காரியத்தில் அமர்ந்தபின் எப்பொழுதும் அதுவே நினைவாக வேலைபார்த்துவந்தார். அவருக்கு அந்த வேலையைச் செய்வதும் அதிக வருத்தமாயிற்று. இருந்தாற்போலிருந்து மூளையைப்பற்றிய சுரம் வந்து மயக்கமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு உண்டான நோயைக் கண்டு அவர், அதற்கு மருந்து வேண்டாமென்றும், தம் காதலியாகிய மார்த்தினோ தம்மிடம் வந்திருந்தால் அந்நோய் நீங்கிவிடுமென்றுஞ் சொன்னார். அதன்படியே அவர் மார்த்தினோவின் தாயாருக்குக் கடிதமொன்றெழுதி, தம்மை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகும்படி தம் மனையாளையனுப்ப வேண்டிக்கொண்டார். அவரைப்போலவே மார்த்தினோவுக்குந் தமது நாயகனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அதிக ஆசை. ஆனாலும் அப்படிப் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வருவதில் அவர் தாயாருக்குச் சம்மதமில்லை. அப்படியுண்டான ஆபத்துக்காலத்திலே தாம் தம் கணவனண்டையிருக்கக்கூடாமற் போனதைப்பற்றி மார்த்தினோ மனம்வருந்தினார்; ஆயினும், தமது தாயின் மனங்கோண நடப்பது கூடாதென்றெண்ணி அவளிட்ட கட்டளையை மீறி நடவாமலிருந்தார். தமது கண்ணாயிருந்த காதலனைக் காணாதிருக்கும்படி யாயிற்றேயென்று அவர் நினைத்துத் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கையில், வர்த்திங்டன் இறந்து போனார். அன்றுமுதல் அவர் அதுவே விசாரமாக ஆயுள்நாளளவும் கைம்பெண்ணாகவே யிருந்தார். அவர் ஆயுள்காலமெல்லாம் எப்பொழுதும் சோம்பலின்றி உழைத்தார். அவருக்கு

நல்ல ஞாபகசக்தி யிருந்ததுமன்றி, புத்தியும் மிகக் கூர்மையாயிருந்தது. அவ்வளவு பாலியத்திலே கைம் பெண்ணாகாமலிருப்பாரேயாயின் அவர் இன்னும் எவ்வளவோ அன்புடையவராயிருப்பார்.

மேலும் அவர் இயல்பாகவே பெருந்தன்மையுடையவர். வர்த்திங்டன் இறந்துபோன மறுவருஷம் தாம் அதிகமாக வியாதியினால் வருத்தப்பட்டதாகவும் அவர் எழுதினார். அவர் எதைச்செய்தாலும் "செய்வன திருந்தச் செய்" என்றபடி நன்றாகச் செய்கிற வழக்கமுடையவராதலால், இடையில் சோர்வு அடைகிறதில்லை; செய்வதில் குற்றமொன்று மிராது. அவரிடம் 11 வருஷகாலம் கூடவேயிருந்து வேலைசெய்துவந்த வேலைக்காரி யொருத்தி "நான் அவரை முதலிலே பார்த்தகாலத்தில் அவர் நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தார்; அப்பொழுது அவர் கைகளிரண்டையும் தொங்கவிட்டு ஒன்றிலும் நினைவில்லாமல் நோயினால் வருந்திக்கொண்டு இருந்தார் அப்படியிருந்ததனால் அவருக்கு ஏதோ பெரிய நோயிருந்ததென்றெண்ணினேன்" என்று சொன்னாள். அவர் முதலில் புத்தகங்களை எழுதியகாலத்தில் அதனால் வருமானம் கிடைக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர் சோர்வடையாமல் எழுதிக்கொண்டே வந்தார். தாம் எழுதும் புத்தகங்களால் நன்மை எப்படியுங் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை அவருக்குப் பூரணமாக இருந்ததால், எடுத்த காரியத்தை விட்டுவிடவில்லை; அவர் பெருமை உடனே வெளிப்படாமல் வரவர வெளிப்பட்டது. இவ்வுலகத்திலே பெரும் புகழடைந்தவர்களெல்லோரும் இப்படியேதான். கடைசியில் அவர் பிரசித்தி எங்கும் பரவத்தொடங்கியது; கல்வியில் அவர் நல்ல தேர்ச்சி யுடையவரானார். சிறுமியாயிருந்தகாலத்தில் அவருக்கு இத்தனை சாமர்த்தியம் உண்டென்று அவர் தாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை. அவரைப்பற்றி அவர் தாய், என் மக்களைப்பற்றி எனக்கு விசாரமில்லை; மார்த்தினோ செவிடியாதலால் அவள் எப்படிச் சுகமாக வாழ்ந்திருப்பாளோ வென்பதை நினைக்க விசனமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவதுண்டு. லண்டன் நகரத்தில் வருஷமொன்றுக்கு 2000 பவுன் சம்பளமுள்ள வேலையொன்று மார்த்தினோவுக்குக் கிடைக்கிறகாலத்தில், அவரை விவாகஞ் செய்துகொள்வதற்கிருந்த வர்த்திங்டனும் அவரும் சேர்ந்திருந்ததை அவர் தாயார் கண்டு தமது மகளையழைத்து அப்பொழுதே அந்த விடத்தைவிட்டு வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று கட்டளையிட, அவர் அதை மீறாமல் தாயார் சொன்னபடியே செய்தார்.

அந்தக் காலத்தில், ரோமன் மார்க்கம், யூதமார்க்கம், மகம்மது மார்க்கம் ஆகிய இந்த மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவற்றைவிட்டுக் கிறிஸ்தவராகும்படியாகப் பிரபந்தங்கள் எழுதிற

வர்களுக்குத் தனித்தனியே மூன்று வெகுமதிகள் கொடுக்கப்படு
மென்று பிரசித்தஞ்செய்யப்பட்டது. அதுகேட்டு மார்த்தினோ மூன்று
பிரபந்தங்களை யெழுதி, தனித்தனியே வெவ்வேறு மனிதரைக்
கொண்டு மூன்று பிரதிகள் எழுதச்சொல்லி, வெவ்வேறான இடங்
களிலேயிருந்து தபாலில் அனுப்பும்படி செய்தார். அந்த மூன்றிலும்
அவரே வெகுமதி பெற்றார். 1831-ம் ௵ தனநிர்வாகநூலை எல்
லோர்க்கும் பயன்படும்படி கருத்துகளைக் கதாரூபமாக எழுதி யாவ
ருக்கும் விளங்கச் செய்தார். அவர் எழுதியகாலம் அதற்கேற்றது:
அப்பொழுதுதான் மகாஜன சபையார் நூதனமாகக் கற்பித்த சீர்திருத்
தச் சட்டத்தைப் பிரபுக்கள் சபையார் இணங்காமல் வேண்டாமென்று
தள்ளியிட்டார்கள். ஜனங்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம்
சாஸ்திரமுறையாக நன்றாய் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு அது ஏற்றகாலம்.
அவர் கதைகளை நன்றாக எழுதத் தொடங்கினார்; அவரெழுதியவற்றை
யெல்லாம் பிரசுரப்படுத்துவதற் கேற்றவர் ஒருவர் அகப்படுவது
சற்றே வருத்தமாயிற்று. இதற்கென்றே அவர் தாமே லண்டன் நக
ரத்துக்குச் சென்றார். மூன்று வாரமட்டும் அவர் தெருத்தெருவாய்
அலைந்து, மழையிலும் ஈரத்திலும் நின்று சங்கடப்பட்டார்; அவர்
என்ன முயன்றும் பயன்படவில்லை. இரவெல்லாம் அதிகமாக
முயன்று எழுதிக்கொண்டிருந்தார். கடைசியில் ஒருவர் அவற்றை
யெல்லாம் பிரசுரஞ்செய்ய உடன்பட்டார்; அதில் மார்த்தினோவுக்கு
அதிக லாபம் கிடைக்க வில்லையாயினும், அத்தனைகாலமாக மறைந்து
கிடந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டு அவர் பெருமை
வெளிக்கு வந்தது. அச்சிட்ட பத்து நாளைக்குள்ளே 1500 பிரதிகள்
விலைப்பட்டன; ஆதலினால் அதை அச்சிட்டவர் மீண்டும் 5000 பிரதி
களை உடனே அச்சிடவேண்டியதாயிற்று. பின்னும் எல்லோரும்
அவர் எழுதியதைக் கொண்டாடத் தலைப்பட்டார்கள். அவர் பார்
வைக்கு வந்த கடிதங்களுக்கும், சிறு புத்தகங்களுக்கும், மாத சஞ்
சிகைகளுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் அளவில்லை. லார்ட் ப்ரூகாம்
பிரபுவானவர் அவரால் பல புத்தகங்கள் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டதைக்
கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அப்படிப் புத்தகங்களை விசேஷமாக எழுதிப்
பிரசுரப்படுத்தி எங்குங் கல்வியைப்பரவச்செய்வதில் புருஷர்களுக்குள்
ளுமொருவருமில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறார். இத்தனையிருந்தும்
மார்த்தினோவுக்குக் காதுகேளாது. அது முதல் அவர் லண்டன் நக
ரத்திற்கு வந்து வசிக்கத் தலைப்பட்டார். அங்கே அவர் தாயாரும்
அவரோடிருந்தார். அது முதற்கொண்டு அவருடைய பாண்டித்தியம்
எங்கும் வெளிப்பட்டு எல்லோரும் அவரைக் கொண்டாட ஆரம்பித்
தார்கள். வித்வான்களும், பட்டம் பெற்றவர்களும் மகாஜன சபை
யார்களும் அவரைக் கண்டு சம்பாஷணை செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அவர் லண்டன் நகரத்தில் வசித்த இரண்டுவருஷ காலத்திற்
குள்ளே 34 புத்தகங்களை யெழுதினார். அவ்வாறு எழுதி அச்சிடப்
பட்ட புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றிருபது பக்கத்துக்குக்
குறைவில்லை. அவர் காலையில் ஏழுமணிக்கு எழுந்திருப்பார்; தாமே
காப்பிக்கொட்டைக் கஷாயம் செய்து குடிப்பார். காலைப்போஜன
மானவுடன் செய்காரியத்தைத்தொடங்கி மத்தியானம் ஒருமணி
வரையிலும் வேலை செய்வார். பின்பு இரண்டுமணிமுதல் நாலுமணி
வரையிலும் தம்மைக் காணவந்தவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார்.
அதன் பின்பு உலாவிவிட்டுச் சற்றுநேரமளவும் வர்த்தமான பத்திரி
கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அதற்குப் பிறகு மாலைவேளைப்
போஜனஞ் செய்தற்பொருட்டு வேறு ஆடை உடுத்துக்கொள்ளுவார்.
அவர் பெரும்பாலும் பிறர் வீட்டிலே இராத்திரி விருந்துக்குப்போவது
வழக்கம். அந்நேரத்திலும் யாராவது இரண்டொருவர் வந்து பேசிக்
கொண்டிருப்பார்கள். அவ்வளவோடு அன்றைப்பொழுது கழிந்து
விடுமென்று அவரைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தேகத்திலே நல்ல பலமில்லாத ஒரு பெருமாட்டி இத்தனை
அருமையான காரியங்கள் செய்ததைக் காண யாருக்கும் வியப்பாகவே
தோன்றும். வெறுங் கதைகளைமட்டுஞ் சொல்லுகிறதென்றால் வருத்த
மாக இருக்கும். அவர் சொல்லுங் கதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் மனி
தர்களுடைய மனத்தோற்றமெல்லாம் நன்றாய் விளக்கிக் காட்டப்
பட்டிருக்கும்; இராஜாங்கத்திலும், மானிட சமுதாயங்களிலும்
வழங்கிவருகிற நடவடிக்கைகளெல்லாம் அவற்றில் ஏற்றவண்ணமாக
அமைத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அவர் எந்தக் கதையை எழுதத்
தொடங்கினாலும், அந்தக் கதையினாலுண்டாகும் பயனை முன்பே
அறிந்து எந்தெந்த விஷயங்களை எப்படி யெப்படி சொல்லவேண்டுமோ
அப்படியே சமயோசிதமாகச் சொல்லுவார். ஆதலினால் அவர் எழு
திய கதைகளெல்லாம் உபயோகமற்ற வீண் கதைகளாய்ப் பொழுது
போக்குவதற் கேற்றவைகளாக மட்டுமிராமல், ராஜ்யதந்திரமுறை
முதலிய நல்ல யுக்திகள் அடங்கிய சிறந்த கதைகளாகவேயிருக்கும்.
அன்றியும் அவற்றில் சிலருடைய குணாகுணங்களும் முறைபொரு
ளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். “தெய்வநூல் விளக்கம்” என்னும்
புத்தகத்தைப் பிரசுரஞ் செய்தபின்பு அவர் வட அமெரிக்காவுக்குச்
சென்று இரண்டு வருஷகாலமளவும் அங்குள்ள இடங்களைச் சுற்றிப்
பார்த்தார். “யானை வரும் பின்னே மணி யோசை வரும் முன்னே”
என்றவண்ணமாய் அவர் அவ்விடம் போவதற்கு முன்பே அவர்
கீர்த்தி அங்கெங்கும் பரந்திருந்தமையால், தங்கள் முன்னோருடைய
ஜன்மபூமியாகிய இங்கிலாந்து தீவிலிருந்துவரும் பரோபகார சிந்தை

யுள்ள மகா நுபாவர்களை ஆதரிப்பதற்குச் சித்தமாயிருந்த அத்தேசத்
தார் ஹாரியட் மார்த்தினோவை அன்புடன் உபசரித்தனர். அவர்
அமெரிக்கா தேசத்தைப்பற்றிப் புத்தகமொன்று எழுதினார். அத
னால் அவருக்கு 2000 பொன் கிடைத்தது. 1838-ம் வருஷத்தில் அவர்
"உபசார முறைமை" என்னும் புத்தகத்தை யெழுதினார். பிறகு
"புத்தி சேவகிநி" யென்று தலைப்பிட்டுப் புத்தகமஞ்சரியாகப் பல
நூல்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். அவர் எழுதியிருக்கும் "வீட்டில் குற்
றேவல் செய்பவன்," "வீட்டின் பணிவிடைக்காரி," "துணிசாணி
வேலைக்காரி," "தையற்காரி" என்னும் புத்தகங்கள் அந்த மஞ்சரி
யைச் சேர்ந்தவை.

அவருக்கு வீட்டுவேலை யனைத்தையும் நன்றாய்ப் பார்க்கத் தெரி
யும். மற்ற விஷயங்களிற்போலவே இதிலும் அவர் மனசாக்ஷிக்கு
விரோதமாக ஒன்றுஞ் செய்ததில்லை. இல்வாழ்க்கைக்கு மிகுந்த
புத்தி நுட்பமும், நல்லொழுக்கமும் இன்றி யமையாதவை. இவை
யனைத்தும் அவரிடம் பொருந்தியிருந்ததனால், மனை மாட்சிமையை
யும் தையல் வேலையையும்பற்றி அவர் சொல்லியிருக்கும் புத்திமதி
களின் வழிகள் பிழைபாடின்றி யிருக்கின்றன. ஹாரியட் பெரு
மாட்டியார் அக்கியதேச வர்த்தமானங்களை நன்றாயறிந்து ராஜ்ய
தந்திர முறைமையைப்போன்ற கடினமான விஷயங்களை நன்றாய்க்
கிரகிக்கும் புத்திக்கூர்மையை யுடையவராயிருந்ததுமன்றி, அவ்வித
மான விஷயங்களை ஜனங்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவும் வல்லவரா
யிருந்தார். மனதிற்கு விருப்பமான விஷயங்களிலே மாத்திரமன்றி
வெறுப்பான விஷயங்களிலும் புத்திமான்கள் உட்புகுந்து மனதைச்
செலுத்துவார்கள். எப்பொழுதும் அவர் தம் வீட்டுக்காரிய மெல்லா
வற்றையும் தாமே செய்வது வழக்கம். வீட்டிலிருக்கும்பொழுது அவர்
தாமே விளக்கைச் சுத்திசெய்து அதில் எண்ணெய் வார்த்துத் திரி
யிடுவார்; தாமே தம் புத்தகங்களை அழுக்குப்போகத் துடைப்பார்.

அப்பொழுது மார்த்தினோவின் உடம்பு நோய்கொண்டு ஆரோக்
கியம் குன்ற ஆரம்பித்தது. புத்தகம் எழுதுவதற்காக இரவும் பகலும்
உழைத்ததாலும், வீட்டு விசாரத்தாலும் அவருடம்பு இளைத்தது.
ஐந்து வருஷ காலமளவும் இடைவிடாமல் எப்பொழுதுமிருந்த
நோயால் அவர் பட்டகஷ்டம் இவ்வளவவ்வள வல்ல. அப்பொழுது
அவர் வெளியேபோகச் சக்தியற்றவராய்ப் படுக்கை யறைக்கும், படிக்கு
மறைக்கும் இடையிலேயே அலைந்துகொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு அவஸ்தைப்படுகையிலும் அவர், நோயில்லாமல் சௌக்
கியமாயிருக்கையில் அதிக சுறுசுறுப்பான ஒருவன் எத்தனை புத்தகங்
களை எழுதக்கூடுமோ, அதற்குச் சிறிதும் குறைவில்லாமலே எழுதி

வந்தார். அதில் வர்த்தகர்களுடைய காரியங் கைகூடுவதற்காக அவர்
எழுதின "தற்கால மனிதனிலைமை" என்னும் கதை அழகாயும், கேட்
பவரை மனமுருகச் செய்வதாயுமிருப்பதுமன்றி, அதிக கம்பீரமாயு
மிருக்கிறதென்று ஐப்ரி பிரபு எழுதியிருக்கிறார். அதைப்பற்றியே
ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியார் "இதனிலுஞ் சிறந்த
கதை வேறொன்றுமில்லை யென்பதில் சிறிதேனும் சமுசயம்வேண்
டாம்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர் நோயால் வருந்திக்கொண்
டிருக்கையில் துரைத்தனத்தார் அவருக்கு வருஷமொன்றுக்கு ரூ.
2400 நன்கொடைச் சம்பளம் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவர்
ஒரு காரணம்பற்றி அதைத் தமக்கு வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்
டார். துரைத்தனத்தார் ஏழைகளுக்கும் தனவான்களுக்கும் பேத
மில்லாமல் வரிபோட்டுப் பணம் சேகரம் பண்ணுவதாலும், நன்
கொடைச் சம்பளங் கொடுக்கும் அதிகாரம் தேச நன்மைக்காக ஏற்
பட்ட பார்லிமெண்டார் வசத்தில் இல்லாததாலும், தமக்கு அது
வேண்டாமென்றும், ஒருவேளை தமக்கு அதிகமான வறுமை வந்து
விட்டால் யாசகஞ்செய்து ஜீவனஞ் செய்வதேயொழிய அவ்வாறு
செய்கிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லிவிட்டார். அவர் அப்பொழுது
அதிக ஏழையாயிருந்ததால், பந்துக்களிடமிருந்து உபகாரம் பெற்றுக்
கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் இவ்வளவு ஏழையா யிருந்த
காலத்திலும் சித்திரவேலை முதலியவற்றைச் செய்து பணம் சம்பா
தித்துத் தர்ம காரியங்களுக்காகப் பணங்கொடுத்துக்கொண்டு
மிருந்தார்.

1841-ம் வருஷத்தில் "வீட்டிற் குடியேறுவோர்," "இராஜகுமார
னும் ஏழைக்குடியானவனும்," "ஆற்றைக் கடத்தல் முதலிய வீரச்
செய்கைகள்," "லண்டன் நகரத்தில் சிறுவர்களுக்கான கதைகள்"
என்று நான்கு புத்தகமெழுதினார். இந்தக் குழந்தைக் கதைகள்
இனிய சொற்கள் நிறைந்தனவாயிருக்கின்றன. சென்னைச் சகல
கலாசாலையிலிருந்து வருஷந்தோறும் பட்டம் பெறுகிறவர்களுள் எவ
ரேனும் இக்கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, இங்கிலாந்திலிருக்
கும் குழந்தைகள் இவைகளைப் படித்து ஆனந்தப்படுவதுபோலவே,
இத்தேசத்துக் குழந்தைகளுக்கும் ஆனந்தத்தை யளிப்பார்களேயாயின்
நலமாயிருக்கும்.

1843-ம் வருஷத்தில் அவருடைய தரித்திரத்தையும், துரைத்த
னத்தார் கொடுக்கவந்த சம்பளத்தை அவர் வேண்டாமென்று சொல்
லிவிட்டதையும் கேட்ட அவருடைய நண்பரில் சிலர், அவர் ஜனங்
களுக்குச் செய்த நன்மைக்காக அவருக்கு நன்கொடை கொடுக்க
வேண்டுமென்று கருதி, அவரை யறிந்தவரிடஞ் சென்று பணம் சேக

ரஞ் செய்தார்கள். அவ்வாருகக் கிடைத்த ரூபாய் 21,000-த்தையும் அவர் பேரால் ஓரிடத்தில் வட்டிக்குக் கொடுத்துவைத்தார்கள்; இன்னம் கொஞ்சம் பணம் செலவழித்து ஒரு தாம்பாளம் செய்து அவருக்குத் தந்தார்கள். அப்பொழுதுதான், கிரிமியா சண்டையில் காயம்பட்ட போர்வீரர்களுக்குச் செய்த உபகாரத்தாற் பிரசித்தி பெறுவதற்கு முன்பே, நோயாளிகளை அன்புடனுதரித்துவந்த ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியார் நோயால் வருந்திக்கொண்டிருந்த ஹாரியட் மார்த்தினேவை யாதரிக்க வந்தார். அவர்களிருவருக்கும் அப்பொழுதுண்டான பழக்கமானது பிற்காலத்தில் அவர்களிருவரும் பொது நன்மைக்காக ஒன்றுசேர்ந்து முயற்சி செய்வதற் கேதுவாயிற்று.

அவரை நெடுநாளாய் வருத்திய வியாதி 1844-ம் ஷூத்தில் ஔஷதப் பிரயோகத்தால் லகுவாயிற்று. ஆனால் அந்த மருந்து, வியாதியை உடனே ஒழிக்கவில்லை; சில மாதங்கள் சென்றபின்புதான் குணப்படுத்தியது.

ஹாரியட் மார்த்தினே நாற்பதாம் வயதில் தமக்குச் சொந்தமாக ஒரு வீடு சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர். இங்கிலாந்திலிருக்கும் ஏரிகள் நிறைந்த பிரதேசங்களின் அழகைக்கண்டு அவர் அங்கேயே வாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதினர். அவர் அவ்விடத்தில் இரண்டு காணி நிலம் வாங்கி, அதில் கட்டடம் சட்டுவதற்காகச் சில பொருள்களை யீடுவைத்துத் தம்முடைய பணக்கார மைத்துனனிடமிருந்து கொஞ்சம் பணம் வாங்கினர்; தம் மனதுக்கு இசைந்தபடித் தாமே வீட்டின் மாதிரிப்படத்தை யெழுதிக்கொடுத்து, வீடு கட்டும்போதும் பக்கத்திலேயே யிருந்தார். மனம் கொண்டது மாளிகை யல்லவா? அவருடைய வீட்டுத் தோட்டம் அழகிய புஷ்பச் செடிகளால் நிறைந்திருந்தது.

அந்தப் புது வீட்டுக்குக் குடிபோவதற்கு முன்னே ஹாரியட் மார்த்தினே தம் தோழர் சிலரோடு எட்டுமாதம் எகிப்திற்கும், பலஸ்தீனுவிற்கும் பிரயாணம் போனர். அந்தப் புதுவீட்டிற்கு வந்தபிறகு, அவர் தமது நாளைப் பின்வருமாறு கழித்துவந்தார்:—அதிகாலையில் சூரியோதயத்திற்கு முன்பே எழுந்திருந்து பதினைந்துமைல் நடந்துவிட்டு ஏழரைமணிக்குள்ளே பகற்போஜனத்துக்கு வீடுவந்து சேருவார். பிறகு வீட்டுக் காரியங்களைப் பார்த்துவிட்டு எட்டரைமணி முதல் இரண்டுமணி வரையில் மற்றென்றையும் பாராமல் எழுத்து வேலையைச் செய்வார். பிறகு அதிதிகள் யாரேனும் வந்திருந்தால் அவர்களை யுபசரிப்பார். இறைத்த கிணறு ஊறும், இறையாத கிணறு நாறும் என்றறிந்தவர், குளிர்காலமா யிருந்தால் அந்த வேளையில்

ஆட்டுரோமத்தைத் திரித்துக் கம்பளமாகப் பின்னுவார். அப்பொழுது அவர் மனம் வேறுவேறு விஷயங்களிலே இருந்ததனல், தாம் செய்வது இன்னதென்ற ஞாபகமில்லாமலே எத்தனையோ கஜ நீளம் பின்னுவார். அவர் தம் வேலைக்காரர்களை நன்ருகப் பழக்கி அவர்களிடத்தில் பிரியமாக இருந்தார். அவர்களும் அருமையறிந்த அந்த உத்தமியிடத்தில் அநேக வருஷகால மிருப்பார்கள். கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளவாயினும், அயல் வீட்டிற்குக் குடிபோகவாயினும் நேரிடும் காலத்திலேதான் அவரை விட்டுப் பிரிந்துபோவார்கள்.

சில வருஷங்கள் வரையிலும் குளிர்காலத்தில் தம் வீட்டிற்குப் பின்புறத்திலிருந்த பாடசாலையின் கூடத்தில் அவ்வூரிலுள்ள கூலி வேலைக்காரர்களுக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் சில பிரசங்கங்கள் செய்தார். கண்டதைக் கற்றுக்கொண்டு கரையேறுங்கள் என்று அவர் இவ்வாறு செய்த உபந்நியாசங்களில் வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பற்றி விவரித்துச் சொன்னர். அவற்றுள் சில வைத்தியத்தைப் பற்றியவை; சில இங்கிலாந்தின் சரித்திரத்தைப் பற்றியவை; சில வட அமெரிக்காவைப் பற்றியவை; 1854-ம் ஷூ நவம்பர்மீ த்தில் அவர் கடைசியாகச் செய்த பிரசங்கங்கள் கிரிமியா சண்டையையும், அச்சண்டையில் ருஷியா துரைத்தனத்தாரின் நடவடிக்கையையும் பற்றியவை. மார்த்தினேவின் பிரசங்கங்களை நேரில் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சில பெரியோர்கள் அவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லுகிருர்கள்:—“அவற்றின் பொருள் குழந்தைகளுக்கும் எளிதில் விளங்கும்; அவர் இடையில் நிறுத்தாமல் பேசுவார்; அவை கேட்க மிகவும் இனிமையா யிருந்தன; எத்தனை தரங் கேட்டாலும் சலியாது.” அவர் செய்த உபந்நியாசங்கள் ஒன்றேனும் வீண்போகவில்லை. அவர் அங்குள்ள வேலைக்காரர்களை வீடுகட்டுஞ் சங்கமொன்று ஏற்படுத்தும்படி செய்து ஒவ்வொருவரும் கொடுக்கும் வாடகைப் பணத்தைக் கொண்டு எளிதில் வீடு கட்டிக் கொள்ளலாமென்று அவர்களுக்கு வழி காண்பித்தார். அவர் அவர்களுக்காக ரூபாய் 7500 கடன்பட்டு, ஒரு நிலத்தை வாங்கி, அதைப் பல பாகங்களாக வகுத்து, அதில் நீரைவடிக்க வாய்க்கால் ஜலதாரை முதலியவற்றைக் கட்டி, அதற்கு வழிகளையும் செய்து கொடுத்தார். இன்றளவும் அங்கே அக்குடிலைசகள் அவர் தமது எளிய அயலாருடைய நன்மைக்காக 'எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசத்திற்கு அடையாளமாக நிற்கின்றன. அவ்வூரிலுள்ள புத்திசாலிகளான சிறுவர்களைத் தம்மிடமிருந்த புத்தகங்களைப் படிக்கும்படி செய்தார்.

பிறகு அவர் புத்தக மெழுதுவதைத் தவிர்த்து, தம்முடைய இரண்டு ஏகரா நிலத்தில் தாமே வேளாண்மைசெய்ய ஆரம்பித்தார்.

'சீரைத்தேடின் ஏரைத்தேடு' என்றபடி கிருஷி சாஸ்திரத்தையும் வேளாண்மையையும் நன்றாய்க் கற்கவேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளவராய் அவர் இவ்வாறு செய்யப் புகுந்தார். அவர் ஆரம்பித்த வேலையை நன்றாகச் செய்தார். சில சனவான்கள் அவரை வேண்டிக்கொண்டதனால் அவர் கிருஷியில் தமக்குள்ள அநுபவத்தை, "தேக சௌக்கியம், பயிர்த்தொழில், கைத்தொழில், எனது இரண்டு ஏகராவிலும்" என்னும் பெயருள்ள சில புத்தகங்களாக எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் புது வீட்டிற்கு வந்து பத்து வருஷங்களில் நோயினின்று நீங்கிச் சௌக்கியமாயிருந்ததனால் "கீழ்நாட்டில் உயிர் வாழ்க்கை," "இறந்தகாலமும், நிகழ்காலமும்" "குடித்தனப்பாங்கு," "அமெரிக்காவின் முப்பது வருஷத்துச் சரித்திரம்" என்னும் பல புத்தகங்களையும் எழுதினார். அமெரிக்காவின் "முப்பது வருஷத்துச் சரித்திரம்" என்பது அத்தன்மையான புத்தகங்களுள் நிகரில்லாதது. அவர் எழுதியிருக்கும் பல புத்தகங்களில் இதுவே வெகுகாலமளவும் நிற்கத்தக்கதும், மிகச் சிறந்ததுமாகும். இதனால் பிற்காலத்தோருக்கு அவருடைய புத்தி எவ்வளவு கூர்மையானதென்றும், அவருடைய குணங்கள் இத்தன்மையானவை யென்றும் தெரியவருகிறது. "குடித்தன வாழ்க்கை" என்னும் பத்திரிகையில் சுகமாக ஜீவிக்கும் வழியைப் போதிக்கும் சில கதைகளை யெழுதினார். கடல் மட்டத்திற்கு வெகு தூரம் மேலேயிருக்கும் கிளான தேசங்களில் வசிப்பதனால் விளையும் நிலைகளையும் மற்றொரு புத்தகத்தில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

1852-ம் ஆண்டில் "தினவர்த்தமானி" என்னும் பத்திரிகைக்குப் பற்பல விஷயங்கள் எழுதும்படியாக ஹாரியட் மார்த்தினோவைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர் அதை ஒப்புக்கொண்டு தம் வாழ்நாள் முடிவதற்கு முன் ஆயிரத்து அறுநூற்று நாற்பத்திரண்டு விஷயங்களை எழுதினார். இதுவல்லாமலும் "கலாசோதினிப் பத்திரிகை" யிலும் அவர் எழுதின விஷயங்கள் அநேகமுண்டு.

1854-ம் ஆண்டில் மறுபடியும் மார்த்தினோவின் தேகசௌக்கியம் கெட ஆரம்பித்தது. இரண்டு வருஷத்திற்கெல்லாம் லண்டன் நகரத்து வைத்தியர்களிடம் சென்று அது என்ன வியாதியென்று கேட்டார். அவர்கள் அதை நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்து அது இரத்தாசய வியாதியென்று கண்டு, அதற்கு யாதொரு சிகிச்சையுமில்லையென்றும் அவர் மேலுலகம் செல்லச் சித்தமாயிருக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். அடிக்கடி வலிப்புவந்து உணர்வில்லாமல் கிடப்பார்; இரவில் படுத்துக்கொண்ட உடனே வெகுநேரமளவும் மூச்சுத் திணறித் தவிப்பார்; இப்படி அவஸ்தைப்படுவதைக் காட்டிலும் பிராணன் போய்விடுவதே நலமென்று எண்ணினார். நோயாளிக்

குத் தெரியும் நோயின் வருத்தம். ஆனால் மரணம் அவர்கஷ்டத்தை நீக்க வரவில்லை. இப்படியே வந்த கஷ்டமனைத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டு இருபத்தொரு வருஷகாலம் ஜீவித்திருந்தார். சிலநாள்கள் கழித்து மறுபடியும் அவர் தம்முடைய எழுத்து வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். நோயால் அவஸ்தைப் படுகையிலும், "தினவர்த்தமானி"க்குப் பிரதிவாரமும் விஷயங்களை யெழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

1855-ம் ஆண்டில் லண்டன் நகரத்திற்கு வந்தபிறகு அவர் வீட்டைவிட்டு அசையவில்லை. ஒவ்வொரு தினமும் அவர் பட்ட கஷ்டத்திற்கு அளவில்லை; சரியாக மூச்சுவிடச் சாத்தியப்படவில்லை; தலை கனத்தது; இரத்தவோட்டம் சரியாக இல்லாதிருந்ததனால் கண் மங்கியது; அடிக்கடி அவருக்கு மூர்ச்சை வந்துவிடும். அவருக்கு வந்த ஆபத்துக்கள் சாதாரணமானவையல்ல; பிராணனையே அபகரிக்கத்தக்கவை. இந்தச் சங்கடத்திலிருக்கையிலும் அவர் தம் வேலை யைச் செய்ததுமன்றி, ஏழை அயலாருக்கும் உபகாரம் செய்தார். அவர் தமக்காகவென்று பிரியமாய், தம்முடைய நண்பர் அனுப்பிய மதுரமான பணியாரங்களை அவ்வேழைகளுக்குக் கொடாமல் தாம் உண்ணார். "நாடிய வரமெல்லாம் நல்கும் நாயகி" யாகையால் அவர் களும் தங்களுக்கு ஏதேனும் வேண்டியிருந்தால் அவரிடமே போய்க் கேட்பார்கள்.

1859-ம் ஆண்டில் "இங்கிலாந்தும் அத்தேசத்துக்குப் போர் வீரர்களும்" என்னும் பெரும் புத்தகமொன்றை யெழுதினார். தமது நற்றோழராகிய ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் போர்வீரர்களின் க்ஷேம த்திற்காகச் செய்துவந்த வேலைக்கு உதவியாக அப்புத்தகத்தை யெழு தினார். தொண்ணூறு பெரிய உபந்யாசங்களை யெழுதி, அவற்றைப் பிரசுரஞ் செய்வதற்காக அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பினார். வெளியே போகச் சக்தியில்லாமல் நோயால் வருந்திக்கொண்டு வீட்டிலேயே யிருந்தார். "நாடு எங்கும் வாழக் கேடு ஒன்றுமில்லை" என்னும் பழ மொழிப்படி ஒரு பெண் உலகத்தில் நடந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் அறிந்து பொது நன்மைக்காகப் பாடுபட்டது ஆச்சரியம்.

1861-ம் ஆண்டில் தேச சரித்திரங்களை யெழுத ஆரம்பித்தார். அவர் தாம் நெய்த கம்பளங்களைவிற்று அநேக தர்மகாரியங்களுக்குப் பணம் கொடுத்தார். உடம்பு குணப்படாமலிருந்த காலங்களில் அவர் எழுதின புத்தகங்களின் பெயர்களைமட்டும் எழுதுவதென்றாலும் எத்தனையோ பக்கங்கள் பிடிக்கும். அவருக்கு எழுபத்துநான்காம் வயது கிட்டியபொழுது அவர் தேகம் மிகவும் மெலிந்து சக்தியில்லாமற் போய்விட்டது. இந்தக் கடைசி நாட்களிலும் காணி சோம்பல் கோடி வருத்தமென்று எண்ணி அவர் சோம்பலைவிட்டுத் தொழிலையே நாடி

ணர். அவர் விருத்தையாகையால் கை மரத்துப்போய்விட்டது; பார்
வை மங்கிவிட்டது; களைப்பு சகிக்கக்கூடாமலிருந்தது; அப்படி யிருக்
கையிலும் அவர் தமது இரண்டு சிநேகிதர்களுக்குக் கடிதமெழுதிக்
கொண்டும், சித்திரவேலைகளைச் செய்துகொண்டு மிருந்தார். தம்
முடைய நண்பர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கட்டிற்கம்பளிகளைச்
செய்து கொடுத்தார். எப்பொழுதும் அவருக்குக் குழந்தைகளைக்
கண்டாற் கொண்டாட்டம். தம்மைக் காணவந்த பெரியோர்களைப்
பார்க்கக் கூடாமல் நோய்கொண்டிருக்கையிலும் அவர் ஒரு குழந்தை
வந்தால் சிறிதுநேரமட்டுமாவது அதனுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவார்.
அவரால் குழந்தைகளுக்கென்று எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் மனோரஞ்
சகமானவை. குழந்தைகளின் மனதையறிந்து நடப்பதில் அவர்
அதிக சாமர்த்தியமுடையவர். அவ்வாறே அக்குழந்தைகளுக்கும் அவ
ரைக் கண்டமாத்திரத்திலே சந்தோஷம் உண்டாகும். "குழந்தையும்
தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே" யல்லவா ?

மார்த்தீனோ தமது வாழ்நாளின் கடைப் பாகத்தையும்,
பொறுமை, அன்பு, மகிழ்ச்சி இவற்றுடனே கழித்தார். 1876-ம்வரு
ஜூன்மீ 27உ அவருக்கு எப்பொழுதும் களிப்பையளித்த
மேனாட்டுமலைகள், அஸ்தமிக்கும் சூரியனுடைய கிரணங்களால்
சோபித்திருந்தருணத்தில், ஹாரியட் மார்த்தீனோ கஷ்டத்தி
னின்று விடுபட்டுப் பரலோகஞ் சென்றார். அவருடைய கடைசிநாட்
களும், அவர் மரணமும், வந்த துன்பங்களையெல்லாம் அவர் பொறுத்
ததும், பின் எழுதியிருக்கும் வேதவாக்கியத்திற்கு நல்ல திருஷ்டாந்த
மாகும்: "குழந்தையைப்போல நிஷ்கபடமாயிருந்து, ஒரு பொழுதும்
தப்புவழியில் செல்லாமல் நேர்பட நடந்தால்தான் முடிவிலே சுக
முண்டாகும்."

இக்காலத்தில் பொதுநன்மைக்காகப் பாடுபடும் ஸ்திரீ ரத்தினங்
களுக்கு மார்த்தீனோவே வழிகாட்டியவர். அங்கிலேய துரைசானி
களுக்கு அவர் மிகச்சிறந்த வழிகளைக் கற்பித்துக் கொடுத்ததற்காக
அவர்கள் "நன்றி மறவேல்" என்பதை நினைத்து அவருக்கு நன்றி
பாராட்டவேண்டும். தங்கள் கொள்கைகள் வேறாயிருப்பினும் மகான்
களனைவரும் மெச்சும்படியாக அவர் நடந்தார். அவர் செய்திருக்கும்
மேன்மையான காரியங்களை யோசித்துப் பார்க்குமளவில், பெண்களும்
ராஜாங்கவிஷயங்களை ஊன்றிப் பார்க்கும் திறனுடையவரா யிருக்கலா
மென்றும், ஆண்பிள்ளைக்கும் புத்திசொல்லக்கூடுமென்றும் உள்
ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெளிவாய்த் தெரியவருகிறது. அவர்
தம்முடைய சுயநன்மையைச் சிறிது மெண்ணாமல் பொதுநன்மைக்
கென்றே பாடுபட்டு "குளவி புழுவைத் தன் நிறம் ஆக்குவதுபோல்"

தம்முடன் பழகினவர்களையும் அவ்வாறே செய்யப் பழக்கிவிட்டார்.
அவருடன் பழகினவர்கள் அவரிடத்தில் "காந்தமும் ஊசியும்போல்"
அதிக நேசமாயிருந்தார்கள். அவர் தம் வேலைக்காரர்களைக் கண்
ணுக்குக் கண்ணைப் பார்த்து வந்தார். அவர் சிநேக தர்மத்தை நன்
றாய் அறிந்தவர்; குழந்தைகளிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவர்; பிச்
சைக்கென்று தம் வீட்டிற்கு வரும் பேதைகளுக்கு உபகாரஞ் செய்யா
மலிரார்; "அடுத்துவந்தவர்க்கு ஆதரவு சொல்லுவோன் குரு;"
அவர் மாசிலாமாணிக்கம்.

இத்தனை பெருமையுடையராகி மார்த்தீனோ பெருமாட்டியார்
செய்ததையெல்லாங் கேட்டால் இந்துதேசத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக்கு
வியப்புண்டாகாதிராது. மார்த்தீனோவைப் போல இளமைப்பருவ
முதற்கொண்டே ஆயுள்காலமெல்லாம் கைம்பெண்களாயிருப்பவர்கள்
ஆயிரக்கணக்காக இருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள விதந்துக்களில்
எல்லோருமே முயலாவிட்டாலும், அவர்களில் பெரும்பான்மையோ
ராவது மார்த்தீனோவைப்போல முயன்று பெண்களின் நன்மைக்
கென்று நன்றாகக் கல்வியைப் பயின்று, நீதியை விருத்திபண்ணி, நன்
னடக்கையை ஓங்கச்செய்து, எங்கும் சுத்தமாயிருக்கச்செய்து, கல்வி
யறிவை யுண்டாக்கி, நாட்டுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும். இப்பொழு
திருப்பதுபோலல்லாமல் அறிவு விருத்திக்கேற்றவைகளும், தெய்வ
பக்தியுண்டாக்கத் தக்கவைகளுமான பல நல்ல கதைகளை ஒழிந்த
நேரங்களிலே சொல்லும்படி செய்யவேண்டும். பெண்களில் பெரும்
பான்மையோர் வீட்டைவிட்டு வெளியே போகிறதுமில்லை; மற்றவர்க
ளோடு தாராளமாகக் கலந்து பேசுகிறதுமில்லை; பகல் முழுதும் தனி
யேயிருந்து காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள்
மார்த்தீனோவின் சரித்திரத்தைப் படிப்பார்களேயானால் அவர்களு
டைய புத்தி எவ்வளவோ திருந்திப் பெருமை பெறும். இச்சரித்
திரம் படிப்பதனால் பெண்கள் வெளிப்படாமல் வீட்டிலிருந்து
கொண்டே வாணாளுக்கு ஏற்ற கருமநிஷ்டை தவறாமல் எத்தனையோ
பல நன்மைகளைச் செய்யலாம். மிகப்பெரிய நாடான இந்தியாவி
லுள்ள பெண்களெல்லாரும் அந்தகாரத்தை விட்டு நீங்கி முன்னுக்கு
வந்து நலம்பெறவேண்டுமானால், இந்தியாவிலுள்ள ஸ்திரீகள்
"வித்தை விரும்பு" என்று ஔவையார் சொன்ன முதுமொழியை
நினைத்து நன்றாகக் கல்விபயின்று, உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோரென்று
பேதம்பாராட்டாமல் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, மார்த்தீனோ, நைத்
திங்கேல் என்னும் பெருமாட்டிகளைப் போலவே நன்மையானவற்
றைக் கடைப்பிடித்து அவற்றிலேயே ஓயாமல் மனதைச் செலுத்திப்
பாடுபடவேண்டும்.

Mrs. Beecher Stowe.

HARRIET BEECHER STOWE

ஹாரியட் பீச்சர் ஸ்டோ

1811—1896.

நாம் இப்பொழுது சொல்லப்போகிற பெருமாட்டியின் சரித்திரம் இதுவரையில் சொன்ன நால்வருடைய சரித்திரம் போன்றதல்ல; அவற்றிற்குச் சற்று வேறுவிதமானது. இவரது குலம் நடுத்தரமானது-மிகவும் ஏழைக்குடி. யோசித்துப்பார்த்தால் இவர் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்று வாழ்வது வருத்தமாயிருக்குமென்றே முதலில் தோன்றியது. ஆயினும் இவர் உலகத்தில் மிகவும் மேன்மை பெற்றவரானார்; முன்சொன்ன நான்குபேர்களைப் பார்க்கிலும் இவர் அதிகமாகச் சிறப்புப்பெற்றாரென்றே பலர் சொல்லுவார்கள். எப்படியென்பீர்களோ? அது பின்னால் விளங்கும். ஒருவருக்குச் சிறப்பு

வருவதெல்லாம் அவர் தமது நன்மைகளைப் பெரிதாகப் பாராட்டாமல், இப் பூமியில் தாம் பிறந்தது பரோபகாரம் செய்வதற்காகவேயென்று கருதி நடப்பதனாலேதான்.

இக்கதைக்கு நாயகியான பெருமாட்டி பிறந்து வாழ்ந்த விடம் இந்த இந்துதேசமன்று, ஐரோப்பாவுமன்று, இவ்விடத்திற்கு வெகு தூரத்திலுள்ள அமெரிக்காக்கண்டமாம். தேச சரித்திரங்களாகட்டும், மனுஷிய சரித்திரங்களாகட்டும், யாத்திரைகளாகட்டும் எதைப் படித்தாலும் எதிரில் பூகோளப் படத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் படிக்க வேண்டும். நாம் சரித்திரத்தில் படிக்கும் தேசங்களாகட்டும் மனிதர்களாகட்டும் இருக்குமிட மின்னதென்று நன்றாய்ப் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டு படித்தால், அதைப்போல் ஆனந்தமுண்டாக்குவது வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் இதைப் படிப்பவர்களும் அப்படியே படிக்கக்கடவர்கள். இப்பொழுது அமெரிக்காக் கண்டத்துப் படத்தைத் திருப்பிப் பாருங்கள். அதில் மிகப்பெரிய தேசமொன்று இருக்கின்றதல்லவா? அதற்கு ஐக்கிய மாகாணங்களென்று பெயர். அந்த மாகாணம் வடபாதி, தென்பாதியென்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அம்மாகாணத்தில் கன்னெக்டிகட்டு என்னும் நாட்டில் லிச்பீல்ட் என்னும் ஊரில் 1811-ம் ஞ ஜூன்மீ 14உ ஹாரியட் பீச்சர் என்பவர் பிறந்தார். அவருடைய தந்தை கிறிஸ்துமதப் பிரசங்கம் செய்கிற ஒரு பண்டிதர். அவர் அந்தப் பக்கங்களிலெங்கும் பிரசித்தி பெற்றவர். அவருக்குச் சகோதரர்கள் ஐந்துபேர் இருந்தார்கள். அவருக்குப் பிறகு இரண்டு இளைய சகோதரர் பிறந்தனர். ஆக மொத்தம் அவர்கள் எட்டுப்பேரானார்கள். ஐயோ! ஹாரியட்டுக்கு நான்குவயதிலேயே அப்பிள்ளைகளின் தாயார் இறந்துபோனாள். அதைப்பற்றி ஹாரியட் பிற்காலத்தில் எழுதியிருப்பதாவது:—

"ஒரு தருணத்தில் என் தாயாருக்கு உடம்பு சௌக்கிய மில்லையென்று எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது எனக்கு ஞாபகமிருக்கின்றது. அப்பொழுது ஒருநாளைக்கு ஒருதரமே என் தாய் படுத்திருக்கும் அறைக்குள் என் தாயண்டை போவதற்கு எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பார்கள். அப்பொழுது என் தாயின் அழகான முகமும், கன்னங்களிலிருந்த சிவப்புப் புள்ளிகளும், அன்போடு கூடிய புன்சிரிப்பும் இன்னும் அப்படியே என்னுள்ளத்தி லிருக்கின்றன. அப்படியிருக்க ஒருநாள் இரவு கனவு கண்டது எனக்கு நினைவுவருகிறது. அதாவது, என் தாய்க்கு உடம்பு சொஸ்தப்பட்டுப் போனதாகக் கனவு கண்டேன். உடனே நான் விழித்துக்கொண்டு அளவற்ற சந்தோஷத்துடனே என் தாய் படுத்திருக்கும் அறைக்கு எழுந்தோடினேன்.

அதுகண்டு அப்பொழுது அந்த அறைக்குவந்த சிலர் எனது சந்தோஷத்தை யடக்கி என்னை அப்பால் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். நான் கண்ட கனவு உண்மையாகவே முடிந்தது. அவள் ஒருநாளும் நோயுண்டாகாத ஆரோக்கியமான திவ்விய சரீரமுடையவளானாள்.

"அப்புறம் அவளுக்குச் சரமகிரியை நடத்தப்பட்டது. அப்பொழுது ஹென்றி மயானத்துக்குக்கூட நடந்துவரமாட்டாத குழந்தை. இவன் அப்பொழுது நடந்த செய்தி ஒன்று மறியாமல் சிறுபிள்ளைத்தனமான சந்தோஷத்துடனே இங்குமங்குமோடிக் குதித்துக்கொண்டிருந்தான்.

"அச்சமயத்தில் பெரியவர்களெல்லாரும் கண்ணீர்விட்டழுததும், தாயை மயானத்திற்குக் கொண்டுபோனதும், அங்கே கல்லறையண்டை சிலர் உட்கார்ந்து பேசியதும், எனக்கு இப்பொழுதும் நினைவிலிருக்கின்றன. பிறகு எல்லாக் கருமங்களும் முடிவாயின. அக்காலத்தில் நடத்திய காரியங்களின் விவரமின்னதென்று சிறுவர்களான எங்களுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. எல்லாம் ஏதோ ஒரு புதுமையாயிருந்தன. அதனால் நாங்கள், 'தாய் இப்பொழுது எங்கே போனாள்? மறுபடி எப்பொழுது திரும்பி வருவாள்?' என்று அங்கிருந்தவர்களைக் கேட்டுத் தாய்முகம் காணாதபிள்ளைகள் மழைமுகம் காணாத பயிர்போல வாடினோம்.

"உங்கள் தாய் பூமிக்குள் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாளென்று அவர்கள் ஒரு சமயத்தில் எங்களுக்கு மறுமொழி சொன்னார்கள். மோக்ஷத்திற்குப் போனாளென்று மற்றொருதடவை மறுமொழி சொன்னார்கள். அதுகேட்டு ஹென்றி இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து அர்த்தம்பண்ணி, தான் பூமியில் பள்ளம்தோண்டி மோக்ஷத்திற்குப் போய்த் தாயைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அப்படியே அவன் ஒரு நாள் காலையில் எங்கள் அக்காள் காத்தரைனின் அறைக்கு எதிரே தோட்டத்தில் மிகுந்த வீராவேசத்துடனே பள்ளம் வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். காத்தரைனாள் அதைப் பார்த்து சரேலென்று அவனண்டை போய் "நீ இப்பொழுது இங்கே என்ன செய்கிறாய்?" என்று கேட்டாள். அதுகேட்டு அவன் தலையெடுத்துப் பார்த்து, "ஏன்? என் தாயைக் காண்பதற்காக மோக்ஷத்திற்குப் போக வழி பண்ணுகிறேன்" என்று இயல்பாய்ப் பேசினான்.

"இவ்விதமாக எங்கள் தாயின் தேகம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துபோயிற்றாலும், அவளது ஞாபகக்குறிகளும் அவள் நடத்திக் காட்டிய நடையுடை பாவனைகளும் ஒருபோதும் மனத்தை விட்டகலாமல் எங்களுக்கு விசேஷமான நன்மைகளை யுண்டாக்கின;

நன்மை தீமைகள் இன்னவையென்று கண்டுணர்ந்து தீமையை விலக்கி நன்மையைக் கைக்கொள்ளும்படி செய்தன; தம் தாய் உயிரோடிருக்கப்பெற்றவர்களுக்கு அவ்வளவு நன்மையுண்டாகவில்லை. நாங்கள் எவ்விடம் போனாலும் எங்கள் தாயின் ஞாபகம் எங்களுக்கு மறக்கவேயில்லை; ஏனெனில், அந்தப் பட்டணத்திலெங்கேபோனாலும் குழந்தை முதற்கொண்டு கிழவர்வரையில் எல்லோரும் எங்கள் தாயின் குணங்களையும், அவள் வாழ்நாள் கழித்துவந்த அழகையும் கண்டு களிப்படைந்தவர்களாகி எப்பொழுதும் அவளுடைய நன்னடக்கையைப்பற்றி உபகதைகளால் எங்களிடத்தில் திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள், இந்தத் தாயின் ஞாபகத்தினால் எங்களுக்கு எவ்வளவு நன்மை உண்டாயிற்றோ அவ்வளவு தாயிருக்கிறவர்களுக்குக்கூட உண்டாக வில்லை" என்று உரைத்திருக்கிறார்.

இப்படித் தாயிறந்துபோனபிறகு லிச்பீல்ட் நகரத்தில் அவ்வீட்டிலே வசிக்க அச்சிறுமிக்குத் தகுந்த ஆதரவில்லாமற் போயிற்று. அங்கேயே யிருந்தால் வரவர விசனமும் அதிகமாகுமென்று எண்ணி, அச்சிறுமியின் சிற்றம்மையானவள் வேறோர் ஊரில் வசித்திருந்த அவரது பாட்டியாரிடம் அவளைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாள்.

இவ்விதமாகப் பாட்டியார் வீடுபோய்ச் சேர்ந்த சங்கதியை இக்கதைச் சிறுமியே தாம் ஸ்டோ என்னும் பெயர்பெற்றபிறகு அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். அதாவது:—

"அப்பொழுது நான் பாட்டியார் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனது எனக்குத் தூரதேச யாத்திரையாகத் தோன்றியது. பொழுதுபோய் இருட்டானபிறகு நாங்கள் பாட்டியார் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தோம். அது ஒரு தனிப்புறமான சிறிய மாளிகை. அம்மாளிகையின் கூடத்திலே ஒரு கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் எங்களைப் பார்த்தவுடனே என்னை யெடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு வெளிக்குத் தெரியாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே அழுது கண்ணீர்விட்டாள். இதற்கு என்னகாரணமென்று நான் ஒன்றுந் தோன்றாமல் பிரமித்து நின்றேன். ஏனெனில், எனக்கு அது ஒன்றுந்தெரியாத பேதைப் பருவமாதலால், எனக்கு நேரிட்ட பெரிய விபத்து அதற்குள் எனக்கு மறந்துபோய்விட்டது.

"பிறகு சிற்றம்மை என்னை ஒரு பெரிய அறையின் ஒரு பக்கத்தில் படுக்கவைத்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அங்கே எனக்கும் சிற்றம்மைக்கும் சரியாக ஒரு படுக்கை போட்டிருந்தது. மற்றொருபுறத்தில் பாட்டியாருக்குப் படுக்கை போட்டிருந்தது.

"என் சிற்றம்மை மிகுந்த ஊக்கமும் கண்டிப்புமுடையவள். மரியாதையாக நடக்கவும், மெல்லிய குரலாயும் அழகாயும் பேசவும்,

உடைகளைக் கிழிக்கவொட்டாமல் கிழிந்ததைத் தைத்துக்கொள்ளவும், காலையி லெழுந்திருக்கும் பொழுதும் இராத்திரி படுக்கும்பொழுதும் கடவுளைத் துதித்துப் பிரார்த்திக்கவும், சிறு பெண்களுக்குக் கற்பித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது அவளுடைய கோட்பாடு'' என்று சொல்லுகிறுர்.

இந்த ஹாரியட் என்னும் சிறுமி அந்தப் பாட்டியார் வசமிருக்கும்போது பல பாட்டுக்களும், கீர்த்தனைகளும், தம் தமக்கை காத்தரைனுக்குச் சொல்வதற்காகச் சில வேத வாக்கியங்களும் மனப்பாடம் செய்துகொண்டார். பிறகு அந்தக் காத்தரைனுள், ஹாரியட்டைக் குறித்து எழுதியபோது அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறுள். அதாவது:—

"ஹாரியட் மிகவும் நல்ல பெண். அவள் கோடைகால மெல்லாம் பள்ளியில் படித்து நல்ல வாசக நாட்டியுடன் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறுள்; பாட்டில் இருபத்தேழுக் கீதம் பாடம் செய்திருக்கிறுள்; வேத புத்தகத்தில் இரண்டு அதிகாரம் மனப்பாடம் செய்திருக்கிறுள்; ஞாபகசக்தி அவளுக்கு மிகவும் அதிகம். அவள் பிற்காலத்தில் சிறந்த பாண்டித்தியமுடையவளாவாள்'' என்பதாம்.

ஹாரியட்டுக்கு ஆறுவயதில் அவளுடைய தந்தை மறுவிவாகம் செய்துகொண்டார். அப்பொழுது அந்த இளைய தாயாரைக் குறித்து ஹாரியட் சொல்லியிருப்பதாவது, "என் தம்பிகளான இரண்டு குழந்தைகளுடனே நான் ஓர் அறையில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். தந்தை எங்கேயோ வெளிக்கிராமத்திற்குப் போயிருக்கிறுரென்றும், சீக்கிரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பிவருவாரென்றும் எங்களுக்குத் தெரியும். அப்படியே நாங்கள் படுத்திருக்கையில் ஒரு கூச்சல் கேட்டு விழித்துக்கொண்டோம். உடனே தந்தை நாங்கள் படுத்திருக்கும் அறைக்கு வந்தார்; அவருடன் எங்கள் இளைய தாயாரும் அவ்விடம் வந்தாள். அவள் கறுத்துக் காதளவு நீண்ட கண்களும், அழகிய நீலப்பின்னலுமுடையவளாய், பட்டு உடைதரித்து வெகு சுந்தரமான வடிவமுள்ளவளாயிருந்தாள். அவளுடைய அழகைப்பார்த்து இப்படியுமொரு அழகி யிருப்பாளோவென்று நாங்கள் மிகவும் அதிசயமடைந்தோம்.

"மறுநாள் எங்களுக்கு அந்த இளைய தாயாரண்டை போகக்கூட மிகவும் அச்சமாயிருந்தது. அவளுடைய அழகையும் நடையுடைகளையும் பார்க்கும்போது அவளருகே போக எங்களுக்குத் துணிவுண்டாகவில்லை; அவள் அவ்வளவு பெருந்தன்மையான தோற்றமுடையவளாயிருந்தாள். அவளுடைய காரியங்களும் ஏற்பாடுகளும் உசிதமானவைகளாயிருந்தன'' என்று சொல்லியிருக்கிறுர்.

இந்தப் புதிய ஸ்தானத்திற்குப் போனபோது அங்கே தம் புத்திக்குத் தோன்றியவைகளை அவர் பின்னொருகாலத்தில் அடியில் வருமாறு எழுதுகிறுர்: அதாவது, "அந்த ஸ்தானம் மிகவும் ஏகாந்தமாய், சௌக்கியமாயும் மனதுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி விளைவிப்பதாயு மிருந்தது. அவ்விடத்தில் எனக்கு உண்டான நன்மைகளை நான் ஒருபோதும் மறவேன். மேலும் அங்கே நல்ல சகவாசமமைந்ததோடுகூடச் சிலர் சிறந்த புத்திமான்களாயிருந்ததனால் அவ்விடத்திலிருக்க எனக்குப் பின்னும் அதிகமான ஆசையுண்டாயிற்று'' என்று சொல்லுகிறுர்.

இந்தச் சிறுமி இளமைப்பருவத்தில் தம் சகோதரர்களுடனே மரம்செறிந்த காட்டுப் பிரதேசத்துக்குப் போய் விநோதமாக உலாவி வருவதும், தகப்பனுர் படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அதை வற்றமாகக் கேட்டுக்கொண்டு அவரண்டை உட்கார்ந்திருப்பதும், யாராவது பிரசங்கம் செய்தால் அதைக் கவனமாகக் கேட்பதும், அந்தந்தச் சமயத்தில் பாட்டியாரைப் போய்ப் பார்த்துவருவதுமாயிருந்தார். படிக்கும் பிள்ளைகளில் மிகவும் கெட்டிக்காரியென்று பாடசாலையிலும் பெருமை பெற்றுவந்தார். அவர் பத்து வயதுள்ள பெண்ணாக இருந்த பொழுது, "இவள் எந்தப் புத்தகத்தை யெடுத்தாலும் தட்டுத் தடையில்லாமல் நன்றாகப் படிக்கிறுள்; தையல்வேலையும் அழகாகச் செய்கிறுள்'' என்று அவருடைய சகோதரனை எட்வர்ட் என்பவன் எழுதியிருக்கிறுன்.

அந்தத் தந்தைக்கு ஹாரியட்டே கடைசிக் குழந்தை என்ற பெருமை 1832-ம் வருஷத்தில் மாறிப்போயிற்று. ஏனெனில், அந்த வருஷம் அவருக்கு ஒரு தங்கை பிறந்துவிட்டாள். பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிக்கிற நேரம்போக மற்ற வேளைகளில் அந்தக் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு வளர்ப்பது அவருக்கு ஒரு பெரிய காரியமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட காலங்களிலும் அவர் புத்தகத்தைக் கைவிடுவதில்லை; அறிய அறியக் கெடுவார் உண்டா? மிகுந்த புத்திசாலிகளான உபாத்தியாயர்களிடம் படித்துச் சிறந்த கல்வித்தேர்ச்சி உடையவரானுர். அவர் படிப்பதை மாத்திரமே பெரிதாகப் பாராட்டாமல் "செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்'' என்கிறபடி கற்பதைப்பார்க்கிலும் கேட்டறிவது நலமென்று எண்ணிப் பலர் சொல்லும் சிறந்த விஷயங்களுக்குச் செவிகொடுத்து அநேக காரியங்களை அறிந்துகொண்டார். "இளமையில் பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டது நான் படித்ததனுலே மாத்திரமென்று பலர் நினைப்பார்கள்; உண்மை யதுவல்ல; பெரியோர் பலருடனே உபாத்தியாயர் பேசும்போது அவ்விஷயங்களை அண்டையிலிருந்து கேட்டு அதனுலேயே அநேக காரியங்களை அறிந்தேன்'' என்று, அவரே ஒரு தருணத்தில் சொல்லியிருக்கிறுர்.

பத்தாவது வயதிலே ஹாரியட் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சிற்சில பிரபந்தங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். அவர் எழுதிவந்த பிரபந்தங்களெல்லாம் கேட்டவர் கொண்டாடத் தக்கவையாயிருந்தன. பன்னிரண்டு வயதுக்குள்ளேயே சுயமாக எழுதுவதில் அவருக்குச் சிறந்த தேர்ச்சி உண்டாகிவிட்டது. "கை உண்டாவது கற்றவருக்கேயாம்." அப்போது பாடசாலை விநோதக்காட்சி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது; அச்சமயத்தில் பலபேருடைய முன்னிலையில் எடுத்து வாசிக்கும்படியாகக் குறித்த இரண்டு மூன்று சிறிய பிரபந்தங்களில் இச்சிறுமியின் பிரபந்தமும் ஒன்றாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. "புத்தி முற்றினவர்க்குச் சித்தியாதது ஒன்றுமில்லை."

அக்காலத்தில் நடந்த அதிசயத்தை ஹாரியட் தாமே பின்னொரு சமயத்தில் புகழ்ந்து பேசுகிறார். அதென்னவெனில், "அப்பொழுது ஏற்படுத்திய பாடசாலை விநோதக்காட்சி எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றது; அது எனக்கு ஒரு நல்லகாலம். அந்தச் சபையில் அவ்வூரிலிருந்த வித்வான்களெல்லாரும் வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவர்களெதிரே எங்களுடைய பிரபந்தங்களும் உரத்து வாசிக்கப்பட்டன. எனது பிரபந்தத்தை எடுத்து வாசிக்கும்பொழுது என் தந்தைக்கு மிகவும் வியப்புண்டாகி அதைக் கருத்துடனே காதுகொடுத்துக் கேட்க ஆரம்பித்தார். அந்தப் பிரபந்தம் படித்தானவுடனே 'இது யார் எழுதினது?' என்று அவர் கேட்க 'உம்முடைய மகள்தான் எழுதியது' என்று மறுமொழி சொன்னார்கள். அவர் அவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்டுமகிழ்ந்ததினமே எனது வாழ்நாளில் மிகவும் செருக்கடையத் தக்க சுதினமாம்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

அப்பொழுது எழுதிய பிரபந்தத்தை அப்படியே காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். பழையகாலத்து மஞ்சள் கடிதத்தில் அச்சிறு பெண் எழுதிய கைபடியாத கையெழுத்துடன் அது இன்னும் அப்படியே யாவரும் பார்த்துப் படிக்கும்படி தெளிவாயிருக்கின்றது.

அந்தப் பிரபந்தம் எந்தவிஷயத்தைப் பற்றியதென்றால், "ஆத்துமா நித்தியமென்பதை, இப்பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டே நிரூபிக்கமுடியுமா?" என்பதைக் குறித்ததாம். இந்தவிஷயம் பன்னிரண்டு பிராயமான சிறுவர்களுடைய மனதில் ஆய்ந்தறியக் கூடியதா? ஆயினும் "விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியுமல்லவா?" ஆதலால் சிறந்த புத்திசாலிகளுக்கு எல்லா விஷயங்களும் எந்தக் காலத்திலும் எளிதில் அறியத்தக்கவையேயாம்.

இந்தப் பிரபந்தமெழுதிய சிலநாளைக்கெல்லாம் அச்சிறுமியார் தம் படிப்பை விருத்தி செய்துகொள்வதற்காக அவ்வூரைவிட்டு ஹார்ட்போர்ட் என்னும் ஊருக்குப் போகும்படி நேரிட்டது. அங்கே

இவருடைய பெரிய தமக்கை காத்தரைன் புதிதாக ஒரு பாடசாலை
ஸ்தாபித்தாள்; அதில் படிக்கும்படி ஹாரியட் சேர்ந்துகொண்டார்.
இந்தப் பாடசாலையில் சேர்ந்துகொண்டது ஹாரியட்டின் வாழ்
நாளில் ஒரு விசேஷகாலமாயிருந்தது. ஏனெனில், அதுதான் அவ
ருடைய குணம் நல்லதோ கெட்டதோ ஏதாவது ஒருவழியில் திரும்பு
கிறகாலம். மேலும் அவர் தமக்கையின் விசாரணையிலேயே நேராகச்
சேர்ந்திருந்ததனால் அந்தத் தமக்கையைப்பற்றி இரண்டொருமொழி
கள் இங்கே சொல்லாமல் விடுவது உசிதமன்று. மிகவும் கொண்டாடத்
தக்கவளான இந்தத் தமக்கையின் நடவடிக்கைகளையும் குணாதிசயங்
களையும் பற்றிக் கொஞ்சமாவது தெரிந்துகொண்டாலல்லாமல், இந்த
ஸ்டோ என்னும் சிறுமியைப் பற்றியாயினும், அவரெழுதிய விசே
ஷங்களைப் பற்றியாயினும், ஒன்றும் செவ்வையாகத் தெரிந்துகொள்ள
முடியாது. அந்தத் தமக்கையின் உரிமையும் ஆத்தும குணங்களும்
இச்சிறுமியினிடத்தில் அப்படியே அமைந்துபோயின. சிறந்த புத்தி
சாலியும், கீழ்ப்படிந்து அடங்கி நடப்பவரும், தீர்க்காலோசனையுடை
யவருமாதலால், "அடக்கமே பெண்ணுக்கழகு" என்கிறபடி நடந்து
இச்சிறுமி தமக்கையினிடமுள்ள உத்தம குணங்களை அப்படியே
தானேற்றுக்கொண்டாரென்பது ஓர் அதிசயமன்று. அந்தப் பருவத்
தில் முக்கியமாகத் தன் சகோதரன் எட்வர்ட், தமக்கை காத்தரை
ன், இவர்களுடைய குணங்களே தமக்கு விசேஷமாகப் படிந்தன
வென்று இந்தச் சிறுமிதாமே சொல்லியிருக்கிறார்.

உலகத்தில் பிரசித்திபெற்ற புருஷர்களானாலும் ஸ்திரீகளானா
லும், அவரவர்களுடைய ஒழுக்க வழக்கங்கள், இளமையிலும் வெகு
வாக வாழ்நாள் முழுமையுமே கூடிவாழ்கிற மற்றொருவருடைய
ஒழுக்க வழக்கங்களினின்றுதான் உருப்பட்டு விளங்குகின்றனவென்
பது பிரசித்தமான விஷயம். இப்படி, பூவும் மணமும்போல், ஒருவ
ருடைய குணகுணங்கள் மற்றொருவருடைய குணகுணங்களால் உரு
வமைகின்ற அதிசயத்தை நல்லவர்களுடைய சரித்திரத்தைக்கொண்டு
கண்டறிந்து பார்ப்பது மிகவும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும்.

அதனிற்க, இப்பொழுது இந்தக் காத்தரைனைப் பற்றிச்
சொல்லுவோம். அவள் தனது எழுபத்தாறாவது வயதில் கை நடு
க்கத் தனது சரித்திரத்தைச் சுருக்கமா யெழுதியிருக்கிறாள்:
"1800-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 5௳ மாலை 5 மணிக்கு என் தந்தை
எழுதவும் படிக்கவும் இருக்கும் அறைக்கு எதிரிலுள்ள ஒரு பெரிய
அறையில் நான் பிறந்தேன். அதைப்பற்றி எனக்கு இப்பொழுது
அதிகமாக நினைப்பில்லை" என்று சொல்லிச் சரித்திரம் ஆரம்பித்திருக்
கிறாள். இவ்வகைச் சாதுரியமான பேச்சுகள் பேசுவது அவளுக்குச்

சுபாவமாயிருந்தது. அவள் மிகவும் ஆழ்ந்த மனமுடையவளாயி
னும், உல்லாசமும் விநோதமுமாகப் பேசிக்கொண்டு யாவருடனும்
அன்னியோன்னியமாக இருப்பாள். மிக்க புத்தி நுட்பமும் சாமர்த்
தியமு முடையவளாகி, பாடசாலையி லேற்படுத்திய பரிக்ஷைகளிலெல்
லாம் வெகு சுலபமாகத் தேறிவந்தாள். இருபதாம் வயதில் சங்கீத
மும் சிற்பசித்திரங்களும் கற்க ஆரம்பித்தாள். அன்றியும் கல்வியில்
தேர்ந்தவளாகி ஒரு பாலிகா பாடசாலையில் உபாத்தியாயர் வேலை
செய்யத் தக்கவளானாள். 1822-ல் அலெக்ஜாண்டர் பிஷர் என்னு
மொரு சிறந்த பண்டிதரிடம் உத்தியோகமாக அமர்ந்தாள்.

அவள் அதிசீக்கிரத்தில் விருத்திக்கு வருவதற்கு அது ஒரு
சிறந்த குறிப்பாகத் தோன்றியது. ஆனால் மறுவருஷம் வசந்தகாலத்
தில் அந்தப் பண்டிதர் தமது பாடசாலைக்குவேண்டிய புஸ்தகம் முத
லியவை வாங்குவதற்காக ஐரோப்பாவுக்குப் போகக் கப்பலேறினார்.
மறுபடி அவர்கள் சந்திக்கவேயில்லை. ஏனெனில், அவரேறிச்சென்ற
கப்பல் அயர்லாந்து தேசத்தண்டை கரை தட்டி உடைந்துபோயிற்று.
அந்தக் கப்பலிலே சென்றவர்களில் ஒருவன்மாத்திரம் தப்பிப் பிழைத்
தானும். அவன் இந்த பிஷர் அல்லன்.

இப்படிப்பட்ட துக்கத்தைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் வருத்த
முண்டாகாது? ஆயினும், இந்தக் காத்தரைனாள் மிகவும் மனவுறுதி
யுடையவளாய் "இன்பமும் துன்பமும் எடுத்த உடலுக்கு இயல்பு"
என்று எண்ணி அந்தத் துக்கத்துக்குத் தன் உள்ளத்தி லிடங்கொடா
மல், இனிப் பரோபகாரஞ்செய்து பேரானந்த மடையவேண்டுமென்று
மனவுறுதி செய்துகொண்டாள். 1824-ல் அவள் கனெக்டிகட் நாட்
டில் ஹார்ட்போர்ட் என்னும் நகரத்தில் அதற்காக ஒரு பாடசாலை
ஸ்தாபிக்கலானாள். ஆரம்பத்தில் அப்பாடசாலையில் எட்டுப் பிள்ளை
களே சேர்ந்தனர். அவளுடைய சகோதரியான ஹாரியட் அந்தப்
பாடசாலையில் சேர்ந்தபோது அங்கிருந்த பிள்ளைகளின் தொகை இரு
பத்து நான்கு; பிறகு அது நூற்றுக்கணக்காகப் பெருகியது.

ஹாரியட் அந்தப் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்
பொழுது, புல் என்னும் ஒரு பெருமாட்டியினது போஷணையிலிருந்
தார். இந்தப் பெருமாட்டியைப்பற்றி ஹாரியட் சொல்லியிருப்ப
தாவது, "என்னைக் கண்டவுடனே அப்பெருமாட்டி தன் வயிற்றில்
பிறந்த பிள்ளைபோல் என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புவைத்தாள்.
எனது சொந்த உபயோகத்திற்காகத் தனது வீட்டில் எனக்கு ஒரு
சின்ன அறையும் அதில் எனக்கேற்றதாய் மெத்தெனப் படுக்க ஒரு
படுக்கையும் கொடுத்தாள். அவற்றைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும்
ஆனந்தமாயிற்று. ஒருகால் எனக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாகிவிட்

டால் அப்பொழுது அவள் எனக்குச் செய்யும் உபசாரத்தைச் சொல்லி
முடியாது. எழுபிறப்புப் பிறந்தாலும் அவள் செய்த நன்மையை
மறக்கமாட்டேன். அப்படிச் சிகிச்சையும் உபசாரமும் செய்பவர் உல
கில் ஒருவருமில்லையென்றே சொல்லலாம்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

பிறகு ஹாரியட் அந்தப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளில் கெட்டிக்
காரர்களாயிருந்த இரண்டு பெண்களுடனே தாம் நேசம் செய்து
கொண்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து தாமும் படித்துவந்ததும், லத்தீன்
பாஷையைத் தாமே சுயமாகப் படித்துக்கற்றுக்கொண்டதும், ஒரு
வருஷத்திற்கெல்லாம் சிலவற்றைச் செய்யுள் நடையில் மொழிபெயர்
த்ததும், அம்மொழிபெயர்ப்பு பாடசாலை விநோதக்காட்டு சபையில்
படிக்கப்பட்டதும், அதை யாவரும் சிறப்பாகக் கொண்டாடியதுமாகிய
விஷயங்களையெல்லாம் தாமே விவரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். "கனி
ந்தபழம் தானே விழும்" என்றவாறு அப்பொழுது அவர் தாம் ஒரு
கவியாகவேண்டுமென்று கருதியிருந்தார். பிறகு அவர் பிரெஞ்சு
பாஷையும் இத்தாலியா பாஷையும் கற்க ஆரம்பித்தார். இவ்வளவு
காலம்வரையில் அவர் ஒரு குறையுமில்லாமல் சுகமாகவே வாழ்ந்து
கொண்டிருந்தார்.

தெய்வபக்தி அவரிடத்தில் குடிகொண்டது ஆயுளளவும் அது
அவருள்ளத்தைவிட்டு நீங்கவேயில்லை. ஆயினும் அவர் ஒரு வரு
ஷத்திற்குப் பிறகு தம் தமையனுக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அதில்
தம் வாழ்நாளில் பலவகைக் கஷ்டங்கள் நேரிட்டனவென்றும், ஒரு
காரியமும் தாம் சரியாகச் செய்யவில்லையென்றும், பலவிதமான
சோதனைகளுக்கு உட்படும்படி நேரிட்டதென்றும், 'மனக்கவலை பலக்
குறைவு' என்றபடி பலவகைப் பாவங்கள் செய்து சௌக்கியத்தை
இழக்கும்படி யாயிற்றென்றும், அகங்காரமமாத்திரம் தலைக்கேறிப்
போயினதென்றும், தான் அதுவரையில் செய்த பாவங்கள் இன்
னின்னவென்று நன்றாகச் சொல்லக்கூடுமென்றும் தம்மைத்தாமே
வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார்.

பிறகு டாக்டர் பீச்சர் தமது குடும்பத்துடனே போஸ்டன்
போய்ச்சேர்ந்து அவ்விடத்தில் ஆறு வருஷகாலமிருந்தார். அப்புறம்
அவர் அங்கிருந்து ஐக்கியமாகாணங்களுக்கு அக்காலத்தில் பிரதான
நகரமாயிருந்த ஸின்ஸினேட்டஸ் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.
அங்கே டாக்டர் பீச்சர் வேதசாஸ்திர வித்தியாசாலைச் சங்கத்திற்கு
அக்கிராசனாதிபதியானார். காத்தரைனாள் அவ்விடத்தில் ஸ்திரீகளுக்
காக ஒரு வித்தியாசாலை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்
டாள்; ஹாரியட் அவளுக்கு உதவியாயிருக்கவேண்டுமென்று விச்ச
யித்தார்.

அக்காலத்தில் இருப்புப்பாதை வழி கிடையாது; அதனால் பிரயாணம் போவதென்றால் அதிகப் பிரயாசம்; அதிலும் குடும்பத்தோடு ஒருவர் புறப்பட்டுப் போகவேண்டுமென்றால் அதன் வருத்தம் சொல்லிமுடியாது.

வழிப்பிரயாணம் போகும்போது ஹாரியட் வெகுவாகக் கடிதமெழுதுகிற வழக்கமல்லவா? அதன்படியே அவர் இப்பொழுதும் ஒரு விநோதமான கடிதமெழுதினார். அதென்னவெனில், "கடைசியில் நாங்கள் நியூயார்க் நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டோம். அப்பொழுது உண்டான இக்கட்டுகளைச் சொல்லி முடியாது. கூலிக்காரன் சாமான்களையெல்லாம் வழிதெரியாமல் வேறோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். அவனுக்காக நாங்கள் வெகுநேரம் காத்தும் அவன் வந்து சேராமையால் அந்தச் சாமான்களில்லாமலே நாங்கள் புறப்பட்டுப்போக நேரிட்டது. அந்தச் சாமான்களுக்காக அங்கே ஜியார்ஜ் நிறுத்தப்பட்டான். நாங்கள் சனிக்கிழமை ராத்திரி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தோம்; அப்பொழுது நெடுநேரமாகிவிட்டது. அச்சமயத்தில் தூறலும் மழையுமாயிருந்ததனால் எங்களுடுப்புகளெல்லாம் நனைந்துபோயிருந்தன. நல்லதாகத் தரித்துக்கொள்ளக் கையில் ஒரு தொப்பிகூடக் கிடையாது. எங்களுடைய சாமான் பெட்டிகள் மறுநாள் வந்து சேர்ந்தன. வரும்போது அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்கள் தகப்பனார் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டவராகி ஆனந்தக் கூச்சலிட்டுக் கூவினார்" என்பதாம்.

அவ்விடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஹாரியட்டுக்கு அடிக்கடி மனதில் உண்டான பல கிலேசங்களுடனே தேகத்திலும் பல அசௌகரியங்களுண்டாக அவைகளால் மிகவும் வருந்தினார். ஆனாலும் அவர் அந்தப் பாடசாலை ஸ்தாபிக்கிற விஷயத்தில் தம் சகோதரியான கத்தரைனுடன் அதிக ஊக்கத்துடனே பாடுபட்டு உழைத்தார். அந்த வித்தியாசாலைக்கு மேற்றிசைப் பெண் வித்தியாசாலையென்று பெயரிடப்பட்டது. அவர்கள் பட்டபாடு எவ்வளவோ அவ்வளவு அது விருத்தியடைந்து வந்தது.

1833-ல் ஹாரியட் டல்ட்டன் என்னும் பெருமாட்டியுடனே கென்தக்கியென்னும் மாகாணத்திற்குச் சென்றபோது முக்கியமாக அத்தேசத்திலுள்ள அடிமைத்தனத்தைக் கவனிக்கும்படியாயிற்று. அங்கே அடிமைகளாயிருந்த நீக்ரோ ஜாதியாரைக் கண்ணுற்றார்கள். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு இந்தப் பிரயாணத்தைப்பற்றி மிஸ். டல்ட்டன் எழுதியதில் அவர் சொல்வதாவது, "அக்காலத்தில் ஹாரியட் அந்த அடிமைகளின் இயற்கையைச் சற்றும் கவனித்ததாகத் தோற்றவில்லையாயினும், மனதில் அவ்விஷயத்தையே முதன்மையா

கக் கவனித்துக் கொண்டாளென்று பிறகு நன்றாகத் தெளிவாயிற்று. அங்கே அந்த நீக்ரோவருடைய செய்கைகளில் சிறிதும் கவனம் செலுத்தாதவர்கள் போலத் தோன்றினாலும், பிறகு அவர் எழுதிய யாத்திரையின் சரித்திரத்தில் அந்த அடிமைகளைப் பற்றிய ஒவ்வொரு சங்கதியும் குறிக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு மிகவும் வியக்கும்படியாயிற்று" என்பதாம்.

1834-ல் கோடையில் அவர் அந்த நகரத்தை விட்டுக் கிழக்கிலுள்ள விநோதங்களைப் பார்க்கப்போனார். அங்கிருந்த பல விசேஷங்களுள் நயகாரா என்னும் ஒரு பெரிய ஆகாய கங்கையைக் கண்ணுற்றார். அதைப்பற்றி அவர் எழுதுவதாவது, 'அந்த நயகரா எவ்வளவு உன்னதமாக இருக்கிறதோ, எவ்வளவு தாழ விழுகிறதோ, எவ்வளவு அதிகமாக இரைகின்றதோ இரையவில்லையோ, ஒரே தன்மையான காட்சி யளித்ததோ இல்லையோ, எனக்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை; அதைப் பார்த்தவுடனே என்னுடைய மனது பிரமை பிடித்துப்போயிற்று. அது எனக்கு ஒரு புதிய விசித்திரமான உலகம் போலத் தோற்றியது. இது ஏதோ ஒரு தேவலோகத்துப் புதுமையென்று நினைக்கத்தக்கதா யிருந்தது. அதைச்சுற்றி எங்கே பார்த்தாலும் வானவில் வீசியிருப்பதுபோல விளங்கியது. பலவகை ரத்தினங்கள் பிரகாசிப்பது போலப் பளபள வென்று துலங்கியது. வெளேரென்று சந்திரகிரணம்போல அந்த ஆகாயகங்கை மேலிருந்து விழுவதும், அதனிடையே அடிக்கடி இந்திரதனுசு தோன்றி மறைவதும், வெகு விசித்திரமாயிருந்தன. அதைப் படைத்த பேரறிவனது மனம்போலவே அது மிகத் தெளிவாகத் தோன்றியது. அது ஒப்புயர்வில்லாத அழகுள்ளது. அதைப் பார்க்கும்போது எங்களுக்கு உள்ளத்தில் ஒருவகை அச்சமுண்டாயிற்று" எனபதாம்.

பிரதி வருஷமும் அந்த ஆகாயகங்கையின் அதிசயத்தைப் போய்ப் பார்த்துவருகிற ஜனங்கள் இவ்வளவென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. அதைப் பார்த்தவுடனே பலருக்கு மிகுந்த தெய்வபக்தி உண்டாகிவிடுகிறது. "அங்கே பூலோகம் தேவலோகம் போலத் தோற்றுகிறது. அங்கே சாதாரணமான ஒரு புதரைப் பார்த்தாலுங்கூடக் கடவுளின் ஞாபக முண்டாகின்றது" என்று ஒரு கவி வர்ணித்திருக்கிறார்.

இந்தத் தடவை கோடைகால சஞ்சாரம் போயிருக்கையில், தமது உயிர்த்தோழியும் ஸ்ட்டோ என்னும் பண்டிதருடைய மனையாட்டியுமான இலைஜா என்பவள் இறந்துபோனதாக ஹாரியட்டுக்குத் தெரியவந்தது. ஸ்ட்டோ பண்டிதருக்குச் சந்ததியுமில்லை. அப்படி அவருக்குப் பத்தினி இறக்க நேரிட்டது கேட்டு ஹாரியட்

மிகவும் விசனமடைந்தார். அவர் விஷயத்திலுண்டான பரிதாபத்தி
னால் அவரை அவரே விவாகம் செய்துகொள்ள உடன்பட்டார்.
"ஆருமற்றதே தாரம், ஊரில் ஒருவனே தோழன்" என்பதுபோல்,
1836-ம் ௵ ஜனவரி ௴ 6௳ அவ்விருவருக்கும் விவாகம் நடந்தே
றியது.

இப்படி விவாக மானபோது ஹாரியட்டுக்கு வயது இருபத்தை
ந்து. கைப்பிடித்த கணவனோ சிறந்த கல்வித்தேர்ச்சியும் லோகோப
கார சிந்தையு முடையவர். உடைமை யென்பது கல்வியுடைமை.
கல்வியழகே அழகு; 'கல்லாதவரே கண்ணில்லாதவர்', என்னும் முது
மொழிப்பொருளை யுணர்ந்தவ ராகையால், முக்கியமாக உலகத்தில்
மேலான படிப்பு எங்கும் விசேஷமாகப் பரவும்படி செய்யவேண்டு
மென்பது அவருடைய முதன்மையான கோரிக்கை. அதற்காகவே
அவர் போதனாப்பியாச பாடசாலை யொன்று ஸ்தாபிக்கலானார்.
அதன் கருத்தென்ன வெனில், சாதாரணமாய் எங்கும் பாடசாலைகள்
ஸ்தாபிக்க வேண்டு மென்பதும், உபாத்தியாயர்களுடைய பெருமை
யை அதிகப்படுத்த வேண்டு மென்பதும், அதனால் உலகத்தில் படிப்
புக்கு அதிகமான உபயோக முண்டாக்கிவிட வேண்டு மென்பது
மாம்.

இவர்களுக்குக் கலியாணமான சிலநாளைக்கெல்லாம், ஐரோப்பா
விலே முக்கியமாக, ப்ரஷியா தேசத்திலுள்ள பாடசாலை ஏற்பாடு
களைத் தேற விசாரித்தறிந்து வரும்படி ஸ்டோ பண்டிதர் ஐரோப்
பாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

1836-ம் ௵ ஆகிய அந்தக் காலத்தில் அமெரிக்கா ஒரு புதிய
தேசமாயிருந்தது; அப்பொழுதுதான் பிரஜைகள் புதிதாய் அங்கே
குடியேறினார்கள். அங்கே அதுவரையில் பராமுகம் பண்ணப்பட்ட
வித்தியாப்பியாச மென்பது அப்பொழுதுதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
அதனால் அங்கே தலைமையாயிருந்த சிலர் அறிவும் அநுபவமும் சம்
பாதித்துக்கொண்டு வரும்படி ஐரோப்பாவுக்குச் சென்றார்கள்.

இவ்விதமாக நாயகன் வெளியே புறப்பட்டுப் போயிருந்த காலத்
தில் ஸ்டோ பெருமாட்டி அடிமைகளைப் பற்றிய வரலாற்றை
விசேஷமாக ஆராய்ச்சி செய்யலானார். நாம் முன்னே சொல்லிய
விதமாகவே இந்த ஐக்கிய மாகாணங்கள் வடபாதி யென்றும் தென்
பாதி யென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் வடபாதி
யெல்லாம் சுதந்தரமான தேசம். தென்பாதியில் அடிமையாகப் பிடி
பட்டவர்களால் உழுது பயிர்செய்யப்பட்ட விசேஷமான நெல்விளை
நிலங்களும் கருப்பஞ் சோலைகளு மிருந்தன.

அங்கே சிறகு பறிகொடுத்த பறவை போன்ற அடிமைகளை
வைத்து ஆளுகிற ஏற்பாடு மிகவும் கொடியதாக இருந்தது. அடிமை
கள் தென்பாதியில் அதிகமாகத் துன்புறுத்தப்பட்டு வந்தனர்.
ஸின்ஸினேட்டை என்னும் மாகாணத்தில் அந்த அடிமை வியா
பாரத்தை அடக்கவேண்டு மென்பதைப்பற்றிப் பலர் அதிக ஊக்கம்
கொண்டவரானார்கள். அடிமைத் தனத்தை உடனே அடக்கி அனை
வர்க்கும் சுவாதந்திரியம் அளிக்க வேண்டுமென்று அநேகர்க்கு அதிக
ஆவேசமுண்டாகியது; ஒரேகாலத்தி லில்லாவிட்டாலும் நாளடைவில்
அடக்கினாலும் நல்லதே யென்று மற்றவர்கள் அபிப்பிராயப் பட்டார்
கள். எப்படியானாலும் அதை அடக்கிவிடவேண்டு மென்பதில் யாவ
ரும் ஒருமுகமானார்கள்.
"அடிமை படைத்தால் ஆள்வது கடன்" என்று நினைத்த பணக்
காரர் இரக்கமில்லாமல் அடிமைகளை வைத்தாளுகிற கொடுமைகளைப்
பற்றிச் சமாசார பத்திரிகைகளில் பிரபலமாகப் பிரசுரம் செய்யப்பட்
டது. அதைப் பார்த்தபோது தெற்கே அடிமைகளை வைத்தாளும்
தனிகர்களுக்கு மிகுந்த ஆத்திரமுண்டாகியது. அதனால் அவர்கள்
போக்கிரிகளுக்குப் பணம் கொடுத்துச் சமாசார பத்திரிகை பிரசுரம்
செய்பவர்களை எதிர்க்கும்படி செய்தார்கள். எங்கே பார்த்தாலும்
பெரிய கலகமுண்டாகத் தலைப்பட்டது. அதை அடக்குவதற்காக
அதிகப் பிரயாசைப்படவேண்டியதாயிற்று. அக்காலத்தி லுண்டான
கலகங்களையும் அதைத் தடுக்க முயன்ற முயற்சிகளையும் இங்கே எடுத்
துரைப்பதென்றால் மிகவும் விரிவாகும்.
"ஆராருக்கு ஆளாவோம் என்று நினைத்து நினைத்து அந்த அடி
மைகள் படுகிற உபத்திரவங்களைப்பற்றி யாரிடத்தில் எடுத்துப் பேசி
னாலும், அவர்களுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாகும்; அதற்கு ஏதா
யினும் பரிகாரம் தேடவேண்டுவது அவசியம், என்னசெய்கிறது?
என்று ஒவ்வொருவரும் பரிதபித்துக் கேட்கலானார்கள்" என்று
ஸ்டோ துரைசானியே சொல்லுகிறார்.
ஸ்டோ பண்டிதர் நியூயார்க் பட்டணம் திரும்பிவந்தபோது
இலைஜா, ஹாரியட் என்னும் இரண்டு பெண்கள் தமக்கு இரட்
டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த செய்தி கேள்விபட்டுச் சந்தோஷித்
தார். 1838-ல் ஹென்றி யென்று மற்றொரு பிள்ளை பிறந்தது.
அதன் பிறகு ஸ்டோ துரைசானி முன்போலத் தம் மனம்
போனபடியெல்லாம் யதேச்சையாக இருப்பதற்கு அநுகூலப்படாமற்
போயிற்று. ஏககாலத்திலே கையில் மூன்று குழந்தைகள் ஏற்பட்டுப்
போயின; அவர் உடம்போ மிகவும் நுட்பமானது. ஏழையாகையால்
வேலைக்காரர்களும் அதிகமாக வைத்துக்கொள்ள அநுகூலப்படாமல்

ஒரே ஒரு வேலைக்காரியே வைத்துக்கொள்ளும்படி யிருந்தது. அதனால் அவர் தாமே குழந்தைகளைப் பற்றியும் வீட்டு வேலையைப் பற்றியும் அதிகமான கவலைப்பட வேண்டியதாயிருந்தது. இப்படி யிருக்கையிலும் அவரது புத்திமாத்திரம் சும்மா இராமல் பற்பல வேலைகளைச் செய்ய அவரைத் தூண்டிக்கொண்டே யிருந்தது. அவர் பற்பல சமாசார பத்திரிகைகளுக்கும், இதர பத்திரிகைகளுக்கும் அடிக்கடி விஷயங்கள் எழுதிவந்தார். அதற்காக அவருக்குக் கிடைத்த பணம் மிகவும் சொற்பமாயினும் திருப்தியுடன் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாயிருந்தது. அப்பொழுது அவர் தமது தோழியான ஜார்ஜியானு மே என்பவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதாவது, "தோழியே! குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பதும் வீட்டு வேலையைப் பார்ப்பதும் தவிர வேறு வேலை எதுவும் செய்ய எனக்கு இடமுண்டாகவில்லை; ஆயினும் சற்று நிதானித்து யோசிக்குமளவில், கணவன் விஷயத்திலும் குழந்தைகள் விஷயத்திலும் நான் சிறந்த பாக்கியம் பெற்றவள் என்று சொல்வத் தடையில்லை. 'பிள்ளைச்சீர் கொள்ளக் கிடைக்குமா?' இந்தக் குழந்தைகளில்லாமல் எனக்கு எவ்வளவு சௌக்கியம் கிடைத்தாலும், ஒழிவு கிடைத்தாலும், இன்பம் கிடைத்தாலும், ஒன்றும் எனக்கு வேண்டுவதில்லை; குழந்தைகள் வட்டிக்குப்போட்டு வைத்திருக்கிற நிதிபோன்றன. அதன் விலைமதிப்பு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் விருத்தி யடைந்துகொண்டே யிருக்கிறது" என்று எழுதினார்.

1839-ல் ஸ்ட்டோ துரைசானி வீட்டில் அத்தேசத்துச் சிறு பெண் ஒருத்தி வேலைக்காரியாய் அமர்ந்தாள். அவள் ஒஹியோ என்ற நாட்டில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டபடியால் அந்நாட்டுச் சட்டத்தின்படியே அவள் அடிமைத்தனம் நீங்கிச் சுவாதீனம் பெற்றிருப்பது உறுதிதான்.

இப்படியிருக்க அந்தப்பெண் இவர்களிடமமர்ந்த சில மாதங்களுக்கெல்லாம், அவள் தன் அடிமையென்று ஒருவன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு அப்பட்டணத்தில் வந்திருக்கிறானென்றும், தகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் இராவிட்டால் அவன் அப்பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அடிமையாக்கிக் கொள்வானென்றும் ஸ்ட்டோ பண்டிதருக்குச் செய்தி தெரியவந்தது.

அது தெரிந்தவுடனே அப்பண்டிதர், 'அடைக்கோரை ஆதரி' என்கிறபடி அப்பெண்ணைத் தேடுகிறவர்கள் ஒழிந்து போகிறவரையில் அவளை ஒருவர் கண்ணுக்கும் அகப்படாத பத்திரமான விடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அப்படியே அவர் அந்தப்பெண்ணை ஒரு மூவண்டியிலேற்றி, தம் மைத்துனை

னுடனே தாமும் காவலாகப் புறப்பட்டு, ஒருவரும் சஞ்சரியாத தனி வழியாய் இராத்திரியிலேயே சென்று பன்னிரண்டுமைல் தூரத்திற்கப்பால் அப்பெண்ணின் சிநேகிதர் வசித்திருந்த பத்திரமான ஓரிடத்தில் அவளைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். இவ்விதமாக அத்தேசத்தில் அடிமைகள் படுகிற பாட்டை நேராகக்கண்டநுபவித்த பிறகு ஸ்ட்டோ துரைசானி அவர்கள் வரலாற்றைத் தாமெழுதிய நீக்ரோ ஜாதியார் சரித்திரத்தில் செவ்வையாய் எழுதி வைக்கலானார்.

1880-ம் ௵ மே௴ அவர்களுக்கு பிரடெரிக் வில்லியம் என்ற மற்றொரு பிள்ளை பிறந்தது. டிசம்பர்௴ அவர் தமது தோழிக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அதில், "ஒரு வருஷகாலமாக நான் இன்றியமையாத காரியங்களைப்பற்றிய கடிதங்கள்மாத்திரமே எழுதிவரும்படியாயிற்று. அதற்கு முக்கியமான காரணம் என் கண்களில் ஒருவிதமான நோய் உண்டானதேயாம். இரண்டு மாதகாலம் கண்ணால் பார்த்து எழுதவே கூடாமற்போனதோடுகூட எதையும் நன்றாக ஊன்றிப் பார்க்கவும் சாத்தியப்படாமற்போய்விட்டது. பகலில் வெளிச்சத்தையும் பார்க்கக் கூடாமற்போயிற்று. அந்தச் சமயத்திலேதான் எனக்கு பிரடெரிக் என்கிற குமாரன் பிறந்தான். பிறகு இரண்டு மாதகாலம் நான் படுத்த படுக்கையாகவே யிருந்தேன்" என்று எழுதினார்.

1842-ம் ௵த்தில் அவர் தேகசௌக்கியத்தின் பொருட்டு வெளியே புறப்பட்டுப் போனார். அப்போது அவருடைய கணவன் அவருக்கு எழுதியதாவது, "என் அருமைக்கண்ணாட்டி, நீ சிறந்த கல்வித்தேர்ச்சியுள்ள நூலாசிரியராகப் போகிறாய்; தெய்வ சங்கற்பம் அப்படிப்பட்டதாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலின் அதற்கேற்றபடியே நீ எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவரக்கடவை. கூடிய சீக்கிரம் உடம்பை நன்றாகச் சௌக்கியப்படுத்திக்கொண்டு மனதையும் நன்றாகப் பண்படுத்திக்கொள். அதைப்பார்க்கிலும் உன்னை மனைவியாகப் பெற்றவனுக்குப் பெரிய பாக்கியம் வேறில்லை; உன் மக்களுக்கும் அதுவே பெரும்பேறாகும்" என்பதாம். மறுபடியும் அவர் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில், "என் அருமைக் கண்மணி, வெகு சீக்கிரத்தில் நீ இவ்விடம் வந்து சேரக்கடவை; என்னால் உன் பிரிவைப் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை; நாம் இப்படி ஏழையாயிராமல் போதுமான பாக்கியம் நமக்குக் கிடைத்திருக்குமானால், உடனே நான் உன்னிடம் புறப்பட்டுவந்துவிடுவேன்; இந்தப் பூலோகத்தில் உன்னைப்போன்ற பேரறிவுள்ள பெண்மணி ஒருத்தியுமில்லை. செருக்கென்பது சிறிதுமில்லாமல் இவ்வளவு சிறந்த அறிவும், வீண்டம்பரமென்பது சிறிதுமில்லாத அவ்வளவு கல்வித் தேர்ச்சியும், புகழ்ச்சியும், விகற்பம் சிறிதுமில்லாத

அளவுக்கு மிஞ்சாத அவ்வளவு விடாமுயற்சியும், கடுஞ்சொல் சிறிதுமில்லாமல் பேசுந்திறமும், இவ்விதமே மற்றும் பலவிஷயங்களிலும் அபவாதத்திற்குச் சிறிதுமிடங்கொடாத உத்தம குணங்களும் உன்னைத் தவிர வேறு யாரிடத்திலுண்டு'' என்பதாம்.

இக்கடிதத்திற்கு அந்தப் பெண்மணி உத்தரமெழுதிய பொழுது, 'நீ சிறந்த நூலாசிரியராக வேண்டும்' என்பதற்கு மறுமொழியாக, ''அதற்கென்று கஷ்டப்பட்டால் கல்வித்தேர்ச்சியும் பெறலாம், நூலாசிரியருமாகலாம், சந்தேகமில்லை; ஆனால், அது நமக்குச் சாத்தியமாகுமா என்பது சந்தேகமாயிருக்கிறது; ஏனெனில், குழந்தைகளெல்லாம் பச்சைப் பாலகர்கள்; தாய் எப்பொழுதும் அக்குழந்தைகள் மேலேயே கண்ணாயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அன்றியும், நான் எப்பொழுதும் நூல்கள் எழுதுவதே தொழிலாகக் கொள்ளவேண்டுமானால், எனக்கென்று தனியாக ஓர் அறைவேண்டும்; நமக்குத் தனியாக ஓர் இடமும் கிடையாது; என்னசெய்வது!'' என்று எழுதினார். அதற்கேற்றபடியே சில காலம்வரையில் தரித்திரத்தோடு நோயும் மிகவும் வருத்த ஆரம்பித்தது. அதனால் அவர் அதிக கஷ்டங்களை அநுபவிக்கலானார்.

1842-ம் வருஷம் அந்தக் கல்விச்சாலை மாணாக்கர்களுக்கெல்லாம் ஒருவகை விஷஜ்வரம் உண்டாகத் தலைப்பட்டு, இந்த ஸ்டோ துரைசானியின் வீடு ஒரு பெரிய வைத்தியசாலை யாகிவிட்டது. 1843-ம் வருஷத்தில் அவருக்கு ஓர் ஆண் குழந்தையும் பிறகு ஒரு பெண்குழந்தையும் பிறந்தன; நோயும் தரித்திரமும் அதிகமாக வருத்தலாயின. கடைசியில் அவர் நோயினால் மிகவும் மெலிந்தவராகி, 1846-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில் தேகசௌக்கியத்திற்காக ஒரு வருஷகாலம் வெளியே போய்வரவேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்.

அங்கிருந்து 1846-௵ மார்ச்சு௴ அவரெழுதுகிறார்: ''எனக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்களிருக்கையிலும். என்னிடத்தில் கடவுள் பூரணகடாக்ஷம் வைத்துச் சிறந்த அன்புள்ளவர்களான நேசர்களைக் கொடுத்து என்விஷயத்தில் எப்போதும் கவனமுள்ளவரா யிருப்பதை நினைக்க நினைக்க எனக்குப் பேரானந்தமா யிருக்கின்றது: இந்த மாரிகாலத்தில் பிரதிதினமும் இதற்கு அத்தாட்சிகள் அமிதமாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. எப்பொழுதும் எவராவது இரண்டொரு சிநேகிதர்கள் என்னை மனங்களிக்கச்செய்து எனக்கு வேண்டிய உதவிசெய்ய என்னிடமிருந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். அதனால் ஒரு குறையும் என் மனதில் தோன்றாமலே யிருக்கிறது. என்னுடைய கணவன் வீட்டு விசாரணைக் கர்த்தாவாயும் பிள்ளைகளுக்குத் தாதிபோலவுமாயினார். இராத்திரி

அவர் மூக்குக் கண்ணாடியுடன் பிள்ளைகளையெல்லாம் படுக்கை யறைக்கு ஓட்டிக்கொண்டு போவதைக் கண்டால் நீங்களெல்லாரும் நகைக்கும்படியாயிருக்கும். பேரூர் தெரியாத யாரோ ஒரு நண்பர் என் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய திரவியம் வெகு விசித்திரமானவகையாய் அனுப்புவித்தார்.

“இவைகளையெல்லாம் பார்த்தால் கடவுளுடைய கடாக்ஷம் நம்மிடத்தில் பரிபூரணமா யிருக்கிறதென்பது வெளிப்படையாக விளங்குவதோடு, அதைக்கண்டு துயரம் நீங்கி எக்காலத்தும் அவரையே பூரணமாக நம்பியிருப்பதற்கும் துணிவுண்டாகின்றது'' என்பதாம்.

இப்படி, தேகசௌக்கியத்திற்காகப் போயிருந்தவிடத்தினின்றும் 1847-ம் வருஷத் துவக்கத்தில் திரும்பி வரும்படியாயிற்று. மே௴ ஸ்டோ துரைசானி தம் வீடுவந்து சேர்ந்தார்; அதுகண்டு அவரது கணவனும் குழந்தைகளும் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டார்கள்.

1848-ம் ௵ ஸாமுவேல் சார்லேஸ் என்ற ஆறாவது குழந்தையொன்று அவருக்குப் பிறந்தது. இப்படியிருக்க அந்தச் சமயத்தில் அவருடைய கணவருக்குத் தேகம் மிகவும் அசௌக்கியமாகிவிட்டது. அதனால் அவர் நல்ல காற்றும் ஜலமுமுள்ள விடத்திற் போயிருந்து உடம்பைச் சொஸ்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அதன்படியே அவர் 1848-ம் ௵ ஜூன்௴ புறப்பட்டுப்போயினார்; அங்கேயே மறுவருஷம் செப்டெம்பர்௴ வரையில் அவர் இருக்கவேண்டியதாக நேரிட்டது.

இப்படி அவர் வெளியே போயிருந்தகாலத்தில், ஸின்ஸினோட்டி நகரத்தில் வாந்திபேதி நோய் உண்டாகத் தலைப்பட்டது. அதுகேட்டு ஸ்டோ பண்டிதர் உடனே தம் குழந்தைகளண்டை திரும்பி வந்துவிடவேண்டுமென்று அதிக ஆவல் கொண்டார். ஆனால் அவருடைய மனையாட்டி அதற்கு உடன்படவில்லை. அப்படியிருக்க அவருடைய சிறுகுழந்தையான சார்லிக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாயிற்று; அதனால் அதற்கு உடம்பு மிகவும் துர்ப்பலமாகிவிட்ட போதிலும், வியாதி சீக்கிரம் சொஸ்தமாகி விடுவதுபோலக் காணப்பட்டது. அப்போது ஜூலை௴ 23உ அவர் தம் கணவனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ''என் பிராணநாதனே! கடைசியில் யமதருமராஜன் நமதுமேலேயும் கைவைக்கலானார்போலும். சார்லியென்னும் நமது சிறு குழந்தை மரணவஸ்தையுடனே படுத்திருக்க, ஒருநாள் முழுதும் நாங்கள் பக்கத்திலுட்கார்ந்து பார்த்திருக்க நேரிட்டது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மூச்சு அடங்கி வரலாயிற்று. முன் கடிதத்தில் அவனுக்கு நோய்கண்டதாக எழுதினேனே! முதலில் அது கொஞ்சம் குணமாயிற்று. ஆனாலும் அதுமுதல் உடம்புமாத்திரம் மெலிந்து கொண்டே

வந்தது; அப்படியிருக்கையிலும் உடம்பு அநுகூலமாகுமென்றே நாங்கள் ஆசைவைத்திருந்தோம். இப்போது திடீரென்று நான்கு நாளைக்குமுன்னே கொடிய வாந்திபேதி காணலாயிற்று இனி இன்று இராத்திரி தப்புமென்கிற நம்பிக்கையில்லை. அக்கம் பக்கத்தார் தங்களால் எவ்வளவு உதவிசெய்யக்கூடுமோ அவ்வளவும் நமது விஷயத்தில் செய்தார்கள். நீங்கள் இதற்காக இவ்விடம் திரும்பி வரவேண்டாம்; நீங்கள் இவ்விடம் வருவதற்குள் எல்லாக் காரியமும் முடிந்துவிடும். இந்தத் தொத்துநோய் இனிப் புதிதாய்க் காண்கிறவிடமெல்லாம் அபாயமாகவே முடிகிறதென்று வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது தங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கட்டும்; கடவுள் நம்மை சிக்ஷிக்கும்போது நாம் அவர்மேல் ஆயாசங் கொள்ளலாகாது. இதற்குமேல் அதிகமாய் ஒன்றும் சொல்ல எனக்கு இப்பொழுது துணிவுண்டாகவில்லை; சீக்கிரமே மற்றொரு கடிதமெழுதுகிறேன்'' என்று தெரிவித்தார்.

அதன்படியே ஜூலைமீ 26உ எழுதிய கடிதமாவது "பிராணநாதா! காரியம் கடைசியில் முடிவாகிவிட்டது; நமது அருமைக் குழந்தை நம்மைவிட்டுப் போய்விட்டது. இப்பொழுது அது மோக்ஷமடைந்து அடியார்களுடனே பேரானந்த மநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வளவு அழகும், ஒளியும், சிரிப்பும், சமத்காரமும், மதுரமழலைச்சொல்லுமுள்ள நமது ஆசைக்கிளி இப்பொழுது பிணக்கோலத்துடனே படுத்திருக்கின்றது. எனக்குச் செருக்கும் சந்தோஷமும் தந்து எப்பொழுதும் என் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டிருந்தது இக்குழந்தை. இக்குழந்தையைக் கண்டு நான் எத்தனையோ மனக்கவலைகளை நீக்கினேன்.

'மக்கள்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு'

என்றபடி எனக்கு எத்தனையோ துயரங்கள் இக்குழந்தையைக் கையால் தொட்டவுடனே நீங்கிப்போயின. அப்படிப்பட்ட குழந்தையை நான் மரணாவஸ்தையில் என் கண்ணால் பார்க்கும்படியாக நேரிட்டது; அப்பொழுது எனக்கு ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமற்போயிற்று. அச்சமயத்தில் குழந்தையின் கொடிய வேதனையை ஆற்றத் தருந்தவர் ஒருவருமில்லை. அவ்வேதனையைப் பார்த்து நான் படுகிற பரிதாபத்தைக் கண்டு அக்குழந்தைக்குச் சீக்கிரமே உயிர்போய்விடலாகாதாவென்று பிரார்த்தனை செய்வதைத்தவிர வேறொன்றும் ஒருவராலும் செய்யக் கூடவில்லை. இப்படி நானெழுதுவதைப் பார்த்தால் என் துக்கம்போன்ற துக்கம் மற்றெவருக்கு மில்லைபோலத் தோன்றும்; முன் எகிப்து தேசத்தில் உண்டானதுபோல் இப்பொழுது இப்பட்

ணத்தில் சாகக்கொடாத வீடு ஒன்றுகூடக் கிடையாது. இந்தக் கொடுந்துயரம் எங்கே பார்த்தாலும் பரவியிருக்கின்றது; இது எப்பொழுது நீங்குமோ கடவுள் ஒருவருக்குத்தான் தெரியும்'' என்பதாம்.

இவ்விதமாக அத்தேசத்துப் பிரஜைகளை வெகுநாள் வருத்திக்கொண்டிருந்த அந்தக் கொள்ளைநோய் கடைசியில் ஓய்ந்தது. 1849-ம் ௵ செப்டெம்பர்மீ ஸ்டௌ பண்டிதர் ஊருக்குத் திரும்பிவந்தார். வந்தவுடனே அவ்வூர் கல்விச்சாலையில் ஒரு பிரதான பண்டித உத்தியோகத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று அவருக்குப் பத்திரிகை வந்தது. அப்படியே அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தீர்மானித்தார்.

துயரம் வந்த காலத்திலும் தருமம் செய்தலே தலைமையெனக்கொண்டு பீச்சர் துரைசானி அப்பொழுது வேறு விதமான மற்றொரு நற்செய்கை செய்யலானார். இதுவரையில் நாம் அவரை ஒரு கன்னிகையாகவும், பெண்சாதியாகவும், தாயாகவும் மாத்திரமேயல்லவோ கண்டிருக்கிறோம். ஒரு நூலாசிரியராக இதுவரையிலெங்கும் எடுத்துரைக்கவில்லையே! அவர் ஒப்பில்லாத அறிவுள்ள ஒரு பெண்ணரசியென்று அவரைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தாலும், பல கதைகளும், சமாசார பத்திரிகைக்கு வேண்டிய பற்பலவிஷயங்களும் அடிக்கடி யெழுதிவந்தாலும், அவருடைய பெயர் வெளியில் விசேஷமாகப் பிரசித்திபெறவில்லை. உலகத்தாரனைவரும் கொண்டாடத்தக்க புத்தகமொன்றும் இதுவரையில் அவரா லெழுதப்பட்டுப் பிரசுரமாகவில்லை. நீக்ரோவர் சரித்திரமாகிய அங்கில் தாம்ஸ் காபின் (Uncle Tom's Cabin) என்று பெயரிட்டு அரிய புத்தகமொன்றை எழுதுவதற்கு இன்றியமையாத வேதனை பச்சாத்தாபம் இவற்றின் ஆழமிவ்வளவென்று கண்டறிய வேதனையையும் நெடுநாளைய அநுபவம் வேண்டியிருந்ததுபோலும். பச்சாத்தாபமுமுடையவர்கள் கடவுள் எவ்வளவு சோதனைசெய்தாலும் அதற்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டியதேயாம்.

இந்த ஸ்டௌ துரைசானி மிகுந்த நுட்ப புத்தியுடையவரென்பது உண்மையே. ஆயின் அந்த நுட்பபுத்தி பிறப்பிலேயே கடவுள் கடாக்ஷித்த உத்தம குணமாம். அவர் தம்முடைய படிப்பினால் இயற்கையிலமைந்த சாமர்த்தியங்களை மிகவும் விசேஷமாக விருத்தி பண்ணிக்கொண்டார். ஆயினும், எவ்வளவு நுட்ப புத்தியிருந்தாலும் எவ்வளவு பயிற்சியிருந்தாலும், இந்த ஒரு புத்தகம் இவ்வுலகத்தில் நாகரிகம்பெற்ற பல்லாயிரம் பிரஜைகளையும் அடிமை வியாபாரத்துக்கு விரோதமாகக் கோபமூட்டிக் கிளப்பிவிட்டதுபோலக் கிளப்ப மற்றெவராலு மாகாது.

பிள்ளைகளும் குட்டிகளும் நிறைந்த பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிற கவலை மேலிட்டு, தேகவலிமையில்லாமல் தரித்திரத்தோடு போராடுகிறவரும் இவ்வுலகசுகத்தை யதிகமில்லாமல் பரலோக சுகத்தையே மேலாகக்கொண்டு பாடுபடுகிறவருமான இப்படிப்பட்டவரா அடிமைகளைப்பற்றிய இவ்வளவு அற்புதமான கதை யெழுத வல்லவராவார் என்று பலர்க்கு வியப்பு உண்டாகுமல்லவா ?

1850-ம் வருஷத்தில் ஐக்கிய மாகாணத்தில் அங்கங்கேபோய்ப் பதுங்கிக்கொண்ட அடிமைகளுக்காக ஒரு சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தினால் உண்டான உபத்திரவமென்னவெனில், தெற்கே அடிமைகளை வாங்கி வைத்தாளுகிறவர்களுக்குள் எவரானும் தங்களுடைய அடிமையென்று யாரைச் சொல்லுகிறார்களோ அவரை உடனே தேடிப்பிடித்துத் தம்மிஷ்டப்படிக் கஷ்டப்படுத்த அதிகாரம் உண்டானதுமன்றியில், கலகத்திற்கிடமான இந்தச் செயலுக்குத் தங்களாலான சகாயம் செய்யும்படிச் சுதந்தர நாடுகளிலுள்ளவர்களுக்குக்கூட நிர்ப்பந்தமுண்டாயிற்று.

ஸ்டௌ துரைசானி போஸ்டன் நகரத்திலிருந்த காலத்தில் அங்கே இந்தக் கொடிய சட்டத்தைப்பற்றிய பேச்சே பெரிய பேச்சாயிருந்தது. அவர் பிரென்ஸ்விக் நகருக்குவந்த பிறகு ஆதரவற்ற பேதை ஜனங்களைத் துன்புறுத்தும்படி இவ்விதமாக ஓர் அநியாயச் சட்டமுண்டாகுமாவென்று அவருடைய மனம் கொதித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

அந்தச் சட்டம் அப்படியே உறுதிப்படுத்தப்பட்டுப் போனபிறகு, அந்தச் சட்டத்தினால் உண்டாகும் அகோரமான கொடுமைகள் இன்னின்னவிதமாயிருக்கின்றனவென்று சொல்லி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பல கடிதங்கள் ஸ்டௌ துரைசானியிடம் வரத் தலைப்பட்டன. காடுகளைவிட நகரங்களே தப்பித்துக்கொண்டோடிப்போன அடிமைகளைப் பிடிப்பதற்கு மிகவும் ஏற்றவிடங்களாயிருந்தன. சுதந்தர நாடுகளுக்கு மத்தியஸ்தானமாயிருந்த போஸ்டன் நகரங்கூட அடிமைகளைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறவர்கள் தட்டுத்தடையில்லாமல் பிரவேசிக்கும்படியான இடமாகிவிட்டது. அதனாலுண்டான துன்பங்களையும் வருத்தங்களையும் இவ்வளவென்று எடுத்துச்சொல்ல ஒருவராலும் முடியாது. குடும்பங்களெல்லாம் சின்னாபின்னமாய்ப்போயின. சிலர் உதவியற்ற சாமான்கள் அடைந்திருக்கும் மேலறைகளில் ஒளித்துக்கொண்டனர்; சிலர் நிலவறையில் ஒளித்துக்கொண்டனர்; சிலர் கடற்கரைக்கோடிக் கப்பலேறி ஐரோப்பாவுக்குப் போகலானார்கள்; மற்றவர்கள் கனடா தேசத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.

ஏழைப்பையன் ஒருவன் அனைவருக்கும் உபயோகமான மட்பாத்திர வியாபாரஞ்செய்து தன் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்தான். அப்படியிருக்கையில் அவனை விலைக்கு வாங்கின இரக்கமில்லாத யஜமானன் ஒருவன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாக அவனுக்குச் செய்தி தெரிந்தது. அந்த யஜமானனை இவன் விட்டுப் பல வருஷங்கள் கழிந்துபோயின. அப்பொழுது நல்ல மாரிகாலம். யஜமானன் தேடிக்கொண்டு வருகிற செய்தி கேள்விப்பட்டவுடனே அந்தச் சிறுவன் ஏதேனும் ஒரு வண்டியிலேறிக்கொண்டு போனால் எப்படியாகுமோவென்று பயந்து காலால் நடந்து கனடா தேசம் போகப் புறப்பட்டான். அப்படிப் பிரயாணம்போகையில் அவனது கால்களிரண்டும் பனியால்வெறித்து வெடித்துத் தீராத புண்களுண்டாகிக் கடைசியில் அந்தக் கால்களையே வெட்டிவிடும்படியாக நேரிட்டது.

இது நடந்த சில வருஷங்களுக்குப்பிறகு எட்வர்ட் பீச்சர் என்னும் துரைசானி ஸ்டௌ துரைசானியின் மகள் ஒருத்திக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில் இதைப்பற்றி ஒரு சங்கதியெழுதினார். அதாவது, "இப்பொழுது நடக்கிற இந்தக்கொடிய செய்கைகளைக் கேட்டால் எப்படிப்பட்டவனுக்கும் மிகுந்த கோபமுண்டாகும். ஆனாலும் நானென்னசெய்யக்கூடும். என்னால் கூடியவரையில் யோசித்தேன். என்னால் அவ்வளவு பெரியகாரியம் செய்து முடிக்கச் சாத்தியப்படாதென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அதைச் சாதிக்கத்தக்க சக்தியுள்ளவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அப்படியே நான் உன் தாயாருக்கு இந்தக் கொடிய செய்கைகளைப்பற்றிப் பல கடிதங்கள் எழுதினேன். அவற்றுள் ஒரு கடிதத்தில், 'அம்மா! உன்னைப்போல எழுதும் திறமையை எனக்குக் கடவுள் அளித்திருப்பாரானால், இந்த அடிமை வியாபாரத்தைப்போன்ற பாவச்செய்கை உலகில் வேறுண்டோவென்று உலகத்தார் அனைவரும் கோபாவேசங் கொள்ளும்படியான விதமாக எழுதிவிடுவேன்' என்று குறித்துக் காட்டினேன்" என்பதாம்.

பிரன்ஸ்விக் நகரில் ஒருநாள் அவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்தக் கடிதம் சேர்ந்தது; அதை ஸ்டௌ துரைசானி வாங்கிப் படித்தார். அதில் இந்தச்சங்கதி வந்தபோது நாற்காலியில் சார்ந்துகொண்டிருந்தவர் கையில் அந்தக் கடிதத்தை நசுக்கிக்கொண்டே மிக்க ஆக்குரோஷத்துடன் நிமிர்ந்தெழுந்து "ஆம், அப்படியே நானொன்று எழுதுவேன்; நான் உயிரோடிருக்கக் கடவுள் கருணைகூர்வாரானால், அப்படியே எழுதி முடிப்பேன்" என்று சொன்னார்.

அவள் கிலோரவர் சரித்திரம் எழுதியதற்கு இதுதான் மூலகாரணம்.

மனிதர்களை அடிமையாக விலைக்குவாங்கி ஆளுவது ஒரு குற்றமான செய்கையென்று உலகத்தார் அனைவரும் உணரும்படி செய்வதான இந்தச் சிறந்த கதை எழுதுகிற காரியம் உடனே செய்து முடிக்கப்படவில்லை. 1850-ம் வருஷம் டிஸம்பர்மாதத்தில் ஸ்டெளவ் துரைசானி, "என் சகோதரிபெழுதிய கடிதத்திற்காக அவள் விஷயத்தில் நான் மிக்க நன்றியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்; அக்கடிதத்திற்கு நான் சீக்கிரமே பதிலெழுதுகிறேன்; இரவில் குழந்தை என்பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கும்படியிருக்குமளவும் ஒரு காரியமும் அதிகமாகச் செய்ய என்னாலாகாது; எதையும் கடைசியில் செய்கிறேன். நான் உயிரோடு மாத்திரமிருந்தால் இவ்விஷயத்தை எழுதிமுடிக்கத் தவறாது. மெய்த்தொழில் என்றும் மெய்யாக்கும்" என்றெழுதினர்.

1851-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதத்தில் ஸ்டெளவ் துரைசானி பிரென்ஸ்விக் கல்விச்சாலையைச் சேர்ந்த ஆலயத்தில் ஒரு காரியமாய் உட்கார்ந்திருந்தார். அத்தருணத்தில் திடீரென்று அவர் மனத்தில் ஒரு படத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பதுபோல் டாம் என்கிற கிலோரவினுடைய மரணக்காட்சி கண்முகத் தோன்றியது. அத்தோற்றம் உடனே கண்ணீர் விட்டழும்படி அவ்வளவு பலமாக மனத்தை உறுத்தியது. அப்போது கண்ணீர் வரவொட்டாமல் தடுப்பதே மிகுந்த பிரயாசமாயிற்று. பிறகு அவர் வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்தவுடனே காகிதமும் எழுதுகோலுமெடுத்துக்கொண்டு தாமாகவே தம்மனத்தில் தோன்றின அத்தோற்றத்தின் விவரங்களை யெழுத ஆரம்பித்தார். முதலில் தம் குடும்பத்தை யெல்லாம் தம்மைச்சுற்றி உட்காரவைத்துக்கொண்டு, தாம் என்ன எழுதவேண்டுமென்று மனத்தில் நினைத்திருந்தாரோ அதை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டினர். அது கேட்டுப் பத்துவயதும் பன்னிரண்டு வயதுமான அவருடைய இரண்டு சிறு குழந்தைகள் கேவிக்கேவி அழ ஆரம்பித்தன. அப்படி யழுதுகொண்டே ஒரு குழந்தை "அம்மா! உலகில் அடிமைப்படுவது மிகவும் கொடுமையானது" என்று சொல்லிற்று.

அப்பால் இருபத்தைந்து வருஷமான பிறகு ஸ்டெளவ் துரைசானி அக்காலத்திலிருந்த தம் செய்கையைப்பற்றித் தம் பிள்ளைக்கு எழுதியதாவது "நீ குழந்தையாயிருந்த ஒரு மாரிகாலம் எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகம் வருகிறது. அப்பொழுது நான் கிலோரவர் சரித்திரம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். நமது தேசத்தார் அடிமைகள் விஷயத்தில் செய்யும் கொடுமையும் அக்கிரமமும் கண்டு என் மனம் மிகவும் நொந்தது. அதனால் அதற்குப் பரிகாரமுண்டாகும்படி ஏதா

வது கொஞ்சம் செய்யும்விஷயத்தில் எனக்குத் திறமையளிக்க வேண்டுமென்றும், நான் கூறுவதை எல்லாரும் கேட்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும் கடவுளை நான் பிரார்த்திக்கலானேன். அன்றியும் இராத்திரிதோறும் உன் பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது அடிமைகளாகப் பிடிபட்டுப் போயிருக்கும் குழந்தைகளின் தாய்மார்களுடைய நினைவுவந்து அவர்களுக்காகக் கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பலானேன்" என்பதாம். இந்த வியப்புள்ள சரித்திரம் 1851-ம் வருஷம் ஜூன்மீ எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது முடிவதற்கு 1852-ம் வருஷம் எப்ரல்மீ 1உ வரையில் சென்றது. அந்தக் கதை கேட்கக்கேட்க மிகவும் விரும்பத்தக்கதாயிருந்ததனாலும், பின்னும் விசேஷமாகப் பலவிஷயங்கள் சேர்க்கவேண்டுமென்று பலர் வேண்டிக்கொண்டதனாலும், அவருடைய ஊக்கம் தணியாதிருக்கும்படி பலர் அவரை உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டிருந்ததனாலும், அப்படியே அவர் மிகுந்த ஆவேசங்கொண்டவராகி, உலகத்திலுள்ள மிகக் கொண்டாடத்தக்க அரிய பெரிய புத்தகங்களோடு ஒப்பிடத்தக்கதான உத்தம நடையில் அதை யெழுதி முடித்தார். ஆயினும் அவர், "இப்புத்தகத்தை யெழுதி முடித்தது நானன்று; அது தனக்குத்தானே யெழுதி முடிந்தது; இப்புத்தகத்தைப் பிரசுரப்படுத்தியதைப்பற்றிய அருமையெல்லாம் கடவுளுடையதே; இதை யெழுதுவதற்கு நான் அவர் கையில் ஒரு சாதாரணமான கருவிபோலவே இருந்தேன்" என்று எழுதினர்.

கடைசியில் அப்புத்தகம் முடிவுபெற்றது; அப்படி அவர் தம்மால் செய்யக்கூடியதைச் செய்து முடித்து, மற்றதைப்பற்றிக் கடவுளை நம்பித் தம் காரியத்தில் கண்ணாயிருந்தார். அந்தப் புத்தகம் பிரசுரமானவுடனே முதல் நாளிலேயே மூவாயிரம் பிரதி செலவாகி, 'இப்புத்தகத்தை யாராவது கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பார்களா? இப்புத்தகம் செலவாகுமா' என்றிருந்த சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது. உடனே மறுபதிப்புப் பிரசுரமாயிற்று. எப்ரல்மீ 3-வது பதிப்பு வெளிப்பட்டது. ஒரு வருஷத்திற்குள் 120 பதிப்புப் பிரசுரமாகி மூன்று லட்சம் புத்தகம் விற்பனையாகிவிட்டது. இரண்டொரு தினத்திற்குள்ளே அந்த ஏழைப் பண்டிதருடைய பெண்சாதியின் பெயர் உலகமெங்கும் பிரசித்தமாகிவிட்டது. அவர் வார்த்தையை எவ்விடத்திலுள்ளவர்களும் மேலாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவருடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் யாவரும் மேற்கோளாக உபயோகப்படுத்தலானார்கள். அவர் அத்தனைகாலமாக தரித்திரத்தினால் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் அரைநிமிஷத்தில் ஒழிந்துபோயிற்று. நாதனற்ற ஏழைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவர் பட்ட கஷ்டத்தினால் அவருக்கும் விசேஷமான நன்மை கிடைக்கும்படியாயிற்று. இந்தப் புத்தகம் பிரசுரமான

என்கு மாதத்திற்கெல்லாம் அவருக்கு இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்
கிடைத்து விட்டது. அவரைப் புகழ்ந்தவர் பலர்; இகழ்ந்தவர் பலர்.
எந்தவிதமானாலும் அவருடைய பெயர் எங்கும் பிரசித்தமாகிவிட்டது.
தென் அமெரிக்காவில் அடிமைகளை வாங்கி வைத்திருந்தவர்களெல்
லாம் அவர்மேல் ஆத்திரம் கொண்டார்கள். இந்த விஷயம் ஒரு
திருஷ்டாந்தத்தால் தெளிவாகும். அதாவது, ஒருவன் இது விஷய
மாக அவரை எதிர்த்துப் பேசலானான். "புத்தியில்லாத இவள் எழு
திய நீக்ரோ சரித்திரம் எவ்வளவு கேடுகெட்டதா யிருக்கிறதோ அவ்
வளவு உலகத்தில் மிகச் சிறந்த ஏற்பாடான அடிமை வியாபாரத்தை
நிறுத்தத் தொடங்கிய முயற்சியும் கேடுகெட்டதாயிருக்கிறது. மெத்
தப்படித்து அவர் எழுதியதைப் பார்த்தால், கேவலம் ஒரு மூர்க்கத்
தனத்தால் எழுதியதென்றே தோன்றுகிறது'' என்று நிந்தித்தான்.

"மெய்யது என்றியிடும்'' என்று தெரிந்த ஸ்டீ்டோ துரைசானியும்
அதற்கு ஏற்ற சமாதானங்களுடனே தாமெழுதிய நூலுக்கு விளக்க
மாக உரையொன்று எழுதினார்; எல்லாம் செய்து முடிக்க 1853-ம் வரு
எப்பிரல்மீ வரையில் சென்றது. இந்த வேலை முடிந்தவுடனே,
ஸ்காத்லாந்து தேசத்தில் கிளாஸ்கோ நகரத்தில் இந்த அடிமை
வியாபார சம்பந்தமாக ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அதற்
காக இவரை வரும்படி வேண்டியழைக்கவே, இவர் தம் கணவருட
னேயும், சகோதரனான சார்லேஸ் பீச்சருடனேயும் அவ்விடம் போ
கப் புறப்பட்டார்.

இப்படிப் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாயிருக்கிற தருணத்தில் லண்
டன் நகரத்திலிருந்த இவருடைய சுட்பினனான பாலன் துரைசானி
இவருடைய குடும்பத்து யோகக்ஷேமங்களையும், இவரெழுதிய நீக்ரோ
வர் சரித்திரத்தின் வரலாற்றையும் விவரமாகத் தெரிவிக்கும்படி எழு
திய கடிதமொன்று வந்து சேர்ந்தது. அதற்கு இந்த ஸ்ட்டோ துரை
சானி ஆதிமுதல் அதுவரையுள்ள தம் குடும்பத்து வரலாறுகளையும்,
தாம் நீக்ரோவர் சரித்திரம் எழுதும்படியான முயற்சி தமக்கு உண்
டானதற்குக் காரண முதலிய எல்லாச் செய்திகளையும் வெகு அழகாக
எழுதியனுப்பினார். அதை விவரமாயெழுத இங்கிடமில்லை யென்று
விட்டுவிட்டோம்.

பிறகு அவர்கள் இங்கிலாந்து போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே
ஸ்ட்டோ துரைசானிக்கு நடந்த மரியாதைகள் இவ்வளவு அவ்வள
வென்று சொல்லி முடியா. அங்கே நடந்த மரியாதைகளைக் கண்டு
அவரே மிக்க வியப்படைந்தாரென்றால் அதன் பெருமையை நாமென்
னென்று எடுத்துரைக்கக் கூடும். "மெய்ம்மை சாற்ற வையம் ஏத்தும்''
என்றபடி அங்கங்கே பெரிய சபைகள் கூடி அடிமைகளின் சங்கதி

யைப்பற்றி விசேஷமாகப் பேசப்போகிறார்களென்று எங்கே பார்த்
தாலும் இந்தப் பேச்சுத் தவிர வேறு பேச்சுக் கிடையாது. அடிமை
களுக்குச் சுதந்தர முண்டாக்குகிற மகோபகாரத்திற்காகக் கையொப்
பம் விதிக்கப்பட்டு ஆயிரம் ரூபாய் சேர்த்து, ஸ்காத்லாந்தில் ஒரு
பெரிய சங்கம் சேர்ந்தபோது, அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது.

இப்படிப் பணம் சேர்ப்பதாக ஒரு வித்தியாசாலையில் கூட்டம்
கூடினபோது, அங்கே வந்திருந்த ஒரு குருட்டுக் கிழவியைப் பார்த்து,
"இந்த உபகாரத்திற்கு இக்கிழவி ஒருத்திதான் சந்தா கொடுக்கமாட்
டாள் போலும்; ஏனெனில் இப்புத்தகத்தைப் படித்து இதிலுள்ள
ஸாரத்தை அறிந்துகொள்ள இவளுக்குக் கண்ணில்லையே'' என்று
அங்கிருந்தவர்கள் சொன்னார்கள், அது கேட்டு அந்தக் கிழவி, "ஆம்,
எனக்குப் படிக்கக் கண் இல்லைதான்; ஆனாலும் என் மகன் படிக்கக்
கேட்டு நான மிக்க மனங்களித்தேன; இதோ என் கையொப்பத்
தொகை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்'' என்றாள்.

இவ்விதமாக அத்தேசத்திலுள்ளா ரனைவரும் அவரை மேலாகக்
கொண்டாடினார்கள். நமது சக்கரவர்த்தினியாரும் இவரிடம் நேராக
வந்து பேசிப் பெருமைப் படுத்தினார். ஆயினும் இவற்றினால் சிறி
தும் செருக்கடையாமல் எப்பொழுது மிருப்பதுபோலவே அவர் மிக்க
அடக்கமும் வணக்கமு முடையவராகவே யிருந்தார்.

பிறகு அவர் இங்கிலாந்து தீவுகளை விட்டு ஐரோப்பாக் கண்டத்
திற்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் பல தேசங்களிலும் சென்று யாவ
ரும் மகிழும்படி செய்து வேண்டிய பொருள் சேர்த்துக் கொண்டு வந்
தார். இப்படி அவர் ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றது 1853-ல். பிறகு
அவர் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிச் சென்று 1857 வரையில் அடிமை
களுக்காகப் பின்னும் அதிகமாகப் பாடுபட்டு அவர்களுக்கு நேர்ந்த
இடுக்கண்களையும் அநியாய நிர்ப்பந்தங்களையும் பற்றி மற்றொரு புத்தக
மெழுதினார். மறுபடியும் ஐரோப்பாக் கண்டத்துக்குச் சென்று
அதற்குமுன தாம் புத்தகத்திலே மாத்திரம் படித்திருந்த பல தேசங்
களையும் நேராகப் போய்ப் பார்த்து அங்கங்குள்ள அருமை பெருமை
களை யெல்லாம் கண்டறிந்தார.

அப்பால் 1857-ம் வருஷம் அவர் மறுபடி அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பி
னார். அப்பொழுது உலகமெங்கும் ஒளிபெற்று விளங்குவதாகவே
அவர் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. இப்படி அவர் பேரானந்தமா
யிருக்கிற தருணத்தில் மிகுந்த விசனமொன்று உண்டாயிற்று. அவ
ருக்கு ஹென்றி என்ற குமாரனொருவன் பிறந்ததாகச் சொன்னோமே,
அவர் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிவந்தவுடனே அந்தப் பிள்ளை, படிக்
கும் வித்தியாசாலைக்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஆற்றில் ஸ்நானம் செய்யப்

போய் அப்படியே மறுபடி எழுந்திராமல் முழுகிப்போயினனென்ற துக்கச் செய்தியைக் கேட்கும்படியாயிற்று. இப்படி நேரிட்ட புத்திர சோகத்தை விடப் பெருந்துயரம் வேறில்லை. ஆயினும், எல்லாம் கடவுள் செயலென்றெண்ணித் தாம் கொண்ட ஊக்கத்தைக் கைவிடா தவராகவே யிருந்தாரென்று, அவர் அப்பொழுது தம் நட்பினரான ஒரு பெருமாட்டிக்கு எழுதிய பெரிய கடிதத்தால் மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. அக்கடிதத்தில் அச்சிறுவனுடைய திறமை பெருமை முதலியவை தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதை யிங்கெழு தவெதென்றால் இடங்கொள்ளாது.

அப்பால் நடந்த கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்வோம். அமெரிக்காவில் 1860-ம் ஞு வட தேசத்தாருக்கும் தென் தேசத்தாருக்கும் உள்நாட்டுக் கலகம் உண்டாயிற்று. இதைப் பற்றி ஸ்டோ துரைசானி சொல்வதாவது, "அத்தேசத்தார் செய்த கொடுமைகளுக் குத் தக்க தண்டனையாக இந்தப் போர் தெய்வசங்கற்பத்தால் உண் டானதேயொழிய வேறன்று; தென் தேசத்தார் அடிமைகளை வருந்தி நிர்ப்பந்தித்து வதைத்துப் பொருள்தேடுகிற விஷயத்தில் வடதேசத் தாரும் சம்மதித் திருந்ததற்காக அவர்கள் அப்படித் தீயவழியில் தேடிய பொருள்களையெல்லாம் போருக்கு வரியாகக் கொடுக்கும்படி யாயிற்று; பல வருஷங்களாய் ஏழைகளை வருத்தித் துன்புறுத்தியதற் காக அத்தேசத்தார் அனைவரும் போரில் உயிரிழக்கும்படியாயிற்று; அந்த அடிமைப் பிள்ளைகளின் தாய்மார் கண்ணீர் விட்டுக் கதறியதற் குக் கேள்வியில்லாமற் போனதற்காக அவர்களைப் போலவே அத் தேசத்துப் பெண்டிரனைவரும் கூட்டங் கூட்டமாகக் கண்ணீர் விட் டழும்படியாயிற்று; அடிமை யென்பது இல்லாத சுதந்தரமான நாடு களிலிருந்தவர்களும் அடிமைகள் பரிதாக முதலியவற்றால் வருந்திப் புலம்பியதைக் கேளாமலிருந்ததற்காக அந்நாட்டாரும் பல துன்பங் களை அநுபவிக்கலாயிற்று" என்று சொல்லுகிறார்.

இந்த யுத்தத்திலுண்டான கொடுமையை ஸ்டோ துரை சானி தாம் நேராகவே அநுபவித்து இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார். ப்ரெடேரிக் என்ற அவருடைய சொந்த மகனே இந்தப் போரில் வேண்டுமென்று சேர்ந்து கொண்டான். அந்தப் போரில் அவனுக் குத் தலையில் கொடிய காயமொன்று பட்டது. அந்தக் காயம் ஒரு வாறு ஆறியது; ஆயினும் பின்பு அச்சிறுவனுக்கு உடம்பு முன்போல ஒருபோதும் அநுகூலப்படவே யில்லை.

இந்தப் போர் முடிவானவுடனே, நல்ல காற்றுள்ள இடத்தில் போயிருந்தால் தம் மகனுக்கு உடம்பு குணமாகுமென்று எண்ணி பிளோரிடாவில் ஒரு பெரிய தோட்டத்தை வாங்கினார்.

172856
600 008

அவன் அவ்விடத்திலேயே பல வருஷங்க... பிறகு அங்கிருப்பதை விடக் கடல்யாத்திரை செய்தால் அதிகமான சௌக் கிய முண்டாகுமென்று யோசித்து நியூயார்க் முதலான பல விடங் களைப்போய்ச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கடைசியில் அவன் கேப்ஹாரன் போய்ச் சேர்ந்தானென்ற சங்கதி மாத்திரம் தெரியவந்தது. பிறகு அவனைப்பற்றி ஒரு சங்கதியும் தெரியவில்லை; அவன் என்னகதி யானானோ வென்று எல்லோருக்கும் பெருந்துயர முண்டாகிவிட்டது.

நாம் எதிர்பார்த்திருந்தபடியே இந்தப் போரால் வடதேசத்தா ருக்குக் கடவுளருளால் வெற்றியுண்டாகி அடிமைகளை யெல்லாம் சுதந் தரராக விட்டுவிடும்படி ஏற்பாடாயிற்று.

இந்தப் போர் முடிந்த சில நாளைக்கெல்லாம், மாரிகாலத்தில் வட நாட்டிலே வாடைக்காற்றினால் வருந்தாதிருக்கும்படி, தெற்கே மாரிகாலத்து மாளிகை யொன்று கட்டிக்கொள்ளும்படி ஸ்டோ துரைசானி ஆலோசித்தார். அவ்விடத்தில் வசிப்பது ப்ரெடேரிக் என் னும் துன்புற்ற தம் மகனுக்கு மிகவும் ஆரோக்கியமா யிருக்குமென்று எண்ணினார்.

அன்றியும், அத்தேசத்திலே மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டுப் பிறகு தாம் உதவிபுரிந்து விடுதலைசெய்த சிறிதும் விவேகமற்றிருந்த அத் தேசத்துப் பிரஜைகளுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்விக்கவேண்டுமென்று விசேஷமாக விருப்பங்கொண்டார்.

அப்படியே அவர் தம் குடும்பத்தோடு ப்ளாரிடா போய்ச் சேர்ந் தார். அது கடல் நீரும் ஆற்றுநீரும் பாய்கிற செழிப்பான தேசம்; அங்கே கிச்சிலித் தோப்புகள் விசேஷம்; அது உஷ்ணதேசமானாலும் குளிர்ந்த கடற்காற்று வீசுவதனால் சுகமாயிருக்கும்.

இவ்விடம் விட்டு அவ்விடம்போய்ச் சேர்ந்தவுடனே அடிமைகள் கூட்டங் கூட்டமாய் அவ்விடத்தில்போய்க் குடியேறலானார்கள்.

1867-ம் ஞு ஸ்டோ துரைசானி மாண்டரினுக்கு அருகில் அவருக்கு மாரிகாலத்துக்கு, சந்தடி இல்லாத, குளிருக்கு அடக்க வாசயோக்கியமான ஒரு வீடு வாங்கினார். அது அக்காலம்தொடங்கி மான வீடாயிற்று. அதை எவனாயினும் எப்பொழுதவாது ஒரு காலத்தில் பார்த்திருந்தால் அதன் அழகை ஒருபோதும் மறக்கமாட் டான்.

ஏகாந்தமான அந்த இடத்தில் அவ்வீடு அங்கே ஐந்துமைல் அகலமுள்ளதாய்ப் பாய்கின்ற ஸெண்ட் ஜான்ஸ் என்னும் ஆற்றோரத் தில் மதுரமான பழங்கள் நிறைந்த தோட்டங்களின் நடுவே வெகு

சுகமாயிருந்தது. "பாடகக்காலி வாழ்ந்தால் பத்து எட்டுச் சனம்
பிழைக்கும்" என்பதுபோல் அங்கே குடிவளம் ஓங்கிச் சீர்பெற்றது.
அவர் தாம் கோரினபடியே ஒரு பாடசாலை யேற்படுத்தி அவ்விடத்
துப் பிரஜைகளுக்கு அறிவும் விவேகமும் விருத்தி செய்துவந்தார்.
அன்றியும் அங்கே ஒரு தேவாலயமும் கட்டுவித்தார். சீக்கிரமே பல
பெரிய மாளிகைகள் ஏற்பட்டுச் சிறிய ஊராயிருந்த அவ்விடம் ஒரு
பெரிய நகரமாகிவிட்டது.

ஸ்ட்டோ துரைசானிக்கு விசேஷமான பிரசித்தியுண்டானது
அவர் எழுதிய நீக்ரோசரித்திர மொன்றினால் மாத்திரமல்ல; அப்
படியே இன்னும் இரண்டு மூன்று புத்தகங்கள் எழுதினார். உலகத்தில்
கஷ்டம் நேர்ந்தால் அதைக் கண்டு ஒடுங்கிப்போகின்றவர் பலர்; சிலர்
அவற்றால் மனந்தளராமல் அதையே ஆதாரவாகக்கொண்டு தமக்கும்
பிறர்க்கும் பல நன்மை தேடிக்கொள்வார்கள். நம்முடைய துரை
சானி இப்படிப்பட்டவரே. இவர் தம் அருமைக்குமாரன் இறந்த
தனாலுண்டான புத்திரசோகத்தினால் சிறிதும் தளராமல், அடிமை
யாய்ப்போன சிறுவர்களின் தாய்மார்களுடைய துயரமு மிப்படிப்பட்
டதுதானேயென்று உணர்ந்து அவர்களுடைய துயரம் தீரும்படி இந்
தப் பெரிய புத்தகம் எழுதித் தமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய
நன்மை தேடிக்கொண்டார்.

அவர் கடைசியாகத் தமது 70-ஆவது பிறந்தநாளில் அவ்விடம்
விட்டுப் போயினார். அவர் புறப்படும்போது அவருக்கு விடை கொடுப்
பதற்காக அந்நகரத்திலும் அண்டையயல்களிலுமுள்ளவர்க ளனை
வரும் வந்துகூடி அவருக்குச் சுபவசனம் சொல்லி வாழ்த்தி வழிவிட்
டார்கள். இருப்புப்பாதைவண்டி யேறும்போது அவ்விடத்தில் அனை
வரும் வந்து கூடினார்கள். வரக்கூடாதவர்களெல்லாம் சுபவசனம்
சொல்லிப் பத்திரிகை யெழுதி யனுப்பினார்கள். அப்பொழுது அவர்
அங்குவந்து கூடியவர்களை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:—"நண்பர்
களே, உங்கள் அனைவருக்கும் நான் வந்தனம் செலுத்துகிறேன்;
இதைத்தவிர வேறென்ன சொல்லப்போகிறேன்; ஆனாலும் ஒன்று:
அதென்னவெனில், உங்களுக்கு ஏதேனும் சந்தேகமுண்டானாலும்,
கஷ்டங்களாயினும் துக்கங்களாயினு முண்டானாலும் அப்படிப்பட்ட
காலங்களில் கடவுளுடைய செய்கைகளை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.
அடிமைகள் பட்ட கஷ்டங்களைக் கடவுள் எவ்விதமாக விலக்கினார்?
யோசித்துப் பாருங்கள். முன் அடிமைகளாயிருந்தவர்களெல்லா
ரும் இப்பொழுது சுதந்தரர்களாகி யிருந்த தனிகர்களாய்ச் சுகமனுப
வித்து வருகின்றனர்; இது நேரில் கண்ணாரக் கண்ட விஷயம். ஆத
லால் நமக்கு நேரிடுகிற கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பார்த்துப் பயந்து மனஞ்

சோரலாகாது; 'அவன் அருள் உற்றால் அனைவரும் உற்றார்' என்று
முதுமொழியுண்டு. தெய்வச்செயலால் எது நடக்கவேண்டுமோ அது
நடந்துதான் தீரும்; ஆயின் கடவுள் நம்மை ஒருபோதும் கைவிடார்"
என்று சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ட்டோ துரைசானி இவ்வுலகத்து வியாபாரங்களில் பிரவேசிப்
பது இவ்வளவோடு நின்றுபோயிற்று. ஆயினும் அவர் இன்னும்
இவ்வுலகில் புகழுடம்புபெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.
1886-ல் அவருடைய கணவரான ஸ்ட்டோபண்டிதர் இறந்து
போனார். 1887-ம் வருஷ அக்டோபர்மீ 1௨ அவர் தம்முடைய சகோ
தரனை பீச்சருக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அதில் முக்கியமான
விஷயமாவது:

"அண்ணா! உமது கடிதம் சேர்ந்து சந்தோஷமாயிற்று. ஆதி
யில் நாங்கள் நீர் எழுதிய கடிதங்களால் நல்ல விவேகம் பெற்று முன்
னுக்கு வரலானோம். அப்பொழுது என்னுடனிருந்தவர்களெல்லாரும்
கடவுளிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் இப்பொழுது
நானொருத்தியே ஜீவித்திருக்கிறேன். எனக்கு இரண்டுபிராயம் இளைய
வனான ஹென்றியும் போய்விட்டான்; என் கணவரும் கடவுளடி
சேர்ந்தார். அப்படியிருக்க என்னைமாத்திரம் ஏன் இன்னும் உயிரோடு
வைத்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை; இன்னும் ஏதாவது செய்யவேண்
டிய காரியம் மிகுதியாயிருந்ததோ என்னவோ? என் வாழ்நாளின்
சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாயெழுதி வைக்கும்படி என் மகனைக் கேட்
டுக்கொண்டேன்; அதற்கு அவன், முன்னமே எனது பதின்மூன்று
வது வயதுவரையில் எழுதிவைத்திருப்பதாகச் சொன்னான். இனி
நாம் எப்பொழுதும் மனத்தில் மாசில்லாதவர்களா யிருக்கக்கடவோம்.
நமக்கு ஒருகாலும் துன்பம் நேரிடாது. நாம் ஏதேனும் பாவம் செய்
திருந்தால் கடவுள் அதை மன்னித்து நம்மைக் காப்பாற்றக் காத்திருக்
கிறார்" என்பதே.

கடைசியாக அடிமைகளைப்பற்றி இரண்டொரு மொழிசொல்லி
இதை முடிப்போம். அடிமை வியாபாரமென்பது அப்பொழுது ஆப்
பிரிக்கா தேசத்தில் நன்றாக அடியூன்றியிருந்தது. அங்கே பேதை
ஜனங்கள் வசிக்குமிடங்களில் அரேபியர்கள் போய் அவர்களை அடி
மைகளாகப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிலரை அங்கேயே விற்றுப்
போடுவார்கள்; பலரைக் கப்பலேற்றித் தூரதேசங்களுக்கு வர்த்தகச்
சரக்குப்போல் அனுப்பிவிடுவார்கள். அவர்கள் இப்படிச் செய்வது
கேட்டு இக்கொடுஞ் செய்கையைத் தடுக்க ஐரோப்பியர் தலைப்பட்டார்
கள். முக்கியமாக அங்கிலேயர் விசேஷமாகப் பாடுபட்டு வருகிறார்
கள். அடிமைகளை ஏற்றிச்செல்லும் கப்பல் ஏதாவது கண்ணில் பட்

டால் அதை அப்படியே எதிர்க்கச் சித்தமாயிருக்கின்றனர். இவ்வித மான அடிமை வியாபாரத்தை அவர்கள் அநேகமாக அடக்கி மனிதர் களுக்குச் சுவாதீனமுண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். அடுத்து அடுத்து சொன்னால் எடுத்த காரியம் முடியுமல்லவா?

முற்காலத்தில் ஜான்ஜிபாரில் அடிமைகளை விற்கும் கடையொன் றிருந்தது. அவ்விடத்தில் ஆணும் பெண்ணும் குழந்தைகளுமாய் அநேகம் அடிமைகள் விற்பனைக்கு வந்திருந்ததையும், அவர்களை வாங்க வருபவர்கள் ஆடுமாடுகளைப் பிடித்துப்பார்ப்பதுபோலப் பிடித் துப் பரீக்ஷைபார்த்து விலைக்குக்கொண்டதையும் அவ்விடம்சென்ற பலர் நேரில் கண்டிருக்கிறார்கள். 35 வருஷங்களுக்குமுன் அப்படிக் கோரவியாபாரம் நடந்த கடை இப்பொழுது யாவரும் கடவுளைத் துதித்து வந்தனம்செய்கிற ஒரு தேவாலயமாயிருக்கிறது.

CHARLOTTE BRONTE

ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார்

1816-1855

“ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் என்பவர் யார்?” என்று இதை வாசிப்ப வர்கள் கேட்பதுபோல் நமது காதில் படுகின்றது. ‘அவர் இங்கி லாந்து தேசத்து வடபாகத்தில் பனியும் குளிரும் மிகுந்த நாட்டில் தம் தகப்பனோடும் ஸகோதரிகளோடும் ஏகாந்தமாக வாசம்பண் ணிக்கொண்டிருந்து, சிற்சில கதைகள் பல எழுதிய ஒரு பெண்மணி’ என்று சொன்னால் அவ்வளவோடு அவர்களுடைய கேள்வி அடங்கி விடுமென்றால், இல்லை. அதற்கு மேலும் அவர்கள்—“யாரோ ஒரு மேனாட்டுப் பெண்ணினது கதையை இந்துதேசத்தில் எங்களுக்குச் சொல்வதனால் என்ன பிரயோஜனம்? அவருடைய வாழ்க்கையும் வழக்கமும், எங்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் வழக்கத்திற்கும் எப்படி ஒத்திருக்கும்?” என்று மறுபடி கேட்பதுபோல் தோற்றுகிறதனால் அதற்கும் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். அவருடைய சரித்திரத்தைப் படிப்பதனால் சில உண்மைகள் விளங்கும். அவையாவன:—குளிர் மிகுந்த மேல்திசை நாடானாலும், உஷ்ணம் மிகுந்த இந்துதேசத் தின் தென்திசை நாடானாலும் ஒரேவிதமான வருத்தங்களும், விச னங்களும் சோதனைத் தோற்றங்களும் அங்கே எப்படியோ அப் படியே இங்கும் நமக்கு நேருமென்பது ஒன்று. ஷார்லெட் ப்ரோந் தியாருடைய மாசற்ற பாதிவ்ரத்தியம், பொறுமையும், தீரமும், உழைப் பும் ஆகிய குணசம்பத்தானது, உடன்பிறந்தவர்களையும் மித்திரர்களை

யும் இழந்து ஏனென்பார் இல்லாதவர்களாய்த் தனிமரம்போல் நிற் கும் இந்துதேசத்துப் பெண்கள் பலருக்கு நல்லொழுக்கத்தைப் புகட் டும் சஞ்சீவிபோலாகும் என்பது மற்றொன்று. தீயவழிகளில் செல்ப வர்களுடைய வாழ்க்கை இத்தன்மையதாகுமென்று அறிய இது துணைக்காரணமுமாகலாம்.

CHARLOTTE BRONTE

இந்தக் கதையால் மற்றொரு பயனும் விளையும். கடவுள் கடா க்ஷத்தால் கல்வி கேள்விகளாகிய அருந்தனம் கிடைத்த நூல் இயற் றும் திறமையடைந்த குலப்பெண்கள் தமக்கும் தமது குடும்பத்தாருக் கும் உதவியாகும்படி புத்தகம் எழுதிப் பிரசுரப்படுத்துவது ஸ்திரீ ஜாதி க்குத் தகாத காரியம் என்று இந்தத் தேசத்தில் நினைப்பவருடைய மூடத்தன்மையும் மதி மோசமும் அநேகமாக நீங்கும். ஷார்லெட் ப்ரோந்தியாருக்கு அமைந்திருந்த சாமர்த்தியம், யாவரும் மகிழ்ந்து விரும்பத்தக்க புதுமையான கதைகளைக் கற்பிக்கும் சக்தி ஒன்று மாத் திரமல்ல; அந்தப் பெண்மணிக்கு நன்றாய்ச் சமையல் செய்யும் திற மையும், அழகான சித்திரப் பூத்தையல்வேலை செய்யும் கைப்பழக்கமு முண்டு. இவர் தேகசுத்தியும் வஸ்திரசுத்தியும் திட்டமான நடை

யுடை பாவனையும் உடையவராகி, ஸ்திரீகளுக்கு அவசியமான நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்குகுணங்களும் நிறைந்து, பிறர் கண்ணில் படாமல் வீட்டிலேயே தாமும் தம் பாடுமாயிருந்த பெண் சிரோமணியென்று அறிக. இவர் வாழ்நாட்களை யெல்லாம் விசனத் துடனே கழித்தவர். ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவரும் இவர் சகோதரிகளும் திடகாத்திர முள்ளவர்களல்லர்; சிறு பிராயத்தி லேயே தாயை இழந்தவர்கள். குடியிருந்த நாட்டுப்புறமோ அல லக்ஷணமானது; கடுங்காற்றும் குளிரும் மிகுந்த, வெட்டவெளியான, குடிவளம் குன்றிய பாழூர் என்று சொல்லலாம். இவருக்குச் சகோ தரிகள் உண்டென்பது மெய்தான். ஆனாலும் அவர்களது இளம்பரு வம் நகைமுகத்தோடும் மனக்களிப்போடும் கழிந்த ஆனந்தமான கால மல்ல; வேடிக்கையாக விளையாடும் விடுமுறை நாட்களை அவர்கள் கண்டவரல்லர்; கடலோரங்களுக்குச் சென்று தனிகர்கள் அடையும் ஆனந்தத்தையும் பெற்றவரல்லர்; கனவான்கள் குடும்பங்களில் பந்து மித்திரர்கள் அடிக்கடி விருந்து செய்து கூடிக்குலாவிச் சந்தோஷிக் கும் ஆயிரக்கணக்கான பிள்ளைகளைப்போலக் களிக்கும் தருணங்களும் இவர்களுக்கு நேர்ந்ததில்லை. நாட்கள் செல்லச் செல்லத் துன்பமே மிகுந்து அதிர்ஷ்டமில்லாத ஜீவகாலமாகவே இருண்டிருந்தது. அந்த இருள் நீங்கி வெளிப்பட்டதில்லையோ வென்றால், சென்ற காலத்தைவிட நிகழுங்காலத்தில் அவ்விருள் கனத்துக்கொண்டே அன்னிருளாகப் பொலிந்தது. அந்த ஏழைப்பெண்மகளார் இவற்றை யெல்லாம் எப்படிச் சகித்தார்? என்ன செய்தார்? என்று கேட் பீரோ? அடுத்துவரும் சரித்திரத்தைப் படித்தால் அவர் செய்ததை விளங்கும். அவர் மனோதிடமற்று நிராசையாக ஒருபோதும் ஏக்க முற்றிருக்கவில்லை. 'நான்' என்று தம்முடலில் அபிமானம் கொள்ளா மலும், தம்முடைய இன்பதுன்பங்களைப் பாராட்டாமலும், தாம் பிறந்த குடும்பத்திற்கும், உடன் பிறந்த சிறுவர் சிறுமிகளுக்கும், வறுமையா லும் நோயாலும் வருந்துகிற அண்டை அயலாருக்கும் உதவியாகப் பிறர்களுக்குத்தக்கு உடம்படும் புண்ணிய பலத்தை நாடினார். அதிர்ஷ்ட மென்பது தம் பங்குக்குக் காணாப் பொருளாயிற்றே யென்று தக்கப் பட்டுக்கொண்டு அவர் ஒருபொழுதும் பெருமூச்செறிந்து மனஞ் சோர்ந்து சோம்பினவரல்லர். நாடோறும் தப்பாமல் தம் மனோ விருத்தியை நாடிக் கடவுள் கொடுத்த புத்திவைபவத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே வாழ்நாள் வீணாள் ஆகாமல் உழைத்துவந்தார். தினந் தோறும் சமையல் செய்வதும், வீட்டுக்கடுத்த அவசியமான தையல் வேலை முதலான தொழில்களை நடத்துவதுமன்றி, கல்விப்பயிற்சி எழுதும் பயிற்சிகளையும் விடாமல் செய்து வந்தார். கேளுங்கள்! தகப்பன் சகோதரன் முதலானவர்களுடைய சகாயமும் தூண்டுதலும்

சிறிதும் இல்லாமலே இவர் இவ்வளவு காரியமும் நிறைவேற்றினவர். ஒருவர் கையுதவியைத் தேடாமலும் பிறரைப் பிடிக்காமலும் தம் முயற்சியாலேயே காரியசித்தி பெற்றவர். இப்பொழுது இவருடைய ஜீவகாலம் முடிந்துபோய் விட்டபோதிலும், இருளடைந்த எத்தனை யோ வீடுகளில் இவருடைய ஜீவகால சரித்திரம் நிலா வெளிச்சம் போல் பிரகாசித்துத் தேறுதல் உண்டாக்குகின்றது. அது இந்த தேசத்திலும் பரவி ஒளிவீசத் தலைப்பட்டிருக்கின்றது. துயரமடை ந்து உதவியில்லாமல் தனிமையாக நிற்கும் தருணங்களில் இந்த ஜாதிப் பெண்களும் ஸ்திரீகளும் தமக்குத் தாமே மனோதைரியமும் மலர்ந்தமுகமுங் கொண்டு, ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் சரித்திரத்தில் விளங்குவதுபோல், தத்தம் நித்தியமான கடமைகளைக் குறைவின்றிச் செய்து வரக் கற்கலாமே. "நூறாண்டு ஆகிலும் கல்வியை நோக்கு" என்றபடி அவரையே மேல்வரிச சட்டமாகக் கொண்டு அமரிக்கை யான பாடசாலைகளிலும் வீடுகளிலும், அவரவருக்குக் கடவுள் கருணை யோடு அளித்த புத்தி சக்திகளையும் சாமர்த்தியங்களையும் பண்படுத் திக் கல்வி விருத்திசெய்து தமக்கும் அன்னியருக்கும் பயன்தரும்படி செய்துகொள்ள வழிதேடக் கூடாதா? அவரைப்போல் தமது வீட் டுக்கு அடுத்த விடங்களில் நோய்கொண்டு வருந்தும் ஏழைகளுக்குப் பக்ஷத்தோடு இயன்றவரையில் உதவிசெய்து தருமசீலராய் இருக்க லாகாதா? ஒரு வேளை தமது குடும்பத்திலேயே நல்வழி தவறிக் கோரமான செய்கைகளை யாராவது செய்யப்பார்த்தால், கடிந்துபேசித் திட்டாமல் நன்மொழி பகர்ந்தே சாந்த குணத்துடன், குற்றமற்ற தாகிய தம் வழிக்கே அவர்களைத் திரும்பச்செய்து, கண்ணை இமை காப்பதுபோல் காப்பாற்றலாகாதா?

ஷார்லெட் ப்ரோந்தி என்பவர் ஆங்கிலேய பாஷையில் விசித் திரமான பல கற்பனை கதைகளெழுதிய சிறந்த கவி சிரோமணியாம். அவர் வெகுகாலந் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் இங்கிலாந்து தேசத் தின் வடமேற்குக் கோடியில மனிதசஞ்சார மற்ற காடு அடர்ந்த குளிர்த்தேசமாகிய யார்க்ஷயர் என்னும் மாகாணத்தின் ஓரத்திலிருக் கும் ஹாவர்ட் என்ற சிறு கிராமத்தில் வசித்திருந்தவர். யார்க்ஷயர் மாகாணத்தில் மேலண்டைப் புறத்திலுடைய சீதோஷ்ண ஸ்திதி அத்தன்மையதென்று மனத்தினால் பாவித் தறிந்துகொள்ளக் கூட இதைப் படிப்பவர்களுக்குச் சாத்தியமானதன்று. இங்கிலாந்தின் தென் கோடியில், காண்போர் களிக்கத்தக்க இனிய காட்சியுள்ள டெவன்ஷயர் முதலான விடங்களில் வசிப்பவர்களுக்குக்கூட, வட கோடி நாடுகளிலுள்ள குளிர்ச்சி இத்தன்மையதென்று சொன்னால், உடல் நடுங்கி மயிர் சிலிர்க்கும். ஆயினும், ஒருவனுடைய நடையுடை

பாவனை முதலிய குணநிசயங்கள் இத்தன்மையனவென்று நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அவன் வளர்ந்த விடம் இத்தன்மையதென்பதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம். இங்கே நாம் சொல்லப்போகிற பெருமாட்டியின் தந்தையான பாட்ரிக் ப்ரோந்தி என்னும் மதபோதகர், மிகவும் நுட்பமான சரீரமுள்ள தமது பாரியாளுடன், ஐந்து பெண்குழந்தைகளையும் ஓர் ஆண் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு யார்க்ஷயரின் மற்றொரு புறத்தினின்றும் 1820-ம் ௵ பெப்ருவரி ௴ இந்த ஹாவர்ட் என்னும் கிராமத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார். அவருடைய பாரியாள் இங்கிலாந்தின் தென் பாகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள். குன்றுமேலிட்ட விளக்கைப் போலிருந்த இந்த ஷார்லேட் ப்ரோந்தியின் பெருமையினாலேயே இப்பொழுது ஹாவர்ட் என்னும் சிறிய கிராமத்திற்குப் பிரசித்தியுண்டாயிருக்கிறது.

ஹாவர்ட் கிராமத்தில் இந்த மதபோதகருடைய சிறு குழந்தைகள் வளர்ந்தவிடம் கற்கட்டடமான ஒரு மடம். இக்குழந்தைகளெல்லாரும் மிகுந்த அடக்கமும் பழையமாதிரியான நடையுடைகளும் உள்ளவர்களானாலும், மிகுந்த சாமர்த்திய முடையவர்கள். அந்தக் கிராமம் செங்குத்தான ஒரு குன்றின்மேல் அமைக்கப்பட்டது. அதில் இந்த மதபோதகர் வசிக்கும் மடம் அக்குன்றின் மேற்புறத்தை நோக்கியதாக நிருமிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மடத்தைச் சுற்றிலும் தோட்டமும் ஒன்றுண்டு. இந்த மடம் இரண்டடுக்கு வீடு. ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் நான்கு அறைகளுண்டு. அந்த வீட்டு வாயிலுக்கு இடது புறத்தில் இருந்த அறை அந்தக் குடும்பத்தார் எல்லோரும் கூடி உட்காருமிடம். அதிலேதான் பிற்காலத்தில் ஷார்லேட்டும் அவரது இரண்டு சகோதரிகளும், தீவெளிச்சத்தில் ஒருவரோடொருவர் இனிப்பாகப் பேசிக்கொண்டும், தாங்கள் எழுதிய கற்பனை கதைகளில் ஒரு பாகத்தை யெடுத்துப் படித்துக்கொண்டும் உலாவிச் சஞ்சரித்தார்கள். வலதுபுறத்து அறையே, ப்ரோந்தி யென்பவர் படிக்குமிடம். அந்த அறைக்குப் பின்புறத்தி லிருப்பது சமையலறை. உட்காரும் அறைக்குப் பின்புறத்திலுள்ளது ஒருவகைச் சாமான் வீடு. மேல்மாடியிலும் இதே அளவுள்ளவையான நான்கு அறைகளுண்டு. இவை நான்கும் படுக்கையறைகளாம். வழியின் மேற்பாகத்தில் சிறிய அறை ஒன்று உண்டு. அதற்குக் குழந்தை வளர்க்கும் வீடென்று பேர்வைத்திருந்தார்கள். யோசித்துப் பார்த்தால், அதைக் குழந்தைகள் வீடென்று சொல்லவே கூடாது. அந்தக் குளிர்ச்சீமையில் முக்கியமாகக் குழந்தைகளிருக்கு மறையில் அவர்களுடைய சௌக்கியத்திற்காக, குமிபிடு சட்டியால் ஓயாமல் தீ எரிந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும்;

குழந்தைகள் வைத்து விளையாட விளையாட்டுக் கருவிகளும் பல இருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படிப்பட்டவை யொன்றும் அவ்விடத்திலில்லை; அவ்விடத்து வேலைக்காரர்கள் அதைப் பிள்ளைகளின் படிப்பறை என்றே வழங்கி வந்தார்கள். சிறு குழந்தைகள் வளரும் அறையைப் படிப்பறையென்றால், அது எத்தன்மையதா யிருக்குமோ யோசித்துப் பாருங்கள்! அவர்களில் மூத்தபிள்ளையின் வயது ஏழே ஏழுதானும்.

ப்ரோந்தியின் குடும்பத்துச் சிறுவர்களுக்குக் குழந்தைப் பருவம் கழிந்தவிதம் இத்தன்மையதென்று இதனாலேயே நன்றாக விளங்குகிறதன்றோ? மற்றக் குழந்தைகளின் சிறுபிராயம் போலன்றி இக்குழந்தைகளின் சிறுபிராயம் முற்றும் வேறுவிதமா யிருந்தது. இவர்கள் இந்தக் கிராமம் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே, மிகவும் நுட்பதேகமுடையவளாகிய தாய்க்கு வரவரத் தேகசௌக்கியம் குறைவுபட்டுக் கொண்டு வந்தது. கடைசியில் ஏதோ ஒரு பொறுக்கக்கூடாத வியாதி கண்டு அவள் தன் அறையைவிட்டு வெளிப்படாமல் அதிலேயே யிருந்தாள். அவள் ஒருபொழுதும் தன் குழந்தைகளை அண்டையில் அழைத்து ஆனந்தமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை; ஏனெனில், குழந்தைகளை அதிகமாய்த் தன்னண்டை யழைத்துச் சீராட்டத் தலைப்பட்டால், பிறகு அவர்களை விட்டுப் பிரியும்போது மனதுக்கு அதிகமான கிலேச முண்டாகுமே யென்று பயந்திருந்தாள் போலும். அதற்கேற்றபடி அக்குழந்தைகளும் தாய்க்கு உடம்பு சொஸ்தமில்லையே யென்று வீட்டில் சிறிதும் சந்தடி செய்யாமல், ஒன்றோடொன்று சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் அடக்கமாயிருக்கும். அத்தருணத்தில் அச்சிறுவர்களுக்கு முகத்துக்கு முகம் கண்ணாடியாயிருந்தது. அவர்களுடைய தந்தைக்கும் அக்குழந்தைகளைப் பார்க்க ஒழிவில்லை; அவருக்கு மதபோதனை செய்யும் வேலையே விசேஷமாயிருக்கும். ஒழிந்த காலத்தில் நோயாளியான பெண்சாதிக்கு வேண்டிய உபசாரம் செய்கிற வேலையிலிருப்பார். அக்குழந்தைகள் நாள்தோறும் தனியாகவே யிருந்து போஜனம் செய்யும். மற்றக்காலத்தில் படிப்பறையில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டாவது, காதோடு காதுவைத்து மிகவும் மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டாவது இருக்கும். இல்லாவிட்டால் ஒன்றோடொன்று கைகோத்துக்கொண்டு மலையோரத்திலே போய்த் திரிந்து விளையாடும். ஷார்லேட் ப்ரோந்தியின் சரித்திர மெழுதினவருக்குச் சங்கதிகள் தெரிவித்த ஒருவர் இதைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பதாவது, "அப்பொழுது அந்த வீட்டில் குழந்தைகளிருந்ததாகவே தெரியவில்லை; அப்பிள்ளைகள் அப்படிச் சிறிதும் சந்தடிசெய்யாத அடக்கமுள்ள நல்ல குழந்தைகளாயிருந்தனர்.

அவர்களில் மூத்தபெண்ணான மேரியா என்பவள், கையில் சமாசார பத்திரிகையை வைத்துக்கொண்டு படிப்பறைக் குள்ளேயே உட்கார்ந்திருப்பாள். பத்திரிகை முழுமையும் படித்துவிட்டு வெளியே வந்து பார்லிமென்டு சபையில் நடக்கும் பலவகை விவகாரங்களையும் இன்னும் பலசங்கதிகளையும் மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுவாள். மற்றப்பிள்ளைகளிடத்தில் அந்த மூத்தமகள் தாயைப்போல அத்தனை பிரீதியாக நடந்துவந்தாள். தேனும் பாலும்போல் இணங்கியிருந்த அவ்வளவு நல்ல குழந்தைகளை நான் ஒருபோதும் கண்டதேயில்லை; அவர்கள் சிறிதும் சுறுசுறுப்பில்லாதவர்களென்றே நினைக்கத் தக்கவராயிருந்தார்கள். அப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் மிகுந்த நல்ல சுபாவமுடையவர்கள். அவர்களுள் அழகிலே பிறந்த பவளக் கொடிபோல் எமிலி என்பவள் பெண்ணழகியாயிருந்தவளாம்.

அவர்களுடைய தந்தையான ப்ரோந்தியானவர் மிகுந்த வலிமையும் அழகுமுள்ளவரும் கோபக்காரருமான அயர்லாந்து தேசத்தவர். அவர் தம் குழந்தைகள் படும் கஷ்டத்தையும், பெரியோர் துணையில்லாமல் குழந்தைகள் தனிமையாகத் தவிக்கும் தவிப்பையும் சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளாதவராகவேயிருந்தனர். அவர் அதிக வேகமாக நடப்பவர். பிரகிருதியிலுள்ள விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே அங்குள்ள காட்டில் நடந்துபோவார். உள்ளூர் விவகாரங்கள் ஏதேனும் அவரிடத்திற்கு வருமானால், அவர் புத்திக்கு எது நேராகத் தோன்றுகிறதோ, அந்தக் கக்ஷியையே மூர்க்கமாகப் பிடிக்கும் சுபாவமுடையவர். அதனால் அவ்வூராரில் சிலருக்கு அவரிடத்தில் சிலவேளை நல்ல அபிப்பிராயமில்லாமல் வெறுப்புண்டாவதுண்டு. அக்காலத்தில் அங்கிருந்த யந்திரத்தலைவர்களுக்கும் யந்திரவேலைக்காரர்களுக்கும் அதிக மனஸ்தாபமுண்டாயிற்று. பஞ்சும் நெருப்பும்போல் விரோதப்பட்டிருந்தனர். இந்த விஷயம் பிற்காலத்தில் அவர்கள் எழுதிய கதைகளில் விசேஷமாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ப்ரோந்தியானவர் அப்போது யந்திர வேலைக்காரர்களுக்கு விரோதமாயிருந்தார். அந்தவழக்கம் அவர் சாகுமளவும் நீடித்திருந்தது. அதனால் அவர் எங்கேபோனாலும் கையோடு துப்பாக்கியும்கொண்டு போகவேண்டியதாயிருந்தது. எப்பொழுதும் துப்பாக்கி அவருடைய மேஜைமேலேயே சித்தமாகவைக்கப்பட்டிருக்கும்'' என்பதாம்.

அப்படியிருக்க அவர் 1821-ம் ஆண்டு இறந்துபோயினர். வெளிப்படாமல் உள்ளேயே அடைந்துகிடந்த அம்மக்களுடைய வாழ்க்கை, அதன்பிறகு பின்னும் அதிகமான அடக்கமுடையதாகித் துணை யாருமில்லாத தனிவாழ்க்கையாகிவிட்டது. அவர்களுக்கு நாடும் செடியும்

அவராகவேதோன்றி யிருந்தபடியால் அவர் போனபிறகு இனி என்ன செய்வதென்று சோர்ந்திருந்தனர்.

இந்த ப்ரோந்தியார் உணவு விஷயத்தில் எப்பொழுதும் அதிக ஜாக்கிரதையாயிருப்பவர். அவர் ஒருபொழுதும் அவபத்தியஞ்செய்வதில்லை. 'மட்டான போஜனம் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி' என்று நினைத்து அவர் ஒருவருடனும் சேராமல் தனியாகவே உணவு ஏற்றுக்கொண்டு வந்தார். எப்பொழுதும் தனியாயிருப்பதே அவருக்கு அதிகமாகப் பழகிப்போனதினால், அவர் உலாவ வெளியே போகும்பொழுதும், மற்றக் காரியங்கள் செய்கையிலும் தமக்குத் துணை ஒருவரையும் தேடுவதேயில்லை. ஒவ்வொரு சமயங்களில் ஆலய சம்பந்தமான காரியத்தைப்பற்றிச் சிலர் வருவார்கள். அண்டையயல் கிராமங்களிலுள்ள போதகர்களும் சிலசமயம் அவ்விடம் வருவதுண்டு. இவர்கள் தவிர அவர்களுக்குப் பேச்சுத்துணை வேறெவரும் இல்லை. அந்தப் போதகர்களுடன் அவர்களுடைய பெண்டாட்டி பிள்ளைகளாவது அவ்விடம் வருவார்களோவென்றால், அது வெகு தூரமான இடமாகையால் அவ்வளவு தூரம் நடந்துவர அவர்களாலாவதில்லை. அதனால் இச்சிறுமிகளுக்குக் கூடிக்கலந்து விளையாடச் சரிவயதான சிறுமிகளுமில்லை; கூடப்பழக வயதான ஸ்திரீகளுமில்லை. ஆனால் இச்சிறுமிகள் எல்லாரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாமல் காந்தமும் ஊசியும்போல் எப்பொழுதும் ஒன்றாய்க் கூடியே வாழ்ந்துகொண்டிருந்ததனால், துணை ஒருவருமில்லையே என்கிற விசாரம் அவர்களுக்குச் சிறிதுமில்லாமலிருந்ததாகவே தெரியவருகிறது.

அவர்கள் வீணான கட்டுக்கதைப் புத்தகங்களை அதிகமாகப் படிப்பதில்லை; சமாசார பத்திரிகைகளையே விசேஷமாகப் படித்து வந்ததாய்த் தெரியவருகிறது. அவர்களுள் மூத்தமகளான மேரியா என்பவள் எழுவயதாயிருக்கையிலே, அக்காலத்து முக்கியமான வர்த்தமானங்கள் எல்லாவற்றையும் தட்டுத்தடையின்றித் தன்னுடன் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்ததாக மேஸ்தர் ப்ரோந்தியார் சொல்லியிருக்கிறார். அன்றியும் தான் மறைவாயிருக்கையில் அச்சிறுமிகள் ஒருவருக்கொருவர் நியாயமெடுத்துப் பேசும் சம்பாஷணைகளைக் கேட்டுத் தம்மக்களுடைய அறிவு மிகவும் அற்புதமானதென்று அவரே அதிசயித்திருக்கிறார். இது அவர்கள் மிகச் சிறுவர்களாயிருக்கையிலே நடந்த புதுமையாம்.

இந்த ப்ரோந்தியார் இறந்த ஒருவருஷத்திற்குப் பிறகு அம்மக்களுடைய பெரிய தாயார் ஒருத்தி இங்கிலாந்தின் தென்பாகத்திலிருந்து இந்தக் குடும்பத்தையும் குழந்தைகளையும் பாதுகாக்கும்படி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாள். பழங்களும் பூக்களும் நிறைந்த அழகான

தோட்டங்களும் தோப்புகளுமுடைய சுகமான தென் நாட்டைவிட்டு
மிகக்கொடிய குளிர்ச்சிமையான இந்த வடநாட்டுக்கு வந்தபோதே
அவளுடைய தேகசௌக்கியத்தில் அதிகமான வித்தியாசம் காணப்
பட்டது. கடைசியாகத் தனக்குக் குளிர் காய்ச்சலுண்டாகுமென்னும்
அச்சத்தினால், தன் படுக்கையறையிலேயே அவள் வெகுவாகக் காலங்
கழிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் போஜனஞ்செய்வதுகூட அந்த அறைக்
குள்ளேதான். அதனால் காலிடத்திலும் ஓடிபாடி விளையாடுவதற்
கில்லாமல் அந்தக் குழந்தைகள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த சொற்ப
மான இடத்திலேயே எல்லாம் செய்யவேண்டியதாயிற்று. அப்படி
யிருக்கையிலும் பெரிய தாயார் அப்பெண்களுக்குத் தையல்வேலையும்,
வீட்டுவேலைகளும் கற்பித்துக் கொடுத்தாள். அதில் ஷார்லெட்
ப்ரோந்தியார் எப்பொழுதும் "கண்டதைக் கற்கப் பண்டிதராவார்"
என்றபடி மிகச் சுறுசுறுப்பாகக் கற்றுவந்தார்.

பிறகு சிலநாளைக்கெல்லாம் பள்ளியில் படிக்கும்படி நான்கு
பெண்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கு அவ
ர்களை யனுப்பியது ஷார்லெட் ப்ரோந்தியாருக்குக் கடைசியில் அதிகப்
பிரயாசையாக முடிந்தது. அந்தப் பாடசாலை மிகவும் அசௌக்கிய
மானதாகத் தோன்றியது. அங்கே அவர்களுக்குக் கிடைத்த உணவு
நன்றாகச் சமைக்கப்படாமல் கேடு கெட்டதாயிருந்தது. மூத்தமக
ளான மேரியாவுக்கு அது சிறிதும் ஒத்துக்கொள்ளாமல், அவளுக்குத்
தேகசௌக்கியம் குறைய ஆரம்பித்தது. அதனோடு அங்கே சில
உபாத்தியாயர்களும் அவளை மிகக் கொடுமையாக நடத்தலானார்கள்.
முக்கியமாய்ச் சில உபாத்தியாயர் இந்த மேரியாவினிடத்தில் மிகுந்த
பகை கொள்ளலானார்கள். இந்தப் பெண்களெல்லோரும் மிகுந்த
அடக்கமும் பொறுமையு முடையவர்களா யிருந்ததனால், அவர்களின்
சொரூபம் மற்றெவர்க்கும் தெரியாமலேயிருந்தது. "மூட்டப்பட்டும்
ஜுவலம் வருமானால், மூட்டப்பட்டால் குறைவென்ன?" தங்களுடைய
பயபக்தியினாலும் மிகுந்த அடக்க ஒடுக்கங்களாலும், அவர்கள் தம்
முடைய சாகசமும் சாமர்த்தியமும் மனோபலமும் புத்திவலிமையும்
வெளிப்படாதபடி மறைத்து வைத்திருந்தனர். மேரியாளுக்கு இரு
ந்த அசௌக்கியம் வெகுவிரைவில் இன்னும் அதிகமாகிவிட்டது. ப
லோகஞ்சென்ற தந்தை உடனே அம்மகளைத் தன்னிடம் அழைத்துக்
கொண்டார். அதாவது அவள் அவ்வூரைச் சேர்ந்த சிலநாளைக்
குள்ளே 1825-ம் வசந்தகாலத்தில் க்ஷயரோகத்தினால் தேக
வியோகமாயினாள். பிறகு இரண்டாவது மகளான எலிஜபெத்தை
யும் மேலுலகத்துக்கு அழைத்துக்கொள்ளும்படியாக நேரிட்டது.
அவளும் சீக்கிரமே அதே வியாதி உண்டாகி, கோடைகாலத்தில்

இறந்துபோனாள். அதனால் பிறகு அந்தக் குடும்பத்திற்கு ஷார்லெட்
ப்ரோந்தியாரே மூத்தவராயினார். தாயில்லாத குடும்பத்தில் மூத்த
மகள் என்னென்ன உத்தரவாதமான தொழில்களை ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டுமோ அவை யாவும் இந்த ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் தலையில்
பொறுத்தன. "குடித்தனமோ துரைத்தனமோ" என்றபடி அவருக்
குக் கவலை அதிகமாயிருந்தது. அதனால் அவரும் எமிலி என்பவரும்
சீக்கிரமே பாடசாலையை விட்டுக் கடைசிமகளான ஆன்னாள் என்பவ
ளுக்குத் துணையாகச் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.
இந்தத் தருணத்தில் ஒரு கிழவி இவர்களுக்குத் துணையாய் இருந்து
வேண்டிய வேலைகளைச் செய்யும் வேலைக்காரியாக அவ்விடம் வந்
தாள். "கண்ணைக் கெடுத்த தெய்வம் கோலைக் கொடுத்தது" போல
அவள் முப்பது வருஷகாலம் தொடர்ச்சியாய் வேலைசெய்துகொண்டு
அவர்களோடு கூடவே யிருந்தாள். அவள் அந்தக் குடும்பத்துக்கு
மிகவும் பொருந்தியவளே. அவள் யார்க்ஷியர் மாகாணத்திலிருந்து
வந்தவளாகையால் அவளது வார்த்தை நடையுடை பாவனைகளெல்
லாம் அந்த மாகாணத்தவையாகவே யிருந்தன. அவள் நினைத்ததை
நினைத்தபடியே செய்யும் சுபாவமும் நுட்ப புத்தியும் உடையவள்.
"உண்மைப்படு உறுதிப்படு" என்றபடி, பக்ஷமாயிருந்தாலும் யதார்த்
தவாதியாய் இம்மக்களை வெகு கண்டிப்பாக நடத்திவந்தாள்; இவர்
களுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டுமென்றாலும் பின்வாங்குவ
தில்லை. அவள் இவ்விடம் வந்தபொழுது, தன்னை ஒரு வேலைக்காரி
யாக நினையாமல் தோழியாகவே இவர்கள் பாராட்டவேண்டுமென்
றும், சம்சாரத்தைப்பற்றிய எல்லா வர்த்தமானங்களையும் தெளி
வாகத் தன்னிடத்தில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் அவள் எதிர்
பார்த்திருந்தாள். அன்பு இருந்தால் ஆகாததும் ஆகுமென்பது
உண்மையானாலும், முக்கியமாக அவளோடு துன்பப்படுவது ஷார்
லெட்டுக்கு அதிக வருத்தமாக முடிந்ததாய்த் தெரிகிறது. ஏனென்
றால், சில நாளைக்குப்பின் அந்தக் கிழவிக்குக் காது சிறிதும் கேளாமல்
போய்விட்டது. அந்தச் செவிட்டுக் கிழவியோடு குடும்பத்திலுள்ள
ரகசியமான செய்திகளை அயலாருக்குத் தெரியாமல் எடுத்துச் சொல்வ
தெப்படி? மனதிலுள்ள ரகசியத்தை மதிகேடனைப்போலக் கண்ட
விடத்தில் வெளியிடலாமா? அதற்காக அவர் செய்த காரிய
மென்னவென்றால், மனிதர் ஒருவரும் வாராத வெளியிடத்திற்கு
அந்தக் கிழவியை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அங்கே ஏகாந்தமான
ஒரு ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்தக் கிழவி என்னென்ன
செய்தி கேட்க வேண்டுமென்கிறாளோ, அவை எல்லாவற்றையும்
உரத்த குரலாய் அவளுடன் எடுத்துச் சொல்லுவார்.

இவர்களின் சகோதரனான சிறுவனோ மகா சமர்த்தன். [illegible]னைப் பிஞ்சிலே பழுத்த பையனென்று சொல்வாருமுண்டு. அவன் அதிசீக்கிரமே வெகுதூரம் படித்துவிட்டான். அவன் வெகுவாய் வீட்டிலிருந்தே படித்தவன். அதிலும் மிகுதியாக மிகச் சிறுபிராயத்தில் தன் சகோதரிகளுடனே படித்துத் தெரிந்துகொண்டான். கடல்மீனுக்கு நீச்சுப்பழக்கவேண்டுமோ? அவர்கள் இளம்பிராயத்திலேயே பற்பல விதமான கதைகளும் நாடகங்களும் எழுத ஆரம்பித்ததாகத் தெரியவருகிறது. இரவில் நெடுநேரமளவும் உட்கார்ந்து பேச அவர்களுக்கு அக்கிழவி விளக்குக் கொடுக்கமாட்டாள். அதனால் அவர்கள் நெருப்பண்டையிலுட்கார்ந்து தாங்கள் பகலில் எழுதிய கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்பொழுது அவ்வீட்டைச் சுற்றிலும் காற்று கோவென்று கோஷித்து வீசிக்கொண்டிருக்கும்.

ஷார்லெட் ப்ரோந்தியாருக்கு வயதுவந்த பொழுது அவர், சிறந்த மென்மையான உடலும், மிகத்தெளிவான முகமும், செம்மை படிந்த மெதுவான தலைமயிரும், விசித்திரமான வெளுத்த கண்ணும் உடையவராகி, மிகவும் வியக்கத்தக்க வடிவமுடையவரா யிருந்தார். அவருக்கு அதிகமாக மனவெழுச்சியுண்டாகும்பொழுது அக்கண்கள் மிகப்பளபளப்பாகச் சொலித்து அவரது முகத்திற்கு மிகுந்த சோபையை உண்டாக்கும். அவர் சிறந்த அழகான கைகளும் கால்களுமுடையவர். அவரது உடை எப்பொழுதும் துலக்கமாயும் ரம்மியமாயுமிருக்கும். பதினைந்தாவது வயதில் அவர் மறுபடி பாடசாலைக்குச் சென்றார். ஆனால், அது முன்போன பாடசாலையைப் போன்றதன்று. அதற்கு முற்றும் மாறானது. அச்சம், நாணம், அடக்கம் முதலிய குணங்கள் அவரிடத்தி லியல்பாகவே ஒரு புறமிருந்தாலும், இவ்விடத்தில் அவருக்குப் பல நண்பர்கள் ஏற்பட்டனர். அந்தப் பாடசாலைக்குச் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள அற்புதமான காட்சிகளெல்லாம் அவரது உள்ளத்தில் நன்றாகப் பதிந்தன. கண்ணில் கண்டது கோடியானாலும் குறையற எழுதித் தெரிவிப்பது இலேசல்ல. அந்தப் புதுமையான காட்சிகளையெல்லாம் அவர் தாமெழுதிய ஷேர்லி என்னும் விநோதகதையில் விசித்திரமாக வர்ணித்திருக்கிறார்.

பிறகு 1835-ம் ஆண்டு அவர் ஒருபாடசாலைக்கு விசாரணைத் தலைவியாகச் சென்றார். செல்லும்பொழுது எமிலி என்னும் சகோதரியைத் தமது வித்தியார்த்தியாகக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போனார். அச்சிறுமியின் இயல்பு ஒருதன்மையானது; தன் ஊரை விட்டுப் பிரிந்துபோனது அவளுக்குப் பொறுக்கவில்லை; அதுவே அவளுக்குப் பெரிய நோயாகிவிட்டது. அதனால் நாளுக்கு நாள்

அவள் மெலிவடையலானாள். கடைசியாக அவ்விடத்திலிருக்கச்
சரிப்படாமல் ஊருக்கே திரும்பிவந்துவிடும்படியாக நேரிட்டது.
இப்படி எமிலிக்குத் தேகம் அசௌக்கியப்பட்டது வீட்டிலெல்
லோருக்கும் ஒருபெரிய விசாரமாகிவிட்டது. யார் எவ்விடத்திற்
குப் போனாலும் எமிலிமாத்திரம் வீட்டிலேயே இருக்கவேண்டியது
தானென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அப்புறம் இறப்பதற்கு
முன்னே அவள் இரண்டேதடவைதான் ஊரைவிட்டு வெளியே
போனாள். ஒருதரம் ஒரு பாடசாலைக்கு உபாத்தியாகப் போக
நேரிட்டது; மற்றொருதடவை ஷார்லெட் ப்ரோந்தியாருடன் பத்து
மாத காலம் வெளியே போகும்படியாயிற்று. எமிலி வீட்டிலே நின்ற
காலத்தில் சமையல் முதலான வீட்டுவேலை முழுமையும் தானே
பார்த்து வந்தாள். அங்கிருந்த கிழவி மூப்பினால் பலமற்றவளான
போது ரொட்டி சுடுவது முதலான வேலைகளையும் இவளே செய்து
வந்தாள். அப்பொழுது அவர்களது வீட்டுச் சமையலறைப் பக்க
மாக எவனாயினும் போயிருப்பானானால், அங்கே அவள் புத்தகத்தைத்
திறந்து வைத்துக்கொண்டு ஜர்மன்பாஷை படிக்கக் கண்டிருப்பான்.
அவள் சோறு சமைக்கையிலும் மாவு பிசைகையிலும் அடை தட்டு
கையிலும் அவள் பக்கத்தில் புத்தகம் திறந்து வைத்திருக்கும். ஆயி
னும் அவள் எவ்வளவு இனிய விஷயம் படித்துக்கொண்டிருந்தாலும்
அதனால் அவளது சமையலின் பக்குவம் கெட்டுப்போவதில்லை.
அவை வெகு பதமாகச் சமைக்கப்பட்டு அதிக உருசியாயிருக்கும்.
அந்தச் சமையலறையில் எப்பொழுது பார்த்தாலும் புத்தகம் மிதுதி
யாகக் காணப்படும். ஏன்? அடை அப்பங்கள் சுடும்பொழுது இடை
யிடையே அப்பெண்களுக்குப் படிக்க அவகாசம் அடிக்கடி கிடைக்
கும்.

ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் பாடசாலை விசாரணைத் தலைவியாகச்
சென்றிருந்தபோது, தமது கடமையைக் குறைவறச் செய்துமுடிக்க
வேண்டுமென்று மனவுறுதிகொண்டு மிதம் மிஞ்சி உழைக்கத்தலைப்
பட்டார். அதனால் அவருடைய தேகசௌக்கியம் குறைவுபடத்
தொடங்கியது. அதற்காக அவருக்குப் பிரதி எமிலியும் உபாத்தி
யாக வெளியே போய் அதிகமாகப் பிரயாசப்பட்டுப் பிறகு 1836-ம் ஆண்டு
ஜனவரிமீ விடுமுறையில் அந்தச் சகோதரிகள் இருவரும் ஒன்றாய்த்
தங்கள் ஊருக்குப் போனார்கள். போய் அவ்விடத்தில் தாங்கள் பிற்
காலத்தில் விருத்தியடைவதற்கு வேண்டிய விதங்களைப்பற்றி விசேஷ
மாக ஆலோசிக்கலானார்கள்.

அந்தப் பெண்கள் பிரதிதினம் இராத்திரி ஒன்பதுமணியளவும்
உட்கார்ந்து தைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதன் பிறகுதான்

அவர்களுடைய அத்தைக் கிழவி படுக்கப்போகிற வழக்கம். அவ்வள
வோடு அன்றையதினத்து வேலை முடிந்த தாகும். பின்பு தம்
வேலையை நிறுத்திவிட்டு அந்தச் சோதரிகள் இருவரும் தீவெளிச்
சத்திலேயே அந்த அறையில் உலாவிக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் தாங்
கள் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் குறித்தும், அதுவரையில் தாங்
கள் பட்ட பிரயாசங்களைக் குறித்தும் பேசுவார்கள். பின்னும் சில
காலம் கழித்துத் தாங்கள் எழுதக் கருதிய கற்பிதக் கதைகளின்
முன்பின் சந்தர்ப்பங்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வார்கள். அதற்கப்
பால் சிலகாலம் கழித்து, அவர்களில் ஒருத்தி இறந்துபோக, மிகுந்
திருந்தவள் மாத்திரமே அந்த வழக்கம் மாறுமலே தம் பழையநாளைக்
கதைகளையெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு ஒருவருமில்லாத அந்த
அறையில் சுற்றிச்சுற்றி உலாவிக்கொண்டிருப்பாள்.

ஷார்லேட் ப்ரோந்தியார், எமிலியின் தேகசௌக்கியம் தப்
பிப்போனதுபற்றி அவளைத் தம் ஊரிலேயே வைத்திருக்க விரும்
பினாரல்லவா? அப்பொழுது அவர்களுடைய சகோதரனும் குடும்பத்
திற்கு ஒரு பெரிய பாரமாக வந்துசேர்ந்ததனால் அதிக வருத்த
முண்டாயிற்று. ஏனெனில், தானே தொழில்செய்து சம்பாதிக்க
வேண்டுமென்று அவன் லண்டன் தேசத்திற்குப் போனான். அங்கே
ஒரு தொழிலும் செய்யவில்லை; தீயவர்களுடன்கூடிக் கெட்டு, குடி
முதலான தீய செய்கைகளால் சீரழிந்து, தன் குடும்பத்தாருக்குப்
பெரிய சுமையாகத் திரும்பி ஊர்வந்து சேர்ந்து, தான் சாகுமளவும்
அவர்களுக்குப் பிரயாசத்தையே கொடுத்துக்கொண்டு காலங்கழித்
தான்

1840-ம் ஆண்டில் ப்ரோந்தியின் குடும்பத்தார் எல்லோரும்
ஊரில் வந்துவிட்டார்கள். அவ்வருஷம் ஷார்லேட் ப்ரோந்தியார்
ஒரு கதைப் புத்தகம் எழுத ஆரம்பித்தார். ஆயினும் அந்தப் புத்த
கம் பின்பு ஒருநாளும் பிரசுரமாகவேயில்லை. அவர் மறுபடியும் பாட
சாலை விசாரணைத் தலைவியாகச் சென்றாராயினும், ஆன்னாள் என்ப
வளுக்கு உடம்பு சௌக்கியமில்லையென்று கேட்டு உடனே அதை
விட்டு வந்துவிட்டார். பிறகு ஷார்லேட், எமிலி ஆகிய இருவரும்
வெகுகாலமாக ஆசைகொண்டிருந்தபடி தேசாந்தர யாத்திரைபோய்
அங்கே அதிக ஆவலுடனே, பிரெஞ்சு பாஷை படித்தார்கள். அவ்
விடத்தில் ஷார்லேட் தாம் எழுதக்கருதிய வில்லேட் என்னும்
கற்பிதக் கதைக்குவேண்டிய விஷயங்கள் விசேஷமாகத் தேடிக்
கொண்டார். அப்படியிருக்கச் சில நாளைக்குள்ளே அவர்களுடைய
அத்தைக் கிழவிக்கு உடம்பு மிகவும் அசௌக்கியமாயிருக்கிறதென்று
அவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பிவிட நேர்ந்தது. அந்தோ! அவர்கள்

ஊர்வந்து சேருவதற்கு முன்னமே அந்தக் கிழவியின் சரமகாரியங்க
ளெல்லாம் முடிவாகிவிட்டன! அதுகேட்டு ஷார்லேட், ஆன்னாள்
இருவரும் அந்த விசனத்தினால் தனியே ஒருபுறத்தில் ஒன்றாய் உட்
கார்ந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளுக்கிருந்த சொத்து
ஸ்திதி இந்த இரண்டு பெண்களுக்கு மாத்திரமே பாகித்துக் கொடுக்
கப்பட்டிருந்தது; இவர்களின் சகோதரனுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஏனென்
பீர்களோ? அவனிடத்தில் அந்தக் கிழவிக்கு ஆசை மிகவும் அதிக
மேயாயினும், அவன் சிறிதும் சொன்னசொல் கேளாமல் துர்மார்க்க
மாக வீண் செலவுசெய்து அவளுக்கு மிகுந்த மனவருத்தமுண்டாக்
கியது பற்றித் தன்னுடைமையில் அவனுக்குச் சிறிதும் பாகம்
கொடாமலே போய்விட்டாள். அதன்பிறகு அந்தச் சகோதரிகளின்
ஏற்பாடு புதிதாக மாற்றப்பட்டது. ஆன்னாள் என்பவள் ஓரிடத்திற்கு
ஒரு தொழிலாகப் போயினாள்; எமிலி வீட்டிலேயே யிருந்தாள்;
ஷார்லேட் தாம் முன்படித்த பாடசாலையில் உபாத்திமைவேலைக்குப்
போயினார். ஆனால் இப்பொழுது துணை ஒருவருமில்லாமல் தனி
யாகவே புறப்பட்டுப் போக நேரிட்டது. அவ்விடத்தில் நீடித்த
விடுமுறைக் காலங்களில் ஒருவருமில்லாத பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரே
ஒரு துணைவியுடன் அவர் தனியே இருந்ததனால் அவருக்கு உண்
டான துயரம் மிகவும் அதிகம். அவைகளையெல்லாம் அவர் தாம்
எழுதிய வில்லேட் என்னும் அற்புதமான கதையில் விசேஷமாக
வர்ணித்து எழுதியிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் அவர் சிலநாளிருந்து
யோக்கியதா பத்திரம் பெற்றுக்கொண்டு உடனே தம் ஊருக்குத்
திரும்பி விடுவதாகத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டார். ஏனெனில்,
அவரது தந்தைக்குக் கண் உபத்திரவம் அதிகமாகிக் கண்ணே
தெரியாமற் போய்விட்டது.

இப்பொழுதுதான் அவர்களுடைய சகோதரனை சிறுவனுக்
குப் பொல்லாத காலம் வந்தது. அவன் தேசாந்தரத்தில் தனது
தீச்செயல்களால் நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல்
தன்னூருக்குத் திரும்பிவரலானான். வந்தவிடத்தில் அவன் தான்
வருத்தமுற்றது மாத்திரமேயன்றி, தன் வீட்டாருக்கெல்லாம் மிகுந்த
விசனமுண்டாக்கலானான். ஷார்லேட் ப்ரோந்தியார் தம் தேக
சௌக்கியத்தையும் விசேஷமாகப் பாராட்டாமல் வீட்டிலேயே நின்று
விடத் தீர்மானித்தார். குருவிக்கழுத்தில பனங்காயைக் கட்டினது
போலாயிற்று. ஆயினும் இரத்தபாசம் விடுமா? அவர்களுடைய தந்
தைக்குக் கண் உபாதி பின்னும் அதிகமாகிவிட்டது. அதற்காக ஷார்
லேட் இரவெல்லாம் கண்விழித்துக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்த
தனால், அவர் கண்ணுக்கும் சிறிது ஊனமுண்டாகி, அது எப்படி

யாகுமோவென்று அஞ்சவேண்டியதாயிற்று; இவர்களின் சகோதரன் விசேஷமாய் அபினி தின்பவனானான். அவர்கள் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய் அபினி அவன் கையில் அகப்படாதபடி கண்காணித்து வந்தாலும், அவன் அத்தனை பேரையும் ஏமாற்றிவிட்டு எப்படியோ அதைத் தேடித் தின்றுவிடுவான். ஆனால் அவன் மரண காலத்திற்குச் சற்று முன்னால் யாவரும் அச்சங்கொள்ளும்படி அவ்வளவு அதிகமான மதிமயக்கங்கொண்டு வீழ்ந்து விட்டான். அவன் அப்பொழுது தன் தந்தையின் அறையில் பலங்குறைந்து படுத்திருந்தான். அத்தருணத்தில் அவன் சில சமயம், பொழுதுவிடிவதற்குள் "யானாவது என் தந்தையாவது இறந்துபோகவேண்டும்" என்றிவ்விதமாக வாய் பிதற்றுவான். அதுகேட்டு அந்தச் சகோதரிகள் அச்சங்கொண்டு, அப்படிப்பட்ட அபாயத்திற்கு இடமுண்டாகாதபடி, 'கண்ணில் பட்டால் கரிக்குமா, புருவத்தில் பட்டால் கரிக்குமா' என்பதுபோல், பொறுத்துக்கொண்டு எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டுமென்று தங்கள் மனக்கவலையைத் தந்தைக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள்; அக்காலத்தில் இரவில் அடிக்கடி துப்பாக்கியோசை கேட்கும். இத்தன்மையான துக்கச் செய்திகள் நடந்துகொண்டிருந்த இலையுதிர்காலத்தில் அவர்களுக்கு மனக்களிப்பு உண்டாக்கத்தக்க புதுமையொன்று காணப்பட்டது. அதனால் மிகுந்த இருள் மூடியிருந்த அவர்களது வாழ்நாளில் சிறிது வெளிச்சம் தோன்றியது. அதாவது ஷார்லேட்டின் கையில் தற்செயலாய் அப்பொழுது பல செய்யுட்கள் எழுதிய கையெழுத்துப் புத்தகமொன்று கிடைத்தது. அது எமிலி எழுதியது. அதைப்பார்த்து ஷார்லேட் மிகவும் விசேஷமாகக் கொண்டாடினார். அவர் அதைக் கொண்டாடியதைக்கண்டு ஆன்னாள் என்பவள் தானும் மிகுந்த மனவெழுச்சியும் உற்சாகமுமடைந்தவளாகி, ஒரு நூல் எழுதத் தொடங்கினாள். "இறைக்க இறைக்கக் கிணறு சுரக்கும்" என்றபடி கவிகட்டப் பழகி காவியகர்த்தர்களாகவேண்டுமென்று வெகுநாளாக மனோராஜ்யஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்தச் சோதரிகளிருவரும் பிறகு தம்மால் கூடியவரையில் பாடுபட்டு மிகச்சிறந்த கவிகளியற்றி, அவைகளைச் சீக்கிரமே பிரசுரஞ் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். 1846-ம் ௵ ஜூலை ௴ அக்காவியங்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேசிய பத்திரிகையொன்று பிரசுரமாயிற்று. அதில், அந்த மூன்று காவியங்களிலும் எல்லிஸ் என்னும் காவியமே மிகச்சிறந்ததென்றும், அதுவே படிப்போர்க்கு மிகவும் இன்பம் விளைவிக்கத் தக்கதென்றும் எடுத்துக் காட்டியிருந்தது. சிறிதும் சந்தடியில்லாத சாந்தமான அந்த மடத்தில் இந்தக் காவியத்தை எவ்வளவு ஆவலுடனே அவர்கள் படித்தார்களோ, அதை அவரவரே

ஊகித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டுமே யல்லது நம்மால் எடுத்துரைக்க முடியாது.

அக்காலத்தில் ஷார்லேட் ப்ரோந்தியாருக்குக் கண்ணோய் உண்டாகி அதற்குச் சிகிச்சோபசாரம் செய்வது பெரிய காரியமாயிற்று. இந்தக் கவலைகள் அதிகமாக இருக்குங் காலத்திலேதான் இந்தச் சகோதரிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விநோதகதை எழுதியது. அக்கதைகளெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் அச்சிட்டுப் பிரசுரமாகவேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கோரிக்கை. அதனால் அவற்றைத் தக்க இடத்திற்கு அனுப்பினார்கள். ஷார்லேட் ப்ரோந்தியாரெழுதிய கதையும், ஷேர்லி என்னும் கதையும், அவர்களுடைய தந்தை கண்வைத்தியஞ் செய்துகொண்ட தினத்தில், வேண்டுவதில்லையென்று திரும்பி வந்துவிட்டன. ஆயினும் அதனால் சிறிதும் மனஞ்சலியாதவராகி "கறக்கக் கறக்க ஊறும் பசுவின்பால், படிக்கப் படிக்க ஊறும் மெய்ஞ்ஞானம்' என்றதுபோல் மிக்க தீரத்துடனே அப்பெண்மணி ஜேன் அயர் என்னும் பிரசித்தமான விநோதகதையை எழுதத்தொடங்கினார். அக்கதை யெழுதும்போது பிரதிதினம் ஓயாமல் எழுதுவதில்லையாம். சிலவாரங்கள் வரையிலும், ஒவ்வொரு சமயம் சிலமாதங்கள் வரையிலும்கூட ஒரு வரியும் எழுத முடியாமல் சும்மா இருந்ததாகவும், சிலநாள் காலையில் எழுந்தவுடனே மனம் மிகவும் தெளிவாகிக் கதை முழுமையும் விளக்கமாய் எதிரே தோன்றியதாகவும் அவரே சொல்லுகிறார். இப்படி இந்தச் சிறந்த காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொண்டிருக்கையிலும், வீட்டுவேலைகளை அவர் சிறிதளவேனும் உபேக்ஷைசெய்தாரென்பதில்லை. அவைகளையும் வெகு கருத்தும் சீருமாக நடத்திவந்தார்.

ஒரு சமயத்தில் ப்ரோந்தியார் தம் சகோதரிகளுடனே பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் எழுதும் விநோதகதைகளில் வருகிற கதாநாயகிகள் எல்லாரையும் மிகுந்த அழகுள்ளவர்களாக வர்ணித்து எழுதுவது உசிதமல்ல" என்று சொன்னார். அதற்கு அந்தச் சகோதரிகள், "கதாநாயகிகள் அழகிற் சிறந்த பெண்மணிகளாக அமையாவிட்டால், அக்கதை எப்படி இனிப்பு உடையதாகும்" என்று சொல்ல, ஷார்லேட், "நீங்கள் அப்படி நினைத்திருப்பது பிசகென்பதை நான் உங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டுகிறேன். என்னைப்போலவே மிகச்சாதாரணமான உடையும் சிறிய உருவமுமுள்ளவளான கதாநாயகியும் நீங்கள் வர்ணித்திருக்கும் கதாநாயகிகள்போலவே அவ்வளவு இனிப்பு உண்டாக்கத்தக்கவளாயிருக்கலாம்" என்றார். அவரெழுதிய ஜேன்அயர் என்னும் சித்திரக்கதை

அத்தன்மையானதேயாம். ஆனால் இந்தக் கதாநாயகி மற்ற விஷயங்களில் இவரைப் போன்றவளல்லள்.

மிகவும் அடக்கமாக வாழ்கின்ற அவர்களுக்கு ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகப் பல விசனங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டே அவ்வருஷம் முடிவு பெற்றது. ஆதியில் அவர்களுக்கு மிகவும் பெருமையும் அருமையுமாயிருந்த அவர்களுடைய ஸகோதரனது புத்தியும் சாமர்த்தியமும் கெட்ட வழியில் உபயோகப்பட்டுப்போனதால் உண்டான பொல்லாங்கு எப்போதும் அவர்களுடைய கண்முன்னேயே தோன்றிக்கொண்டிருந்தன. இப்படிப்பட்ட பலவிதமான சங்கடங்களையும் மனதிலே அடக்கிப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்ததனால் அதிகமாக மனம் நொந்துபோயிருந்த தள்ளாத வயதான தந்தையையும் அடிக்கடி தேற்றிக்கொண்டு வரவேண்டியது அவர்களுக்கு முக்கியமான காரியமாயிற்று. உலகத்தில் பிரசித்திபெற வழியில்லாமல் பலவிதமான விரோதங்கள் உண்டாகையிலும், அவர்கள் அன்பும் விசுவாசமும் அமைந்த மனமுள்ளவர்களாய்த் தங்களாலான உதவிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்துப் பாடசாலையைப் பிரதிதினம் போய்ப் பார்த்து வருவார்கள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுடன் வாழ்ந்து வருகையிலேதான் இடையிடையே கிடைத்த ஒழிவு வேளையில் "ஜேன் அயர்" என்கிற அற்புதக் கதை எழுதப்பட்டது. மற்ற இரண்டு ஸகோதரிகள் எழுதிய சித்திரக் கதைகளை அச்சிடும் சங்கத்தார் தாமே இதையும் அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்வதாக ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் அதற்குச் செய்த ஏற்பாடு மாத்திரம் அத்தனையாக இவர்களுக்கு இலாபம் தரத்தக்கதன்று.

கடைசியில் "ஜேன் அயர்" என்கிற கதையும் எழுதிமுடிந்து ஆகஸ்டு மீ கடைசியில் லண்டனுக்கு அனுப்பப்பட்டது. உடனே அது அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அக்டோபர் மீ 16உக்குள் அச்சிட்டுப் பிரசுரமும் செய்யப்பட்டது.

அதன் கையெழுத்துப் பிரதி பிரசுரம் செய்பவரிடம்போய்ச் சேர்ந்தபோது அந்தச் சாலையைச் சேர்ந்த ஒரு கனவான் முதல்முதல் அதை எடுத்துப் படிக்கவேண்டியதாயிற்று. அவர் அதைப் படித்து அதன் அழகைப்பார்த்து உள்ளடங்காத ஆனந்தம் அடைந்தவராகி அந்தச் சங்கத்தைச்சேர்ந்த ஒருவராகிய ஸ்மித் என்பவரிடம் அக்கதையைப்பற்றி மிகவும் மேலாக வியந்து பேசினார். அதைக்கேட்டு அந்த ஸ்மித்துரை, அவருக்கு உண்டான ஆவேசத்தைக்கண்டு பிரமித்து, "நீர் ஏதோ ஓர் ஆவேசம்கொண்டு பேசுகிறீரே, நான் எப்படி உமது வார்த்தையை உண்மையென்று நம்புகிறது" என்று சொன்னார். பிறகு மற்றொருவர் அந்தக்கதையை முழுமையும் அந்த ராத்

திரிவரையில் உட்கார்ந்து படித்தபோது, தாமும் அதைப் படிக்க வேண்டுமென்கிற ஆவல் இவருக்கும் உண்டாகி அதைத் தாமே படித்தார். "அவரவர் மனதே அவரவருக்குச் சாக்ஷி" யாகையால் அவர்கள் அதைப் புகழ்ந்து பேசியது அதிசயோக்தியல்லவென்றும், அவ்வளவும் அதற்குத் தகுந்ததேயென்றும் அவருக்கே தெரியவந்தது. அந்தப் புத்தகம் பிரசுரமானவுடனே அதன் பெருமையை முதல் முதல் அங்கீகரித்தவர்களில் ஒருவர், சிறந்த கிரந்தகர்த்தாவான தாக்கரே என்பவராம். அவருடைய பெருமையை ப்ரோந்தியார் மிகவும் விசேஷமாக வியந்து கொண்டாடியிருக்கிறார்.

இந்த விசித்திரக்கதை பிரசுரமான வெகு சீக்கிரமே இங்கிலாந்து தேசம் முழுமையும் பரவி அனைவரும் படித்துப் புகழ்ந்து பேசத்தக்கதாயிற்று. ஹாவர்த் என்னும் கிராமத்தில் இவர்கள் ஏகாந்தமாகக் காலம்கழித்து வருகையில், இங்கிலாந்து தேசம் முழுமையும் ஜேன் அயர் என்னும் அற்புதக்கதையை எழுதியவர் யாவர் என்று அந்த அற்புதமான நூலாசிரியரைக் கண்டறிய மிகுந்த ஆவலுண்டாயிருந்தது. இவ்விதமாகக் காரியசித்திபெற்ற அதிசயத்தைத் தம் தந்தையிடம் ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் அறிவித்த முறையைக் கேட்டால் அனைவரும் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கும். ஒருநாள் தம் தந்தை காலையில் சீக்கிரமாகவே போஜனம் செய்துவிட்டுப் படிப்பறையில் இருக்கும்போது, ஷார்லெட் தம் கதைப்புஸ்தகத்தையும், அதைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேசிய இரண்டு மூன்று பத்திரிகைகளையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவரிடம் போய்,

"அப்பா! நான் ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறேன்" என்றார்.

அதன்மேல் அவர்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணையாவது :

"குழந்தாய், புத்தகமா எழுதியிருக்கிறாய் ?"

"ஆமாம் ஐயா! நீங்கள் அதைப் படித்துப் பார்க்கவேண்டுகிறேன்."

"எனக்கும் படிக்க இஷ்டமே; எழுத்தைப் பார்த்துப்படித்தால் கண்ணுக்கு ஆகாதேயென்று பயப்படுகிறேன்."

"அது கையெழுத்துப் புத்தகமன்று; அச்சிட்டிருக்கிறது அப்பா."

"குழந்தாய், அச்சிடுவதற்குப் பிடிக்கும் செலவை நீ சிறிதும் யோசிக்கவில்லைபோலும்; அது ஒரு பெரிய நஷ்டமாகுமே. ஏனெனில், அச்சிட்ட புத்தகங்களை நாம் விற்பனை செய்வதெப்படி ? உனக்கு ஒருவரும் பழக்கமில்லை; உன்பெயர்கூட ஒருவருக்கும் தெரியாதே."

"அப்பா! இதனால் நமக்கு நஷ்டமொன்று முண்டாகாது. இதன் குணகுணங்களை யெடுத்துப் பிரசித்தப்படுத்திய பத்திரிகைகள் இரண்டொன்றைப் படித்துக் கேட்பீரானால், இதனால் நஷ்டமில்லையென்பது தங்களுக்கே தெரியவரும்" என்று இவ்விதமாகச் சொல்லி அவர் தந்தையின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அந்தப் பத்திரிகைகளில் சிலவற்றை அவருக்குப் படித்துக்காட்டி, பிறகு ஜேன் அயர் கதைப் புத்தகம் ஒன்றை அவர் கையில் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னார். பிறகு தந்தை தேத்தண்ணீர் சாப்பிடப் போனபோது தம் பெண்களைப் பார்த்து, 'குழந்தைகளே, நம்முடைய ஷார்லேட் ஒரு புத்தக மெழுதியிருக்கிறாள், அதைப் பார்த்தீர்களோ ? அது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது' என்றார்

இப்படியிருக்கக் கடைசியில் இந்தப் புத்தகம் எழுதினவர் இன்னாரென்கிற ரகசியம் உலகமெங்கும் பிரசித்தமாகும்படியான சமயம் வந்துவிட்டது. என்னவென்றால்: ஆன்னாள் என்பவள் எழுதிய ஒரு புதிய கதையைப் பிரசுரம் செய்யவேண்டியவிஷயத்தில் ஏதோ சில கலகம் உண்டாயிற்று. இரண்டு கதையும் எழுதியவர் ஒருவரேயென்று அவற்றைப் பிரசுரம் செய்பவர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். அதனால் அவர்களுடைய சந்தேகத்தைப் போக்கி இருவரும் வேறு வேறு என்பதை விளக்கிக் காட்டுவதற்கு அந்தச் சகோதரிகளிருவரும் லண்டனுக்குப்போய் அப்புத்தகம் பிரசுரம் செய்பவர்களைப் பார்க்கவேண்டியதாயிற்று.

அப்படியே அவ்விடம் போய்ப் புத்தகம் பிரசுரம் செய்பவர்களில் தலைவரான ஸ்மித் துரையினிடம் அவரெழுதிய கடிதத்தையே ஷார்லேட் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்.

அதைப் பார்த்து அந்தத் துரை, அற்புதமான அந்தக் கதையையெழுதியவர் இச்சிறுமிகளாயிருப்பது அசாத்தியமென்று நினைத்து, இந்தக் கடிதம் உங்களுக்கு எங்கே கிடைத்ததென்று கேட்டார். அவர்கள் மெலிந்து சிறுத்த வடிவமும் கறுத்த உடையு முள்ளவர்களாயிருந்தனர்; மனமகிழ்ச்சி கொண்டவர்கள் போலக் காணப்பட்டாலும் ஏதோ மனக்கவலை யுள்ளவர்கள் போலவும் தோன்றினர். இந்த அற்புதமான கதைகளுக்கு ஆசிரியர் யாவர் என்று வெகுநாளாய்த் தேசம் முழுமையும் அதிக ஆவலுடனே தேடிக்கொண்டிருக்க, அந்த ஆசிரியர் இந்த உத்தமிகள்தாமென்று அவருக்கு அப்போது சிறிதும் தோன்றவில்லை.

கடைசியாக உண்மை வெளிப்பட்டவுடனே, அங்குள்ள பண்டிதர்களில் சிலரைப் போய்க் காணும்படி அந்தத் துரை வேண்டினார். ஆயினும், "மனக்கவலை பலக் குறைவு" என்று எண்ணிக் கூடுமானால்

இன்னும் சிலநாள் வெளிக்குத் தெரியாமலே தாங்கள் மறைவாயிருப்பது உசிதமென்று கருதி அவர்கள் அதற்கு உடன்படாமல் வேண்டிய புத்தகங்களை மாத்திர மெடுத்துக்கொண்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு அவர்களுக்குப் பின்னும் அதிகமான துன்பம் உண்டாயிற்று. கடைசியில் பிராம்வேல் ப்ரோந்தியாள் இறந்துபோனான். அதன்பிறகு எமிலி என்பவளும் சிறிது அசௌக்கியம் அடைந்து, வைத்தியர்கூடத் தன்னை வந்து பார்க்கவேண்டா மென்று வைராக்கியத்துடனிருந்து கடைசியில் காலகதியடைந்தாள். அவள், இறக்கப்போகும் அன்றையதினம் காலையிலே கூடப் பிரதி தினம்போல எழுந்து வழக்கப்படி உடைதரித்து ஒருவருடைய சகாயமும் வேண்டாமல் எப்போது முள்ள வழக்கப்படி தம் வேலைகளைப் பார்த்தாள். பிறகு காலைப்போது கழிந்து நடுப்பகலாயிற்று; எமிலிக்கு உடம்பு அசௌக்கியம் அதிகமாகிவிட்டது. பேச வாயில்லை; கைக்குறியாலும் உதட்டு அசைவாலுமே தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியதாயிற்று. "இனி எவ்விதத்திலும் பிழைப்பது அசாத்திய மென்று தோன்றி வைத்தியரை அழைப்பித்தால் பார்க்கலாம்" என்று ஷார்லேட்டுக்குத் தெரிவித்தாள். இப்படித் தோன்றிய பிறகு வைத்தியரை வரவழைத்திருக்க, இரண்டு மணிக்குப் பிராணன் போய்விட்டது. இதே விசாரத்தினால், அதுமுதல் ஷார்லேட் மிகவும் நொந்து அதிகமாய் அசௌக்கிய மடைந்தார். இவ்விதமாக அவர்களுக்கு 1848-ம் ௵ முடிவாயிற்று.

அடுத்த வருஷம் மே மீ அந்தச் சகோதரிகள், இவ்விடத்திலாவது தேகசௌக்கியம் உண்டாகிறதா பார்ப்போமென்று கடைசியாகக் கடலோரத்திலுள்ள ஸ்கார்பரோ நகரத்திற்குப் போனார்கள். அவ்விடத்திலேதான் ஆன்னி இறந்து போனது. அதன் பிறகு ஷார்லேட் என்ன செய்வார்? தங்கள் பழைய ஊருக்குத் தள்ளாத வயதான தந்தையினிடம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே முன்னிருந்த விசாரங்களெல்லாம் அடிக்கடி நினைவு வரும்படியான படிப்பறை முதலான விடங்களில் அவர் வேறு துணையின்றி, தனிமையாகவே வசித்து வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்.

"ஜேன்அய்ர்" பிரசுரமான உடனே "ஷெர்லி" என்கிற மற்றொரு கதை எழுத ஷார்லேட் ஆரம்பித்தார். அதில் இரண்டாவது ஸம்புடம் முடியப்போகிற தருணத்திலே தான் பிராம்வேல் ப்ரோந்தி இறந்தான். அவளுக்குப் பிறகு எமிலியும், அவளுக்குப்பின் ஆன்னியும் மரணமடைந்தார்கள். இந்த மூன்று சகோதரிகளும் ஒன்றாய்க் கூடி வாழ்ந்த காலத்தில் கீழே வைத்த எழுதுகோலை இப்பொழுது

ஷார்லெட் ஒருவராகவே கையிலெடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் மறுபடி வேலை தொடங்கி முதல் முதல் எழுதிய நூதன கதைக்கு 'மரணாந்தகாரப் படுகுழி' என்று பெயரிட்டார்.

ஷார்லெட் தாம் எழுதிய ஷெர்லி என்னும் சித்திரக் கதையில் அழகிலே பிறந்த பவளக்கொடி போன்ற தம் சகோதரியான எமிலி என்பவளுடைய குணங்களையே அமைத்து ஒரு நாயகியை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனால் அந்த எமிலியைத் தாம் எவ்விதமாக அறிந்திருந்தாரோ அவ்விதமாக நிரூபித்தாரே யொழிய உலகத்தாருக்கு அவர் தோன்றியபடி அமைக்கவில்லை. அந்தக் கதாநாயகிக்குப் பிராணிகளிடத்தில் அதிகமான அன்பு உண்டாயிருப்பதாக எடுத்துக் காட்டியதெல்லாம் எமிலியின் சரித்திரத்தினின்றும் எடுத்ததேயாம். இந்த ஷெர்லி யென்னும் நாடகம் அச்சிட்டுப் பிரசுரமான பிறகு தான் இந்த நூல்களை எழுதியவர் இன்னாரென்கிற ரகசியம் வெளிப்படலாயிற்று. ஷார்லெட் மறுபடியும் லண்டனுக்குப் போய், அங்குள்ள பண்டிதர்களைக் காணும்படி நேர்ந்தது. அந்தப் பண்டிதர்களில் தாகரே என்பவரும் ஒருவர். ஷார்லெட் நுட்பமான தேகமும் மிகுந்த கூச்சமுமுடையவரா யிருந்ததனால் அவருக்குத் தேகம் துர்ப்பலமாகிக் கூடிய சீக்கிரம் தாம் சொந்தக்கிராமம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்று விரும்பினார். அவர் மிகுந்த நாணமுடையவர் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக கேஷல் என்பவள் அவரைப் பற்றி ஒரு கதை சொல்லுகிறாள். மாஞ்செஸ்த்தர் நகரத்தில் அவர்கள் இருவரும் ஓர் அறையில் இருந்தபோது, தன்னைப் பார்க்கப் புதிதாக ஒருவர் அவ்விடம் வந்ததாகவும், அந்தச் சமயத்தில் ஷார்லெட்டைப் பற்றி அவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தான் நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்க்கும்போது அவர் கண்ணுக்குக் காணாமல் போனதாகவும், புதிதாக வந்தவர் அந்த அறையைவிட்டு அப்புறம் போன பின்பு, அற்புதமான கதைகள் எழுதிய சிற்றுருவம் அங்கிருந்த ஒரு பெரிய திரைக்குள்ளிருந்து வெளிவந்ததாகவும் சொல்லுகிறாள். இதற்கு முக்கியமான காரணம் புது மனிதரைப் பார்க்கக் கூடாதென்கிற நாணம் தவிர வேறொன்று மில்லை.

முதல் முதல் தாகரே பண்டிதரைச் சந்தித்தபோது ஷார்லெட் ப்ரோந்தியார் அவரை நோக்கி, அவருடன் நெருங்கி அவர் சாதாரணமாகப் பேசுவதும், வேடிக்கையாகப் பேசுவதும் இன்னதென்று கண்டுகொள்வது அசாத்தியமாக இருக்கிறதென்று சொன்னார். சிலநாள் கூட இருந்து அதிகமாகப் பழக்கமானபிறகு மிகுந்த தைரியம் கொண்டவராகி அவருடன் சிறிதும் கூச்சமின்றிச் சாதாரணமாகப் பேசத் தொடங்கினார். பிறகு அவர் பெரிய பாலியன் என்று பெயரிட்டு

வழங்கும் லண்டன்மா நகரத்தைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு ஏகாந்தமான தம் ஊரில் தந்தையினிடம் வந்து சேர்ந்தார். இந்தப் பெண் மகளார் ஒருவர் மாத்திரமே இப்பொழுது அந்தத் தள்ளாத கிழவருக்கு மிகுந்திருந்ததால், அவர் இவரைப்பற்றி அதிகமான கவலை கொண்டவராயினார். அதனால் ஷார்லெட்டும் தமக்குத் தேகத்தில் ஏதாவது சிறிது அசௌக்கிய முண்டானாலும் கூட அதனால் தகப்பனார் விசாரப்படப் போகிறாரென்று பயந்து அதை அவருக்குத் தெரியவொட்டாதபடி தம்மால் கூடியவரையில் மறைத்துக்கொண்டே வந்தார். அவர்களுடைய வீட்டு வேலைக்காரி அப்பொழுதும் சீக்கிரமே தன் வேலையை முடித்துக்கொண்டு படுக்கப் போய்விடுவது வழக்கம். அப்படி அவள் போய்விட்டாலும் அவள் போனவுடனே ஷார்லெட் படுக்கப் போவதில்லை; இராத்திரி எவ்வளவு நாழிகை யானாலும் தம்மால் கூடிய மட்டும் விழித்துக்கொண் டிருக்கவே பாடுபட்டார். இளைப்பு அதிகமாகிப் படிக்கவாவது தைக்கவாவது கண்திறந்து பார்க்கக்கூடாமற்போனால், அத்தருணத்தில் தம் அருமைச் சகோதரிகளை நினைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விடுவார்.

இப்படி இருக்குங் காலத்தில் ஷார்லெட் ஏகாந்தமாக ஒரு நாட்டுப்புறத்தில் வசித்துக்கொண் டிருந்தாலும் அவரிருக்குமிட மின்னதென்று தெரிந்துகொண்டு பற்பலர் அவரைக் காணும்படி அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள். அது அவருக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லா திருந்தும் அவரால் தடுக்க முடியாமற் போயிற்று. அவரெழுதிய புத்தகங்களை அதிக ஆவலோடு படித்துப் பேரானந்த மடைந்திருக்கும் பலரும் அவரை நேராகக் கண்டுகளிக்கும்படி அவ்விடம் வந்தார்கள். சிலசமயம் அவரை அவர்கள் அவ்விடம் விட்டு வெளியே கூட அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவதுண்டு. இந்தச் சமயத்தில் அவருடைய சகோதரியான எமிலி எழுதிய 'வாடி வதங்கும் இரவுகள்' (உதரிங்க் நைட்ஸ்) என்னும் அழகான கதை பலரால் கொண்டாடப்பட்டு வருகிற சந்தோஷச் செய்திகேட்டு அவர் மிகவும் களிப்படையலானார்.

இவ்விதமாகவே பலவிதமான தொல்லைகளும் தேக சௌக்கியக் குறைவும் உண்டாயிருக்கிற காலத்திலே ஷார்லெட் கடைசியாக வில்லெட் என்று ஒரு கதை யெழுதினார். அக்கதை முழுமையும் அவர் தாம் அந்தக் கிராமத்தில் தனியே வாழ்ந்த வாழ்க்கையையே ஆதாரமாக வைத்து எழுதியது. அக்கதை எழுதி முடிந்தவுடனே படிக்கும் திறமையுள்ளவர் பலரும் அதை மிகுந்த ஆவலோடும் விருப்பத்தோடும் அங்கீகரிக்கலானார்கள்.

ஷார்லெட்டின் தந்தைக்கு நிக்கலஸ் என்னும் காரியகர்த்தர் ஒருவர் இருப்பதாக முன் சொன்னோமே. அவரே இந்தப் பெண்

மணிக்கு இனிக் கணவனாகப் போகின்றவர். அவர் மிகுந்த அடக்கமும் நேர்மையுமுள்ள ஏகாந்த சீலர். அவர் பலவருஷங்களாக இவரிடத்தில் ஆசைகொண்டு தருணம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார். கடைசியாக 1852-ம் வருஷம் முடிவில் ஒரு நாள் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு தம் கருத்தை அவரிடத்தில் வெளியிடலானார். அவருக்குத் தம்மிடத்தில் இப்படிப்பட்ட ஆசை யிருக்கிறதென்பது அதுவரை ஷார்லேட்டுக்குச் சிறிதும் தெரியாது. அப்படி யிருக்கையில் டிசம்பர் மாசம் ஒருநாள் மாலைவேளையில் அவர் தேயிலைப்பானம் சாப்பிட வந்தார். அதைச் சாப்பிட்டான பிறகு அவர் இரண்டு புருஷர்களையும் படிப்பறையிலேயே விட்டுவிட்டுத் தாம் வழக்கப்படி உட்காரும் கூடத்திற்குப் போய்விட்டார். அப்பொழுது படிப்பறையின் கதவு திறந்த சத்தம் கேட்டது. மறுபடி அந்தக் கதவைச் சாத்துகிற சத்தம் கேட்குமென்று அவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில், தாம் உட்கார்ந்திருக்கும் அறையின் கதவைத் தட்டிய சத்தம் கேட்டது. உடனே அவர் உள்ளே வந்தது அவருக்கு மின்னல் மின்னியது போலிருந்தது. அவர் அப்பெண்மணிக்கு எதிரே வந்து நின்று அவருடன் பேசியதைப்பற்றி அவர் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லியதாவது:—"அவர் அவ்விடத்தில் வந்தபோது ஒன்றும் மறுமொழி சொல்லத் தோன்றாமல் திகில் அடைந்ததுபோல பிரமித்து நின்றார். பிறகு அவர் கேட்ட கேள்வியைப் பார்த்து மனக்கவலையும் ஆச்சரியமும் கொண்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றி நான் இன்னும் என் தந்தையுடன் பேசி, அவர் கருத்தை அறிந்துகொள்ள வில்லை யாகையால், நாளையதினம் முடிவான அபிப்பிராயம் சொல்லுகிறேன்; நீர் உடனே இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடும்" என்று சொல்லி அந்தக்ஷணமே அவரை வெளியே அனுப்பிவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்.

கற்பு என்பது சொல்தவறாமை ஆகையால் இந்தக் கலியாண விஷயத்தைப்பற்றித் தந்தையிடம் அவர் பிரஸ்தாபித்தார். அவர் அப்படிச் செய்யக்கூடாதென்று அதை முற்றும் மறுத்துவிட்டார். அது கேட்டு 'மனப்பொருத்தமிருந்தால் மற்றப் பொருத்தம் பார்க்கவேண்டாம்' என்று முதுமொழி இருந்தாலும் அப்படியே செய்யவேண்டுமென்று தாம் சொன்னால் தந்தைக்கு ஏதாவது வருத்தமுண்டாகுமென்று பயந்து அப்படியே தாமும் வேண்டாமென்று சொல்லிவிடுகிறதாகத் தெரிவித்தார்.

இக்காலத்தில் அந்த நிக்கலஸுக்கு இருந்த வேலையும் போய்விட்டது. அதனால் ஷார்லேட் மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டே அங்கே சிலநாள் சும்மா இருந்தார். இப்படியிருக்க இவருடைய புத்தகத்தைப் பிரசுரஞ் செய்தவருடைய பெண்சாதி இவரை வரவழைக்க,

அதுகேட்டுச் சந்தோஷமாய் 1853-ம் ௵ முதலில் லண்டனுக்குப் போனார்.

நாளடைவிலே அவரது கலியாணத்திற்கு இருந்த தடைகளெல்லாம் நீங்கிப்போக, 1854-ம் ௵ ஜூன்௴ ஹாவர்த் தேவாலயத்திலேயே அவருக்கும் அந்த நிக்கலஸுக்கும் ஏகாந்தமாகக் கலியாணம் நடந்தேறியது. கைநிறைந்த பொன்னைப்பார்க்கிலும் கண்ணிறைந்த கணவன்மேல் என்று நினைத்தார். அவர் கணவனோடு கூடிவாழ்வதனாலான சுகத்தை அதிக நாள் அனுபவிக்க வில்லையானாலும், அந்தச் சொற்பகாலத்தில் வெளியே எங்கும் போகாமல் அவ்விடத்திலேயே சுகமாகக் கூடி வாழ்ந்தார். அவர் கணவனோடுகூடி மனைவாழ்க்கையையும் இல்லறத்தையும் நடத்திக்கொண்டு நெடுநாள் ஜீவித்திருக்கவில்லை யென்பது பெரிய குறை. அவர் ஒருநாள் கணவனுடன் வெளியே உலாவப் போனபோது பெருமழை பொழிய அதில் நனைந்ததனால் ஜலதோஷம் கண்டு அதே காரணமாய் அவரது மெல்லிய தேகம் அசௌக்கிய மடைந்து தமது நண்பர்களுக்கும் கணவனுக்கும் தீராத துயரம் உண்டாக்கிவிட்டுப் பரலோகமடைந்தார். அச்செய்தி கேட்டு அவரை அறிந்தவர்கள் எல்லாரும் கண்ணீர் பெருக்கலானார்கள்.

ஷார்லேட் தம் கடமையைச் செலுத்துவதே முதன்மையான காரியமாகக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனோவாக்குக்காயம் ஒற்றுமைப்பட்டு உத்தமமானவைகளா யிருந்தன. கபடுசூது கடுகாகிலும் தெரியாது. அவரைப்பார்க்கிலும் வலிமையான தேகமும் மிகுந்த செல்வமும் உடையவர்களும் செய்து முடிக்காத காரியங்களை அவர் வெகு திறமையாகச் செய்து முடித்தார். 'உடைமையென்பது கல்வியுடைமை' என்னும் மூத்தோர் சொல்லுக்கு அவர் ஒரு சிறந்த திருஷ்டாந்தமாக விளங்கினார்.

PRINCESS ALICE

சக்கரவர்த்தினியாரின் இரண்டாவது புத்திரியாராகிய

ஆலிஸ் இராஜகுமாரியார் சரித்திரம்

1843-1878

ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல், எலிஜபெத் ப்ரை இவர்கள் நடக்கையை மேற்சட்டமாகக்கொண்ட ஸ்திரீகள் இங்கிலாந்திலும், ஐரோப்பாவிலும் இப்போது இந்தியாவிலும், நூற்றுக்கணக்காயிருக்கின்ற

ளர். அவர்கள் உதாரணமாகக் காட்டின இல்லறவாழ்க்கை, உயர்ந்தோராலும், தாழ்ந்தோராலும் அநுசரிக்கப்பட்டது. நமது மாட்சிமைதங்கிய சக்கரவர்த்தினியாரின் இரண்டாவது புத்திரியாகிய ஆலிஸ் என்னும் ராஜகுமாரியாரின் சரித்திரத்தைப் பார்க்குமிடத்து மேற்கண்ட ஸ்திரீகளின் நன்னடக்கையானது, ராஜ்யத்தில் சிறந்த பதவியிலுள்ளவர்களையும் நல்வழிப்படுத்தி வருகிறதென்று அறியலாம்.

PRINCESS ALICE.

ஒரு ராஜகுமாரியாருக்கு வைத்தியசாலையையும் அதிலுள்ள தாழ்ந்த குலத்து நோயாளிகளையும் குறித்து ஆவதென்ன? தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரையும் நினைத்து அந்த ஜனங்கள் பரிசுத்தமாயும் தகுந்த உபாயங்களுடனும் இருக்கிறார்களா, அவர்கள் வீடுகளில் போதுமான காற்றும் வெளிச்சமும் உண்டா, அவர்கள் அழுக்கில்லாத வஸ்திரம் தரித்திருக்கிறார்களா, அவர்களுக்கு நல்ல ஆகாரமும் மருந்தும் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றனவா, என்னும் கவலைகள் ஒரு ராஜகுமாரியாருக் கென்னத்திற்கு? அவர் அரண்மனையில் சுகமாயிருந்துகொண்டு தம் குழந்தைகளுடன் விளையாடிக் கணவனுக்கு

உபசரித்து, நல்ல ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து, சங்கீதம் கேட்டு
நாள் முழுவதும் சந்தோஷமாக இருப்பார் என்று அல்லவோ நீங்கள்
சொல்வீர்கள்?

ஆம், அவர் சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழிப்பது உண்மையே.
எப்படி உண்டான சந்தோஷம் என்றால் சுயநயம் பாராட்டாமல், அய
லாருடைய க்ஷேமத்தை நாடினவராய்த் தம்முடைய குடிகள் எவ்
வளவு ஏழைகளானாலும் எவ்வளவு வியாதிகளால் துன்பப்படுகிறவர்
களாயிருந்தாலும் அவர்கள் சுகத்துக்காகக் கவலைப்படுவதே அவருக்
குப் பரம சந்தோஷம்.

அவர் பெருமைதங்கிய இராஜகுமாரியார். அவர் அநேக அழ
கான அரண்மனைகளில் வசித்தார். அவருக்கு அன்போடு வளர்க்கப்
பட்ட ஆறு குழந்தைகள் உண்டு. அவர்களுடன்கூடி விளையாடி
"நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பாலொருவன் கற்றிலனாயிற் கீழிருப்
பவனே" என்பதை நினைத்து அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பார். அவர்
தம் தாயார் தேசமாகிய இங்கிலாந்திலும், கணவன் தேசமாகிய ஜர்
மனியிலும், அந்நியதேசங்களிலும், புத்தகங்களைப் படிப்பதிலும்,
பியானாவாத்தியம் வாசிப்பதிலும், உலாத்துவதிலும், வண்டி குதிரை
கள்மேல் சவாரிசெய்வதிலும், பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாகவும்
கணவனுக்கு இணைபிரியாத துணைவியாகவும் இருந்தார். அவர் நல்ல
அழகான உடுப்புகளையும் அநேக ஆபரணங்களையும் தரிப்பார். ஆனால்
இவையெல்லாம் அவருக்கு வெளியலங்காரமே யன்றி அவர் மனோ
பாவத்தையும் சம்பாஷணையையும் விளக்கவில்லை; அதாவது அவரு
டைய மனக்கருத்தும் ஆசையும் இவைகளில் பற்றவில்லை.

இவ்வாறாக அந்த ராஜகுமாரியார் தமது சுகபோகங்களையே
பாராமல் பிறருடைய நன்மையின்மேல் கவனமுள்ளவராய் நடந்த
தற்கு முக்கியகாரணம் அவருக்கு அதிக விவேகமாகச் சிறு பிராயத்
திலேதானே கற்பித்த நற்குணங்களும் பழக்கிவந்த நல்ல பயிற்சிகளு
மேயாம். "நான் என் பாலியத்தையும் மங்கைப் பருவத்தையும் நினை
க்கும்போது உண்டாகும் சந்தோஷம் மற்ற எல்லாச் சந்தோஷத்திலும்
மேலானது" என்று தம் சிறுபிராயத்தைக்குறித்து எழுதியிருக்கிறார்.

நமது சக்கரவர்த்தினியாருக்குப் பல குழந்தைகளுண்டு. அவர்
களில் இந்தியாவுக்கு முதலில் வந்தவரும் நமக்கு இளவரசாயிருந்த
வரும் ஆன பிரின்ஸ் ஆவ் வேல்ஸ் பிரபு, இரண்டாவது புத்திர
ராகிய ஆல்பர்ட் இராஜகுமாரர், சிலவருஷங்களாய் பம்பாயில்
வசித்த கன்னாட் பிரபுவாகிய ஆர்தர் என்னும் ராஜகுமாரர் ஆகிய
இவர்களை நீங்கள் ஒருகால் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால் சக்கரவர்த்
தினியாரின் புத்திரிகளில் ஒருவரும் இதுவரையிலும் இந்தியாவுக்கு

வந்ததில்லை. அவர்கள் எல்லாரும் இளமையிலேயே மணம்புரிந்து, தங்கள் வாழ்நாளைக் கணவருடன் இல்லறத்திலிருந்து கழித்தபடியால் இத்தேசத்துக்குவரச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. அவர்களை நேரில் பார்க்க இத்தேசத்தாருக்கு நேராவிடினும் அவர்களை நமது சக்கரவர்த்தினியார் எவ்வாறு வளர்த்துக் கல்வி கற்பித்தார்கள் என்பதைக் கேட்க விருப்பமுடையவர்களாய் இருக்கலாம். அவர்களுள் ஆலிஸ் ராஜகுமாரத்தி சரித்திரமே மிகச் சிறந்தது. "அன்பே பிரதானம் அறிவே வெகுமானம்" என்று நினைத்து நடந்த அந்த உத்தமி இம்மைவாழ்வு நீங்கிப் பரலோகம் சேர்ந்தபடியால் அவர் சரித்திரத்தைப் பிறப்புமுதல் இறப்பு வரையில் பூரணமாய் அறியலாம்.

இராஜகுலத்துப் பிள்ளைகள் இராஜாதிகாரம் செலுத்தும் அதிகார ஸ்தானத்திற்குப் புறம்பாக வளர்ந்து வந்தபடியால் பெரியோர் தங்களுக்குச் செய்யும் மரியாதையாலும், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலாலும், கர்வம், அகங்காரம், அவமதிப்பு முதலிய துர்க்குணங்கள் படிவதற்கு ஏதுவில்லாமல் இருந்தது. அவர்கள் மற்றப் பிள்ளைகளைப் போலவே, கீழ்ப்படிதல், சாந்தம், கருணை முதலான நற்குணங்களையும் நன்னடக்கைகளையும் பயிற்சிசெய்துவந்தார்கள்.

நமது சக்கரவர்த்தினியாரும் அவர் கணவராகிய ஆல்பர்ட் பிரபுவும் "எண்ணென்ப வேனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்-கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு" என்று சொல்லியிருப்பதை நினைத்துத் தக்க உபாத்தியாயரையும் செவிலித் தாய்மார்களையும் தங்கள் குழந்தைகளுடன் இருக்கும்படி தெரிந்தேற்படுத்தி, அவர்களுடைய கல்வித்தேர்ச்சிக்காகவும் நற்பழக்கத்துக்காகவும் என்னென்ன செய்யப்பட்டுவந்தனவோ அவற்றை அதிகக் கருத்தாகப் பார்த்துவந்தார்கள். பிள்ளைகளுக்குக் கொஞ்சம் வயதானவுடன் அவர்களை அங்கிலேய, ஜர்மானிய, பிராஞ்சுதேசத்துப் படிப்பாளிகளான ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒப்புவித்தார்கள். அதனால் தங்களுடைய உயர்ந்த அந்தஸ்துக்கு வேண்டியபடி நல்ல தேகபலமும் மனவலிமையும் அடைந்தார்கள். அந்நியபாஷைகள் மாத்திரமல்ல, சங்கீதசாஸ்திரமும், சித்திரம் தீட்டும் வித்தையும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன.

ஆலிஸ் ராஜகுமாரியாரின் சிறுபிராயத்தைக்குறித்து அவள் தமக்கை அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள்: "அவள் ஜனன சட்டம் எழுதும் புத்தகங்கள் அழுக்குப்படியாமல் சுத்தியாய் வைத்திருந்ததுமன்றி கையெழுத்தும் அழகாய் இருந்தது. தேகபலமும், சுகமும், முகத்தினழகும், பாலிய சாதுரியமும், சதுரப்பாடும், உல்லாசப்பேச்சும், சந்தோஷ குணமும் உள்ளவளாய்க் குழந்தைப்பருவ லோபனுக்கரளாகாமல், வேடிக்கை, விளையாடல் முதலான எல்லாவித தேக

முயற்சிகளிலும் தேறினவளாயும் குதிரைகளிடத்திலும் அவற்றின் மேல் சவாரிசெய்வதிலும் அதிக ஆசையுள்ளவளாகவும் இருந்தனள். தன் சகோதரருடன் விளையாட இஷ்டங்கொண்டு ஓர் ஆண்பிள்ளையைப்போலத் துணிவுபட்டவளாய் இருந்தாலும், மன்னுயிர்களிடத்தில் உண்மையான பக்ஷமும் தயாளகுணமும் அவளைவிட்டு நீங்கவில்லை."

ஆலிஸ் ராஜகுமாரியாருக்கு 12-ம் வயதில் "உள்ளிய தெள்ளியராயினும் ஊழ்வினை பைய நுழையும்" என்னும் வாக்கியத்தின்படி விஷசுரம் உண்டாயிற்று. அப்போது அவர் பொறுமையோடு நடந்துவந்த நன்னடக்கையைப் பார்க்குமிடத்து அவருடைய இனிய குணமும், தருமகாரியங்களில் அவருக்குண்டாயிருந்த சிரத்தையும் நன்றாக விளங்கும்.

இப்படி இராஜவம்சத்துக் குழந்தைகளுக்கு நற்காரியத்தின்மேல் உண்டான விருப்பம் மேலுமேலும் விருத்திசெய்யப்பட்டது. அந்தக் குழந்தைகள் தங்கள் நாட்டு அரண்மனைகளுளொன்றில் வசிக்கையில் ஏழைக் குடிசைகளைப் போய்ப் பார்த்துவரும்படி அவர்களைத் தூண்டுவார்கள். இப்படிப் பாலியத்தில் போய்ப் பார்த்துவந்த குணங்களினால்தான் இராஜகுமாரியாருக்குப் பிற்காலத்தில் வியாதிவந்தவர்களிடத்திலும் துன்பப்படுகிறவர்களிடத்திலும் இரக்கமும் உதவிசெய்யவேண்டும் என்கிற விருப்பமும் உண்டாயின.

இராஜவம்சத்துப் பிள்ளைகளுக்கென்று ஒரு சிறுவீடு இருந்தது. அதில் அதிசயப்பொருட்சாலையும், உக்கிராண அறையும், சிறு தோட்டங்களும் இருந்தன. இங்கே அவர்கள் சொந்தத்தில் வீட்டு வேலைகளைச்செய்யவும், சிறு சிறு வேலைக்காரர்களைக் கண்காணிக்கவும் கற்றுக்கொண்டார்கள். இந்தச் சிறு வீட்டில் ஒருவரோடொருவர் பேதமின்றி எல்லோரும் ஒத்து நேசமாய் வாழ்ந்து தங்கள் தங்களுக்கிஷ்டமான வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இங்கே தங்கள் தாய்தந்தையரை விருந்தினராக வரவழைத்துத் தாங்களே சொந்தமாகச் சமைத்த அநேக பதார்த்தங்களை அவர்களுக்கு அளிப்பார்கள். இப்படிச்செய்வது தாய்தந்தையர்களுக்கு மிக்க இன்பமுண்டாக்கும். இவ்வாறு சக்கரவர்த்தினியாரின் குழந்தைகள் குடும்ப வாழ்க்கையின் சுகத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

ஆலிஸ் இராஜகுமாரியாருக்கு 15-ம் வயதானபொழுது அவருடைய மூத்த தமக்கையார் ஜர்மனிதேசத்துச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை மணம்புரிந்தார்; அதுமுதல் ஆலிஸ் இராஜகுமாரியார் வீட்டுப்பெண்களில் பெரியவராய் இடைவிடாமல் தந்தை தாயார்களுக்கு முக்கியமான துணையாயிருந்தார். உண்மையும் விடாமுயற்சியும் இருந்

தாலொழிய இவ்வுலகத்தில் யாருக்கும் பதவிக்குத் தக்கபடி நடக்க
முடியாதென்றும் "நற்குணமே நல்ல ஆஸ்தி" என்றும் தகப்பனர்
ஆலிஸ் ராஜகுமாரியார்க்கு வற்புறுத்தினர். தகப்பனர் செய்வித்த
பழக்கத்தால் அவருக்கு, சங்கீதம் முதலிய வித்தைகளில் இயற்கை
யாகவேயிருந்த ஆசை அதிகப்பட்டு அவ்வித்தைகளைத் தினந்தோ
றும் அப்பியாசம் செய்துவந்தார்.

சக்கரவர்த்தினியார் அவர் காலத்தில் தம் மகளைக்குறித்து அடி
யில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள் :—

"அவள் அதிக சாந்தமும் நற்குணமும் புத்தியும் விரும்பத்தக்க
குணமுமுள்ளவள். என் சௌக்கியத்துக்குப் பெரிதும் ஆதரவான
வள். எவ்வளவுகாலம் வரையில் நியாயமாய் நிறுத்திவைக்கக்கூடுமோ
அதுவரையில் நான் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள இடங்
கொடுக்கமாட்டேன்."

இராஜபுத்திரியார்க்கு 18-ம் வயதில், வின்ஸர் மாளிகையில் சக்
கரவர்த்தினியாரும் அவரது உயிர்த்துணைவரான ஆல்பர்ட் பிரபுவும்
வாசம்செய்துகொண்டிருக்கையில், அநேக பிரபுக்கள் விருந்தினராக
வந்தனர். அவர்களுக்குள் பாலியர்களான ஹெஸ்ஸி நாட்டுச் சிற்
றரசர்கள் இருவர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் இங்கிலாந்தைவிட்டுப்
போனபிறகு, இராணியார் நாயகர் தமது பூர்வீக சிநேகிதனும் மந்திரி
யுமான ஸ்டாக்மர் பிரபுவைப் பார்த்து, அந்த இராஜகுமாரர்களில்
ஒருவரான லூயிஸ் பிரபு ஆலிஸ் இராஜகுமாரிமேல் விருப்பம்
கொண்டதாகவும் அந்த இராஜபுத்திரியும் அதற்கு இசைந்ததாகவும்
அந்த இராஜவம்சத்தாரின் இஷ்டமும் நட்பும் இவ்விஷயத்தில் இன்
னும் அதிகப்படுமென்றும் சொன்னர். காலக்கிரமத்தில் இது மெய்
யாயிற்று. அந்த இளவரசரும் தம் பட்டாளத்தில் செலவு பெற்றுக்
கொண்டு நவம்பர் மாதத்தில் இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தார். அந்த
மாதம் 30௳ இராணியார் தமது தினசரியில் அடியில் வருமாறு
எழுதியிருக்கிறார் :—

"பகற்போஜனம் முடிந்து பெரிய மனிதர்களுடன் பேசிக்
கொண்டிருக்கையில், ஆலிஸும் லூயிஸும் இதற்கு முன்னில்
லாத உருக்கத்துடன் கணப்பொழுது சமீபத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்
கக்கண்டேன். நான் எதிர் அறைக்குப்போகும்போது, இருவரும்
என்னிடம் வந்தார்கள். ஆலிஸ் அதிக மனக்கலக்கத்துடன் 'அவர்
என்னை மணம்புரியக் கேட்கிறார்' என்றாள். லூயிஸும் தம்மை
ஆசீர்வதிக்கச் சொன்னர். நான் அதற்குப் பிரதி உபசாரமாக அவர்
கையைப் பிடித்து 'அவசியம் அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கூறிச்
சற்றுப் பொறுத்து அவரை எங்கள் அறையில் பார்ப்பதாகச்சொன்

னேன். அந்திப்பொழுதைக் கூடியவரையில் சுகமாகக் கழித்து
ஆலிஸ் எங்கள் அறைக்கு வந்தாள். அவள் மனக் குழப்பத்துடன்
இருந்தாலும் அமைதியாக இருந்தாள். என் கணவர், லூயிஸ் என்ப
வரைத் தம் அறைக்கு வரச்சொன்னர். முதலில் அவர் அங்கே
போய் என்னையும் ஆலிஸையும் உள்ளே அழைத்தார். லூயிஸ்
அதிக அன்பும் பெருந்தன்மையுமுள்ளவர். நாங்கள் எங்கள் அருமை
ஆலிஸை மார்போடணைத்து அவளைக்குறித்து லூயிஸ் முன்பாகப்
புகழ்ந்து பேசினேம். அவர் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அதை
முத்தமிட்டார். சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து பிரிந்துபோ
னேம். இந்தச் சம்பாஷணை எனக்கு அதிகப் பிரியமாகவும் மதுர
மாகவும் இருந்தது."

இந்த விவாஹமானது மனப்பூர்வமான அன்பினுல் நேர்ந்தபடி
யால் அந்த யௌவன தம்பதிகள் அநுபவித்த இன்பம் சிறந்தது.
லூயிஸ் இராஜகுமாரர் கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைவரைக்கும் இருந்தார்.
அந்தப் பண்டிகைநாளில் இங்கிலாந்திலும் ஜர்மானியாவிலும் அநேக
குடும்பங்கள் ஒன்ருகக்கூடி சந்தோஷமாகத் திருவிழாக் கொண்டாடு
வது வழக்கம். இவ்வருஷம் மேற்சொன்ன பண்டிகை இன்னும்
அதிக சம்பிரமமாக நடந்தது.

இப்படிச் சந்தோஷமாகக் கழிந்த சில வாரங்களுக்குமேல், ஒரு
விசனமான காரியம் சம்பவித்தது. சக்கரவர்த்தினியாரின் தாயார்
வியாதியிற்பட்டு மரணமடைந்தார்கள். ஆலிஸ் இராஜகுமாரியாரின்
வருத்தத்தை என்னவென்று சொல்லுகிறது! "அருமைப்பாட்டி
யுடன், படித்துக்கொண்டும் அவளுக்காக பியானுவாத்யம் வாசித்துக்
கொண்டும், காலத்தைக் கழித்தபடியால் அவள் மரணம் அதிக விச
னத்தை உண்டாக்குகின்றது" என்ருர்.

சிலமாதம் கழித்து ஆலிஸ் இராஜகுமாரியாரின் கலியாணத்துக்
காகவேண்டிய ஆயத்தங்கள் நடக்கையில், அவருடைய அருமைத்
தந்தை நோயில் விழுந்தார். அவர் வியாதியாயிருக்கையில் இராஜ
குமாரியார் அடிக்கடி அவரிடம்போய் அவருக்கு ஏதேனும் படித்துக்
காட்டிக்கொண்டு வந்ததன்றி தம் தாயாருடனும் அடிக்கடி வந்திருப்
பார். குடிசையிலாலுைம், உப்பரிகையிலாலுைம், மரணத்தைத்
தவிர்க்க யாரால் ஆகும்? டிசம்பர்மீ 14௳ நமது சக்கரவர்த்தினியா
ரின் உயிர்த்துணைவராகிய மாட்சிமை தங்கிய ஆல்பர்ட் இராஜப்பிரபு
அதிக சாந்தகுணத்துடன் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்தார். அந்த
மகிமைதங்கிய இராஜநாயகருடைய சீலத்தையும் கீர்த்தியையும்பற்றி
விவரித்துச்சொல்ல இங்கே இடமில்லை. அவர் குற்றமற்ற வாழ்க்கை
யாகிய வெண்மலர் தரித்தவர்; மிக்க அடக்கமும் பட்சமும் வல்லா

வற்றிலும் தேர்ந்த ஞானமும் உள்ளவர். "அரசக்கில்லே சிறுமையும் பெருமையும்" என்றபடி சாதாரண ஜனங்களுக்காகவும் ஏழைகளின் பொருட்டும் உழைப்பவர். அவர் தம் மனசாட்சியைத் தம் அரசினைப் போல மதித்தார். ஜனங்களுக்கு நேர்ந்த சங்கடங்களை நீக்குவதே அவருக்குப் பெருமை. அவர் ஒருவரைப்பற்றியும் குறைகூருர். யாரேனும் ஒருவர்மேல் குற்றங்கூறின் அதற்கும செவிகொடார். அவர் சக்கரவர்த்தினி ஒருவரையே நேசித்து அவரை விடாமல் பற்றிக் கொண்டு இருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட மகாநுபாவரான புருஷரின் மரணத்தால் நமது சக்கரவர்த்தினியார் மனமுடைந்துபோனதும், அவர் குழந்தைகள் ஆதரவற்றுப்போனதும் அதிசயம் அல்ல; சக்கரவர்த்தினியார் தம் அருமைநாயகனை இழந்து மகத்தான விசனம் அடைந்த காலத்தில், மனம் நெகிழ்ந்த தாய்க்கு ஆலிஸ் ராஜகுமாரியார் மற்றெல்லாரைக் காட்டிலும் ஒரு பெரிய ஆதரவாயிருந்தார்.

ஐயோ எப்படிப்பட்ட தகப்பனர்! எவ்வளவு உயர்ந்த குடும்பத் தலைவர்! தம் மனைவிக்கும் மக்களுக்கும் எவ்வகையான நேசர்! எவ்வளவோ மேலான மந்திரி! இப்படித் தம் அருமைத் தந்தை இறந்ததால் தாமே விசனத்தில் மூழ்கி இருந்தாலும் சிறந்த பாக்கியமுள்ள குடும்பத்துக்கு நேரிட்ட அந்தக் கோரமான விசன காலத்தில் ஆலிஸ் இராஜகுமாரியார் முக்கியமான எல்லாக் காரியங்களையும் தாமே நடத்தத் துணிந்தனர். விசனத்தால் துவண்டு கிடந்த மஹாராணியாருக்கு மந்திரிமாரும் வீட்டாரும் எழுதின கடிதங்கள் யாவும் இராஜகுமாரியார் மூலமாய்ச் சென்றன. அவர் எழுத்துமூலமாயும் வாய்மொழியாலும் தமது தாய்க்கு எவ்வித வருத்தமும் உண்டாகாதபடி காத்தார். விசனப்படுகிற இராணியாருடன் நடந்த இவ்வித அந்தரங்கமான போக்குவரவினால்தான், இராஜபுத்திரியார்க்கு இராஜ்யதந்திரங்களில் அவ்வளவு தேர்ச்சியும் சிரத்தையும் உண்டாகி பிற்காலத்தில் அவருக்குப் பிரசித்தி உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட சமயத்தில்தான் அவருக்கு அநேக காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் திறமும், எப்பொழுதும் உழைக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் உண்டாகிப் பிற்காலத்தில் ராஜ்ய காரியங்களிலும் மிக்க சிறப்பு உண்டாயிற்று. அறியாதவராய் இருந்த இராஜகுமாரியார் திடீரென விவேகமும் முன்யோசனையுமுள்ள ஒரு பெருமாட்டியாக மாறிப் பிறருடைய நன்மைக்காகத் தம் வாழ்நாளை அர்ப்பணம்பண்ணி உயர்ந்தோராலும், தாழ்ந்தோராலும் நேசித்து அபிமானிக்கப்பட்டு வந்தார்.

அவர் தகப்பனர் இறந்த பதினேழாம் வருஷத்தில், ஐயன் அனக்

தபடி, அதேதினத்தில் அவரும் இறந்தார். அதுவரைக்கும் அவரு டைய மரணத்தால் உண்டான விசனம் அவரைவிட்டு நீங்கவில்லை என்பது அவர் விடாமல் அவருடைய வருஷாந்த திவசங்களில் தம் தாயாருக்கு எழுதிவந்த கடிதங்களால் தெரியவரும்.

அவர் இறந்த மூன்றும் வருஷத்தில் அவரைக்குறித்து இராஜ குமாரியார் அடியில் வருமாறு எழுதி இருக்கிருர் :—

"இன்றைக்கு நாங்கள் இருவரும் சில ஆசைவார்த்தைகள் எழுதுகிறேரும். இந்தக் காலமும் இந்தத் தினமும் எனக்கு விச னத்தை உண்டாக்குகின்றன. கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகு கிறது. இயற்கையாகவே விசனப்பட்டிருக்கிற உமக்கு நான் விச னத்தை அதிகப்படுத்தலாகாது."

ஐந்து வருஷங் கழிந்தபிறகு அவர் அடியில் கண்டபடி எழுதி ஞர்:—

"நான் படுக்கைக்குப் போகுமுன் சில அன்புகூர்ந்த வார்த்தை களை 14௨ காலை உம்மைச் சேரத்தக்கதாய் எழுதுகிறேன். அந்தத் தேதியை நினைத்த மாத்திரத்தில் அது எவ்வளவு காலமானலும், எனது பிரியமுள்ள தாயே! உமக்கும் எங்களுக்கும் உண்டான ஆருத் துயர நினைவை உண்டாக்குகிறது. எனது அருமைத் தந்தை இறந் தும் இறவாதவரே! அவர் செய்த நன்மையும், உலகத்தில் அவர் பிர சித்தப்படுத்தின மேலான கருத்துகளும் கோட்பாடுகளும், சுய நயம் பாராட்டாத பெருந்தகைமையுள்ள அவருடைய குணமும், நீடூழிநிற் கும். இவ்வுலகில் அவதரித்தவர்களில் அவ்வளவு குற்றமற்றவரும், உயர்ந்தவரும், தெய்வபக்தியுள்ளவரும் யாருமில்லை. அவருடைய நன்னடக்கை மற்றவர்களை இன்னும் மேலான குற்றமற்ற காரியங் களைச் செய்யத் தூண்டுமல்லவா? எனது அருமைத் தந்தையின் வாழ்வு வீண்போகாதென்பது எனக்கு நிச்சயம். அவர் கருதி வந்த பெருங்காரியம் முடிந்தது. அவருக்குச் செய்து முடிக்க அவகாச மல்லாத காரியங்களை உம்மை நிறைவேற்றும்படி விட்டுப்போனர். 14௨ முழுவதும் உம்மையே சதாகாலம் நினைத்துக் கொண்டிருப்ப தன்றி, கடவுளைத் தியானிக்கும்போதும் உம்மை மறவேன். உமது பக்தியுள்ள குழந்தையையும் சற்று நினையுங்கள்."

இதற்குப் பதின்மூன்றும் ஆண்டில் தம்முடைய பிதா மரித்தும் தெய்வமாகின்றதை நினைத்து அவர் எழுதுகிறதாவது:—

"இத்தினம் முடிவதற்கு முன் நான் சில வார்த்தைகளை எழுத வேண்டும். இறந்த காலத்தின்மேலும், முக்கியமாய் என் அருமைத் தந்தை ஜீவந்தராய் இருந்து அதிக சந்தோஷத்தை உண்டாக்கின என் இளமைப்பருவத்தின் மேலும் என் மனது செல்லுகிறது. இன்

றைக்கெல்லாம் உம்மையும் அவரையும் வர்ணிக்கிற தியோடோர்
மார்ட்டின் என்பவர் எழுதின 'இராஜநாயகன் சரித்திரத்தை'ப் படித்
துக்கொண்டிருக்கேன்.

"அவர் ஸ்டாக்மர் பிரபு சொல்லுகிறபடி என்ன மஹாநுபாவர்!
அவர் எவ்வளவு மாட்சிமைதங்கிய பிரபு! அப்படிப்பட்ட நகப்பனு
ருக்கு நான் பெண்ணாகத்தக்கவளா? அவரைப் போலவே நானும்
உயர்ந்த விஷயங்கள் மேலேயே நோக்கம் வைத்தவளானாலும் அவற்
றைச் செய்து முடிப்பதில் நான் அவருக்கு எவ்வளவு தாழ்ந்தவள்!
'அரைச்சொல் கொண்டு அம்பலம் ஏறினால் அரைச்சொல் முழுச்
சொல்லாமா?'"

இவ்வாறு இராஜகுமாரியார் தம் தந்தைமேலுள்ள நினைவால்
தம் வாழ்நாளின் பொன்னூலில் தம் ஆசைவார்த்தைகளும், தருமச்
செய்கைகளும், இதற்குச் செய்யும் சாதாரண உதவிகளுமாகிய முத்
துக்களைக் கோத்துக் காட்டுவார். சித்திர வித்தை, சாஸ்திரம் இவற்
றைக் கற்பதிலானாலும் சரி. கைத்தொழில், விவசாயம், கல்வி இவற்
றை விருத்தி செய்வதிலானாலும் சரி, தம் வீட்டை இஷ்டமானபடி
ஒழுங்குபடுத்துவதிலானாலும் சரி, உழைத்துப் பிழைக்கிற தாழ்ந்த
ஜாதியார்களின் வீடுகளைச் சீர்ப்படுத்தி, மட்டான செலவு செய்தல்
வீட்டுக் காரியம் முதலானவற்றைக் கற்பித்து அவர்களுடைய நிலை
மையைச் சீர்ப்படுத்துவதிலானாலும் சரி, எந்தக் காரியம் செய்ய ஆரம்
பித்தாலும் இராஜகுமாரியார் தம் தந்தைகாட்டிய வழியில் நடந்து
அவரைக் களிப்படுத்துவார்.

தம் தந்தை தேகவியோகமான ஏழாம் மாதத்தில் இராஜகுமாரி
யார் விவாஹம் செய்துகொண்டு சிலநாளைக்கெல்லாம் இங்கிலாந்தை
விட்டுத் தம் கணவனுடன் சென்றார்.

அவர் புகுந்த அகம், அங்கிலேய இராஜகுமாரியாராய் வளர்ந்து
வந்த பிறந்த அகத்துக்கு மாறுபட்டு இருந்தது. ஆயினும், அவர் தம்
கணவன்வீட்டாருக்கு இசைந்து நடக்கத் தீர்மானித்து இரண்டு வரு
ஷத்துக்குள் ஒரு பேதமுமின்றி அவர்களுடன் இணங்கிக் கலந்து
கொண்டார். அப்போது அவர் தம் தாயாருக்குப் பின்வருமாறு
எழுதியிருக்கிறார்:—

"எங்கள் வாழ்க்கை மிக்க ரம்மியமானது. இவ்வுலகத்தில்
எனக்கு ஒரு குறைவும் கிடையாது. என் நாயகனுக்காக வீட்டை
எவ்விதத்திலும் சௌக்கியமானதாகவும் சந்தோஷமுள்ளதாகவும்
செய்வதே எனது இடைவிடாத நோக்கம்."

அவர் மனைவாழ்க்கையில் பிரவேசித்துச் சிலநாள் வரையில் வீட்
டுக்காரியங்களில் தேறுவதிலும், தம் புது வீட்டில் ஸ்திரப்படுவதிலும்,

பிறக்கப்பிறக்கச் சிறுகுழந்தைகளைப் பாதுகாத்து வருவதிலும், தம்
காலத்தைக் கழித்தார். அவர் சங்கீதத்திலும் சித்திர வித்தையிலும்
மிகக் கைதேர்ந்தவர்.

இந்த வித்தைகளை யெல்லாம் அவர் கொஞ்சமும் தம் நன்மைக்
காகக் கற்காமல் பிறரைப் பிரியப்படுத்துவதற்காக அப்பியாசம் செய்து
வந்தார். இவ்வாறு இராஜகுமாரியாரின் குணவிசயங்கள் அவரு
டைய இளமைப்பருவத்தில் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வெளிப்பட்டுத்
தமக்கு விசேஷ கஷ்டமும், துன்பமும் நேரிட்ட பிற்காலத்தில் நன்
மை செய்வதனால் உண்டாகும் பலன்களை விளைவித்தன.

சில காலத்திற்கெல்லாம் இராஜகுமாரியார் பரோபகார சிந்தை
யுடன், வருந்துகிற ஏழைகளுக்கு உபகாரஞ்செய்ய முயன்றார்.

அவருடைய 22-ம் வருஷத்தில் தம் தாய்க்குப் பின்வருமாறு
ஒரு கடிதம் எழுதினார்:—

"நான் இன்று இவ்வூர் ஆஸ்பத்திரியைப் பார்க்கப்போகிறேன்.
அது நன்றாக வில்லையாம். சரியாய்ப் பராமரிக்கப்பட வில்லையாம்.
நான் அதைச் சற்றுச் சீர்ப்படுத்த விரும்புகிறபடியால் நான் காரிய
சித்தி பெறலாமென்று நம்புகிறேன். ஜனங்களுக்கும் பணம் இல்லா
மற் போகவில்லை. கொடுக்கத்தான் மனமில்லை. நகராதிபதியும்
நகராலோசனைச் சபையாரும் அங்கே என்னைச் சந்திப்பார்கள். பிரச
விக்கும் ஏழை ஸ்திரீகளுக்குச் சில வஸ்திரங்களைக் கொடுத்து உதவும்
படியான ஒரு புது ஏற்பாடு இப்போதுதான் நான் செய்திருக்கிறேன்.
இந்த ஜனங்களுக்கு அழுக்குவஸ்திரத்தினால் உண்டாகுந் துன்பம்
கொஞ்சமல்ல. ஆஸ்பத்திரியைப் பார்க்க எனக்கு அதிக இன்பமுண்
டாயிற்று. இடம் காற்றோட்டமாயும் சுத்தமாயும் இருந்தது. ஜனங்
கள் சரியானபடி பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தார்கள். சுத்தவாயுவும் சுத்த
ஜலமும் இவ்விடத்தில் நிறைந்து ஜனங்களுக்கு மிக்க நன்மை யுண்
டாக்குகின்றன."

ஆலிஸ் இராஜ குமாரியார் சிலகாலத்திற்கெல்லாம் மருத்துவ
ஆஸ்பத்திரி ஒன்றிற்குப் போஷகரானார். அவருக்கு இந்த விஷயத்
தில் இருந்த சிரத்தையானது இரண்டாவது புத்திரி பிறக்கவே, இன்
னும் அதிகப்பட்டது. இந்தக் குழந்தையைத் தாமே போஷிப்பதில்
பெருமையுடையவராய், இது முதலாகக் குழந்தைகளின் தேகமனோ
தத்துவம், சன்மார்க்க அபிவிருத்தி முதலான எல்லாக் காரியங்களி
லும் மிகுந்த கருத்துள்ளவரானார்.

வாஸ்தவத்தில் அவர்
ஸ்திரீகளுக்கு வியாதி உண்டானபொழுது
களுக்கு எப்படி வைத்தியம் செய்யப்பட்டதென்றும், இராஜகுமாரி
யார் வருகைக்காக ஆயத்தப்பட்டிராமல் சாதாரணமாக வீடுகளில்

இருக்கையில் அவர்கள் வாழ்க்கை யெவ்வாறுனதென்றும், தம் கண்
ணால் நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுற்றிருந்தபடியால்,
தாம் இன்னார் என்று தெரியாதபடி ரகசியமாய் அவர்கள் வீடுகளுக்
குப்போய் அங்கே பார்த்தவைகளைத் தம் தாய்க்கு எழுதியனுப்புவார்.

"நான் அன்று செய்த சில காரியங்களை உமக்குச் சொல்லு
கிறேன். இது என் புருஷனும் சில துரைசானிகளும் தவிர வே
ெருரு பிராணிக்கும் தெரியாதாகையால், நீர் இந்தச் சங்கதியை ஒரு
வருக்கும் சொல்லாதிருக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இங்குள்ள
மருத்துவ ஆஸ்பத்திரிக்கு நான் போஷகி. அதற்கு நீரும் நல்ல
வெகுமானம் கொடுத்திருக்கிறீர். இதைச் சேர்ந்த துரைசானிகள்,
பிரசவித்திருக்கிற நல்ல குலத்து ஏழை ஸ்திரீகளுக்கு வஸ்திரம்
கொடுத்துவருகிறார்கள். எல்லாப் பிரசவங்களும் எனக்கு அறிவிக்
கப்படுகின்றன. அன்றைக்கொருநாள் பழைய பட்டணத்தில் ஒரு
வீட்டுக்கு யாரோ ஒரு சாதாரண ஸ்திரீயைப் போல், கிறிஸ்டாவைக்
கூட்டிக்கொண்டு போனேன். அந்த வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க அதி
கக்கஷ்டப்பட்டு, கடைசியாய் ஒரு அசங்கிதமான முற்றத்தின் வழி
யாய் ஒரு சிற்றேணியேறி ஒரு சின்ன அறைக்குள் போனோம்.
அங்கே ஒரே படுக்கை மேலே அந்த ஸ்திரீயும் அவள் குழந்தையும்
படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதே அறையில் அவள் புருஷனும்
இருந்ததன்றி, வேறு இரண்டு கட்டில்களும் ஓர் அடுப்பும் இருந்தன.
ஆனாலும் அதில் துர்வாசனையாவது அழுக்காவது இல்லை. நான்
கிறிஸ்டாவைக் குழந்தைகளோடு விளையாட விட்டு அவள் கணவ
னுடன் அந்த ஸ்திரீக்குக் கொஞ்சம் ஆகாரம் செய்துகொடுத்து,
அவள் படுக்கையைச் சீர்ப்படுத்தி, அவள் குழந்தை அதிக பலவீனமா
யும் சீர்கேடாயும் இருந்தபடியால் அதையெடுத்துக் கண்ணைத் துடை
த்து, இன்னும் பல உபசாரங்களும் செய்தேன். நான் அந்த வீட்
டுக்கு இரண்டுதரம் போயும், அந்த ஜனங்களுக்கு நான் இன்னார்
என்று தெரியாது. அவர்கள் அதிக அழகுள்ளவர்களும் நல்லவர்
களும் ஒருவருக்கொருவர் அதிக உருக்கமுள்ளவர்களுமாக இருந்தார்
கள். அவ்வளவு தரித்திரத்தில் அவ்வளவு நல்ல குணங்களைக்காண
மனதுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. அவள் கணவன், வேலை
யொன்றுமில்லாமலும், பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போகத்தக்க வயது
இல்லாதவர்களாயும் இருந்தார்கள்; அவள் பிரசவித்த காலத்தில்
அந்த வீட்டில் நாலு துக்காணிதான் இருந்தது. அவர்களுக்கு எவ்
வளவு இடுக்கணும் துக்கமும் உண்டாயிருக்க வேண்டும் பாருங்கள்.

"தரித்திரத்தை அநுபவியாமலே எப்போதும் அரண்மனையில்
வசிப்பவர்களுக்குத் தயை, தர்மசிந்தை முதலிய நற்குணங்கள் உண்

டாகா. வெளியேபோய் என்னால் ஆனமட்டும் சிறு உபகாரங்களைச்
செய்வது அவசியமெனத் தோன்றிற்று. கேட்காமல் கொடுப்பது
உத்தமம் என்று காண்கிறது. இது சரியென நீங்கள் நினைப்பீர்க
ளென்று நம்புகிறேன்" என்று இராஜகுமாரியார் எழுதியிருக்கி
ளூர். தம் கணவரைக் குறித்து அடியில் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

"என் அருமைத் தகப்பனரை நான் எவ்வளவு பெரும்பாக்கிய
மாக எண்ணுகிறேனே, அது அவருக்குத் தெரிந்திருக்குமென்பதற்
குச் சந்தேகமில்லை. உங்களிருவருடைய ஆசீர்வாதமும் எங்களைக்
காக்கின்றன. நாங்கள் இருவரும் உங்கள் இருவரிடத்திலுமிருந்து
பிரிந்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. எங்கள் வாழ்வும் உங்கள் வாழ்
வும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து கலந்திருக்கின்றன. ஜனங்கள்
எங்கே என் கணவரைப்போல, தேக உழைப்பு, நேசம் முதலிய நற்
குண முள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் எங்கள் தெய்
வத்தந்தையின் குண ஒற்றுமையைக் காண்கிறேன். இது நிச்சயம்
அல்லவா? நாம் எல்லோரும் அவரைப்போ லிருப்போமாக. என்
செல்வத்தாயே! எனக்குத்தினம் நேரிடுகிற [illegible] துக்களி
லும் நான் அவரைப்போல நடக்க முயலு[illegible]

இராஜகுமாரியாரும் அவர் கணவ[illegible]க்களுடன் [illegible]
திக் கொருமுறை இங்கிலாந்துக்குப் [illegible]வருவது வழக்கம். [illegible]
வொருதரமும் அவர் திரும்பி வருகை[illegible] அதிக உற்சாகமும் [illegible]
திலே களையும் உள்ளவராயிருப்பார்.

இப்படிப் பிரயாணம் செய்து திரும்பிவந்த ஒருதரம் தமது தாயா
ருக்கு அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்[illegible]:—

"உமது அன்புள்ள வசனங்களுக்கும் கோரிக்கைகளுக்கும்
அநேக வந்தனம். உம்மையும் வீட்டையும் குறித்து நான் அதிகமா
நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில் உம்முடைய [illegible]யும்,
சந்தோஷம் உண்டாக்கிற்று. அதனால் [illegible]களில்
நான் அதிக அநுதாபப்படுகிறேன். நான் மு[illegible]
நீர் ததும்பிக்கொண்டிருந்தது. புது வருஷம் வரவே, அப்பா, பாட்டி,
இவர்கள் நினைவும், முன்னே வின்ஸர் மாளிகையில் இருந்த எல்லா
ருடைய ஞாபகமும் விசேஷமாய் உண்டாகி, என் மனதைப் புண்
படுத்திற்று. நான் வீட்டுக்குப் பெரியவளாக இருந்த காரணத்தைப்
பற்றி எனது அன்புள்ள தாய்தந்தையராகிய உங்கள்முன் எப்போதும்
இருக்கும்படி பாக்கியம் பெற்றிருந்தது கழிந்துபோயிற்று. அந்தச்
சந்தோஷகாலமும், முக்கியமாய் அதன் பிற்பாகமும் என் மனதில்
தங்க எழுத்துக்களில் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது வீடு அந்த
வருஷப்பிறப்புத் தினத்தில் எவ்வளவு வைபவமாக இருக்கும். நான்

கள் எல்லோரும் ஒருங்குகூடி உமது அணிபூண் அறைக்கு வெளியே இருந்து 'சந்தோஷமான வருஷப்பிறப்பு' என்று ஒரே குரலாய்க் கூவி, முன்வாரத்தில் அதிக சிரமப்பட்டு எழுதிய சித்திரங்களையும் உருவங்களையும் உமக்கும் அப்பாவுக்கும் கொடுத்து, எங்களுக்குத் தெரிந்த கவிகளை ஒப்புவிப்போம். அப்படி ஒப்புவிக்கையில் நாங்கள் அடிக்கடி இரண்டொருவார்த்தை ஞாபகத்துக்கு வராமல் திகைத்து நின்றால், சிரிப்பை அடக்க அப்பா உதட்டைக் கடிப்பார். அதன் மேல் அங்கிருந்து கால்நடையாய்க் கிராமபாடசாலைக்குப்போய் அங்கே ஏழைகளுக்குப் பிச்சைகொடுப்போம். இந்த வைபவங்களையெல்லாம் என் கணவருக்கு அன்று காலை முழுவதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். என் அருமைத்தாயே! அந்த நாட்கள் மகா பாக்கியமுள்ள நாட்கள். அவற்றை நினைத்தமாத்திரத்திலேயே உமக்கும் பளிரென ஒரு மனமகிழ்ச்சி உண்டாகவேண்டும். அக்காலத்தை, பொங்கும் காலமாக நினைத்து ஒருதினமுந் தப்பாமல் வீட்டிலேயே இருந்தோமென்று அதிக ஆனந்தப்படுகிறேன்.''

இராஜகுமாரியார் தாமே தனியாய்ப் படித்த புத்தகங்களையும், தம் கணவருக்குப் படித்துக் காட்டிய புத்தகங்களையும் குறித்து அடியில் கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

''நீர் அனுப்பிய 'இஞ்சினீர்களின் சரித்திரம்' என்னும் புத்தகத்தை ஆல்பர்ட் முழுதும் வாசித்தார். அதைப்போல் அவ்வளவு விநோதமான புத்தகத்தைக் காண்பது அரிது.

''தேக தத்துவங்களையும், குழந்தைகளையும் அவைகளை நடத்த வேண்டிய விதிகளையும் குறித்து அநேக புத்தகங்கள் படித்துச் சிந்தனை பண்ணினேன். அவை எனக்கு அதிக மன உற்சாகத்தை உண்டாக்கினவன்றி மிக்க பிரயோஜனத்தையும் விளைவித்தன. இவற்றைப் படிப்பதனால், வைத்தியர்கள் இன்னின்ன செய்யவேண்டுமென்றும், இன்னின்ன செய்யக் கூடாதென்றும், சொல்வதற்குக் காரணங்கள் எளிதில் விளங்கும். ஏதேனுமோர் வியாதிகண்டு வைத்தியர் வருவதற்குச் சற்றுச் சாவகாசப்பட்டால், சொற்ப பரிகாரங்கள் நாமேசெய்யலாம். இது மனவெறுப்பு ஒன்றும் உண்டுபண்ணாமல் நாம் எவ்வளவு அதிசயமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோமென்று நமக்கு மனதில் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது.''

இராஜகுமாரியார் தமது 23-வது வயதில் பைத்தியக்காரருக்கு வைத்தியசாலையொன்றை ஸ்தாபித்தார். இதற்குப் பொருள் சேகரிக்கும்பொருட்டுத் தமது புது அரண்மனையில் ஓர் அலங்காரக்கடை ஏற்படுத்தி, அதில் அநேக விசித்திரப்படங்களும், விந்தை விந்தையான பொருள்களும் விற்பனை பண்ணுவிக்கும் பாவனையாகக் கை

யொப்பங்கள் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். நான்குநாள் வரையில் இந்த விநோத விற்பனை நடந்தேறி 16,000 ரூபாய் சேகரிக்கப்பட்டது. ஐரோப்பாவிலும் இங்கிலாந்திலுமுள்ள துரைசானிகள் இவ்விதமாகத்தான் அநேக தரும காரியங்களுக்கு மிகுந்த பொருள் சேர்ப்பார்கள். பெரிய துரைசானிகளும், அவர்கள் பெண்களும், தையல், பின்னல், பூப்போடல், சித்திரம் எழுதல், வாத்தியம் வாசித்தல், சங்கீதவித்தை முதலியன கற்றுத் தேர்ந்து, இவ்வித அருமை வித்தைகளைத் தங்கள் சொந்த நன்மைக்கும் விநோதத்திற்குமே உபயோகிக்காமல், ஏழைகள், நோயாளிகள், வருந்துகிறவர்கள், இவர்களின் நன்மைக்காகவும் உபயோகப்படுத்துவார்கள். ஒரு பட்டணத்தில் அல்லது கிராமத்தில் ஒரு தர்மசாலைக்காவது, பாடசாலைக்காவது பணம் இல்லாதிருந்தால், அவ்விடத்திலுள்ள பிரதான துரைசானிகள் கூட்டம்கூடிப் பேசிப் பணம் சேகரிக்கப் பல உபாயம் செய்வார்கள். ஒரு துரைசானி ஒரு ஜதை பூத்தையல்போட்ட பாதரட்சை செய்துகொடுக்கவும், வேறொருத்தி ஒரு மெத்தை தைத்துக்கொடுக்கவும், மற்றொருத்தி ஒரு குல்லாவுக்குப் பூச்சித்திரத் தையல்வேலை செய்துகொடுக்கவும், ஒப்புக்கொள்வார்கள். மற்றவர்களும் இவ்வாறே ஒவ்வொரு பொருள் செய்து கொடுப்பதாகச் சொல்வார்கள். அதற்குமேல் ஒருமாதம் பொறுத்துக் குறித்த ஒரு தினத்தில் மேற்கண்ட பொருள்களை அலங்காரக்கடையாக அடுக்கடுக்காய் வைத்து விற்கும்படி ஏற்பாடுசெய்து, அறிக்கைப்பத்திரங்கள் அச்சிட்டு அவற்றில் இவ்விற்பனைகளின் நோக்கத்தையும் பிரசித்தப்படுத்துவார்கள். அக்கம்பக்கங்களிலுள்ள ஜனங்களும் வந்து துரைசானிமார் சிரமப்பட்டுச் செய்த விநோதப் பண்டங்களை விலைகொடுத்து வாங்குவதினால் அதிகப் பணம் சேரும்.

இவ்வாறு இங்கிலாந்து தேசத்துத் துரைசானிகள் தங்கள் தேக வுழைப்பால் வருஷாவருஷம் அநேக லட்சம் ரூபாய் சேகரம் செய்கிறார்கள். இது கற்பனையல்ல, வாஸ்தவமே. இந்துதேசத்து ஸ்திரீகளும், சிறுமியரும், தன் உயிரைப்போல் மன்னுயிரைக் காக்கவேண்டுமென்று எப்போது தங்கள் சாவகாச வேளைகளை இதேவிதமாகத் தங்கள் நாட்டு ஏழை ஜனங்களின்பொருட்டு உபயோகிப்பார்களோ தெரியாது.

இராஜகுமாரியார் மேல் விவரித்த காரியங்களைச் செய்தபொழுது தேசத்தில் போர்க்கலகமில்லாமல் அமைதியாயிருந்தது. ஆனால் இது நீடித்திருக்கவில்லை. ஐயோ! சில நாளைக்கெல்லாம் ப்ரஷியா தேசத்தாருக்கும் சகோதர பாவனையுள்ள அடுத்த தேசத்தார்களாகிய ஹோல்ஸடீன் ஸ்லெஸ்விக் நாட்டாருக்கும் யுத்தம் மூண்டது.

இது சுமார் நூறு வருஷத்துக்குமுன் தஞ்சாவூர் இராஜர்களினுலுண்டான யுத்தத்தைப்போலிருந்தது. இராஜகுமாரியாரின் கணவரான லூயிஸ் இளவரசர், தமது சேனையுடன் போய்ச் சண்டைசெய்ய வேண்டியதாயிற்று.

இச்சமயத்தில் பாவிய இராஜகுமாரியாருக்கு மூன்றும்பெண் பிறந்தது. யுத்தம் நீடித்திராவிட்டாலும், பயங்கரமான ரத்தப்பெருக்கும், துன்பமும், வியாதியும், மரணமும் உண்டானதன்றி, மனைவியார் கணவரையும், சகோதரர் ஒருவரையொருவரும், தகப்பன்மார் பிள்ளைகளையும்விட்டுப் போர்க்களத்திற்குப் போவதாலாகிய விசனமும் நேரிட்டது.

ஜூன்மீ 15௳ இராஜகுமாரியார் அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

“ஐயோ! நாளைக்கு லூயிஸ்சேனை மற்றச் சேனைகளுக்குப் பதிலாக உள்நாட்டுக்குப் போகிறது. அவரும் கட்டாயமாய்ப் போகவேண்டும். என்னுடைய தைரியம் குறைய ஆரம்பிக்கிறது. ஆயினும் என்னால் கூடுமானவரையில் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இதெவ்வளவு கஷ்டமான காலம் என்பது கடவுளுக்குத் தெரியும். லூயிஸ், பட்டாளத்தில் முதல்வராகையால் சண்டையின் ஆபத்துக்கும் முதலாயிருக்கிறார். இப்போது அவருடைய பிரிவு மிகவும் கஷ்டமானது. அவர் அதற்காக மிக வருந்துகிறார். எனக்கு எழுதக்கூடக் கையெழவில்லை. அன்றியும் வெயிலும் கடுமையாய் இருக்கிறது. எங்களுக்கு விவாஹம் நிறைவேறி நாலு வருஷம் ஆயிற்று. இந்த நாலுவருஷமும் நாங்கள் ஒருவித இடையூறுமின்றி உண்மையான சுகம் அனுபவித்ததல்லாமல், அது தினேதினே விருத்தியாய்க்கொண்டும் வந்தது. இதற்கெல்லாம் நான் கடவுளை மனமார வாழ்த்துவதல்லாமல் இந்தப் பெரிய ஆபத்துக்குத் தப்புவிக்கவேண்டும் என்று அவரை மிக்க தாபத்தோடு பிரார்த்திக்கிறேன். இந்தப் பயங்கரமான யுத்தம் எல்லாருடைய தைரியத்தையும் போக்கத் தக்கதாய் இருக்கிறது.”

லூயிஸ் ராஜகுமாரர் மூன்றுநாள் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தமது மனைவியின் பிரசவகாலத்திற் கூட இருந்தார். நீலவிழிகளும் சிவந்த கூந்தலுங்கொண்டு, சுகமும் பலமும் உள்ள ஒரு பெண் பிறந்தது. இதற்கு ஒருவாரத்துக்குமேல் இராஜகுமாரியார் தமது தாயாருக்கு எழுதியதாவது :—

“இந்தக் குழந்தைபிறந்த எட்டுநாளாய் நான் எவ்வளவு கஷ்டமாய்க் காலம் கழிக்கவேண்டியிருந்தது! முதல்முதல் நான் தொழுதக்க என் ஆசைக் கணவரைக் காப்பாற்றினதற்காகவும், அவ்வளவு

அருமையான அவரை என் பிரசவகாலத்தில் என் சமீபத்தில் இருக்கும்படி அனுக்கிரகித்ததற்காகவும் நான் கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை செலுத்தவேண்டும். மூன்று நாளைக்குமேல் அவர் என்னைவிட்டு யுத்தம் நடத்துவதைப் பார்க்கவேண்டி இருந்தது. பீரங்கிச்சத்தம் இங்கே கேட்கிறது. நான் அவரைத் திரும்ப எப்போது பார்ப்பேனோ, அல்லது அவரிடத்திலிருந்து கடிதம் எப்போது வருமோ, கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். கடிதப் போக்குவரவுகள் நடக்கவில்லை. பத்திரிகைகளாவது, கடிதங்களாவது பெறக்கூடாது; நாமும் ஒன்றும் அனுப்பக்கூடாது; இந்தப் பயங்கரமான கவலையும், வருத்தமும், அவற்றை யநுபவியாதவர்கள் தெரிந்துகொள்வது அசாத்தியம். எங்களைத் தொடர்ந்திருக்கிற சங்கடம் இத்தன்மையதென்று உம்மாலும் அறியமுடியாது.”

சிலநாள் கழித்து அவர் அடியில் வருமாறு எழுதிருயிக்கிறார்:—

“கடைசியாய் என் அருமை லூயிஸ் க்ஷேமமா யிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். இந்த நாலுநாளாய் மறுபடி யுத்தம் நடந்தது; இரண்டுராத்திரி லூயிஸ் ஒரு வயலில்படுத்து ஊணும் உறக்கமுமில்லாமல் இருந்தாராம். அந்த இடத்தில் அவருக்குக் கொஞ்சம் ரொட்டி தவிர வேறொன்றும் கிடைக்கவில்லை. அவர் யுத்தத்தில் காட்டின தீரத்தையும், சுற்றுமுற்றும் இருந்தவர்களின் வருத்தத்தைப்பார்த்து அவர் பட்ட பரிதாபத்தையும் கண்டு, யாவரும் வியந்தார்கள். அவர் எப்போதும் தம் நன்மையையே பாராமல் பிறருக்கு நேரிட்ட ஆபத்துகளையும் வருத்தங்களையும் தாமும் அநுபவிப்பார்.”

யுத்தம் உண்டாகும் என்ற பயம் பிறந்தது; அது சம்பவிக்கு முன்னமே, காயம்பட்டவர்களுக்காக ஏற்பட்டிருக்கிற வைத்தியசாலைகளுக்கு வேண்டிய பண்டங்கள் இன்னவை என்று இராஜகுமாரியார் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

அந்தச் சமயத்தில் இராஜகுமாரியார் சக்கரவர்த்தினியாருக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார் :—

“யுத்தகளத்தில் உள்ள வைத்தியசாலைகளுக்கும் போர்வீரர்களுக்கு வேண்டியவற்றிற்கும் ஏற்கனவே பணம் சேர்க்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த உஷ்ணகாலத்தில் வியாதியும் காயங்களும் பயங்கரமாக இருக்கும். மட்டித் துணிகளும் கந்தைகளும் எவ்வளவு இருந்தாலும் போதாது. நான் துப்பட்டிகளும் உட்சட்டைகளும் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீர் கொஞ்சம் கந்தைகள் தயைசெய்ய மாட்டீரோ? உமது எண்ணிறந்த வீடுகளிலிருந்து வருஷத்துக்கு இரண்டுமுறை பழையதுணிகள் சேகரித்து வைத்தியசாலைகளுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இப்போது நான் சில கேட்கலாமா? இங்கே

வீட்டில் நாலு டஜன் உட்சட்டைகள் தைக்கிறோம். எவ்வளவு
துணியானாலும் மெத்தைகள் தைக்க நல்ல மாதிரிகள் ஆனாலும் அங்கி
லேயதேசத்து வைத்தியசாலைகளில் உபயோகமுள்ளதாகக் காணப்
படுகிற படுக்கையானாலும், வரப் பெற்றுக்கொள்ள நான் அதிக ஆவ
லோடிருக்கிறேன்.''

சிலநாள் பொறுத்து அவர் எழுதுகிறார் :—

"வெவ்வேறு வைத்தியசாலைகளிலும் வீடுகளிலும் காயம்பட்ட
வர்கள் என்னமாயிருக்கிறார்கள் என்று விசாரிக்கப்போய் இப்போது
தான் திரும்பிவந்தேன். என் கணவர் சௌக்கியமாயிருப்பதாயும்,
ஆனால் ஆறுநாள் ராத்திரியில் வெளியில் படுத்துத் தூங்கவேண்டி
வந்ததென்றும், கடைசி மூன்று ராத்திரி மழை விடாமற் பெய்ததாக
வும் கேள்விப்பட்டேன். ப்ரஷியா தேசத்துத் தண்டில் விஷபேதி
கண்டிருக்கிறதாம். இங்கும் ஒரு போர்ச்சேவகன் மேற்கண்ட வியா
தியால் வருந்துகிறான். அது பயங்கரமாகத்தான் இருக்கிறது. சமீ
பத்தில் யுத்தம் நடப்பதனால் உண்டாகும் துன்பங்களும், வருத்த
மும், பயமும் நேரில் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அது
என்ன பெரிய உபத்திரவம் ! காயம் பட்டவர்களை மறுபடியும் போய்ப்
பார்த்தேன். எல்லா வைத்தியசாலைகளும் திட்டமும் சுத்தமும்
காற்றோட்டம் உள்ளவையாயு மிருந்ததற்காகச் சந்தோஷப்படுகி
றேன். இவ்விஷயங்களில் வைத்தியசாலைகளின் சீர்திருத்தம் ஆச்சரி
யப்படத்தக்கது.''

செப்டம்பர்மீ த்தில் சமாதானம் செய்யப்பட்டுச் சண்டைமுடிந்
தது. இவ்வளவு சங்கடகாலத்தில் ஜனித்த இராஜகுமாரியாரின்
குழந்தைக்கு ட்ரீன் (Trene) என்று பெயரிடப்பட்டது. மிகுந்த
விசாரத்துடன் எதிர்பார்த்திருந்த தேசசமாதானத்தின் ஞாபகமாக
இந்தப் பெயர் வைத்தார்கள்.

சொற்பகாலத்திற்குமுன் நேரிட்ட யுத்தங்களின் கொடுமை
களைக்குறிக்கும் இந்தக் கதையைப் படிக்கிற இந்துதேசத்து ஸ்திரீகள்
தங்கள் தேசம் அதிக பலமாகக் காக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதில்
நூறு வருஷமாக யுத்தங்களால் உண்டாகும் தீமைகள் ஒன்றும்
நேரிடவில்லையென்று சந்தோஷப்படவேண்டும். தங்கள் புருஷர்
கள் தங்கள் தேசத்திற்காக யுத்தம்செய்து, காயங்களால் அடிபட்டு,
ரத்தப்பெருக்கால் உண்டாகும் அபாயங்களை அநுபவிக்கத் தங்கள்
மனைவிமாரையும் சகோதரர்களையும் மக்களையும் விட்டுப் பிரிந்து
போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவா ? ஆனதுபற்றி இப்படிச்
செழித்துச் சுகவாழ்வு ஓங்கி, யுத்தம் இல்லாத, இந்த நீடித்தகா
லத்தை இந்து ஸ்திரீகள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாமா ? அறி

யாமை, மதிமோசம் என்னும் சத்துருக்களைவென்று, உழைப்பு, படிப்பு
இவைகளில் காரியசித்திபெற்று அநுகூலப்பட வேண்டாமா ?
சண்டை சச்சரவுகள் இல்லாத காலத்தில் அடையும் வெற்றிகள்
யுத்தத்தால் கிடைக்கும் ஜயங்களுக்குக் குறைந்தவையல்ல.

சிலநாளைக்குமுன் உண்டான யுத்தத்தின் அநுபவத்தால், யுத்த
களத்தில் நோயாளிகளும் காயம்பட்டவர்களும் தக்க உதவிபெற ஏற்
பாடு செய்வது அவசியமெனத் தோற்றுகிறது. வெள்ளம் வருவ
தற்கு முன்னே அணை போடவேண்டும்.

ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல் பெருமாட்டியின் நல்ல உபாயத்
தையும் அவர் கிரிமியா யுத்தத்திலும் அதற்குப் பிறகும் செய்த
நன்மையையும் இந்த இராஜகுமாரியார் மறந்துபோகவில்லை. அவ
ருக்கு சுபாவத்திலேயே நோயாளிகளைப் பாதுகாப்பதுமுதலிய
காரியங்களில் அதிக விருப்பமுண்டு. ஆனதுபற்றி "துரைசானி
களின் சங்கம்'' ("Ladies' Union'')என்று ஸ்தாபிக்க முயற்சியெடுத்
துக்கொண்டார். அந்தச் சங்கத்தில் எல்லா வகுப்புத் துரைசானி
களையும் சேரும்படி தூண்டினார். 1867-ம் வருஷத்தில் ஆறு பெரு
மாட்டிகளும் இரண்டு வைத்தியர்களும் கூடிய ஒரு சங்கம் ஏற்பட்
டது. அதற்கு இராஜகுமரரியார் அக்கிராசனாதிபதி. தலைச்சங்கம்
இராஜகுமாரியின் அதிகாரத்தின் கீழிருந்தது. மற்றச் சபைகள் தேச
முழுவதும் பரவி இருந்தன. இந்தச் சங்கங்கள் ஏற்பட்டது, யுத்த
காலத்தில் சேனைகளுக்கு உபசரணை செய்வதற்கும், சமாதானகாலத்
தில் வைத்தியசாலைகளின் உபயோகத்துக்கும், ஏழைகளின் சகாயத்துக்
கும், தனவான்களைப் போஷிக்கவும், முக்கியமாக எங்கெங்கே உதவி
வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் உதவிசெய்யவும் தக்கபடி அநேக தாதி
மார்களைப் பழக்குவதற்கும்தான். இரண்டு வருஷத்திற்கெல்லாம்
"லேடிஸ் யூனியன்'' என்னும் சங்கத்தில் 2500 குலமாதர் சேர்ந்
தனர்.

இராஜகுமாரியார் பரோபகாரமான இந்தக் காரியத்தை ஆரம்
பித்த காலத்தில், விவாஹமாகாத ஸ்திரீகள், பெண்பிள்ளைகள் இவர்
கள்விலைமையைச் சீர்ப்படுத்துவதிலும் சாதாரணமாகப் பெண்கல்வியை
விருத்திசெய்வதிலும் கண்ணும் கருத்தும் வைத்திருந்தார். பெண்
களின் கைத்தொழிலை விருத்திசெய்யும்பொருட்டு "ஆலிஸ் பஜார்''
என்று பெயருள்ள ஒரு ஸ்திரமான கடையை ஸ்தாபித்து அதில்
ஸ்திரீகள் தைத்த துணிகள் முதலானவற்றை விற்பனை செய்யும்படி
ஏற்பாடு செய்தார்.

மறு வருஷத்தில் தேசத்து ஜனங்களும் தாய்தந்தையரும் சந்
தோஷப்படத்தக்கதாக, பட்டத்துக்குச் சுதந்தரவாளியான ஒரு

பிள்ளை பிறந்தது. அது ஓர் அழகான குழந்தை. இராஜகுமாரிக்கு
வெளியில் அநேக வேலைகளிருந்தாலும், தம் குழந்தைகளை வளர்ப்
பதை உபேட்சை செய்யவில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய
குணகுணங்களும் நடக்கையும் நாளுக்குநாள் விருத்தியாவதில் அவர்
கண்ணுயிருந்தார். அவர்களைக்குறித்துத் தம் தாயான சக்கரவர்த்
தினியாருக்கு அடிக்கடி எழுதிவந்தார்.

"என் மக்கள் பெரும்பாலும் நன்னடக்கையும் கீழ்ப்படிதலும்
உள்ளவர்கள். சிலகாலம் தவிர மற்றெப்போதும் நன்றாய் ஆக்கினைக்
குட்பட்டவர்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த எல்லாக் காரியங்களிலும்
நான் அதிக நெறியுடனும் மனோதிடத்துடனும் இருக்க முயன்றாலும்
சில சமயங்களில் பொறுக்கக்கூடாததாய் இருக்கிறது. அவர்கள்
அதிக துடுக்கும், சமர்த்தும், தீவிரமுமுள்ளவர்களானபடியால், சற்
றுத் தப்பினால் அவர்களுக்கு அதிக தீங்குண்டாகும். நீங்கள் என்னை
எப்போதும் எப்படிச் சந்தோஷப்படுத்தினீர்களோ அப்படியே என்
குழந்தைகளுக்கும் இன்பமும் சந்தோஷமும் உண்டாகும்படி செய்
வேணுக. நானும் என் மூத்த சகோதரியாகிய விக்கியும் எத்தனை
முறை எவ்வளவு உருக்கமாக எங்கள் அன்பான தாய்தந்தையர்களைக்
குறித்துப் பேசுகிறோம். எங்களுக்கு அவர்கள் செய்த நன்மைக்காக
அவர்களுக்கு எவ்வளவு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்; யோசித்
துப்பார்த்தால் இது நாங்கள் உங்களுக்கு உண்டாக்கின தொந்தரைக
ளுக்கும் கவலைகளுக்கும் ஒருவாறு கைம்மாறாகும். எங்கள் பெண்க
ளின் கல்விப்பயிற்சி விஷயமாகத் தாங்கள் சொல்வது எனக்கு முழு
வதும் சம்மதமாக இருக்கிறது. அவர்கள் ராஜவம்சத்தில் பிறந்ததற்
காக, கர்வப்படாதபடி நடக்க முயல்வதன்றி, பெருமை ஒருவருடைய
உண்மையான யோக்கியதையினால் உண்டாகிறதென்றும் காட்டு
கிறேன். உமது கடிதத்தை அந்தக் குழந்தைகளின் உபாத்தியாய
ராகிய துரைசானிக்குப் படித்துக்காட்டி அவர்கள் என் அபிப்பிராயத்
தையும் தங்கள் கருத்தையும் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்
கிறேன். இராஜகுமாரர்களும் இராஜகுமாரிகளும் மற்றவரைவிட
எவ்விஷயத்திலும் மேலானவர்களல்லர். பெருமையும் சிறுமையும்
தத்தம், யோக்கியதைக்கு ஏற்றதாயிருக்கும். ஆகையால் அவர்கள்
நற்குணமும் அடக்கமும் உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். பிறருக்கு
உதவி செய்தால் தெய்வம் உதவிசெய்யுமாகையால் பிறருடைய நன்
மைக்காக உழைப்பதும் அவர்களுக்கு மேற்சட்டமா யிருப்பதுமாகிய
இரண்டு கடமைகள் உண்டு. இவ்விஷயத்தில் என் கருத்தும் தங்
கள் அபிப்பிராயத்துக்கு முற்றும் இசைந்திருக்கிறது. என் குழந்தை
கள் பெரியவர்களாகும்பொழுது இவ்வித நடக்கையுள்ளவர்களாவார்
கள் என்று நம்புகிறேன்" என்று ஒருமுறை எழுதியிருக்கிறார்.

நாட்டுப்புறத்தில் இருந்து ஒருமுறை அவர் பின்வருமாறு எழுதி
யிருக்கிறார்:—

"குழந்தைகள் நாட்டுப்புறத்தில் அங்குமிங்கும் திரிந்து கொண்டு
தாமாகச் சந்தோஷிக்கிறார்கள். நாட்டுச் சித்திரக் காட்சியையும் முக்
கியமாகக் காட்டுப் புஷ்பங்களையும் பார்ப்பதால் இவர்களுக்கு மிக்க
புத்திவருகிறது. எமலி என்பவளுக்குச் சில புஷ்பங்களின் பேர்
தெரியும். அவள் அவற்றின் பேரைச் சொல்வதில் எப்போதும் பிசக
மாட்டாள். என்னுடைய எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் சிருஷ்டிப்
பொருள்கள் மேல் அதிக ஆசையுண்டாயிருப்பதால் இந்த ஆசையை
நான் எப்போதும் விருத்திபண்ணுகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஆசை
ஜீவகாலத்தை மனோபாக்கியம் உள்ளதாக்குகிறது. "கண்ணில் கண்
டது கோடி, காணாதது அனந்தம்கோடி" யாகையால் அவர்கள் எங்கே
போனாலும் தங்களைச்சுற்றிலுமிருக்கிற சிருஷ்டிப் பொருள்களில்
அளவற்ற விநோதங்களைத் தேடிப் பார்த்து எவ்விதத்திலும் சோம்ப
லடையாமல் மனோ சந்துஷ்டி யுள்ளவர்களாகவும், திருப்தி யுள்ளவர்
களாகவும் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய செல்வம் எவ்வளவு கொஞ்ச
மாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நம்முடைய ஆசையும்
குறைகிறது. உள்ளதையும் செம்மையாய் அநுபவிக்கிறோம். என்
குழந்தைகளை என்னால் கூடியமட்டும் சாதாரண குடும்பத்துப் பிள்ளை
களைப்போல் அதிக ஆசைக்கு இடங்கொடுக்கவொட்டாமல் வளர்க்
கிறேன். அன்றியும் ஒருவருடைய கையை எதிர்பாராமல் சுவாதீன
மாக இருக்கும்படியும், தங்களுக்குத் தாங்களே உதவிசெய்து
கொண்டு பிறருக்கு உதவிபுரியும்படியும் பழக்கிவருகிறேன்."

1870-வது வருஷம், ஆலிஸ் இராஜகுமாரியார் சரித்திரத்தி
லும், ஐரோப்பாவின் சரித்திரத்திலும் அதிக முக்கியமானது. இவ்
வருஷ முதலில் லூயிஸ் இராஜகுமாரரும் அதற்குமேல் விக்
டோரியா இராஜகுமாரியும் சிறு இராஜகுமாரனும் "செம்பொட்டுச
சுரம்" (Scarlet Fever) என்னும் வியாதியால் வருந்தினார்கள். அதி
ஓர் ஒட்டுநோய். தாபஜ்வரமும் தொண்டை வலியும் அதிகம். சில
தருணங்களில் ஒரு குடும்பம் முழுவதும் இந்த வியாதிக்கு இரையா
வதுண்டு. இக்கொடியவியாதிக்கு ஆலிஸ் இராஜகுமாரியார் தாமே
வைத்தியோபசாரங்கள் செய்ய ஆரம்பிக்க, வியாதி அதிகமாக இருந்
தாலும், எல்லாரும் சுலபமாய்த் தேறினார்கள்.

இவ்வருஷம் வசந்தருதுவில் ஜர்மனிக்கும் பிராஞ்சுக்கும் யுத்தம்
உண்டாகவே, லூயிஸ் இராஜகுமாரர் தம் சேனையுடன் முனைமுகத்
திற்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. இராஜகுமாரியார் ஜூலை 25வ
கணவரைப் பிரிந்து 'டார்ம்ஸ்டாட்' பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு,

அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் உதவிபுரிந்து அவர்களுக்குத் தேற்றரவுபண்ணிக்கொண்டும் புத்திமதிகள் சொல்லிக்கொண்டும் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும், "லேடிஸ் யூனியன்" என்னும் சங்கத்துக்குப் போய் வைத்தியசாலைகளையும், இருப்புப் பாதை ஸ்டேஷன்களில் ஏற்பட்ட நோயாளிகள் சாலைகளையும் பார்த்துவந்தார்.

வியாதியில் துன்பப் படுகிறவர்களுக்காகவும் காயம்பட்டவர்களுக்காகவும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆலிஸ் சங்கத்தில் யுத்தாரம்பத்தில் வேலைக்குச் சித்தமாகக் கைதேர்ந்த வைத்தியோபசாரம் செய்யும் தாதிமார் 16 பெயர் (Nurses) தேறினர். சிலர் டாக்டர்களுடைய சகாயத்தால், வைத்தியம் கற்பிக்க வகுப்புகளை ஏற்படுத்த, தேறின வைத்தியர்களின் தொகை 164 வரையில் அதிகப்பட்டது. ஸ்திரீகளும் பெருமாட்டிகளும் ஒருங்குகூடி, பட்டணத்தின் வழியாகச் செல்லும் காயம்பட்டவர்கள், உண்கிறசோறு வெல்லமாகக் கொள்கிற ஏழைகளானதுபற்றி அவர்களுக்கு இரவிலும் பகலிலும் ஆகாரம் கொடுக்கிறதாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இராஜகுமாரியாரின் கடிதமே இக்காரியங்களைப் பூர்த்தியாய் விளக்குகிறது:—

"ஆகஸ்டு 19௳ நான் முழுவதும் என் சொந்தக் காரியத்தைப் பார்க்க, இரண்டு மணிக்கதிகம் அவகாசமில்லை. எங்கள் அரண்மனையைச் சேர்ந்த சாலையிலுள்ள நோயாளிகளையும், காயம்பட்டவர்களையும் பார்ப்பதன்றி, தினந்தோறும் நான்கு ஆஸ்பத்திரிகளைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டும். யுத்தகளம் அதிக சமீபமானதுபற்றி எங்களுக்கு வேலை அதிகம். இன்று காலை இரண்டுவண்டிகள் நிறைய வியாதியில் துன்பப்படுகிறவர்களும் காயம்பட்டவர்களும் இங்குவந்து சேர்ந்தார்கள். * * * இவ்வித கோர யுத்தம் இனி உண்டாகாதென்று நம்புகிறேன். இது மிகப் பயங்கரமானது. காயம்பட்டவர்கள் 500 பேருக்கு அதிகம். அவர்களில் சிலர் பிராஞ்சியரும் சிலர் ஜர்மானியரும் ஆவர். யாராவது சௌஸ்தமானால் அவர்களை வடக்கே அனுப்பிவிடுவார்கள். வியாதி அதிகப்பட்டவர்களை அவ்விடத்திலே நிறுத்திக்கொள்வார்கள். எங்கேபார்த்தாலும் காயம்பட்டவர்களேதவிர வேறொன்றுமில்லை. மன நடுக்கமுறத்தக்க படையாட்கள் எங்கள் கண்ணுக்குத் தப்புகிறதில்லை. எல்லா ஜாதியிலும் தினந்தோறும் அநேகர் விசனமும் துன்பமும் படுகிறார்கள். அநேக நேசர்களும் அறிமுகமானவர்களும் இறந்தனர். இவையெல்லாம பார்க்க மகா கொடுமையாக இருக்கின்றன. சேனைகளும் ஜனங்களும் ஆகிய எல்லாரும் சமாதானத்தைக் கோருகிறார்கள். இவ்வுலகத்தில் யுத்தத்

தைப்போல் கொடியதொன்றுமில்லை. இனி வேறொரு யுத்தமும் நேராமலிருக்கவேண்டுமென்பது என் முக்கியமான பிரார்த்தனை."

இப்பயங்கரமான யுத்தத்தின் நடுவில் இராஜகுமாரியார்க்கு, ப்ரெடெரிக் (Frederick) அல்லது ப்ரிட்ஸ் என்னும் பெயருள்ள இரண்டாவது புத்திரன் பிறந்தான். இக் கஷ்டகாலத்தில், ஜர்மனி தேசத்து வைத்தியர்களெல்லாரும் யுத்தத்தில் விழுந்தவர்களுக்குச் சிகிச்சைசெய்து கொண்டிருந்தபடியால், நமது சக்கரவர்த்தினியார் தம் புத்திரியின் சகாயத்துக்காக ஒரு வைத்தியரையும் வைத்தியோபசாரம் செய்யும் ஒருஸ்திரீயையும் லண்டன் நகரிலிருந்து அனுப்பி இருந்தார். இதற்கு ஆறு வாரத்துக்குமேல் இராஜகுமாரியார், ப்ரஷியா தேசத்துப் பட்டத்து ராஜகுமாரருடைய பத்தினியாரான தமது தமக்கையாருடன் வசிக்கும்படி பேர்லின் பட்டணத்துக்குப் போனார்.

எட்டுமாதம் மனைவியைப் பிரிந்திருந்து யுத்தம் நின்று பாரிஸ் பட்டணம் பிடிபட்டபிறகு, இராஜகுமாரர் வீடுவந்து ஆலிஸ் ராஜகுமாரியை, டார்ம்ஸடாட் ரெயில் ஸ்டேஷனில் சந்தித்தார். அப்போது அவர்கள் அடைந்த சந்தோஷமும் கடவுளுக்குச் செலுத்தின வந்தனமும் இவ்வளவு அவ்வளவென்று யாரால் அளவிடக்கூடும்? இந்தப் பெரிய யுத்தம் முடிந்த சில வருஷங்களாய் இராஜகுமாரியாரும் இராஜகுமாரரும் வீட்டோடு தங்கள் வழக்கமான வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு காலம் கழித்தார்கள்.

இராஜகுமாரியார் சக்கரவர்த்தினியாருக்கு வழக்கப்படி தாம் செய்த காரியங்களைக்குறித்து அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"ஸ்திரீகளின் கல்வியையும், அவர்கள் நிலைமையையும் சீர்ப்படுத்தும்பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஜர்மனி தேசத்து எல்லாச் சங்கங்களும் இங்கு ஒன்றாகக் கூடும். இங்கிலாந்திலிருந்து சில பெருமாட்டிகளும் ஸ்விட்ஜர்லாண்டிலிருந்து சிலரும், உலாந்தாவிலிருந்து சிலரும் வந்து கூடுவார்கள். நான் ஸ்தாபித்திருக்கிற சங்கங்கள் விஷயமாய் அதிக காலம் செலவழிக்கவேண்டி இருப்பதுமன்றி, கண்ணுங்கருத்துமாக அவைகளை நடத்தவேண்டியும் இருக்கிறது. நாங்கள் இங்கே செய்துவருகிற காரியம் சரியானதென்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் செய்யக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்ட காரியங்களைச் சற்றுத் தயவுசெய்து பார்ப்பீரா? எனது அருமைத்தந்தை அயலாருடைய நன்மைக்காகச் செய்யத்துவக்கின பெருங்காரியத்தில் சொற்பத்தைச் சொற்ப அளவாய் இங்கு செய்ய முயன்றேன். இதில் நீர் கொஞ்சம் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் எனக்கு அதிக சந்தோஷமாகும். சிறைச்சாலையில் குற்றவாளிகளுடைய நிலைமையைச்

சேர்ப்படுத்த அதிகப் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்ட மேரி கார்ப்பென்ட்
டர் என்று பெயர்பெற்ற தர்மக்கருத்துள்ள துரைசானியாரும் மேற்
கண்ட பெரிய கூட்டத்துக்கு வந்தனர். அவர் இதை விட்டுப்போவ
தற்குமுன் இந்தியாவையும் அங்குள்ள சுதேச பாடசாலைகளையும் குறி
த்து ஓர் உபந்நியாசம் செய்ய யோசித்திருக்கிறார்.''

இவ்வருஷம் (1872) டிசம்பர்மீ 14உ, திரும்பவும் நமது சக்கர
வர்த்தினியாருக்கும் இராஜகுடும்பத்தாருக்கும் மிக்க விசனத்தை
உண்டாக்கிற்று. பிரின்ஸ் ஆவ் வேல்ஸ் பிரபுவுக்கு விஷசுரம்
கண்டு அதிக உபத்திரவமாகி டிசம்பர்மீ 14உ அவர் மிக்க அபாய
ஸ்திதியில் இருந்தார். எல்லாதேவாலயங்களிலும் இராஜகுமாரர்
தேகம் குணப்படும் பொருட்டு பகிரங்கமாக தேவபிரார்த்தனை செய்
யப்பட்டது. கடவுளும் இப்பிரார்த்தனைக்குச் செவிகொடுத்து இரா
ஜகுமாரரைக் காப்பாற்றினார். 'தெய்வசித்த மிருந்தால், செத்த
வனும் பிழைப்பான்' என்பது உண்மையே.

இராஜகுமாரியார் தம் தாயாருக்கு,

"14உ நமக்கு அதிக விசனத்தைத்தரும் மறக்கத்தகாத தினம்.
அது நமது குடும்பத்துக்கு மிகப் பரிசுத்தமானதினம். அந்தத் தினத்
தில் ஒரு பெரிய மகாநுபாவர் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்தார்.
அப்படி அவர் இவ்வுலகத்தினின்று நீங்கியும், அவர் செய்த காரியங்
கள் அழியாமல் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வரு
கின்றன. அத்தினத்தில் அவர் முடிக்காதவிட்ட காரியத்தை வேறொ
ருவர் நிறைவேற்றும்படியா யிருந்தது. அவர் குடும்பத்துக்கும், அவ
ரைச் சேர்ந்த எண்ணிறந்த ஜனங்களுக்கும் கடவுள் க்ஷேமத்தை
அளிப்பாராக'' என்று எழுதினார்.

1873-ம் வருஷத்தில் ஆலிஸ் ராஜகுமாரியார் இத்தாலியா
தேசத்தில் சஞ்சாரம்செய்து அங்குள்ள சிறந்த சித்திர சிற்பங்களைக்
கண்ணோட்டமிட்டு வந்தார். அவைகளைப்பற்றி முன்னமே படித்தும்
கேட்டும் மனதினால் வசித்தும் இருந்தவர், அற்புதமான அந்தக்
காட்சிகளை இப்போது நேராகத் தம் கண்களால் கண்டு களித்தார்.
உரோமபுரம் என்னும் நகரத்தில் அழகான சித்திரங்கள் அமைந்த,
அடுக்கடுக்காக ஆகாயமளாவியிருந்த கட்டடங்களும் தேவலாயங்களும்
நான்பட்டுக் கிலமாயிருக்கும் மண்டப நாற்கோபுரங்களும் பற்பல
உண்டு. டில்லிநகரத்தை நமது 'இந்தியாதேசத்து உரோமபுரி'
என்று ஒப்பிட்டு வருவதுண்டு; டில்லியிலும் அம்மாதிரியாகவே பாழ
டைந்து கிலமான கட்டடங்கள் அநேகமிருக்கின்றன. ஆலிஸ் ராஜ
குமாரியார் தமது ராஜவம்சத்துக்கடுத்த மரியாதைகளையும் உபசாரங்
களையும் பெற்றுக்கொள்வதனால் நேரிடும் தாமதத்தையும் அசௌக்

கியத்தையும் நினைத்து, அவர் தம்மை இன்னாரென்று வெளியிட்டுக்
கொள்ளாமல் சாதாரணமான பிரயாணிபோல் தேசயாத்திரை செய்
தார். படாடோபத்தையும் ஆடம்பரத்தையும்விட மனக்களிப்பும்
புத்திவிகாசத்தாலுண்டாகும் ஆனந்தமுமே சிறந்தனவென்று அவர்
நினைத்திருந்ததற்கு இதுவே திருஷ்டாந்தம்.

உரோமபுரி தோன்றிய நாள்முதல் மார்க்கஸ் அரீலியஸ் என்
னும் சக்கரவர்த்தி காலம் வரையில் அந்நகரத்தின் சரித்திரத்தையும்
அதேகாலத்தில் நடந்த நமது தேசத்து விருத்தாந்தங்களையும் ஒத்துப்
பார்க்கின் நமது தேசத்தின் நிலைமை இத்தன்மையதென்று தெரிய
வரும்; ஏனெனில் உரோமராஜ்ஜியத்தார் இங்கிலாந்தைப் பிடித்து,
சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படுத்தி அதைச் சீர்திருத்தினார்கள். அதுபோ
லவே இப்போது இங்கிலீஷ் ராஜ்ஜியத்தார் இத்தேசத்தில் ராஜநீதி
முறைகளை ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள்.

உரோம ராஜ்ஜியத்தாரைப் பற்றியும் பார்சிகம், எகிப்து,
கிரீஸ், சீனா முதலிய தேசங்களிலுள்ள நானாவித ஜாதியார்களைப்
பற்றியும் நமது தேசத்துப் பெண்பிள்ளைகள் சுலபமாய்ப் படித்துத்
தெரிந்துகொள்ளும்படியாக இத்தேச பாஷையில் கிரந்தங்கள் இல்லை
யென்பது மெய்தான். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களைப் படிக்க
அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டானாலல்லவோ அவர்களுக்குத் தகுந்த
கிரந்தங்களும் எழுதப்படும். அவர்களோ ராமாயணம் பாரதம் இவ்
விரண்டொழிய வேறொன்றும் அறிந்தவரல்லர். இவ்விரண்டும் மிகச்
சிறந்த கிரந்தங்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவைகளை எவ்வ
ளவு படித்தாலும் தகும். ஆயினும் ஒரேவிதமான புத்தகங்களைப்
படித்துக்கொண்டிருந்தால் மற்றவைகள் வேண்டாவோ? மூக்கினால்
மோந்து, கையினால் தழுவினாலே போதும், கண்ணாலே பார்க்கவேண்
டியதில்லையென்பதுண்டோ? பற்பல விதமான புத்தகங்களைப் படித்
தால்தான் நமது புத்தி விசாலமடைந்து விவேகம் விளங்கும். நாடோ
றும் செய்ததையே செய்துகொண்டு முன்னமே அலுப்படைந்திருக்
கும் நமது வாழ்வு, வெவ்வேறு ஞானரசங்களாலேதான் களிப்படை
யும்; அன்றியும் நவநவமான சீமைகளிலும் புதிதுபுதிதான ஜனங்க
ளிடத்திலும் மனோவியாபாரம் செய்துகொண்டு இக்காலத்திலுள்ள
வர்கள் மாத்திரமல்ல, சிலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஜீவித்திருந்த
ஜனங்களுடைய நடையுடை பாவனைகளையும் அறிந்து அக்காலத்துக்
கும் இக்காலத்துக்கும் உள்ள தாரதம்மியங்களையும் ஆராய்ந்தறியலாம்.
ஆலிஸ் ராஜகுமாரியார் இத்தாலியா தேசத்தைப்பற்றியும் உரோம
புரியைப்பற்றியும் முன்பே படித்திருந்தபடியால் பிறகு அத்தேசத்
தைப் போய்ப் பார்த்தபோது மிகவும் ஆனந்தகரமாயிருந்தது.

திரும்பி, சுதேசம்வந்து சேர்ந்தவுடனே அவருக்கு ஒரு பெரிய துன்பத்தை உண்டுபண்ணி, தெய்வம் அவரைச் சோதித்தது. ஒரு நாட் காலையில் அவருடைய இரண்டு ஆண்குழந்தைகளும் அவருடைய படுக்கை யறைக்குவந்து, காலைவந்தனம் செய்துவிட்டு விளையாட்டாக அங்குமிங்கும் சந்தோஷமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது அவர்களில் ஓர் அருமையான பிள்ளை கம்பியில்லாத ஜன்னல்வழியாகத் தவறிச் செங்கல்படுத்தியிருந்த கீழ்த்தளத்தின்மீது விழுந்துவிட்டான். இந்தியாவில் ஏறக்குறைய எல்லா வீடுகளும் தரையோடு தரையாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஐரோப்பாவிலோ வீடுகள் பெரும்பாலும் ஒன்றின்மேலொன்றாக அடுக்கடுக்காய் அநேக மாடிகளடங்கியிருக்கும். குழந்தையை ஓடிப்போய் எடுக்கும்போது பிராணன் தப்பியிருந்தது; சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் தாயின்மடியிலேயே இறந்துபோய்விட்டது. என்ன செய்வார் பாவம்! விசனம் மூண்டு ஏக்கம் பிடித்து பொல்லாதகாலம் சொல்லாமல் வந்ததே என்று மனது தேறுதலை அடையவேயில்லை; அப்படியிருந்தும் சிலநாள் கழித்து ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதியபோது, "மலைகலங்கினாலும் மனங்கலங்கல் ஆகாது. நாம் படும் துயரத்தினின்றும் நாம் இனி யடையப்போகிற துன்பத்தினின்றும் நீங்கி, பாலகன் பரலோகத்தில் சௌக்கியமாயிருக்கிறான் என்பதை நினைத்துப்பார்த்துப் பூரணமாய் மனந்தேறியிருக்கிறோம்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

அப்புறம் சிலகாலம் சென்றபிறகு அவர் எழுதியதாவது:— "மனிதர்களுக்குத் துன்பம் வரும்போது வீணில் வந்துவிட்டுப் போகிறதில்லை. அந்தத் துக்கமும் ஓர் அநுகூலத்தைப் பண்ணும். ஆயுட்காலமோ நாளென ஒன்றுபோலக் காட்டி வாள் அறுப்பதுபோல் ஒவ்வொரு தினமாக, 'நமது உயிர்வாழ்க்கை குன்றுகிறது' என்று எண்ணாதபடி, ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. நல்ல காரியத்தைச் செய்து பிறருக்கு நன்மையை விளைவிப்பதும் அப்படி ஓடுகிறநாளிலே தான் செய்தால் செய்தது; பராக்காயிருந்து செய்யாமல் வீண்போது போக்கினால் அந்நாள் ஓடாமல் நிற்காது. ஆகையால் எந்தக் காரியத்தையும் இன்றைக்காகிறது நாளைக்கு ஆகட்டுமென்று அசட்டை செய்யக் கூடாதென இப்போது எனக்குத் தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. குழந்தைகள் நாளுக்குநாள் வளருகிறார்கள்; அவர்களுக்குத் தகுந்தகாலம் வந்து உலகவாழ்க்கையில் நாட்டமாயிருக்கும்போது நாம் அவர்களுக்குச் செய்யப்போகிற சகாயம் வேறொன்றுமில்லை; தங்களுக்கு இடையூறுகள் நேரிடும்பொழுது தங்களை அன்பாகத் தழுவிச் சமாதானம்செய்யத் தாம் பிறந்து வளர்ந்த வீடு ஒன்று இருக்கிறது என்கிற எண்ணமாத்திரம் அவர்களுக்கு உண்டாகுமே

யானால் அதுவே போதும். என்னுடைய குழந்தைகளுக்கு இதுதவிர வேறு சகாயம் செய்ய நான் ஆசைப்படவில்லை" என்பதாம்.

இதற்கு அடுத்த வருஷம் ராஜகுமாரியார்க்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு ப்ரின்ஸெஸ் மே என்று பேர். 1874-ம்வருஷம் கோடைகாலத்தில் குளிர்ச்சியான கடற்கரையோரத்தில் வாசஞ்செய்யப் போனார்கள். அப்படி வசிக்குங் காலத்தில் தாம் பொழுதுபோக்கின விதங்களை அடியில் வருமாறு அவரே சொல்லியிருக்கிறார்:—"பொழுதுவிடிந்து 8½-மணிக்கு, காலைபோஜனம் பண்ணுவோம்; பிறகு சிறுகுழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு பெரிய குழந்தைகளுடன் வெளியேபோய் உலாவிவர 11-மணியாகும்; பிறகு வீட்டுவேலைபார்க்கவும் தர்மகாரிய விஷயமான காரியங்களைச் செய்யவும், அப்புறம் 1-மணிக்கு இரண்டு பெண்களுக்கும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக பிரெஞ்சுபாஷையைச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் சரியாயிருக்கும். பகல்போஜனம் செய்தபின்பு தபாலுக்குக் கடிதங்களை எழுதிவிட்டு 5-மணி அடிப்பதற்கு முன்னமே வெளியே போவோம். சாயங்கால வேளைகளில் கொஞ்சநேரம் புத்தகம் படித்துவிட்டு ராத்திரி 8-மணிக்கு இரண்டு தோழிப் பெண்பிள்ளைகளோடும் போஜனம் செய்வோம்."

ராஜகுமாரியார் தாம் ஆரம்பித்த தருமகாரியங்களை இடைவிடாமல் செய்துவந்தார். வைத்தியசாலைகள் விஷயமாகவும் சிகிச்சா உபசாரம் செய்யும் தாதிகள் விஷயமாகவும் பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்து வேலைகொடுப்பதற்காக ஏற்பட்டிருந்த 'ஆலிஸ் ஸொஸைட்டி' என்னும் தருமசாலை விஷயமாகவும் விடாமுயற்சிசெய்து கொண்டேயிருப்பார். வருஷாவருஷம் ஒரு நாடகம் போடுவித்து, அல்லது ஒரு சங்கீதச்சபை கூட்டுவித்துத் திரவியம் சேகரித்து அதைத் தருமத்துக்காகவே உபயோகப்படுத்துவார். ஏழை ஜனங்களின் நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்காக என்னென்ன ஏற்பாடுகள் நடக்குமோ அவ்வளவிலும் கருத்துவைத்துப் பாடுபடுவார். இங்கிலாந்தில் இருந்தபோது "ஏழைக்கிரங்கும் தோழி" என்று சிறப்புப் பெயர்பெற்ற மில் என்னும் துரைமகள் சிநேகத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு இருவரும் எளியவர்களுக்கு நன்மைசெய்கிறதே விரதமாகக்கொண்டு லண்டன்மாநகரத்தில் மெத்தவும் வருத்தப்படும் ஏழைஜனங்கள் குடியிருக்கும் வீடுகள்தோறும் சென்று அருவருப்பில்லாமல் அவர்களைப் பார்த்து விசாரிப்பார்கள். அவ்வாறாகவே ஜர்மானியா தேசத்துப் பட்டணம் ஒன்றிலும் ராஜகுமாரியார் தம் மகிமையை வெளியிடாமல் இன்னாரென்று தெரிவிக்காமல், வலதுகை கொடுத்தது இடதுகை அறியாதபடி சகாயங்கள்செய்து, ஏகாந்தமாகப்போய்க் கூலிவேலை

செய்யும் ஏழைகளின் அசுத்தமான வீடுகளில் நுழைந்து நுழைந்து பார்த்து அவர்கள் சுகமாகவிருக்க வீடுகட்டிக்கொள்வதற்காக அவர்களுக்கு நல்ல இடம் சம்பாதித்துக்கொடுத்தார்.

இவ்விதமான காரியங்களை நமது தேசத்து ராஜர்களும் ஜமீன்தார்களும் ஐசுவரியவான்களும் செய்வது எப்போது? நமது ஜமீன்தார்களுடைய திரவியமானது எடுப்பாரும் பிடிப்பாருமாகச் சோம்பேறிப் படையை வைத்துக்கொண்டு, மட்டுமிதமில்லாத சம்மானங்களிலும் வீணான வியாச்சியங்களிலும் நவரத்தினங்களிழைத்த அங்கிகளிலும் சிரோபூஷணங்களிலும் வீண்விரயமாகப் போய்விடுகிறது. அவர்களை நம்பியிருக்கும் எளிய குடிகளோ வயிற்றுக்கில்லாமல் அரைவயிறு கால்வயிறு கஞ்சி குடித்துக்கொண்டும் பட்டினிகிடந்தும் குடல்காய்ந்து நோயினால் வருத்தப்பட்டு ஏனென்று கேட்பாரில்லாமல் திக்கற்றவர்களாய்ச் சாகிறார்கள். நம்முடைய ஏகசக்ராதிபதியாகிய இராணியாருடைய செல்வமகளாரே தமது ஏழைக்குடிகளின் கஷ்டத்தையும் துயரத்தையும் தாமே நேராகக் கண்கள் கூசாமல் பார்த்து அவர்களுடைய குறை கூறுபாடுகளைத் தீர்க்க என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் செய்ய முயன்று பிறரையும் அவ்வாறே செய்யும்படி தூண்டுவாரேயானால், இத்தேசத்துத் தனவான்கள் தங்கள் நாட்டு ஏழைகளிடத்தில் மனதிரங்க வேண்டுமென்று சொல்வது தகாதகாரியமோ! சுபாசுபங்கள் நடத்தும் விசேஷதினங்களில் ஏழைகளுக்கு அன்னமிடுவதும் பூரிகொடுப்பதும் இதுபோன்ற தற்கால தருமங்களும் நீடித்து நிற்காத உபகாரங்களும் மாத்திரமே போதாது; பலவிதத்திலும் அவர்களைத் தயவாக நடத்திக் குடியிருக்க நல்ல வீடுகள் கட்டுவித்துக்கொடுத்துக் கல்வியும் கைத்தொழிலும் கற்பிக்கவேண்டும். மச்சுமாளிகைகளையுடைய நமது தேசத்தவர்கள் தங்களுடைய திரவியத்தை இத்தன்மையான சிறந்த தருமங்களில் செலவு செய்கிறார்களா? அப்படிச் செய்கிறதாயிருந்தாலும் அவர்களைச்சேர்ந்த ஸ்திரீகள் அப்படிச்செய்ய விடுவார்களோ! அறிவின்மையும், நற்காரியங்களில் வெறுப்பும், ஆடையாபரணங்களில் ஆழ்ந்த அபிமானமும், சுயகாரியமும் தங்கள் சுகமுமே பெரிதென்கிற எண்ணமும் ஆகிய இந்த இருப்புச் சங்கிலிகளைக்கொண்டு நமது பெண்பிள்ளைகள் புருஷர்களைக் கெட்டியாகக் கட்டிப்போட்டிருக்கிறார்கள். பெண் பிள்ளைகளுக்கு விவேகம் பிறந்து எப்போது இந்தத் துர்க்குணங்களிலிருந்து விடுபடுவார்களோ, அதுதான் ஏழைகளுக்கு நற்காலம்; தனவான்களுக்கு அதிக ஆனந்தமும் அப்போதுதான் கிட்டும். எப்படியென்றால், தங்களை மறந்து அன்னமில்லாமல் தவிக்கிற பிறருக்கு

உதவிசெய்வதுதான் பேரின்பம் என்று அப்போது அறிவார்கள். பூபாலர்கள் "ஊரெங்கும் பேர், வீடுபட்டினி" என்னும் தூஷணைக்கு ஆளாகமாட்டார்கள். கையேந்தி வாங்குவதைவிட கைமேலாகக் கொடுப்பது எப்படிப்பட்ட பாக்கியம்! பற்பல தருமசாலைகளின் காரியங்கள் எப்படி நடந்துவருகின்றன என்பதையும் ஏழைகளின் வருத்தத்தை மாற்றுவிக்க என்னென்ன முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன என்பதையும் ராஜகுமாரியார் அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டேயிருப்பார். அடிக்கடி செம்படவர் குடிசைகளில் நுழைந்து பார்க்கிறதும் நோயாளிகளைப் பார்த்து விசாரிப்பதுமே தொழிலாய் எல்லாரிடத்திலும் அன்பும் ஆதரவுமாயிருப்பார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூடும் வேதப் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்க்கிறதென்றால் அவருக்கு மிகவும் சந்தோஷம். "இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துப் படிப்பு எவ்வளவு உபயோகம்! எவ்வளவு உபயோகம்!" என்று அவர் அடுத்தடுத்துச் சொல்வதுண்டு.

ஆனால் இப்படி தருமசிந்தையும் பரோபகாரகுணமுமுள்ள இவருடைய ஆயுட்காலம் குறுகிவிட்டது. ராஜகிரகத்தில் துயரங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகச் சம்பவித்தன. 1878-வது நவம்பர் மாதத்தில் மூத்தபெண்ணாகிய செல்வ ராஜகுமாரத்தி விக்டோரியாள் என்னும் துரைமகளுக்கு உக்கிரமான விஷசுரத்துடன் கபசம்பந்தமான வியாதி ஒன்று கண்டது. இது மிகவும் அபாயகரமான தொத்துவியாதி; இந்த வியாதியானது ஒரு குழந்தைக்குப் பிறகு இன்னொரு குழந்தைக்கும் இப்படியே எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கண்டு தகப்பனாராகிய பிரின்ஸ் லூயிஸ் என்பவருக்கும் கண்டது. "பட்டகாலிலே படும், கெட்டகுடியே கெடுமல்லவா?" ஆலிஸ் அக்காலத்தில் பட்ட விசனத்தை அவர் சக்கரவர்த்தினிக்கு அனுப்புவித்த உருக்கமான கடிதங்களும் தந்தி சமாசாரங்களும் இவ்விதமென்று காட்டுகின்றன.

நவம்பர்மீ 8-ம் தேதி தந்தி: "இன்று காலை முதல் விக்டோரியாளுக்கு தொண்டைநோய் கண்டிருக்கிறது. சுரம் தாபச்சுரம். மிகவும் கவலையுற்றிருக்கிறேன்."

நவம்பர்மீ 12-ம் தேதி: "இன்று ராத்திரி முதல் என் கண்மணி ஆலிக்கும் நோய்கண்டு படுத்திருக்கிறான்."

நவம்பர்மீ 13-ம் தேதி: "ஆலிக்குக் கொஞ்சம் குணம்தான். என் செல்வம் மே என்பவளுக்கு தாபசுரம் அதிகமாயிருக்கிறது. சிறு குழந்தைக்கும் வந்துவிட்டது. தவிக்கிறேன். கைக்குழந்தைக்காக மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன்."

மறுநாள் பிரின்ஸுக்கும் அவன் தகப்பனுக்கும் நோய் கண்டுவிட்டது.

நவம்பர்மீ 15-ம் தேதி தந்தி: "என் செல்வம் மே என்பவளுக்குக் குணமில்லை. அதிகமாகத் துன்பப்படுகிறேன். எனக்கு மிகவும் பயமாயிருக்கிறது. மற்றிரண்டு குழந்தைகளுக்கும் சுரம் மட்டு.

"சின்ன பெண்ணினுடைய தொண்டை அதிகமாக வீங்கியிருக்கிறது. என்னுடைய கணவனுக்கு ஒரே விதானமாயிருக்கிறது. அதிகமில்லை; ஆலிக்குக் குணமுகமாயிருக்கிறது."

அன்று சாயங்காலத்தந்தி: "மேயின் நோய் முன்போலவே பார்க்கப் பரிதாபமாயிருக்கிறது. கணவனுக்கு சுரமும் நோயும் அதிகம். மற்றவர்களும் அப்படியே. எல்லாம் கடினமான ஆபத்து விஷயங்கள். மே என்பவளின் நிலை மிக்க பயங்கரமாயிருக்கிறது."

ராணியாருக்கு இப்படிப்பட்ட மனவருத்தம் வந்து விட்டதேயென்று அழுது அநுதாபப்படாதவர்கள் ஊரில் ஒருவருமில்லை. அவருடைய குடும்பத்தின் க்ஷேமத்தைக் கருதி அந்தந்த ஆலயங்களில் தேவாராதனைகளும் பிரார்த்தனைகளும் நடந்தன. நவம்பர்மீ 16-ம் தேதி காலையில் "சூரியகாந்தி, சூரியகாந்தி" என்று தாயினால் செல்லம் கொஞ்சப்பட்டுவந்த மே என்னும் சிறிய பெண்குழந்தைக்குத் தாய்தகப்பன்மாரைவிட்டுப் பிரியும் காலம் நேர்ந்துவிட்டது.

அப்போது ஆலிஸ் ராஜகுமாரியார் தம் தாயார் சக்கரவர்த்தினியார்க்கு அனுப்பிய தந்தி: "நம்முடைய அருமையான சிறு கண்மணிக்குக் காலம் ஆகிவிட்டது.

"கணவனுக்குச் சற்றே குணம்தான். எர்னியாளுக்கு நோய் அதிகமாயிருக்கிறது. எனக்கோ மனோசஞ்சலம் அளவில்லை."

அன்று சாயங்காலத் தந்தி: "வருத்தம் சொல்லி முடியாது. ஆனால் தெய்வசங்கற்பத்துக்கு வேறில்லை. அருமையான எர்னியாளுடைய நிலை மிகவும் பயங்கரமானது. மற்றவர்களுக்கோ அபாயத்தினின்று நீங்கினபடியால் கொஞ்சம் குணத்தோடு சேர்க்கைதான்."

நவம்பர்மீ 17-ம் தேதி: "எர்னியாளுக்கு நிரம்பவும் குணம்; கடவுளிடத்தில் நன்றியறிதலுள்ளவளா யிருக்கிறேன்."

நவம்பர்மீ 18-ம் தேதி: "நோயாளிகள் எல்லாருக்கும் குணம்தான். சீக்கிரத்தில் நன்றாய் சொஸ்தமாகுமென்று நம்புகிறேன். கடைசியாக ப்ரின்ஸெஸ் மே என்னும் குழந்தை 3-மணிக்கு என்னை விட்டுப் பிரிந்தது."

ராஜகுலத்துப் பெண்குழந்தையாகிய மே என்பவளுடைய சவப்பெட்டியானது முழுவதும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அது வைத்திருந்த கல்லறைக்குள் அக்குழந்தையின் தாயார் மெல்லச் சென்று முழங்காலிட்டுக்கொண்டு மூடியிருந்த பெட்டியின் ஓர்

ஓரத்தை அழுத்திக்கொண்டிருந்து பிறகு எழுந்திருந்து இறந்து மார்க்கப்படி அந்த ஆத்மாவுக்கு நல்ல கதியுண்டாக வேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்துவிட்டு அதற்குப்பின்பு அந்தப் பெட்டியைக் கடைசியாக அன்புடன் கண்ணாரப் பார்த்துவிட்டு மெதுவாக நடந்து மேல்மாடிக்குச் சென்றார். அங்கேயும் முழங்காலிட்டுத் தங்கத்துணைப் பிடித்துக்கொண்டு எதிரேயிருந்த கண்ணாடிமூலமாய் சவப்பெட்டியை வீட்டைவிட்டு வெளியே கொண்டுபோவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் புலம்பாமல் பொறுமையாயிருந்த கோலம் மிகவும் அதிசயத்தைத் தரத்தக்கதே! அவரையும் அறியாமல் அடுத்தடுத்துப் பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தனர்.

நமது தேசத்து ஸ்திரீகளுடைய வழக்கம் என்னவெனில் அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் நேரிடுகிறவேளையில் உருண்டு புரண்டு ஐயோ அப்பாவென்று கூக்குரலிட்டு அழுவதும் "ஆசரித்த தெய்வமெல்லாம் கட்டோடே மாண்டதே" என்று தெய்வத்தை நொந்துகொள்கிறதுமே; இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஆலிஸ் ராஜகுமாரியாரின் பெற்ற மனது காட்டிய திடத்தையும் நெஞ்சடக்கத்தையும் கேட்டால் மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கும். சகிக்கக்கூடாத துன்பம் நேரிட்டபோது பொறுமையிருக்கவேண்டியது. ஏனென்றால், அதை அவரே அடியில் கண்ட விதமாய் விவரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்:

"பிரியமுள்ள தாயே! இந்தவேளையில் என் மனதைத்தேற்றி ஆறுதல் செய்யும்பொருட்டுத் தாங்கள் அன்பாயெழுதிய கடிதத்துக்காக வந்தனம் செலுத்துகிறேன். நம்முடைய கண்மணி மே என்பவன் நம்முடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு முன்னாடி பரமபதம்போய் நம்முடைய கஷ்டம் அவனுக்கு இல்லை. சூரியகாந்தி போல் அவன் சொற்பகாலம் இருந்து உலக வாழ்க்கையை அநுபவித்தது நாமவேதா துளி பாக்கியம் பண்ணியிருந்தபடியாலேதான். ஆனால், ஐ ஐ! மின்னல்போல் காட்டி மறைந்துவிட்டது! நான் விசனத்தில் மூழ்கியிருப்பதைப் பற்றிப் பேசவில்லை. ஏனெனில், அதைப் பொறுக்கும்படியான சக்தியைக் கடவுள் எனக்குத் தயவாக அளித்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட துன்பங்கள் நேரும் வேளைகளில் நமக்கு விசேஷமான புத்திமதிகள் உண்டாகின்றன. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று நம்புகிறவர்களுக்கு எது சம்பவித்தாலும் நன்மையின்பொருட்டே யாகுமல்லது வேறில்லை; போனது போக உள்ளதைக்கொண்டு நன்றியுள்ளவர்களா யிருக்கவேண்டும். நம்முடைய செயலாலே என்ன இருக்கிறது! அவன் அமைப்பை யாராலும் தள்ளமுடியாது; தெய்வமில்லாமலா பொழுது போகிறதும் பொழுது விடிகிறதும். எல்லாம் தெய்வாதீனம்; அவருடைய சங்

கற்பத்தின்படிதான் நடக்கும் என்ற முழு நம்பிக்கையுடன் அவருக்
குப் பணிந்து நடக்கவேண்டியது நமது கடமை. ஆகையால் நாம்
எல்லோரும் இதையே கருத்தில் வைத்து ஒருவருக்கொருவர் தைரி
யம் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிறோம். அதிர்ஷ்டவசமாக இவ்வுலகத்
தில் நம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை முடிவற்றதாக இருக்கவில்லையே!
இதற்காகக் கடவுளைத் துதிக்கவேண்டும். நம்முடைய பந்து மித்தி
ரர்கள் எத்தனைபேர் பரலோகமடைகிறார்களோ அவ்வளவும் நாம்
போகிற வழித்துணையாகிறது; ஏனெனில், அந்தலோக மல்லவோ
நமக்கும் நிலையான மாறாத வீடு!''

டிசம்பர்மீ 8-ம் தேதி ராஜகுமாரியாருக்கு வியாதிகண்டு படுத்
துக்கொண்டுவிட்டார். அந்தத் தினத்திலேயே அநேக காரியங்களை ஏற்
பாடுசெய்து தாம் மரணமடைந்தால் இன்னின்னவிதம் நடக்கவேண்டு
மென்று கட்டளைகளும் கொடுத்துவிட்டார். வியாதியின் கொடுமை
களை அவர் பொறுத்ததுபோல் வேறெவரும் பொறுப்பது அரிது.
வைத்தியர்கள் என்ன பத்தியம் ஔஷதம் சொன்னார்களோ அதை
எவ்வளவு கடுமையாயிருந்தாலும் அணுமாத்திரமும் பிசகாமல் சொன்
னபடி செய்துவந்தார். ஆ ஆ! அந்த நாள்கள் மிகவும் ஆபத்தும்
வியாகுலமுமே மிகுந்த கொடிய நாள்கள். அவருடைய நோயைச்
சாந்தப்படுத்த என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ, எந்த எந்த விதமாக
அவருக்குத் தைரியம் சொல்லவேண்டுமோ, அவ்வளவும் குறைவில்
லாமல் செய்தார்கள். சில தருணங்களில் தம் கிரககிருத்தியங்களைப்
பற்றி உருக்கமாகப் பேசுவார்; ஊரில் உள்ள ஏழைகளையும் நோயாளி
களையும்பற்றி ஆவலாக விசாரிப்பார். டிசம்பர்மீ 13உ வைத்தியர்
கள் கைவிட்டு இனி நாம் உண்மையை மறைக்கக்கூடாதென்று தாங்
கள் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பயன்பட வில்லையென்று ப்ரின்ஸ்
லூயிஸ் என்பவருக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டார்கள். டிசம்பர்மீ
14உ $8\frac{1}{2}$-மணிக்கு மாட்சிமைதங்கிய பிரின்ஸெஸ் ஆலிஸ் என்னும்
ராஜகுமாரியார் ஒரு குழந்தை படுக்கப்போவது போல் சாந்தமாகத்
தமக்குள்ளே தாமே முணுமுணுப்புடன் கடவுளைத் தியானித்துக்
கொண்டு இறந்துபோனார். அன்றையதினம் பிரின்ஸெஸ் மே இற
ந்துபோய் சரியாக நாலுவாரம் ஆயிற்று; அன்றியும் அப்பொழுது அவ
ருடைய தகப்பனார் ப்ரின்ஸ் ஆல்பேர்ட் என்பவர் இறந்து 17 வரு
ஷம் ஆயிற்று. இவ்வாறு ராஜகுமாரியாரின் வாழ்நாட் சரித்திரம்
முடிந்தது.

இந்த உத்தமியின் சரிதத்தைப் படித்தால் ''நிர்மலமாக எது
உண்டோ, நேசிக்கத்தக்கதாக எது இருக்கிறதோ, நல்லது நல்லது
என்று எது பேர் பெற்றிருக்கிறதோ அவைகளைச் சிந்தித்திரு'' என்

கிற வேதவாக்கியத்தை அனுஷ்டித்தவர்களாக ஆவோமல்லவா? ராஜ
குமாரியாராகப் பிறந்து அதிக செல்வத்துடன் இருக்கும்படியான
பாக்கியம் எல்லாருக்கும் கிடைக்காமற்போனாலும், மனைவிகளாகவும்
தாய்மார்களாகவும் பெண்களாகவும் எல்லாரும் இருக்கக் கூடுமாகை
யால் இவர்கள் எல்லோருக்கும் அவருடைய சரித்திரமானது அவரவ
வர்களுடைய கடமைகளுக்கேற்ற சிறந்த புத்திமதிகளைக் கற்பிக்கத்
தக்கதாயிருக்கிறது. ராஜகுமாரியார் அவ்வளவு மாட்சிமை பெற்ற
நிலைமையில் இருந்தபோதிலும் எவ்வளவு அடக்கமாகவும் வணக்க
மாகவும் கபடமற்று மிருந்தார். தமக்குப் பணிவிடை செய்ய எத்
தனையோ பேர் வேலைக்காரர் இருந்தும் தாம் சோம்பலில்லாமல் சுறு
சுறுப்பாகவும் உழைப்பாளியாகவு மிருந்தார்; தம்முடைய நன்மையைக்
கருதி நடக்கும்படி அநேகர் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருந்தும்
தம்மை மறந்து பிறருடைய நன்மையையே கண்ணுங்கருத்துமாகப்
பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

மேலும் இந்த ராஜகுமாரியார் சரிதத்தைப் படிப்பதால் பெண்
கள் தாய் தந்தைமார்களை உறுதியான விசுவாசத்துடன் மேன்
மைப்படுத்தி அவர்களுக்குப் பணிந்து நடப்பது மக்கள் கடமை
யென்று அறிந்து கொள்ளலாம். புருஷனுக்குச் சுகம்வரினும்
துக்கம் வரினும் வேலைசெய்யும் போதும் வேலையொழிந்தபோ
தும் என்றும் ஒரேவிதமாக அவனை நேசித்து ஆதரிக்கவேண்டும் வழி
இன்னதென்று இல்லற தருமத்தை மனைவியரா யிருப்பவர் தெரிந்து
கொள்ளலாம். குழந்தைகள் படித்து நல்வழியில் நடக்கவேண்டு
மென்று உள்ளத்தில் ஆசைப்படுவது மாத்திரமல்லாமல், தாமும் அவர்
களுக்கு அவ்விதமான கல்விப்பயிற்சி செய்விக்கச் சுயமாகவே முயல
வேண்டு மென்று தாய்மார்க ளறியலாம். மேலும், தானும் தன் தன்
புருஷனும் குழந்தைகளும் வாழ்வதே பெரிது என்று நினையாமல்
நோயாளிகளிடத்தில் பரிதாபமும் எளியவர்களிடத்தில் இரக்கமும்
வைத்துத் தன்னுடைய செல்வச் செல்வாக்குகளுடன் ஒழிந்த வேளை
யில் பரோபகாரமே பெரிதென்று சிறிது சிறிதாகத் தருமகாரியங்
களில் உபயோகித்து எல்லாரிடத்திலும் அன்பும் ஆதரவுமாயிருக்க
வேண்டு மென்றால், ஒவ்வொரு பெண்பிள்ளையும் இந்த ஆலிஸ் ராஜ
குமாரியாரின் சரித்திரத்தைப் படித்து உள்ளங்கையில் நெல்லிக் கனி
போல் தெரிந்து நடந்துகொள்ளலாம்.

ELIZABETH QUEEN OF ROUMANIA

(Carmen-Sylva Born 1843.)

ரொமேனியா நாட்டு இராணியாகிய எலிஜபெத்

(கார்மென் ஸில்வா.)

ஹங்கரிநாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே என்றுமழியாத புகழ்பெற்று வாழ்ந்திருந்த ஸெயின்ட் எலிஜபெத் என்னும் உத்தமியைப்பற்றி நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள்.

இப்பொழுது நாம் உங்களுக்கு வேறொரு நாட்டிலிருக்கும் எலிஜபெத்தைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறோம். இவர் இக்காலத்திலிருப்பவர்.* இவரது புகழ், பாடல்களினாலும், கதைகளினாலும், உலகமெங்கும் பரவியிருக்கின்றது. இவர் பேரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் எல்லோருமே இவரைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு நதி அதிகமாகச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடப் படுவதுண்டு. அந்தந்த நாட்டில் வாழுகின்றவர்கள் அதன் சம்பந்தமான ஐதிகங்களினாலும், எந்தக்காலத்திலும் முன்ன அதன் அழகினாலும் அதன் மேல் மிக்க வாஞ்சைகொண்டிருக்கிறார்கள். அதுபோல ஐரோப்பாவிலுள்ள ரைன் நதியைப் பார்க்கப் பார்க்க விமரிசையாயிருக்கும்; அதன் இருகரையிலுமுள்ள ஊர்களைப் பார்த்தால் அழகாயிருக்கும். அதன் கரையோரங்களிலுள்ள மலைகளின் உச்சிகளில் திராக்ஷைத் தோட்டங்களும், பாழுங் கோட்டைகளும் நிறைந்திருக்கும். முற்காலத்தில் அந்தக் கோட்டைகளிலிருந்த கள்ள அரசர்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று அவ்வாற்றங்கரைக்கு அருகிலுள்ள ஊர்களிற் புகுந்து அங்குள்ளவர்களுடைய பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளையாடி வாழ்ந்தார்கள். ரைன் நதிக்கரையில் ஒரு குன்றின் மேலுள்ள நேன்வீட் என்னும் மலைக்கோட்டையில் 1843-ல் எலிஜபெத் பிறந்தார். அந்தக் கோட்டையின் பெயராகிய மான்றீபோ என்பதற்கு ஜர்மன் பாஷையில் "நான் இளைப்பாறுமிடம்" என்று பொருள். அந்தக் கோட்டையின் கீழ்த் தேவதாரு மரங்களடர்ந்த அழகிய காடுகளுண்டு. அந்தக் கோட்டையின்மேலிருந்து பார்த்தால் கீழே அழகான காடுகளும், பள்ளத்தாக்குகளும், பச்சைப் பசேலென்றிருக்கின்ற வெளிகளும், அவற்றின் நடுவே அந்த நதி செல்வதும் அழகாயிருக்கும்.

* இது எழுதப்பட்ட காலம் 1901.

எலிஜபெத்தின் தாய் தந்தையர்கள் நியுவிட் என்னும் சிற்றரசு நாட்டிற்கு அரசனும் அரசியுமாய் இருந்து அதை ஆண்டுகொண்டிருந்தார்கள். நியுவிட் ராஜவம்சம் பிரசித்திபெற்றது; அதில் அரசுபுரிந்த அரசர்களில் பெரும்பான்மையோர் மிகவும் நல்லோர்; கல்விகேள்விகளால் பெரும்புகழ் பெற்றவர்கள். எலிஜபெத்தின் தந்தையாகிய ஹெர்மான் தத்துவ சாஸ்திரத்தில் கரைகண்ட வித்வான். அவர் தாயாகிய மேரியா என்பவள் ஆழ்ந்த தெய்வபக்தியுள்ளவள். அவள் தன் மக்களெல்லோருக்கும் கடவுளை வணங்கவும், நோய்கொண்டவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் துணை நின்று அவர்களை ஆதரிக்கவும் நன்றாகப் பழக்கிவைத்தாள். தனது மகளாகிய எலிஜபெத்தைப் பயிற்றுவதில் மட்டும் அவளுக்கு அதிக வருத்தமுண்டாயிற்று. எலிஜபெத்துக்குக் குழந்தைப் பிராயமுதற்கொண்டே சுறுசுறுப்பும், சுயேச்சையும் அதிகமாயிருந்தனவாகையால், கண்டிப்பாக நடத்தும் போதெல்லாம் அவருக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத கோபமுண்டாகும்.

என்னவெய்யில் காய்ந்தாலும், மழைபெய்தாலும், பனிகொட்டினாலும், புயலடித்தாலும் தனிமையாகக் காட்டில் அலைந்து திரிவது அவருக்கியற்கை. மூன்று ஸென்பர்னூர்ட் நாய்கள் எப்பொழுதும் அவரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கும். புயல் பலமாக அடிப்பதையும், சருகுகள் சூறைக்காற்றில் சுற்றிச் சுற்றிப் பறப்பதையும், மரத்திலிருந்து கிளைகள் ஒடிந்து விழுவதையும் காணும்போதெல்லாம் சந்தோஷப்பட்டுச் சுயேச்சையாய்த் திரிவார். காற்று இரைந்து வீசுவதையும், கிளைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்துகொள்வதையும் காடுகளில் திரிந்து கேட்டுக்கொண்டும், அங்கே இயல்பாக உண்டாகும் விநோதங்களை ஆனந்தமாகப் பார்த்துக்கொண்டுமிருப்பார். அவர் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தாம் கண்டதின் கருத்து நன்றாய் விளங்கும்படி கவிபாடி எழுதிவைப்பார். பத்து வயதாகும்போதே அவர் கவிபாட ஆரம்பித்தார். ஆயினும், தாம் இயற்றிய பாடல்களைத் தம் தாய்க்குக்கூடத் தெரியாதிருக்கும்படி ரகசியமாக வைத்திருந்தார்.

இப்படியெல்லாம் அவர் தம்மிஷ்டப்படியிருந்தும், சற்றுநேரம் படித்தும், பியானோ வாத்தியத்தை விடாமல் நெடுநேரம் வாசித்தும் வந்தார். அவர் தாய் ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமுள்ளவளென்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம்; எலிஜபெத் குழந்தையாயிருக்கும்போதே தம் தாயார் ஏழைகளைப் பார்க்கப் போகும்போதெல்லாம் தாமும் அவளோடு கூடவே போவார்.

ஒரு காலத்தில் எலிஜபெத்தும், அவருக்கு ஒரு வயது மூத்தவனாகிய அவர் சகோதரனும் "ஊரார் பிள்ளையை உடுத்து வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும்" என்று நினைத்து ஏழைகளின் குழந்

தைகளுக்கு வஸ்திரம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, தங்களுக்கென்று கொடுக்கப்படும் பணத்தைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தார்கள். கையில் கொஞ்சம் பணஞ்சேர்ந்தவுடன் எலிஜபெத் தாம் அணிந்திருந்த வெள்ளை மேலாடையைப் போலவே ஆடைகளை வாங்கி அந்தக் கோட்டையினின்று நியுவிட்டுக்குச் சென்று தம் கையாலே அவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தமக்கு அநுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று தம் தாயை வேண்டிக்கொண்டார்.

அவர் தாய் அதைக்கேட்டு, ஏழைக்குழந்தைகளுக்கு வெள்ளை வஸ்திரம் வாங்கிக்கொடுத்தால் சீக்கிரம் அழுக்காகிக் கெட்டுப்போகுமாகையால், கறுப்பான கம்பளமாக வாங்கி அவரிஷ்டப்படியே அங்கே கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி சொன்னாள்.

எலிஜபெத் தாம் கொண்டிருந்த எண்ணப்படியே ஒரு நாள் அந்த வஸ்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு தம் அண்ணனோடு கோட்டையின் அடிவாரத்திலுள்ள நியுவிட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள குழந்தைகளுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தார்.

சற்றேறக்குறைய அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஹங்கரி தேசத்தில் ஸெயின்ட் எலிஜபெத் தான் குழந்தையா யிருந்தபோது இவ்வாறே செய்துகொண்டிருந்தாள். ஸோபையா எலிஜபெத் குழந்தையா யிருந்தபோது அவரும், சிலகாலத்திற்குப் பின்பு அவரை மணம்புரிந்த அவர் கணவனாகிய லூவியும் தாங்களிருந்த வார்ட்பர்க் என்னும் கோட்டையினின்றும் அதன் கீழேயுள்ள ஏஸினாக் என்னுமூருக்குச் சென்று அங்குள்ள நோயாளிகளுக்கும் ஏழைகளுக்கும், வேண்டு முதவியைச் செய்யும்படி போவார்கள்.

“பிறருக்கு உதவி செய்தால் தெய்வம் தமக்குதவி செய்யும்” என்றபடி எந்தநாளிலும் எந்தத்தேசத்திலும், நல்ல பெண்கள் தங்களாலியன்றமட்டும் எந்த விதத்தினாலாவது பரோபகாரம் செய்வதையே உறுதியாகக் கொள்ளுவார்கள். இந்த இரண்டு எலிஜபெத்துக்களின் சரித்திரங்களிலும் வெளித்தோற்றத்தில் அதிகமாக ஒற்றுமையிராது. இவர்களிருந்த காலமும் ஸ்திதியும் வேறு வேறானவை; ஆயினும் இவ்விருவரும் பரோபகாரமே பெரிதென்று பாராட்[illegible] தங்களுடைமை முழுமையும் எளியவர்களுக்கே பார்த்துப் பார்த்[illegible] பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். பிடிவாதமும், தயையும், கவிபாடுந்[illegible] மையுமுள்ள அந்தச் சிறுமியின் வாழ்நாள் சென்றவிதம் இப்ப[illegible] யென்று இந்தக் கதையைப் படிக்கப்படிக்கத் தெரியும்.

அவர் சிறுகுழந்தையா யிருந்த காலமெல்லாம் மான்றிபோ கோட்டையிலேதான் கழிந்தன. அவர் குடும்பத்தாரும், நண்பர்

களும், அவரிடத்தில் மிகவும் அன்பு பாராட்டி வந்தார்கள். அவ
ருக்குக் காடு மலை முதலியவற்றைப் பார்ப்பதில் மிக்க விருப்பம்; அவ
ருக்கு அவற்றைக் காணும்போதே தம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் கண்
டாற்போல் சந்தோஷமுண்டாகும். நம்முள் ஒவ்வொருவருக்கும்
சுகதுக்கங்க ளுண்டாகும்போது அவை யெவ்வளவோ, அவ்வளவாக
மட்டுந்தானிருக்கும். ஆனால் புலவர்கள் தங்கள் மனோபலத்தினால் அவ
ற்றை அதிகமாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்கள். சந்தோஷமுண்
டாகும்போது ஆனந்தமாக அதை மேலாகப் புகழ்ந்தும், துக்கமுண்டா
கும்போது அதை அதிக தைரியமாக இகழ்ந்தும் பேசுவது வழக்கம்
எலிஜபெத் பாடும் கவிகளை எல்லோரும் நன்றென்று கொண்டாடு
வார்கள்; அவர் தம் மனத்திற்குத் தோற்றியதைச் செய்யாதிருந்தாலும்,
கவி பாடாதிருந்தாலும், அவர் மனம் தாங்காது; தம் கருத்தைக் கவிக
ளாகப் பாடியமைத்தால் அவருக்கு அதனினு மதிக சந்தோஷம்.
ஆனதினாலேதான் அவர் சிறு குழந்தைப் பருவமுதல் ஆயுள்கால
மெல்லாம் மனோவிசாரங்கொண்டு சங்கடப்பட வேண்டியதாயிற்று.

அன்றியும், அவர் தம் முன்னே எந்நேரமும் சங்கடங்களையே
பார்த்துக்கொண டிருக்கும்படியாயிற்று.

அவர் தந்தை நோய்கொண்டவர். தேகசௌக்கியமுண்டாக
வேண்டி அவர் பெரும்பான்மையாய் வீட்டைவிட்டு வெளியேபோய்
வசிப்பார். அவர் தம்பியும் பிறந்தநாள்முதல் அடிக்கடி நோய்கொண்
டிருந்து இறுதியில் அதனால் உயிர்துறந்தான். அவன் எல்லோரிடத்
திலும் அன்பாயிருந்ததனால் அவன் இறந்தது அந்தக் குடும்பத்தாருக்
கெல்லாம் பெருந்துன்பத்தை விளைத்தது.

இவ்வாறாக அவருக்கும் இளமைப்பருவத்தில் சுகமில்லாமற்
போயிற்று. அவருக்குத் துக்கம் இப்படிப்பட்டதென்று அப்பொழுது
தெரிந்திருக்குமானால் அதை இன்னவிதமாகத் தாங்கவேண்டு
மென்று கண்டிருப்பார். அவருக்கு இது தெரியாமலிருந்ததும் ஒரு
விதத்தில் நன்மைதானென்று இனிமேல் தெரியும். அவருக்குப் பதி
னெட்டு வயதானபோது அவர் கண்ணுக்கினிய கட்டழகியாய் எல்
லாருக்கும் மிக்க நல்லவரானார். அவர் உருவத்தில் சற்றேற உயர்ந்து
உயரத்துக்குத் தக்க பருமனில்லாமல் சற்றே மெலிந்திருப்பார்; அதிக
உற்சாகமுடையவர்; அவரது கூந்தல் அடர்ந்து செறிந்து கறுத்துக்
கொஞ்சம் செம்மை படிந்திருக்கும்; கண்களிரண்டும் குவளை மலர்
போல் அழகாய் அவர் உள்ளக்கருத்தை நன்றாக வெளியிடும். அவர்
அத்தனையாக அழகுடையவரல்லாதிருந்தாலும், அதிக புத்தி நுட்ப
மும் உற்சாகமுமுடையவர். அவருக்கு வேண்டியவர்களெல்லாரும்

அவருக்குக் 'காட்டு ரோஜாப்பூ' என்று வேடிக்கையாகக் குழூஉக்குறிப் பேரிட்டிருந்தார்கள்.

இந்தவயதில் அவர்வீட்டில் தங்கியிராமல், எப்பொழுதும் உலகம் எப்படியிருக்கிறதென்று அறிவதன்பொருட்டு யாத்திரை செய்துவந்தார். அயல் நாடுகளுக்கு யாத்திரைபோகிற திறமை எல்லோருக்குமே யிராது. சிலர் தேசயாத்திரை செய்தும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போது ஒன்றையுந் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் போனபடியே திரும்பிவருகிறார்கள்.

நான் கீழ்நாட்டில் யாத்திரைசெய்தபோது முதலில் கண்ட காட்சியொன்று என் நினைவிற்கு வருகிறது. அப்பொழுது எகிப்தில் இருந்தேன். அலெக்ஜாந்திரியாவிலிருந்து புகைவண்டி மார்க்கமாய், கெய்ரோ நகரத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். நான் அதிக ஆவலோடு பலகணிவழியாக நீல நதியின் உயரமான கரையையும், அதன்வழியாகப் பாரமேற்றிய ஒட்டகங்கள் தம்மை யோட்டுகிறவர்களோடு செல்லுவதையும், அழகாய் நீலம்படிந்த ஆகாயத்தோடு ஒட்டினாற்போல மனிதர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதையுங் கண்குளிரக் கண்டேன். அங்கு எங்கேபார்த்தாலும் வெள்ளைவெளேலென்றிருந்த மணற்காட்டின் இடையிடையேயுள்ள பனந்தோப்புகளில் மண்குடிசைகள் பல சேர்ந்த கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் வெள்ளாடுகளையும், நாய்களையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், அவர்களின் குழந்தைகள் அரையில் ஒன்றுமில்லாமல் அம்மணத்தோடு அருகேயுள்ள மணலில் விளையாடுவதையுங்கண்டு எனக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. இவையெல்லாம் எனக்கு முற்றிலும் புதுமையாயிருந்ததனால் வெகு நன்றாயிருந்தது. வண்டியில் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பெண்குழந்தைக்கும் அது புதுமையாகத்தானிருந்தது. ஆயினும் நான் அவளைப் பார்த்து அது விஷயத்தைப்பற்றி அவளோடு பேசத்தொடங்குகையில், அவள் தலைகுனிந்து, "மனமொன்றிற் சென்றால் காதொன்றுங் கேளா" என்றபடி தான் அதற்குமுன்னே எப்பொழுதோ படித்திருந்த புத்தகமொன்றை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளேயல்லாமல் அவளுக்கு அது சங்கதியொன்றுந் தெரியவில்லை.

எலிஜபெத் ராஜகுமாரியார் இவ்வாறு கண்குருடாக யாத்திரை செய்ததில்லை. ஒரு காலத்தில் அவர் சுவிட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஜீனிவா ஏரியண்டை சென்று அதன் அழகையும, அதனருகேயுள்ள கிராமங்களின் சிறப்பையுங் கண்டார். பின்பு அவர் தமது அத்தைமார்களில் ஒருத்தியோடு அங்கிருந்து இத்தாலியாதேசத்திற்குச சென்று நேப்பில்ஸ் நகரத்திலிருந்து 1863-ம ௵ ஜனவரி௴ 19௳ அடியில் வருமாறு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்:—

"நாங்களிவ்விடத்திலிருக்கிறோம். இங்கே 'சைரோசோ' என்னும் நெருப்புக்காற்று பலமாக அடிக்கின்றது. அலை கொந்தளித்துக் கடல் குழம்புகின்றது. கடல்நாரைகள் அலையின்மேல் மிதந்தோடு கிற திரைக்குமேலே வட்டமிடுகின்றன. நேற்றிரவில் புயல் பலமாய் அடிக்க, அதைக்கண்டு குதிரை நடுங்கியது. மேகம் கீழே இறங்கி விசூவியஸ் என்னும் அக்கினிமலையைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. காற்றும் மழையுங் கலந்தடிப்பதனால் பலகணிவாயில்களின் கதவுகள் காது செவிடுபடும்படி படபடவென்று அடித்துக்கொள்ளுகின்றன. அலையின் கடல் பசுமையாயும் சாம்பல்நிறமாயும் தோற்றுகிறது. எங்கே வெண்ணிறமான முடிகள் விசித்திரமாக மின்னுகின்றன. பார்த்தாலும் புயலடித்தவண்ணமாயிருக்கிறது.''

மறுநாள் அவர் உள்ளதையுள்ளபடி நாம் நேரில் பார்ப்பதுபோல எழுதியிருக்கிறார். அது வருமாறு:—

"ஜனவரி௴ 20௳. இன்று காலையில் குன்றின்மேலிருந்து நாங்கள் தூங்கியெழுந்திருக்கையில் அசையாமல் கண்ணாடிபோலிருந்த கடலில் வெய்யில் காய்ந்தது. கதவுகளும், பலகணிகளும் நன்கு திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தென்றற் காற்று வீசுவதனால் தேகத்துக்குச் சுகமுண்டாவதுமன்றி அதிக சந்தோஷத்தையு முண்டாக்குகின்றது. என்னுடம்பு வளப்பங்கொண்டது. இன்னும் நெடுங்காலம் பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகிறது. உயர அண்ணாந்துபார்த்தால் விசூவியஸ்மலையின் அந்தகாரமான நீர்ப்புகை மண்டியெழுவதும், அம்மலையின் சிகரம் மேகத்தால் மறைந்திருக்கிறதும் கண்ணிற்குப் புலப்படுகின்றன. கீழே நோக்கினால் இடது பக்கத்தில் நேப்பில்ஸ் நகரத்தில் வெய்யில் காய்வதும், வலது பக்கத்தில் கடலும், காப்பிரி தீவுகளின் குன்றுகள் படிப்படியாய் நிறைந்திருப்பதுந் தெரிகின்றன.

"நேப்பில்ஸ் நகரத்தை நான் முதலில் பார்க்கையில் எனக்குத் தோன்றின அதன் அழகை இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடவில்லை; ஆதலினால் நான் முதலில் அதன் அழகில் முழுகிவிட்டேன்.''

பின்பு அவர் மற்றொரு சமயத்தில்,

"நான் வேலைசெய்து என் காலத்தைப் போக்கியபின்பு, எனக்கு மக்களாவது, பேரப்பிள்ளைகளாவது இல்லாவிட்டாலும், என்னை நினைத்து அழும்படியாக நான் கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்'' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு அவரது நீடிய குழந்தைப்பருவமானது பிரயாணஞ் செய்வதிலும், தம் பந்துக்களிடம் போயிருந்து வருவதிலும், மான்றி

போவில்தனியே யிருப்பதிலுங் கழிந்தது. அவர் கவிபாடிக்கொண்டு
வந்தார் ஆயினும், அப்படிப் பாடியது ஒருவருக்குந் தெரியாது.
அவர் அதிகமாக ஆழ்ந்துபடித்தார். அவர் வெகுகாலமட்டும் இரண்டு
சிறுமிகளுக்கும் ஒரு சிறுவனுக்கும் நாள்தோறும் மூன்றுமணிகாலம்
பாடஞ்சொல்லிவந்தார். பிறர்க்கு உபகாரஞ் செய்வதென்றால் அவ
ருக்கு அதிக சந்தோஷம். அவர் தம் தந்தை கேட்க எவ்வளவோ
படித்ததுண்டு. அதன்பின், காலக்கிரமத்தில் அவரது தந்தையிறந்
தார். அவருக்குப் பின்பு அவர் சகோதரனும் இறந்தான். பெற்
றோரும் கூடப்பிறந்தோரும் தவிர சகலமும் வாங்கலாமென்று தேர்ந்
தார்.

அவருக்குத் தம் கருத்தையெல்லாஞ் செலுத்தும்படியான
ஏதேனும் ஒரு நல்ல வேலையில் அமரவேண்டுமென்றும் பெண்களுக்
காகப் பெரிதான பாடசாலையொன்றை ஸ்தாபித்துத் தாமே அதற்குத்
தலைவியாயிருக்கவேண்டுமென்றும் வெகுநாளாக ஓரெண்ணமிருந்
தது; அந்த வேலையை நன்றாகச் செய்தற்பொருட்டு அதற்கு வேண்
டியதைச் சிறிதுகாலம் படித்தும் வந்தார். ஆயினும், அவர் வேறு
வேலையில் அமர்ந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. 1869-ம் ஞு ஜன
வரி௴ அவர் தம்முடைய தினசரியில் அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்
கிறார்:—

சென்ற வருஷம் சந்தோஷமாகக் கழிந்ததைப்பற்றி நான் கட
வுளுக்கு வந்தனம் புரிகிறேன். இப்பொழுது பிறந்திருக்கிற புது
வருஷம் எப்படி முடிந்தாலும் சரி; நான் செய்யும் வேலைகள் நன்றாக
முடியும்படி ஆண்டவன் அருள் புரிவாராக. இந்தத் தினசரி புத்தகத்
தில் நான் எழுதத் தொடங்கி இன்றோடு ஒன்பது வருஷமாயிற்று.
இதில் நான் எனது இளமைப்பருவத்தைப்பற்றி யெழுதியிருக்
கிறேன். சிலவேளைகளில் ஈசுவரபக்தி மேலிட்டு உள்ளங்கனிந்து
எழுதியிருப்பேன்; சிலசமயங்களில் அதிக சந்தோஷத்தோடு எழுதி
யிருப்பேன். ஆயினும் நான் எழுதியவற்றுள் பெரும்பான்மை துக்க
மாகவேயிருக்கும். எனக்கு வாலிபத்தில் யாவரிடத்திலும் அன்புடை
மையும், பக்திவைராக்கியமும் உண்டாயின. என்னுடைய மித்திரர்
கள் என்னைக் கைவிட்டார்களென்ற துக்கம்மட்டும் எனக்கு எந்நாளுங்
கிடையாது. அல்லாமலும் நான் இன்னமும் இளமை குன்றாமலிருக்
கிறேன்; தேகத்தில் நல்ல பலமிருக்கிறது; இனி "உள்ளநாளுள்ள
மட்டும் ஓடாப்பெருங்கவலை" என்பதில்லாமல் சுகமாகவே காலத்தைக்
கழிப்பேனென்று தோற்றுகிறது. என்னிடத்தில் பாடுந் திறமைமட்
டும் ஆண்டவனருளால் கெடாதிருக்குமேயாயின் அதை நான் வரப்
பிரசாதமாக எண்ணி அபிவிருத்தி செய்துவருவேன். சந்தோஷ

மாகக் கழிந்த அழகிய சென்ற வருஷமே! உனக்கு வந்தனம். புதிய
வருஷமே! அன்போடும், நம்பிக்கையோடும் உன்னை உபசரித்தழைக்
கிறேன். 'செய்வன திருந்தச்செய்' என்பதை நான் உறுதிமொழி
யாகக்கொண்டு செய்வேனாக."

அதே வருஷம் அக்டோபர்௴ 12உ எலிஜபெத் தமது தின
சரியில் அடியிற் கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

"என் கலியாணத்திற்கு வரன் நிச்சயமாயிற்று; என் ஆசைக்
கேற்ற காதற்கணவர் கிடைத்திருக்கிறார்."

அந்த 'ஆசைக்கேற்ற காதற்கணவர்' ஜர்மனிதேசத்து ராஜவம்
சத்திற்கு உறவாகிய ஹோஹின்ஸாலரன் என்னும் வம்சத்திற் பிற
ந்த சார்லஸ் என்னும் ராஜகுமாரர். புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட
நாடாகிய போஹீமியாவுக்கு அவர் அதிபதியாகி அதை அரசாள
வேண்டுமென்று ஐரோப்பாவிலுள்ள பிரதான அரசன் கேட்டுக்
கொண்டபடி அதற்கு அரசனானார். போஹீமியாவென்பது ருஷிய
தேசத்தின் தென்மேற்கிலும், கருங்கடலுக்கு மேற்கிலுமுள்ள சிறு
தேசம். அது முன்னே துருக்கிதேசத்தாரால் பிடித்துக்கொள்ளப்
பட்டு வெகுகாலமட்டும் அவர்களுடைய ஆதீனத்திற்குட்பட்டிருந்
தது; ஆனால் ஐரோப்பியருடைய உதவியினால் அது இப்பொழுது
சுவாதீனம் பெற்றிருக்கிறதென்றாலும், துருக்கியரோடு ஒற்றுமை
யாகவிருக்கிறது. அதில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை விருத்திசெய்
யும்படி ஜனங்களுக்குத் துணையாக நின்று அதை விமரிசையாக ஆளும்
படியான நல்ல அரசனை நியமிக்கவேண்டுமென்பதும், அடிமைத்தனத்
தைவிட்டு அவர்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்பதும் எல்லோர்க்கு
முள்ள கருத்து. ஆனதினாலேதான் மேற்சொன்னபடி ஹோஹின்
ஸாலரன் வம்சத்திலே பிறந்த சார்லஸ் என்பவரை அவர்கள் தேர்ந்
தெடுத்தார்கள். ஆனால் எலிஜபெத் ராஜகுமாரியார் இவருக்கு எப்
படி மனைவியானாரென்று கேட்கலாம்.

சில வருஷங்களுக்குமுன்னே எலிஜபெத்தின் தோழியொரு
த்தி அவரோடு "அம்மா! நீர் ஏதோ ஒரு நாட்டின் சிங்காதனத்தை
அலங்கரிக்கப்போகிறீர்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அவரும் வேடிக்கை
யாகவே, "அப்படி நான் அரசியாகிறதாகவிருந்தால் அது போஹீ
மியாதேசத்துச் சிங்காதனமாகத்தானிருக்கவேண்டும்; ஏனெனில்,
அங்கே போனால் அது எனக்கேற்றபடி உபகாரஞ்செய்வதற்கேற்ற
விடமாகும்" என்று சொன்னார்.

அவர் சொன்ன வார்த்தையின்படியே எல்லாம் நிறைவேறியது.
எலிஜபெத் இதற்கென்றே முந்தியே ஏதோ நிச்சயித்திருந்தார்.

சார்லஸ் ராஜகுமாரர் வெள்ளேட்டுப் புத்தகமொன்றின் முதல் பக்கத்தில்:—

"ஏகேகம் ஏகேகத்தைத் தரும்; நீ என்னிடம் வருவது போல வே உன் குடிகளிடத்தும் அன்போடும், நம்பிக்கையோடும் வா; நீ எனக்குமாத்திரமே உரியவளல்ல; ஒரு தேசத்தில் வாழும் ஜனங்க ளெல்லோரும் உன்னை நெஞ்சாரவினைந்து உன்னிடத்தில் அன்பும் ஆதரவுமுடையவர்களாக வேண்டுமானால் நீயும் அவர்களிடத்தில் அப் படியே அன்பு பாராட்டவேண்டும்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

1869-ம் ஆு நவம்பர்மீ 12உ மான்ரிஸாவில் எலிஜபெத் எழுதிய தினசரியில், "நான் நல்லவிடந்தேடி வாழ்க்கைப்பட்டேன்; இது நான்பெற்ற பெரும்பேறு" என்றெழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் விவாகம் 1869-ம் ஆு நவம்பர்மீ 15உ நியூவிட் நகரத்தில் நடந் தது; அதன்பின்பு உடனே போஹீமியாவுக்குச் சென்றார்கள்.

நவம்பர்மீ 22உ எலிஜபெத்தும் அவருடைய கணவரும் போஹீமியாவின் எல்லையோரத்திலுள்ள டர்மிஸோவின் என்னு மிடத்திலிருந்தார்கள்.

அவர் அந்நாட்டின் வழக்கத்தின்படி ரொட்டியும், உப்பும் சாப் பிட்டார்; இப்படிச் செய்வது அவர்களுக்குள் உபசரிப்பதென்று பாரம்பரியமாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதன்பின்பு அவரிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாயிற்றென்பதற்கு அடையாளமாக அந்நகரத்தார் தங் கள் கோட்டையின் திறவுகோலை இவரிடங் கொடுத்தார்கள்.

அந்தத் தேசத்திலுள்ள பல நாடுகளினின்று ஜனங்கள் அவர் களுக்குப் புதிதாகக் கிடைத்த அரசனையும், அவர் மனைவியையும் காணும்படி வந்தார்கள். எலிஜபெத்தைப்போன்ற பெருந்தன்மை யுடைய மாதைக் காண்பதே ஓர் இன்பம்.

அந்நாட்டார் இயல்பாக உடுக்குமுடை விசித்திரமானது; வெவ் வேறான நிறமும், சித்திரவேலையுமுடைய ஆடையணிந்திருப்பார்கள். பெண்கள் பனிக்கட்டிபோல் வெள்ளைவெளேலென்ற வெளுப்பான சார்மடி உடையணிந்திருந்தார்கள். சிறிய குதிரைகள் எட்டும், பத் தும், பன்னிரண்டுமாகப் பூட்டிய ரதங்களின்மேல் ஏறிச் சாரதி ஒரு வன் தன் ஒருகையால் செலுத்துவதைக் கண்டால் யாருக்கும் விருப்பமுண்டாகும். தெருக்களெல்லாம் கருங்காவிப் பலகை பரப்பியிருந்தார்கள். இருபுறமும் செல்வர்களின் மாளிகைகளும், சிறு குடிசைகளுமிருந்தன. தனவான்களின் மாளிகைகளுக்கு இடையே வெண்ணிறமான சிறு குடிசைகள் இவற்றிற்கேற்ற சிறிய பலகணிகளோடிருப்பதைப் பார்த்தால் அழகாயிருக்கும். அங்கே

அவர் பார்த்தவிடமெல்லாம் கண்ணுக்கினிய காட்சியாகவிருந்ததைக் காண எல்லாம் அவருக்குப் புதியனவாகவும், இன்பந் தருவனவாகவு மிருந்தன. அவர் சுறுசுறுப்போடு எப்பொழுதும் தமக்குள்ள வழக் கத்தின்படியே தமக்குப் புதிதாகக் கிடைத்திருக்கும் உயர்ந்த நிலை மைக்கேற்றபடி தாம் செய்யும் வேலையைச் செய்யத்தொடங்கினார்.

அந்நாட்டாரோடு அவர் வாழ்ந்திருத்தற்பொருட்டு அவர்களு டைய நடையுடை பாவனைகளை அறியவேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆதலினால் அவர் அநேகரைக் கண்டு பேசும்படியாக வரவழைத்தார். ஏககாலத்திலே அநேகரைப் பார்க்கும்படி வைத்துக்கொண்டதினால் அவருக்கு ஒருவரையும் நன்றாய்க் கண்டுகொள்ளக்கூடவில்லை. ஆன தினால் ஒவ்வொரு சீமாட்டியையும் தனித்தனியே கண்டு பேசும்படி திட்டஞ்செய்தார்.

இவ்வாறாக அவர் எல்லோரோடுஞ் சலந்து பேசுவதைப்பற்றித் தமது தினசரியில் அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—"இப்படிப் பார்த்துப் பேசும்போது என் மனதிலில்லாததை உள்ளதுபோலப் பாவித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது; ஆதலினால் உள்ளேயொன் றும், வெளியேயொன்றுமாக இல்லாமலிருக்கும்படி எல்லோரிடத்தி லும் பிரியமாகவே செய்துகொண்டேன். பிறர் அன்பு எல்லோர்க் குமே வேண்டும். இப்படிச் செய்துகொண்டதினால் ஒவ்வொருவரும் எனக்குப் பிரியமானார்கள்; இப்பொழுது ஜனங்களைப் பார்ப்பதென் றால் எனக்கு வெறுப்பில்லை; அதனால் எனக்கு விருப்பமுண்டா கிறது. ஆதலினால் ஒருவன் ஒன்றைக் குறையறச்செய்து முடிக்க வேண்டுமானால் நன்றாய்ச் செய்யவேண்டும்."

உடனே அவர் போஹீமியா பாஷையைக் கற்க ஆரம்பித் தார். இப்பொழுது அவர் அந்தப் பாஷையை நன்றாயறிந்து வெகு திறமையாகப் பேசுகிறார். அந்தத் தேசத்தார் அவர் தங்கள் பாஷையில் தங்களைவிடப் பேசுவதில் வல்லவராயிருக்கிறாரென்று பெருமையாகச் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியெனில் வார்த்தை சொல் லும்போது அத்தனை அழகாய் உச்சரிக்கிறார், அவருக்கு லத்தீன் பாஷையும், வேறு பாஷைகளும் தெரியுமாதலாலும் போஹீமியா பாஷை இவ்விரண்டிற்கும் சம்பந்தமுடைய தாகையாலும் அப்பா ஷையை அத்தனை நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ளல் எளிதாயிற்று. ஒரு பாஷை தெரிந்திருந்தால் அதன்மூலமாக மற்றொன்றைக் கற்றுக் கொள்வது எளிதல்லவா?

அந்தக் காலத்தில் ரோமானியாவில் கல்வி மிகவும் அவமதிக்கப் பட்டிருந்தது. எலிஜபெத் வந்த சிறிது காலத்திற்குள் சிறுவர்கள் படிப்பதற்கென்று புத்தகங்களை மொழிபெயர்க்குஞ் சங்கமொன்றை

ஏற்படுத்தினார். அவர் அப்பொழுது அங்கே கல்வியிருந்த நிலைமை யைப்பற்றித் தம் தாய்க்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதாவது, "பாட சாலைகளுக்கும், ஜனங்களுக்கும் படிப்பதற்கு உபயோகமான புத்தகங் களில்லை. இதைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சிறுபெண்கள் படிப்பதற்காக நான் சிறுமியாக விருந்தபோது வாசித்த சிறந்த ப்ரெ ஞ்சுபாஷைப் புத்தகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறேன். அன்றியும் இது விஷயமாகப் புத்திசாலிகளான சிலரோடு கலந்து பேசிக்கொண்டு மிருக்கிறேன். அலெக்ஜாந்தர் என்னும் புலவர் மொழிபெயர்ப்புகளை ஒத்துப்பார்த்துப் பிழைகளைத் திருத்திக்கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண் டிருக்கிறார். சீக்கிரத்தில் புத்தகங்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுக் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்படும்" என்று எழுதினார்.

இதேகாலத்தில், ஏழைகளுக்குத் துணையின்றி அவர்களை ஆத ரித்தற்பொருட்டு ஒரு சங்கமு மேற்படுத்தினார். இப்படிப் பரோபகார மாக நன்மைபுரிந்து வருகையில், அவர் தம் குடும்பத்திலும் ஒரு குறையுமின்றி மேலுமேலும் இன்புற்றிருந்தார்.

187)-ம் வருஷம் செப்டம்பர்மீ 8உ தீர்க்கப்பட்ட இருபத்தொரு பீரங்கிவெடிகளின் முழக்கத்தினால் பக்காரஸ்ட் நகரத்தார் ராணி யாருக்குப் பெண்பிறந்ததென்று அறிந்து களிகூர்ந்தார்கள். அந்தக் குழந்தைக்குப் பேர்கொடுத்த தினத்தில் ராணியார் தம்தாயின் பேரை யிட்டு அன்றுமுதல் அவரை மரியாளென்று அழைத்தார். இந்த ராஜகுமாரியார் சில நாள்களுக்குள் 'ரொமானியா கண்மணி' என்று பிரசித்திபெற்றார். அந்த நாட்டாரெல்லோரும் அந்தக் குழந்தை தங்கள் நாட்டில் பிறந்ததனால் அவளைத் தங்களுடைமையென்று பாராட்டி அவளுடைய க்ஷேமத்தில் மிக நாட்டமுடையவரானார்கள்.

இதுதான் எலிஜபெத் அரசியின் மேன்மையான வாழ்நாள். அந்த வருஷம் கோடையின் கொடுமை அதிகமாய் ஊரெங்கும் காய்ச் சலா யிருந்ததனால் குழந்தையின் சுகத்திற்கு ஏலாதென்றெண்ணி அவர் பட்டணத்தைவிட்டுக் கார்பேதியன் மலைக்குத் தம் குடும்பத் தோடு சென்றார். மரியாளுக்கு மலையின் குளிர்ச்சியும், சோலையின் நிழலும் அவசியம் வேண்டியிருந்தன.

அந்த மலையின் உச்சியில் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவர்களுக்கு அரண்மனையைக் கட்டுவதென்றால் எளிதன்று. அதன்மேல் புராதன மான ஆச்சிரமமொன்றும், அதைச் சுற்றிலும் துறவிகள் வாசஞ்செய் யும் சிறியமடமும், அவற்றின் அருகே ஒரு சிறிய கோயிலும் இருந் தன. அங்கே முப்பது சந்நியாசிகள் வசித்தார்கள். கோடைகாலத் தில் உஷ்ணந் தாங்கமாட்டாமல் அரசன் தான்மட்டுந் தனியே குளிர்ச்

சிக்காக அந்தவிடத்தில் வசிப்பதுண்டு. அது இப்பொழுது அரச குடும்பம் வாசம் செய்வதற் கேற்ற விடமாயிற்று.

அங்கே இடம் போதாமையால் தேவதாருமரத்தால் சில சில அறைகளை அதனோடு சேர்த்துக் கட்டினார்கள். தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு, அதன் வாசலின்மேல் ரோமானியநாட்டின் கொடி பறவாதிருந்தாலும், காவற்சேனைகள் வாசலில் ஆயுதபாணிகளாய் விடாமற் காத்திராவிட்டாலும், அதில் அரசகுடும்பமிருக்கிறதென்று நன்றாக விளங்கும்படியிருந்தது.

அந்தவிடத்தில் இருந்தபொழுது சற்று அசௌக்கியமும் இருந் தது. ராணியார் உடைதரித்துக்கொள்ளும் அறையை ஒட்டினாற் போல ஒரு பருத்த சந்நியாசியின் அறைவீடு இருந்ததனால் அங்கே யுண்டாகும் சத்தமெல்லாம் அந்த அறைக்குக் கேட்கும். துறவிகள் தங்கள் மடத்தின் பெரிதான போஜனசாலையில் சுகமாக உண்ணும் போது அரசனும் அரசியும் அதனோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த சிறிய அறையில் உண்ண வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் இந்த அற்ப சங்கதியை அவர்கள் ஒருபொருட்டாக எண்ணவில்லை. மலைநாட்டில் சோலையும், குளிர்ந்த காற்றும் சுயேச்சையாய் உலாவிவரும் இடமும் கிடைத்திருந்தன. அது நகரவாசத்தைப் பார்க்கினும் மேலாகவே யிருந்தது. அவர்களிருந்த இடத்துக்கு மேலே பெரிதான மரங்களின் சூழலில் பசும்புல்நிறைந்த தரையில் ராணியார் ஒரு சிறுவீட்டைக் கட்டு வித்தார். அந்த வீட்டிற்குள்ளே தமக்கென்று கடவுளைத் தியானிப் பதற்காகச் சிறிய அறையொன்றை வகுத்திருந்தார். வெவ்வேறு நிறமுள்ள கண்ணாடிக் கதவுகள் போடப்பெற்ற அந்த அறையினின் றும் வெளியே வெகுகாலமாயுள்ளனவும் ஆகாயமளாவியவுமான பெரிய தேவதாரு விருக்ஷங்கள் நிரைநிரையாயிருக்கிறதைக் காண லாம். அங்கே எழுதுவதற்கு ஒரு சாய்வான எழுதும் பலகையும், இரண்டு நாற்காலிகளும், புத்தகங்கள் அடுக்கியிருந்த ஒரு பீடமும், சித்திரமெழுத வர்ணக்கட்டிகளும் தூரியக்கோல்களும் வைக்கப்பட் டிருந்த எடுப்பான பலகை ஒன்றும்தவிர வேறொன்றுமில்லை. லைனி யாவுக்கு விருந்தினர் அதிகமாக வந்தனர். அதனால் அவருக்கு அதிக சிரமுண்டானபோதெல்லாம் அவர் இளைப்பாறுதற்பொருட்டு அந்த மலையுச்சிக்குச் செல்லுவார். அவர் அந்த இடத்தில் ஏகாந்தமாய்ச் சுகமாகத் தம்மிஷ்டப்படியெல்லாமிருந்து விநோதமான வேலைகளைச் செய்வார்.

அங்கிருக்கும் போதெல்லாம் எப்பொழுதும் ஓயாமல் ஏதாவது வேலை யிருந்துகொண்டேயிருக்கும். எலிஜபெத் ராணியார் எந்நேர மும் ஒருகாரியத்தில் மனதைச் செலுத்திக்கொண்டிருப்பார். ஒரு

கணப்பொழுதாவது அவருக்கு இளைப்பாற நேரமிராது. வித்வான்களும், பாடகர்களும், சித்திரமெழுதுகிறவர்களும், ஓயாமல் வந்து வெகுநாள் மட்டுங் காத்திருப்பார்கள். எலிஜபெத்துக்குத் தம் செல்வ மகளைச் சூழ்ந்து அன்பும் ஆதரவுமாக ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிறு பெண்களிடத்தில் பற்று அதிகம். இவ்வளவுக்கும் ஒருவராயினும் சோம்பலாயிருப்பது கூடாது. சிலர் எழுதுவார்கள்; சிலர் படிப்பார்கள்; வேறு சிலர் சித்திரமெழுதுவார்கள்; மற்றுஞ் சிலர் கவிபாடுவார்கள்.

அவ்விடத்தில் எலிஜபெத் ராணியார் அவர்களோடு சந்தோஷமாயிருந்தார்; சாதாரணமான உடையைத் தரித்து உற்சாகமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். அழகிய அந்த உடையை உடுப்பதென்றால் அவருக்கு மிகவுங்கொண்டாட்டம். அன்றியும் அவர் அந்த ஊராரைக் கொண்டு அங்குள்ளவர்களால் வஸ்திரங்களை நெய்விப்பதில் நாட்டம் வைத்திருந்தார். இந்தக் கைத்தொழிலை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுவதற்கென்று அவரும், அவரோடிருந்த சீமாட்டிகளும் அந்தக் கோடையிற் போகும்போதெல்லாம் அந்த வஸ்திரங்களை மாத்திரமே யுடுத்திவந்தார்கள். சித்திரத்தையலால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த உடைகளை அவர்கள் தரித்து மலையின்மீதுள்ள சோலையில் உலாவுவதைக் காணும்போது வனதேவதைகளே வந்திறங்கி வாசஞ்செய்வதுபோலிருக்கும். அங்கே சுகமாய் வாழ்வதற்கு இதனினுஞ் சிறந்த உடை வேறென்ன வேண்டும்?

இதன்மத்தியில் மரியாள் எலிஜபெத் என்னும் ராஜகுமாரி காலொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக நன்றாய் வளர்ந்து தன் தாயாரைப்போலவே மிக்க அறிவுடையவளானாள். அந்தக் குழந்தை கதிரொளிபோல அழகுப் பூங்கொடியாய்ச் சூரியகிரணங்களைத் தனது சின்னஞ் சிறுகைகளை நீட்டிப் பிடிக்க முயல்வாள். எலிஜபெத் தம் குழந்தையைப்பற்றித் தம் தாயாருக்கு எழுதியதாவது: "அம்மா! நமது அருமைக் குழந்தை மரியாளைப்பற்றி என்னென்று சொல்லுவேன்! வெகு சாது; எப்பொழுதாயினும் குற்றஞ் செய்வாளாயின் அதனைப்பொறாமல் துன்பப்படுவாளாதலால் அவளை யாராவது சமாதானப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. தான் என்னும் செருக்காவது, கீழ்ப்படிதலில்லாமையாவது அவளிடத்தில் சிறிதுண்டாயினும் அவளுக்கு அதனை யெடுத்துக் காட்டினமாத்திரத்தில் அவை பறந்துபோம். கதிர்போலக் கூர்மையான புத்தியுடையவள்; பொறுமை அவளிடம் குடிகொண்டிருக்கிறது. அவளிடத்துள்ள புத்திநுட்பத்தை அவள் கண்களே சொல்லும். மதிபோன்ற அவள் முகத்தைப் பார்க்கும்போதே அவளிடத்திலுள்ள நுண்ணறிவு பிரத்தி

யக்ஷமாகத்தெரிகின்றது. இவ்வுலகமழியுமளவும் தாய்க்குத் தம்மக்களிடத்திலுள்ள அன்பும், மக்களாலுண்டாகும் ஆனந்தமும் வேறுபடாவென்றும், சம்சாரத்திலுள்ள துக்கங்களெல்லாம் ஒருவாறு மக்கள் முகத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் நீங்குமென்றும் நினைக்கிறேன். ஆயினும் இவ்வுலக இன்பம் இமைப்பொழுதேனும் நிலையில்லாமல் அழிந்துவிடும்" என்பதாம்.

"மக்கட்பேறல்லது பெரும்பேறில்லை" என்றபடி அவர் எழுதியது முற்றுமுண்மையே. 1873-ம் ௵க் கோடையில் அவர் தம் மகளை யழைத்துக்கொண்டு ஜர்மனிக்குப் போனார். அவர் கலியாணத்துக்குப் பின்பு தம் தாய்வீட்டிற்குப் போனது அதுதான் முதல்முறை. அந்தக் குழந்தை ஜர்மனிக்குவந்ததுமுதல் அந்நாட்டாரெல்லாரும் அதனிடத்தில் மிக்க அன்புபாராட்டித் தங்கள் கண்ணுக்குக் கண்ணாக நினைத்துவந்தார்கள். ஆயினும் சிறுகுழந்தையாதலபற்றித் தான் பிறந்த நாடாகிய ரோமானியாவிடத்தே அவள் நினைவெல்லாஞ் சென்று எந்நேரம் பார்த்தாலும் தன் தாயாரோடு தன்னை அவ்விடத்துக்குத் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு போய்விடும்படி கேட்டவண்ணமாயிருந்தாள். அவர் திரும்பிப்போகையில் ஊர் ஊர் என்று வரைப்பற்றிய பேச்சே உடையவரானார். அவர் வியன்னாவுக்குப் போனபோது ரோமானியா நாட்டுச் சிறுவர்கள் அவருக்கு எதிர்கொண்டு சென்று அவரை உபசரிக்கையில் அவர் அவர்களைப் பார்த்து 'நான் ரோமானியாவுக்குத் திங்களன்று போகிறேன்' என்று சொன்னார்.

அப்பொழுது பக்காரஸ்ட்டில் சுரமும், வைசூரியுமாயிருந்ததனால் சந்யாசிகள் வசிக்குமிடமாகிய ஸைனியாவின் வழியாகச் சென்றார்கள். எலிஜபெத் தம் தாய்க்கு 1874-ம் ௵ எழுதின கடிதத்தில் "பக்காரஸ்ட்டில் காய்ச்சலும், வைசூரியும் செய்யுங் கொடுமை இவ்வளவவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது; கணக்கில்லாமற் குழந்தைகள் இறந்துபோகின்றன. தாய்மார்களாகிய நாங்கள் ஒருவரையொருவர் காணும்போதெல்லாம் குழந்தைகள் க்ஷேமமா என்பது முதலாவது கேள்வியாகின்றது" என்று எழுதினார். பிள்ளையருமை பெற்றவட்கே தெரியுமல்லவா?

மரியாளுக்குக் கொஞ்சம் காசநோய் கண்டது; அதற்குத் தக்கபடி சிகிச்சை செய்யப்பட்டு உடனே நோய் சாந்தப்பட்டது. ஆயினும் ஏப்பிரல் ௴ 5௳ ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஜ்வரமும், காசமுங் கலந்துகொண்டு வியாதி மிகவும் அதிகப்பட்டு வியாழக்கிழமை இராத்திரி சுரவேகத்தினால் இடையிடையே தான் ஸைனியாவிற்குப் போய் அங்குள்ள பாலாக் நதியின் தண்ணீரைக் குடிக்கவேண்டும் என்று பிதற்றியது. அந்தக் குழந்தை கேட்டபடி ஒரு கிண்ணங்

தண்ணீரைக் கொடுக்கப்போக, அது தன் கையைத் தூக்கிக்
கொண்டு அங்கிலேய பாஷையில் 'எல்லாந் தீர்ந்துவிட்டது' என்
றது. அது வியாழக்கிழமை காலையில் ஐந்து மணிக்குப்போய்விட்
டது. தன்னை வளர்த்த அங்கிலேயே செவிலித்தாயின் மடியில்
படுத்திருந்தது. எலிஜபெத் தம் குழந்தையின் பக்கத்தில் முழங்கா
லிட்டு உட்கார்ந்து குழந்தையின் சிறு கைகளைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்
தார். குழந்தைக்கு மூச்சு இழுத்துக்கொண்டிருந்து பளிச்சென்று
சுவாஸம் நின்று பிராணன் போய்விட்டது.

குழந்தைக்குப் பிராணன் போகுமளவும் ஒரு தாய்க்கு ஒரு மக
ளானதால் அருமை மகள் பிழைப்பாளென்றே எலிஜபெத் எண்ணி
யிருந்தார். தம் குழந்தைக்குப் பிராணன் போய்விட்டதென்று
கண்டவுடன் அவருக்கு ஆற்றவொண்ணாத துக்கமுண்டாகி அங்கம்
பதறினார் என்றாலும், தலைகுனிந்து கடவுளை வணங்கி எல்லாம் ஆண்ட
வன் செயலென்று ஈசுவரன் வசம் ஒப்புவித்து அவனே கதியென்
றிருந்தார்.

சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் அவர் தாமே தம் குழந்தையின் கண்
களை மூடிவிட்டு, மெல்ல எழுந்திருந்து, அங்கிருந்த வைத்தியர்கள்,
தம் குழந்தைக்காகப் பட்டபாடுகளுக்காக அமரிக்கையாய் அவர்க
ளுக்கு வந்தனஞ் செய்தார். அவர் வாய்விட்டுத் தெய்வத்தினமீது
சிறிதேனுங் குறைகூறவில்லை. பின்பு அவர்கள் குழந்தையை
யெடுத்து அதற்குச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாஞ் செய்திறமட்
டும் அவர் தம் விசனத்தைக் காட்டாமல் உறுதியாக விருந்தார்.
அதன் பின்பு அவர் துக்கம் பொங்கியெழுந்தது. இவ்வாறு "பொல்
லாதகாலம் சொல்லாமல் வந்தது" என்றபடி திடீரென்றுண்டான
மரணத்தினால் அரசரும் அவரைப்போலவே விசனமடைந்தவரானார்.
ஆயினும் அவர் தைரியத்தை விடாமல் ஒருவாறு துக்கத்தை யடக்கிக்
கொண்டு "வாழ்நாளுக்கு எற்ற வயிற்றெரிச்சல்" என்று தம் மனை
விக்குத் தேற்றம் சொல்ல முயன்றார். எலிஜபெத் "கடவுள் என்
குழந்தையை என்னினும் இன்பாக விரும்பினார், அவர் அவளைத் தன்
னிடஞ் சேர்த்துக்கொண்டார்" என்று சாந்தத்தோடு உருக்கமாகச்
சொன்னார்.

அந்தக் குழந்தையின் பிரேதத்தைப் பெட்டிக்குள்ளே வைத்
துக்கொண்டு அரசியார் தம் கையை அதன்மேல் வைத்து "ஆண்ட
வரே! என் குழந்தையை இரக்ஷிப்பீராக" என்றார்.

அரசர் அந்தப்பெட்டியைப் படிக்கட்டின்மேலே கொண்டுபோ
கையில் தாமுந் துணையாக நின்று தூக்கினார். அந்த விடத்திலிருந்து
சிறு பெண் குழந்தைகள் நீண்ட வெள்ளை முக்காடுகளைத் தரித்து,

வெண்மலர்மாலைகளை யணிந்து அவருக்கு எந்தக்கோயிலின் முன்னே
ஞானஸ்நானம் செய்யப்பட்டதோ அந்தக் கோயிலுக்குக் கொண்டு
போகப்படுமளவும் கூடவே சென்றார்கள். அந்தக்கோயில் எங்கு
முள்ளவர்கள் வந்து நிறைந்து மாலைமாலையாகக் கண்ணீர்விட்டு
விம்மி விம்மி யழுதார்கள். அந்தக் குழந்தையை எலிஜபெத்தாடயாறு
என்னும் கோயிலண்டையில் மலைப்பக்கமாயுள்ள சோலையில் அடக்
கஞ்செய்தார்கள்.

பின்பு அதுமுதல் சிலமாதங்கள்மட்டும், அவ்வாறு குழந்தையை
யிழந்த தாய்தந்தையர்களுக்காகப் பரிதபித்து அந்த நாட்டில் எறும்பு
முதல் எண்ணாயிரம்கோடியும் அழுதன: ஜனங்கள் அவ்விடத்துக்குச்
சென்று அந்தக் கல்லறையின்மேல் மலர்களைக் கொண்டுபோய்த்
தூவினார்கள். அந்தக் குழந்தையை ரோமானியா நாட்டாரெல்லா
ரும் தங்கள் உடைமையென்றெண்ணி அவள்மீது மிகவும் அன்பு
பாராட்டி வந்தார்கள். அரசரும், அரசியாரும் கடவுளின் ஆக்கினைக்
குட்பட்டுக் கண்ணான தங்கள் அருமை மகளை யிழந்துவிட்டுப் பரத
வித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களைத் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்
களெல்லாரும் அவர்கள் நிலையைக்கண்டு ஆற்றாதவர்களாகி மனம்
வெந்து "யார் இட்டசாபமோ அடிநாளின் தீவினையோ" என்று
வருந்தினார்கள்.

இச் சங்கதியை எலிஜபெத்தினிடஞ் சொன்னபோது அதற்கு
அவர் "நான் என் தாயைப்போலவே அழுகிறேன். அவள் என்னி
லும் பலமுடையவள். அவள் துக்கப்பட்டதைக் கண்டிருக்கிறேன்"
என்று அவர்களோடு சொல்லச்சொன்னார்.

அந்தக்குழந்தை போனபின்பு 1874-ம் ௵ எப்பிரல்௴ 12௳
தம் தாயாருக்கு, "அம்மா! ஆண்டவருக்கு என் செல்வமகள் மகி
யாளினிடத்துள்ள அன்பின் மிகுதியினால் அவர் அவளைத் தம்மிடம்
திரும்ப அழைத்துக்கொண்டார். அதனால் நான் அநுபவித்த பரி
சுத்தமான அந்தப் பிரமானந்தத்திற்காக அவரை வந்திக்கிறேன்.
குழந்தைக்குத் தாயாராவதிலும் நயோபியைப்போலக் கல்லாகச்
சமைந்து கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டிருப்பதே நலமென்று காண்கிறது.

"ஆம்; மக்களைப் பெறுதலால் மனிதருக்குப் பேரானந்த முண்
டாகிறதென்பதுண்மையே. என் குழந்தை அதிக சந்தோஷமா
யிருக்கிறாள். சவக்குழியிலும் நான் அவளிடத்தில் அதிக அன்
புடையவள். அவள் சுகித்திருந்தால் அதுவே எனக்கு ஆனந்தம்.
என் மகளின் பெருந்தன்மையை நான் என்னென்று சொல்லுவேன்.
சிறு குழந்தைப் பருவத்திலேதானே நற்குணமும், சுயமுயற்சியும்,
புத்திகூர்மையும், அன்புமுடையவளானாள். அவள் இனிமேல் என்

றக்கும் என்னுடைய மகளேயாவாள். எனது அருமைக்கண்
ணாட்டி என்னிடமிருந்து பிரித்துக்கொண்டு போகப்பட்டாளே
யென்று எனக்கு அவளிடத்திலுள்ள தாயின் உருக்கம் நீங்கவில்லை.
அவளால் எனக்குண்டான சுகம் அவள் இறந்தபோது போய்விட
வில்லை. அவளால் எனக்குண்டான ஆனந்தத்தில் இந்தத் துக்கம்
மறைந்துவிடும். இப்பொழுது துக்கமாகவிருந்தாலும் இனிமேல்
அத்தனைக்கத்தனை இன்பந்தரும். கடவுள் எனக்கு எவ்வளவோ
நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்: இத்தன்மையான தந்தையும்,
தாயும், கணவனும், குழந்தையும் கொடுத்தருளினார். ஆம்; இது
அதிகமே! நாங்கள் படும்பாட்டில் ஜனங்கள் எங்களிடம் அன்பா
யிருக்கிறார்கள். எங்கள் குழந்தையின் சமாதியில் எங்களுக்குத் தெரி
யாமலே யாராயினும் முடிகளையும் மலர்களையுங் கொணர்ந்து பரப்பு
கிறார்கள். அன்புள்ள சிறுமிகள் தினந்தோறும் அந்திமாலையில் அந்
தச் சமாதியண்டை சென்று, கடவுளைத் தோத்திரஞ்செய்து, மலர்
களைத் தூவி, அதில் எரியும் விளக்கைத் தூண்டிவிட்டுப் போகிறார்
கள். இறந்தவர்களுக்கு இத்தனை மேற்றந்தருகின்ற நல்லநாட்டிற்கு
நான் வந்தது நல்லதாயிற்று'' என்று எழுதினார்.

ஜர்மனியில் இருந்ததுபோலவே எலிஜபெத் ரோமானியாவில்
டிம்போவிட்ஸா என்னும் நதியோரத்தில் வந்தார். அந்த நதியைப்
பற்றியும் தம் குழந்தையைப்பற்றியும் அவர் தம் கவியில் வியந்து
பாடியிருக்கிறார்.

அவர் அடிக்கடி தம் அருமைப் புதல்வியைப்பற்றி ''வன்
தோளிற் கட்டிக்கொள்கின்ற உனது சிறிய கைகளை இனி நான்
என்று காணப்போகிறேன்! உனது பவளவாயினது தேனினுஞ்
சிறந்த சுவையுடைய மதுரமொழிகளை இனி என்று கேட்பேன்!
என் செல்வமகளே! நீ ஆசையோடு எங்களை முத்தமிடுவதை நான்
எப்போது பெறுவேன்! என் கோகில மொழியாளே, நீ பாடுவதை
நான் கேட்கப் பெறவேதக்கானோ! நீ அம்மாவென அன்போடு
என்னை மீண்டும் எப்போது கூப்பிடுவாயோ! நீ உன் சிறுகாலால்
இங்கெங்கும் ஓடி யுலாவினது இப்பொழுதான் நேரில் உன்னைக்
காண்பதுபோல என் மனதை உருக்குகின்றது; உன் கூந்தலழகை
என்னென்று சொல்லுவேன்! என் கண்மணியே! என் ஆசைக்
கென்னசெயவேன்! கடவுளையன்றி உன்னை என்னிடங்கொடுப்பவ
ருண்டோ?'' என்று உள்ளமுருகி நொந்தார்.

இவ்வாறு எலிஜபெத் ஆற்றங்கரையோரத்தில் அடக்கஞ் செய்
யப்பட்டிருந்த தமது அருமை மகளைப்பற்றி நெஞ்சந் துடித்துப் புலம்
பியதை இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவோம்.

மரியாளுக்கப்புறம் எலிஜபெத்துக்கு வேறு குழந்தை பிறக்க
வில்லை. ஆயினும் குழந்தைகளைக் கண்டால் அவருக்கு எப்பொழு
தும் அவர்களிடத்தில் அதிக ஆசை. அவர் குழந்தைகளைத் தம்
மைச்சூழத் தரையிலும், மடியிலும் வைத்துக்கொண்டு அவர்கள்
சொல்லும் வேடிக்கையான கதைகளைக் கருத்தாகக் கேட்டுக்கொண்
டிருப்பார். எலிஜபெத் எழுதிய புத்தகங்களால் அவருக்கு, கார்
மென் ஸில்வா என்பது சாதாரணமான பேரென்று கற்றோர்க்கெல்
லாந் தெரியும். கார்மென் என்பதற்குச் செய்யுள் என்று பொருள்;
ஸில்வா என்பது காடு என்று பொருள்படும். அவர் தமது சிறுபரு
வந்தொட்டே காட்டில் வாசித்து நன்றாகப் பாடத்தலைப்பட்டதனு
லும் கார்மென் ஸில்வா என்னுந்தொடர் காட்டில் பாடுபவள் என்று
பொருள்படுமாதலாலும் இந்தப்பெயர் அவருக்கு அமைந்ததாம்.

மனதுக்கு எவ்வளவுதான் சங்கடத்தின்மேல் சங்கடமுண்டானு
லும் நன்றாகப் பாடுபவர்களுக்கு அத்தனையும் நீங்கிப்போமென்பது
அவரது கோட்பாடு. தம் குழந்தை போனபின்புதான் அவர் புத்த
கங்கள்பல விடாமல் முயன்று எழுதிவந்தார். சிலகாலமளவும் ரோமா
னியாவிலுள்ளவர் ஒருவருக்கும் தங்கள் அரசிக்குக் கவி பாடுந்திற
மை யுண்டென்பது தெரியாதிருந்தது.

அலெக்ஸாந்திரி என்னும் ரோமானியா நாட்டுக்கவியை அவர்
முதலில் கண்டு அவனோடு பேசியபோது ராணி, "புலவரே, உம்மோடு
ஒன்று சொல்லவேண்டும்; ஆயினும் அதைச் சொல்ல எனக்குத்
தைரியமில்லை. கவி பாடுவதில் நீர் இட்டது பிச்சையல்லவா?" என்
றார். சற்று நேரங்கழித்து அச்சத்தோடு "நானும் கவிபாடுவ
துண்டு'' என்று அமர்ந்து சொன்னார்.

அந்தக் கவிஞன் அவர் பாடியவற்றுள் சிலவற்றைத் தனக்குக்
காட்டவேண்டுமென்று வேண்டினான்; அவர் அப்படியேகாட்ட,
அவற்றைப் பார்த்தவுடனே அதன் சொற்சுவையைக்கண்டு கொண்
டாடி அப்படியே விடாமற் பாடிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று
அவன் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டான். அவரும் அவனது வேண்டு
கோளுக்கிணங்கி ரோமானியாநாட்டுப் பாட்டுகளையும், சரிதைகளை
யும், கட்டுக்கதைகளையும் பரஞ்சுபாஷையிலேயன்றி, ஜர்மன்பாஷை
யிலும் செய்யுளாகப் பாடினார். இவ்வாறாக கெடுநாள் மட்டும்
வெளிப்படாதிருந்த அவர் கல்வித்திறமையினால் சாதாரண ஜனங்
களுக்குப் பயன்படும்படி புதிதான புத்தகங்கள் எழுதி அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்தினார்.

ஆயினும் எலிஜபெத் ஜூலை 7ஆ "நான் இப்பொழுது
அதிகமாக எழு
திறிதாயினும் மொழிபெயர்க்கிறதில்லை; ஏனெனில்

னிக்கொண்டு வருகிறேன். எழுதுகோலைக் கையிலேயெடுத்தமாத்தி ரத்தில் என் மனதில் எண்ணங்கள் பூரணமாகின்றன. மொழிபெயர்த் தல் அதிகமாக உபயோகமுள்ளதென்பது மெய்யே; ஆயினும் சொந்த அபிப்பிராயத்தை அழகுபடுத்தி எழுதினால் வெகு நன்றா யிருக்கும். என் மனதில் ஏதேனு மொருகருத்துத் தோன்றினால், நான் உடனே அதனை வசனமாகவேனும் செய்யுளாகவேனும் செய்யவேண்டும்; இல்லாவிடின் என் மனது அமைதிபெறமாட்டாது" என்றார்.

சிலநாள்மட்டும் எலிஜபெத் எழுதியவைகள் எல்லாம் கை யெழுத்துப் பிரதிகளாகவேயிருந்தன. அவற்றை ஒவ்வொருவரா கப் படித்துவிட்டு மற்றவர்களுக்குப் படித்துக்காட்டிக்கொண்டிருந் தார்கள். ஆயினும் அலெக்ஸாந்திரி என்னும் புலவரின் வேண்டு கோளுக்கு அவர் இணங்கினதால் அவரால் செய்யப்பட்ட கதை களும், ஸாபோல், ஹாமரஸ்டின், தூனியந்தாரி என்னும் பேருள்ள மூன்று செய்யுள் கிரந்தங்களும் கார்மேன் ஸில்வா என்ற பேருட னேயே அச்சிட்டுப் பிரசுரமாயின.

அந்த வருஷத்தில் "கார்மென் ஸில்வா அரசாங்கத்தினிலே" என்று பெயருள்ள கதைப்புத்தகமொன்று பிரசுரமாயிற்று. பின்பு அந்தப் புத்தகம் பலபாஷைகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அதன் முகவுரை சிறுகுழந்தைகளை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. ஆனால், அதிலுள்ள கதைகளெல்லாம், செய்யுள் ஞானமுள்ள எந்தப் பருவமுடையவர்களுக்கும் எளிதில் இன்பந்தரும்படி திராக்ஷா பாகமாகச் சுகமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

கார்மேன் ஸில்வா உலக வியாபாரங்களை யெல்லாம் நன்றாக அறிந்திருந்தனாலும் துக்கப்பட்டவரானதினாலும் எல்லாந்தெரிந்து கொண்டு, எல்லோரையுந் தம்மைப்போலவே எண்ணி யாரிடத்திலும் அன்பும் ஆதரவுமுடையவராயிருந்தார். அவர் எழுதியிருக்கிற கதை களும் நாடகங்களும் படிக்கப்படிக்க இன்பமும் உற்சாகமும் தருவன வாயிருக்கும். அவர் எழுதும் நடை திராக்ஷாபாகமாகவும், விஷயங் கள் இப்பொழுதுதான் எதிரே நடப்பவைபோலவும் தெளிவாக விளங்கும். அவர் எழுதிய மற்ற நாடகங்களிலெல்லாம் கருணா ரஸமே மேலிட்டிருக்கும்; அவர் எழுதுவதெல்லாம், நீதி அல்லது மதத்தைப்பற்றியவையாயிருக்கும். அவர் தீமைசெய்ய என்றும் இடந்தருகிறதில்லை; குற்றஞ் செய்தவர்களுக்காக அநுதாபப்படு கிறதுமில்லை.

நடந்ததை நடந்தவண்ணம் தெளிவாக எழுதுவது அவர் இயல்பாதலால் கற்பனை சிறிதுமிராது.

கார்மேன் ஸில்வா என்னும் மறுபேர்கொண்ட எலிஜபெத்
அடியிற் கண்டவாறு சுருக்கக்கூறுகிறார்: அதாவது, "ராஜாளி
போலச் சுவாதீனமும் தைரியமுமுடையவனாகவும், சூரியனைப்போ
லக் காய்பவனாகவும், உண்மையுடையவனாகவுமிருத்தல்வேண்டும்.
தொட்டாற்சிணுங்கியென்னும் ஓஷதி, உணர்ச்சியையும்; வெள்ளத்
தின்வேகம், வலிமையையும்; வசந்தகாலம், நிர்மலத்தையும் அவனுக்
குக் கொடுப்பனவாக" என்பதாம். இதுவரையில் எலிஜபெத்துக்
கும், அவர் கணவருக்கும் அரசியென்றும் அரசனென்றும் பட்டப்
பெயர் பகிரங்கமாகக் கிடையாதிருந்தது.

1887-ம் வருஷத்தில் துருக்கியைச்சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் நாடு களிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களெல்லாரும் அதிக கொடுமைக்கு ஆளானார் கள்.

ருஷியர், துருக்கியரோடு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்துத் தங்களுக்கு அநுகூலமாயிருந்த ரோமானியா நாட்டின் வழியாகச் சென்றார்கள். சண்டைமுகத்திலே தமக்கு என்ன காரியம் என்று சிறியராஜ்ய மாகிய ரோமானியா நாட்டார்ஒருவரோடுஞ் சேராமல் இரண்டு கக்ஷிக் காரர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க விரும்பினார்கள். 'நல்லவன் ஒரு வன் நடுவே நின்றால் அருதவழக்கும் அறும்' என்று முதுமொழி இருத்தலால் இருவரில் யாருடனாவது சேர்ந்துகொள்ள வேண்டு மென்று துருக்கியர் அவர்களைப் பலவந்தப்படுத்தினார்கள். 1877-ம் வருஷ சண்டைக்காரம்பிக்க ரோமானியர் ருஷியர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அந்த யுத்தத்தில் ரோமானியர் தங்களாலியன்றமட்டும் வருந்தி யுழைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட எலிஜபெத் அதன் கொடுமையை மட்டுப்படுத்தும்படி வேண்டிய முயற்சிசெய்தார்.

பரோபகாரமே பெரிதென்று எலிஜபெத் தம் ராஜசபா மண்ட பத்தை, வேலைசெய்யும் சாலையாக்கினார். அந்நாட்டிலுள்ள சீமாட்டி களோடு சேர்ந்து யுத்தத்தில் அடிபட்டவர்களுக்குக் காயக்கட்டுக்கள் கட்டுவதற்காக நார்த்துணிகளை வேண்டியவளவு வாங்கினார். இன்னாரென்று பேதமில்லாமல் பலவிடங்களிலிருந்து அளவற்ற ஸ்திரீகள் வலியவந்து சிறிதும் வஞ்சனையின்றித் தையல்வேலையைப் புண்ணியத்துக்காக வருந்திச் செய்தார்கள். உணவுக்கு வழியில்லாத அற்ப ஏழைகள்கூடத் தாமாகவே வந்து "அம்மா! தாங்கள் எங்க ளுக்கு இரண்டு வருஷகாலமாக வேலைகொடுத்துக் காப்பாற்றினீர் களே; நாங்கள் இப்போது ஒருவாரம் கூலிபெறாமல் வேலைசெய்வது தகாதோ" என்றார்கள். வேண்டாமென்று மறுத்தால் அவர்கள் முகம் எங்கே கோணுமோ வென்றஞ்சி அவர் அதற்கிணங்கினார்.

எலிஜபெத் தம்முடைய சிங்காரவனத்தில் நூறு குழந்தைகள் இருக்கும்படி நூறு படுக்கைகளைத் தம் சொந்தச்செலவில் செய்வித்துத் தாமே அவர்களைத் தம் மக்களைப்போலப் பாதுகாத்துவந்தார்.

யுத்தகளத்திலிருந்து காயம்பட்டவர்களை யெடுத்துக்கொண்டு வரும் புகைவண்டித்தொடர் வரும்போதெல்லாம் அவர் தாமே சென்று அதில் வருபவர்களை அழைத்துவந்து அவர்களுக்குவேண்டிய உபசாரங்களையெல்லாஞ் செய்து தைரியப்படுத்தி இறந்துபோகிறவர்களின் அருகேயிருந்து குளிர்ந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுவார். அங்கச்சேதம் பண்ணும்போது வலிதெரியாதிருத்தற்பொருட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்ற மயக்கமருந்தை அவர் கையால் கொடுத்தால் யாரும் பேசாமல் பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள். பிராணனைக் காப்பாற்றுதற்பொருட்டுக் கைகால் முதலியவற்றுள் எதையேனும் வெட்டிவிடவேண்டுவது அவசியமென்று காணப்பட்டால் பிணியாளிகள் அவர் சொன்னபடி கேட்பார்கள். ரோமானியாருக்கு நொண்டியாயிருப்பதென்றால் அதனிலுங் கொடியது வேறில்லை. வாலிபனான ஒரு போர்ச்சேவகனது உயிரைக் காப்பதன்பொருட்டு அவன் காலை வெட்டிவிடவேண்டுமென்று கண்டபொழுது அவன் "நொண்டியாயிருப்பதிலும் பிராணனை விட்டுவிடுவதே நன்று" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராணியார் மெள்ள அவன் படுக்கையண்டைபோய், "இத்தனை இளமைப்பருவத்தில் வீணே உயிரை விடலாகாதே" என்றார். அதற்கு அவன் "தாயே, ராணியாரே! தாங்கள் இத்தனை தூரம் சொல்லுகிறபடியால் தங்களுக்காக உடன்படுகிறேன்' என்று சொன்னான். "பக்கச்சொல் பதினாயிரம்" ஆகையால் காயம்பட்ட போர்வீரர்கள் அவர் தங்கள் படுக்கையண்டை வரும்போதெல்லாம் அவரைக்கண்டு தங்கள் துக்கத்தை மாற்றிவிடுவார்கள்.

அவரால் நோய் தீர்க்கப்பட்ட வீரர்களெல்லோரும் அவரைத் தங்கள் நாட்டாரின் தாயென்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். அவர் எவ்வளவு கஷ்டம் நேரிட்டாலும் அஞ்சாமல் பொறுப்பார். அவரும் அவர் கணவனும் பூவும் மணமும்போல் ஒத்த குணமுடையவர்கள். அவர் கணவராகிய சார்லஸ் அஞ்சாமையும் ஆண்மையுமுடையவராகித் தம் சேனைக்கு அதிபதியானார். ரோமானியர் துருக்கியரின் கையினின்று வெளிப்பட்டுச் சுவாதீனம் பெற்றதற்கு எலிஜபெத்தே காரணமென்று அவரைக் கொண்டாடினார்கள்.

அந்தச் சண்டை முடிவுபெற்று 1878-ம் வருஷம் அக்டோபர்மீ 20உ சார்லஸ் அரசர் தம் சேனைக்குமுன்னே ஜயகோஷத்தோடு புக்காரிஸ்ட் நகரத்திற்குள்ளே வந்தார். அந்த வெற்றியை ரோமானியர் எக்காலும் மறவார். அன்று அந்தப் போர்வீரர்களின் மனைவியர்க

ளெல்லாம அந்த யுத்தத்தில் தங்களுக்குண்டாயிருந்த கவலையைக் காட்டும்படி சிலைப்பதுமை யொன்றைச் செய்வித்து அதை அவரிடம் கொடுத்தார்கள். அது எலிஜபெத், காயம்பட்டுக் கிடந்த ஒரு போர் வீரனண்டை முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்து ஒரு கிண்ணியில் தண்ணீரை அவனுக்குக் கொடுப்பதுபோலச் செய்யப்பட்டிருந்தது.

1881-ம் ஞு மார்ச்சுமீ 24உ ரோமானியார் சுவாதீனம் பெற அரசியும் அரசனுமானார்கள். மேமீ வே எலிஜபெத்தும், சார்லஸும் அரசியும் அரசனுமானார்கள். பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. அந் 24உ எல்லார் மனமும் குளிரும்படி பட்டாபிஷேகம் திருநாளைப்பார்க்க ஆயிரங்கண்கள் வேண்டும். அப்பொழுது நடந்தைதைப்பற்றி எழுதப்புகின் பெருகுமாதலால் நடந்தவற்றுள் முக்கியமான இரண்டொன்றைமட்டுஞ் சொல்லிவிடுவது நன்று: அன்று காலையில் சிறுபெண்கள் வெள்ளை உடை உடுத்து, கோட்டைக்குப்போய் அதன் பலகணிவாயிலின் கீழேநின்று தங்களுக்கு ராணியாகிறவரைப்பற்றிப் பாடினார்கள். பதினொரு மணிக்குச் சேனைகள் முன்னேசெல்ல, வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, மெய்காப்பாளர் புடைசூழ, பரிவாரங்களோடு அரசர் குதிரைமேலே பவனியாகக் கோயிலுக்குச் சென்றார். வீதிகளெல்லாம் பலவர்ணக் கொடிகளாலும், பூமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வேடிக்கையைக் காணும்படி எங்குமுள்ள ஜனங்கள் அந்நகரத்துக்கு வந்து வீடுகளில் நிற்க இடமில்லாமல் கூரைகளின்மேலும் சுவர்களின்மேலும் ஏறி இருந்து கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்துத் தங்கள் கைக் குட்டைகளை வீசி மலர்மாரி பெய்தார்கள். பின்பு எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வெள்ளைமலர்களால் சிங்காரிக்கப்பட்ட ராணியாரின் ரதம் வந்தது. அதில் ஏறிவந்த ராணியார் தேவஸ்திரீயைப் போலிருந்தார். அவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவர்கள் அத்தனை பேரும் ஆனந்த பரவசர்களானார்கள். அந்நாட்டார் தங்களுக்குள்ள விசுவாசத்தைக் காட்டும்படியாகத் தோரணங்களை நாட்டி மலர்களைப் பொடித்து, அதனோடு தங்கப்பொடியைக் கலந்து தூவினார்கள். அதில் சின்னத்தையுங் காட்டும் அதிகுறியாக நின்று தேரைச்சுற்றி அலைகள் சமாதானத்தையும், சந்தோ வெள்ளைப்புறாக்களை விடுக்க ஷத்தையுங் காட்டும் ... ஸிங்காரிக்கப்பட்ட மலர்களில் உட்கார்ந்தன.

ராஜதம்பதிகள் கோயிலிலிருந்து வந்ததும் முன்னே சண்டையில் காயம்பட்டவர்களுக்கு வைத்தியசாலையாகவிருந்த அரண்மனைக் கொலுமண்டபத்திற்கு வந்து அங்கிருந்த சிங்காதனத்தில் இருவரும் வீற்றிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் அந்த நாட்டின் மஹாஜனங்களும், கார்பேத்திய மலைநாட்டாரும் அவர்களை உபசரித்தார்கள்; தங்கள் நாட்டுக்குரிய உடைதரித்துச் சிங்காதனத்தின்கீழ் வரிசையாகநின்று

அதன் படியண்டை வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து அதை முத்தமிட்டு கின்
ரூர்கள் ; மற்றவர்கள் தாங்கள் இதற்கு முன்பே எழுதிக்கொண்டு வந்
திருந்த மங்கள பத்திரங்களை யெடுத்து அவருடைய பாதங்களில்
வைத்தார்கள். மலைநாட்டார் தங்கள் மலையிலுள்ள தேவதாருக்க
ளின் கிளைகளை ஒடித்து வழியில் வாடிப்போகாதபடி பத்திரமாகக்
கொண்டுவந்து காணிக்கையாகச் சேர்த்தார்கள்.

பட்டாபிஷேக மானவுடன் அதைக் காண வந்திருந்தவர்க ளெல்
லோரும் நகரத்துக்கு வெளியே அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களில்
வசித்தார்கள். அவர்கள் அத்தனைபேருக்கும் விருந்திட்டார்கள் ; அர
சன் நேரே சென்று அவர்களை உபசரித்தான். இரவில் பட்டணமெங்
கும் தீபாலங்காரஞ் செய்யப்பட்டது ; அங்குவந்திருந்த நாட்டாரெல்
லாரும் அதைக்கண்டு மெய்ம்மறந்து இரவில் சூரியகாந்தி கண்டோம்
என்று சந்தோஷித்தார்கள்.

எலிஜபெத் அதிகமான வேலைசெய்யத் திறனற்றவரெனினும்,
பாட்டாபிஷேகத்தன்று நல்லோருக்குப் பொறுமையே அழகு என்ற
படி தைரியமாகப் பொறுத்துக்கொண்டு முகங்கோணாமல் செய்கடன்
களைச் செய்து மரியாதைகளைப் பெற்ருர். அவர் அதைப்பற்றி ஒரு
வருக்கு எழுதின கடிதத்தில் "காலை பதினொரு மணிமுதல் மாலை
நாலுமணிநேரமளவும் நாங்கள் எண்ணூறுபேரோடு பேசினோம்.
இரவில் எட்டுமணிக்கு மீண்டும் ஆயுதம் பூண்டிருந்தோம் ; தீவட்டி
வரிசைகளோடு நாங்கள் பட்டணமுழுவதும் வலம் வந்தோம் ; பின்பு
வாணவேடிக்கை நடந்தது ; நாங்கள் மாளிகைக்கு வந்துசேர இரவு
பதினொருமணிக்கு மேலாயிற்று. கடைசியில் எனக்கு வந்தனஞ்
செய்தவர்களுக்கு நான் திரும்பி வந்தனஞ் செய்யக்கூடப் பலமில்லா
மற்போனதனால் என் கைக்குட்டையை யெடுத்து விசிறினேன். இவ்
வாறு பெரிய கும்பல்கள் பேரானந்தங்கொண்டு வந்தனஞ்செய்யுங்
காட்சியைக் காண்பது ஆச்சரியமாயிருந்தது. மேமீ 22உயன்று
உதயமுதல் அஸ்தமனமளவும் முற்றும் இன்பமுடைத்தாயிருந்தது"
என்று எழுதியிருக்கிருர்.

முதல் குழந்தைக்கப்புறம் எலிஜபெத்துக்கு வேறு குழந்தை
பிறக்கவில்லை. ஆதலினால் அவர் காலத்துக்குப்பின், பட்டத்திற்கு
யாரை வைக்கவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கவேண்டியதாயிற்று. அரசன்
மருமகனும், பக்கத்துநாட்டின் இராஜகுமாரனுமாகிய பெர்டினண்
டிற்குப் பட்டங்கட்டவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். தங்களுக்
குப்பின் பட்டமாளுவதற்குப் பிள்ளையில்லையேயென்று அரசருக்கும்
அரசியார்க்கு மிருந்த துக்கத்திற்கு அளவில்லை. பட்டத்திற்கு உரிய
வன் இன்னனென்று பத்திரமெழுதிப் படிக்கப்பட்டதைப்பற்றி

"அந்தக் காட்சி ஒருவாறு துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிற்று.
அவர், "அந்தக் காட்சி ஒருவாறு துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிற்று.
அரசுபுரிவதற்கேற்ற ஒருவனை நாங்கள் நியமித்ததற்காக மந்திரிமார்
கள் எங்களுக்கு வந்தனஞ் சொல்லுவதற்கே வந்திருந்தார்கள். அவ்
வமைச்சர்களில் ஒருவராகிய பிரேஷியம் என்பவர் துக்கமிகுதியால்
நன்ருக வாசிக்கமாட்டாமற் றியங்கினர். அதை அவர் படித்தான
பின்பு நான் அவரிடம் என் கையை நீட்டினேன்" என்று சொன்னர்.

எலிஜபெத் தம் நாட்டாருக்குச் செய்த நன்றியை இன்னும்
ஒருவாறுசொல்லி இதை முடித்துவிடுவோம். இளமைப் பருவந்
தொட்டே பிறருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதிலும், கல்வியை அபிவிரு
த்தி செய்வதிலும் அதிக முயற்சியுடையவராயிருப்பது அவரது
இயற்கை. "கை உண்டாவது கற்றவர்களுக்காமே" என்று உணர்
ந்து அப்படிச் செய்தார்.

அவர் ரோமானியாவுக்கு வந்தவுடன் தம்மிடத்தில் மிக்க அன்பு
வைத்திருந்த அத்தையாகிய ஹெலன் என்பவர் பேரால், தாய்தந்தை
யரை யிழந்து ஆதரிப்பாரில்லாதிருந்த பெண் குழந்தைகளை வளர்த்து
அவர்களுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் பாடசாலையொன்றை ஸ்தா
பித்தார். அதில் ஐந்து வயதுமுதல் இருபது வயதுவரையில் உள்ள
பெண்கள் நானூற்றறுபது பேர்களுக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்துப்
பாதுகாத்துக் கல்வியறிவூட்டி வருகிருர்கள். தொழில்செய்முறை,
சாஸ்திரம், அயல்நாட்டுவிளையாட்டுகள், தையல்வேலை, கணக்கு எழுது
தல் முதலானவற்றைக் கற்றுப் பாடசாலைகளில் பாடஞ்சொல்லத்
திறமையுள்ளவர்க ளாகுமட்டும் கற்றுப் பரீக்ஷை கொடுத்துத்
தேறிய பின்பு அவ்விடம் விட்டுப்போகிருர்கள். அவர்களில் பெரும்
பான்மையோர் கல்வி கற்ற பின்புதான் கலியாணஞ் செய்து
கொள்ளுகிருர்கள். அந்த நாட்டிலுள்ள ஆண்பிள்ளைகள் ஹெலன்
பாடசாலையில் கல்விபயிலும் பெண்களை விரும்பி மணம்புரிகிருர்கள்.
அவர் 'எலிஜபெத் டுவானு' என்று பேரிட்டு, வஸ்திரங்களில் பூத்
தைக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிற பாடசாலையொன்றை ஏற்படுத்தினர்.
அதில் எழுபதுபோ ஏழைப்பெண்கள் எழுதவும் படிக்கவும் பயின்று
அந்த நாட்டுக்குரிய சித்திரவேலை கற்றுவருகிருர்கள்.

வஸ்திரங்களுக்குக் கரைகட்டுதல் கொடியெழுதிப் பூப்போடு
தல் முதலிய சித்திரவேலையில் ரோமானியருக்கு இயல்பாகவே அதிக
மான திறமையுண்டு; அவர்கள் தங்கள் நாட்டின் காட்சிகளை வஸ்திரங்
களில் அழகாக அந்தந்த நிறங்கள் அப்படியே தோற்றும்படி எழுது
வார்கள். எலிஜபெத் ஏழைகள் வேலை செய்து பிழைப்பதற்காக
'ஆல்பினியா' என்னும் பேருள்ள சங்கமொன்றை ஏற்படுத்தியிருக்
கிருர். அதில் எளிய பெண்களுக்கு வேலைகொடுத்து அவர்களைக்

[illegible]கிறார்கள். முதலில் ஆறு பெண்கள் அதில் வேலைசெய்து வந்தார்கள். இப்பொழுது ஆயிரக்கணக்காகப் பெண்கள் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அவர்களில் பலர் தையல் யந்திரங்களை விலைக்கு வாங்கி வேலைசெய்கிறார்கள். 1884-ம் வருஷத்தில் 'ஆல்பினியா' தொழிற்சாலையிலுள்ள பெண்கள் 30,000 கூடாரங்களை இராணுவத்தின் உபயோகத்திற்காகச் செய்தார்கள். அன்றியும் இராணுவத்திற்கும், வைத்தியசாலைக்கும் வேண்டிய உடைகள், கட்டுகள் முதலியவைகளையும் அந்தப் பெண்களே செய்துவருகிறார்கள்.

அரசியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற சபைகள் இன்னும் எத்தனையோ உண்டு. ருமானியாவில் உற்பத்தியாகின்ற சணலையெல்லாம் நெய்யும்படி நெசவுசாலையொன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். பெண்களுக்குப் பாகசாஸ்திரமும், பிரசவ சிகிச்சை முதலிய வைத்திய முறைகளும் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகின்றன. எந்தச் சபை ஏற்பட்டாலும் எலிஸபெத் அதற்குத் தலைமையாக நிற்பார். பொது நன்மைக்கான எதிலும் அவர் எப்பொழுதும் விடாது முயல்வார்.

"முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்"

என்பதை அவர் கொள்கையாகக்கொண்டு ஓயாமல் பாடுபடுவார். விடாது முயற்சி செய்கிறவர்களுக்குக் கடவுள் கூடவே துணையாக நின்று [illegible] எளிதில் அவர்களது காரியத்தைச் செய்து முடிப்பாரென்பது நிச்சயமேயாம்.

எலிஸபெத்துக்குச் சிறு குழந்தைகளிடத்தில் அதிக அன்புண்டு; [illegible] அவள் நன்றாக அறிந்தவர். அவ[illegible] [illegible] காடுகளிலும், மலைகளிலுந் [illegible] அதிகமாகப் பற்றியிருந்த [illegible] வைத்தியசாலை முதலிய [illegible], மீண்டும் சுகமாக வெளியே [illegible] களிக்க விரும்பினர். வேலை செய்யாவிடில் அவருக்குப் பொழுதுபோகாது.

பிறகு எலிஸபெத் தம் [illegible] ருமானியரின் நன்மைக்காகப் பாடுபடுவதையும், தம் இன்னுயிர்க்குழந்தையின் சமாதியைப் பார்த்துவிட்டு வருவதையும் விட்டுவிட்டுத் தாம் பிறந்தவிடமாகிய [illegible] தம் தாயுடன் வசித்துக்கொண்[illegible] [illegible] [illegible] பெண்பாலா[illegible] [illegible] [illegible] சரித்திரத்தைக் [illegible] [illegible] காக்கின்ற [illegible] எலிஸபெத் தம்

கணவரோடு சுகமாக வாழ்ந்திருந்து இன்னும் வெகுகாலமளவும் பரோபகாரஞ் செய்வதையே விரதமாகக்கொண்டு பாடுபட்டுச் சுகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று தோத்திரஞ் செய்வார்களாக.

KATE MARSDEN.

KATE MARSDEN
கேட் மார்ஸ்டன்

ஸ்நானஞ்செய்ய ஆற்றிற்குப் போகும்போதும், வீட்டுக்குரிய சாமான்களை வாங்கக் கடைக்குப் போகும்போதும், இந்துக்களின் பெரிய தேவாலயங்களில் நடக்கும் திருவிழாக்களைக் கண்டுகளிக்கப் போகும்போதும், நாளுக்குநாள் சிறிது சிறிதாகத் தசையைத் தின்றுகொண்டு

போகிறதும், அவ்வாறு உடம்பு அழுகிப்போகிறதினால் மரணத்திற்கு ஏதுவாகிறதும், பார்த்தவுடனே அச்சத்தை உண்டாக்குவதுமாகிய குஷ்டமென்னும் பெரிய நோயினால் அவஸ்தைப்படுகிற மகாரோகிகளைப் பார்த்துப் பயத்தோடு திகைப்படைந்திருப்பீர்களென்று நான் நிச்சயமாயெண்ணுகிறேன். இந்தப் பெரும் வியாதியானது பார்ப்பதற்கே மிகுந்த பயத்தை விளைப்பதாக இருக்க, இதனால் பீடிக்கப் பட்டவர்களுக்கு எவ்வளவு பயத்தையும், துன்பத்தையும், நோவையும் உண்டாக்குமென்று கணக்கிட முடியுமா? இந்தக் குஷ்ட ரோகிகளைச் சிறிது நேரம் பார்த்தபின்பு நீங்கள் நடுக்கத்தோடு முகத்தை உடனே திருப்பிக்கொண்டு, கடவுள் நம்மை இக்கொடு நோயினால் துன்பப்படாமலிருக்க அனுக்கிரகித்தாரேயென்று அவரை மிகவும் பத்தியோடு தோத்திரஞ் செய்திருப்பீர்களல்லவா?

இப்போது உயிர் வாழ்ந்திருப்பவரும்,* இப்படிப்பட்ட நோயாளிகள் மற்றவர்களால் ஒதுக்கப்பட்டு, இருக்க வீடில்லாமல் திரிந்துகொண்டு துன்பத்தினால் வருந்துவதைப் பார்த்து மிகவும் பரிதபித்தவருமாகிய ஓர் ஆங்கிலேயக் குலமகளார் சரித்திரத்தை நான் உங்களுக்குச் சுருக்கிச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பெண்மணி மகாரோகிகளைப் பார்த்துத் தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல மனங்கலங்கி அநுதாபப்பட்டார். ஆனால் மற்றவர்களைப்போல வெறுப்போடு தம் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பும் குணமுடையவரல்லர். அக்காள் தொட்டு அந்தப் புண்ணியவதி இத்தன்மையான பிணியாளருடைய ஆருயிரை ஆதரிக்க ஓர் ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்பதே முக்கிய கருத்தாகக் கொண்டிருந்தனர். இந்த அம்மையார் பெயர் கேட் மார்ஸ்டன் என்பதாம். இந்தப் பெயர் ஐரோப்பாவிலுள்ள எல்லாராலும் மேன்மையோடு நன்கு மதிக்கத்தக்க தகைமையை யுடைத்தாயிருக்கின்றது. இந்தக் காரணத்தினால் இந்தியாவில் வசிக்கும் பெண்மக்களாகிய உங்களுக்கு அந்தப் பெண்ணாயகத்தின் குணத்தை நன்கு விளங்கச் செய்வதே என்னுடைய முக்கியமான கருத்து; அதனால் நீங்களும் அந்த அம்மையைப்போல் யாவரும் அதிசயிக்கும் பணிவுள்ள பரோபகாரிகளாகக் கூடும்.

கேட் மார்ஸ்டன் என்னும் பெண்மணி ஒரு தரும வைத்திய சாலையில் பணிவிடைசெய்யத் திறமையுடையவராகிய ஆங்கிலேயக் கோயிலைச்சார்ந்த தரும சகோதரி. ஆனால் ருஷியா தேசத்தார்களுக்கும், துருக்கி தேசத்தார்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபோது போரில் காயப்பட்ட யுத்தவீரர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் நிமித்தம்

* இது எழுதப்பட்ட காலம் 1901.

இந்த உத்தமி துருக்கி தேசத்திற்குச் சென்றனர். இவ்விடத்திற்
ளுன் இந்த அம்மை முதன்முதல் இந்தக் கொடுமையாகிய பிணியைக்
கண்ணுற்று அப்பிணியாளர்க்கு வேண்டியவற்றை உதவ மனவுறுதி
கொண்டனர். அதற்குமுன் யாராலும் ஆதரிக்கப்படாத அகதி
களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென்பதுவே அவரது முக்கியமான
கருத்தாயிருந்தது. இங்கிலாந்திலும் இன்னும் ஐரோப்பாக் கண்
டத்து அநேக நாடுகளிலுமுள்ள ஏழைகளும், நோயாளிகளும்
கிறிஸ்துமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட நல்ல வைத்
தியர்களாலும், பக்குமுள்ள பணிவிடைக்காரர்களாலும், தரும வைத்
தியசாலைகளாலும் ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள் என்று இவ
ருக்கு நன்றாகத் தெரியும். பாழானதும், புல் பூண்டு முளையாத
தும், பனியால் மிகுந்த குளிருடையதும், சொற்ப ஜனவாச
முடையதும், ருஷியா தேசத்தாருக்குரியதும், ஆசியா கண்டத்திற்கு
வடக்கிலுள்ளதுமாகிய ஸைபீரியா என்னும் பரதேசத்தில் அநேகர்
இந்தக் கொடுநோயினால் வருந்துகிறதாயும்; இந்தப் பயங்கரமான
புண்ணானது தோன்றின மாத்திரத்தில், அந்நோயாளர்களை அந்த
நாட்டார் ஊருக்குப்புறம்பே வெளிப்படுத்துவதினால் அப்பிணியாளர்
கொடுமையாகிய பனியினாலும், குளிரினாலும் தங்க இடமில்லாமல்
அவஸ்தைப்பட்டுக் காடுகளில் இருப்பதாயும்; அவர்கள் எடுத்துக்
கொள்ளும்படி உதாரகுணத்தோடு ஊரார் சிலர் உணவும் வேண்டிய
வைகளும் தூரத்தில் நின்று கீழே வைத்து வருகிறதாயும் இந்த
உத்தமி கேள்விப்பட்டார். இப்படிப்பட்ட அநேக நோயாளரில்,
சிலர் காட்டில் களிப்புற்றிருந்த கரடிகளுக்கும், தோண்டான்
களுக்கும் இரையாய் விடுவதுண்டு; சிலர் தாங்கள் அழைத்துக்
கொண்டுபோன நாய்களால் காப்பாற்றப்பட்டு வருவதும் உண்டு.
இந்த நாய்கள் புத்தி சாதுர்யத்தால் அடர்ந்துவரும் மிருகங்களைக்
குலைத்துக் குலைத்து வெகுதூரம் ஓடச்செய்து மறுபடியும் அருகான
சிறுவழியாக ஓடிவந்து யஜமானனைச் சேரும். "அகதிக்குத் தெய்வமே
துணை" யென்று இப்படி வருத்தப்படுகிற குஷ்டநோயனரது ஆருயிர்
கள் தத்தம் நாய்களினால் ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால்
ஸைபீரியாவிலிருக்கும் இந்நோயாளர் மனிதரால் பெரும்பாலும்
ஆதரிக்கப்படவில்லையென்று கேட் மார்ஸ்டன் உணர்ந்தார். தரும
வைத்தியசாலைகளும், வீடுகளும், ஆடைகளும், உண்ணுதற்குரிய
உணவுகளும், மருந்தும், தேகம் மனம் ஆத்துமா இவற்றிற்குரிய
உதவியுமின்றிக் காட்டு மிருகங்களினாலும் குளிரினாலும் துன்பப்
பட்டுக்கொண்டிருக்கிற கானகவாசிகளாகிய அந்நோயாளர்களுக்கு
ஒத்தாசை செய்யும்பொருட்டு இந்தப் பெண்ணாயகமாகிய மிஸ். மார்ஸ்
டன் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் பரித்தியாகம் செய்ய நிச்ச

வித்தார். ஆனால், இந்த அம்மாள் அவர்களுக்கு எங்ஙனம் உதவி செய்யக்கூடும்? இவர் ஆசியாவைச்சேர்ந்த ஓர் ஆங்கிலேயப் பெண் மணி. ஆனால், இக் கொடுநோயாளர் ஆசியாவைச்சேர்ந்த ருஷியா தேச ஜாதியாரேயொழிய ஐரோப்பாவிலுள்ள ருஷியஜாதியாரல்லர். இவர்கள் ஒரு கூட்டமாக வசிக்காமல் இரண்டு மூன்று பெயர்களாக வும் பத்து இருபது தொகையினராகவும் அதிக விஸ்தீரணமான ஆசியாக்கண்டத்திலுள்ள வடக்குக் கடைமுனையிலிருக்கின்ற ருஷியா வில் 100 மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் சிதறியுள்ள ஜனங்கள். இந்த அம்மையாருக்கு இந்தத் தேசமானது மிகத் தூரமாய்க் கொடுமை யுள்ளதாயிருப்பதும் தவிர, அவர்களுடைய பாஷையில் ஒரு பதமே னும் அறிந்தவருமல்லர். இவ்வூருக்குச் செல்லுதற்குரிய பிரயாணத் தில் சிறிது தூரந்தான் இருப்புப்பாதையிற் போகக்கூடும். மற்றுள்ள வழிகளனைத்தும் பயங்கரமான கரடுமுரடான பாதைகளும் பாலங் களில்லாப் பல நதிகளும் பாதையில்லாத சதுப்பான பல காடுகளும் அடர்ந்துள்ளவையாம். இப்படியிருக்க அந்தப் பேதைமைக்குண முடைய பெண்மணி அவர்கள்பாற் செல்ல எங்ஙனந் துணிவர்? இந்தக் கருணைகரியாகிய பெண்மணி திரவியமற்றவராயிருந்தனர். பிரயாணத்தைத் தடைசெய்யும் இவ்வித நூதன கஷ்டமிருந்ததனால் தம்முடைய கோரிக்கை முடியும்பொருட்டுக் கடவுளையே நம்பித் தியானிப்பதற்குக் காரணமென்ன? இந்த அம்மாள் தம்முடைய கோரிக்கையில் ஜெயமடைவார் என்பது அவருடைய திருவுள்ள மாயின் இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம், ஒன்றொன்றாய் விட்டோடும். ஏனெனில், தம்மைத் தந்தையாக எண்ணி அவர்கள் வேண்டின வற்றைக் கேட்டபோது தாம் அவைகளை அளிப்பதாகக் கிறிஸ்து தேவர் தம்மடியார்களுக்குச் சொல்லவில்லையா? மேலும் நமது அன்பும் காருண்யமுமுள்ள விக்டோரியா என்னும் சக்கரவர்த்தினி யார்க்கு நன்மையான காரியங்களில் அன்போடும், பரிதாபத்தோடும் மனங்கசிய முயலுகிறது வழக்கம். ஆகையால், மிஸ். மார்ஸ்டன் அவ்விராணியாரவர்களுக்குத் தம்மெண்ணம் முடிவுபெற உதவி செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். பின்னர் சக்கரவர்த்தினியார் மறுமொழியாக, கேட் மார்ஸ்டன் என்னும் பெண்மணி குஷ்டரோகிகளைப்பற்றி முயன்ற தருமகாரியத்தில் தாம் மிகவும் மனங்கசிந்து முயல இருப்பதாயும் இந்த அம்மாள் செய்யும் சற்காரியத்தில் எவ்வெவருடைய உதவி வேண்டியதாக விருக்குமோ அவ்வவர்களுக்கு எழுத்து மூலமாக வாக்குச்சகாயம் செய்யச் சித்தமாயிருப்பதாகவும் கடிதமூலமாகத் தெரிவித்தார். ருஷிய சக்கரவர்த்தினியார் நமது இளவரசருடைய அன்பும், அழகு முடைய பத்தினியாருக்குச் சொந்தத் தமக்கையாகையால்,

இந்த கேட் மார்ஸ்டன் எவ்வெவ்விடங்களுக்குச் செல்ல விருப்ப முள்ளவரா யிருக்கின்றனரோ அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களால் வேண்டிய உதவியை இந்த ஜனோபகாரிக்குக் கூடுமான வரையிற் செய்விக்க ருஷியா இராஜாங்கத்துக்கு ஒரு பக்ஷமான கடிதம் எழுதி கேட் மார்ஸ்டனிடம் கொடுத்தனுப்பினர்.

இப்பொழுது உங்களிடம் தேசபட புத்தகம் இருக்குமல்லவா? அதில் உலகமுழுது மிருக்கிற படத்தைப் பார்த்து கேட் மார்ஸ்டன் சென்ற வழிகளைப் பார்ப்பீர்களானால் உங்களுக்கு அதிக விநோதமும் ஆச்சரியமும் உண்டாகும். இந்த அம்மாள்முதலில் துருக்கி தேசத்து முக்கிய நகரமாகிய கான்ஸ்டாண்டிநோபிலிலிருந்து புறப்பட்டுக் கருங்கடல்மூலமாகச் சென்று 1890-ம் ஸு நவம்பர்மீ மாஸ்கோ என்னும் பட்டணத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். இவர் இரண்டு மூன்று நாள் அந்நியதேசங்களில் தங்காமலும் அந்த தேசங்களுக்குரிய பாஷைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் பிரயாணம் செய்தனர். அதனால் இந்த அம்மாள் ஒருசத்திரம் கண்டு போய்ச்சேர ஆவலுள்ள வரா யிருந்திருக்கலாமென்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். மாஸ்கோ என்பது பெரிய பட்டணம். அது அவ்வூரிலிருக்கப்பட்ட அநேக கோயில்களை அலங்கரிக்கும்படியிருக்கிற பொன்மயமான கும்பங் களினால் (The Golden headed city) 'பொற்சிகரநகரம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. நீலவர்ணத்தினால் சித்திரிக்கப்பட்ட சில கும்பங்களும் பச்சை வர்ணத்தினால் சித்திரிக்கப்பட்ட சில கும்பங் களும், கோயிலுள்ள மற்ற விடங்களில் வெண்மையாயுமிருப்பதினால், இந்தப் பிரகாசமான நிறங்கள் முக்கியமாய்ச் சூரிய காந்தியினால் மிகவும் அழகாகத் தோன்றுகின்றன. கேட் மார்ஸ்டன் என்னும் இப்பெண் நாயகமானவர் இருப்புப்பாதையினின்றும் இறங்கிய பின்னர் வேறெந்த வண்டியிலும் ஏறாமல் உறைபனியால் மூடிக் கொண்டபொழுது உபயோகப்படுத்தப்படுவதும் சக்கரமில்லாமல் இரண்டு மூன்று குதிரைகளால் இழுக்கப்படுவதுமாகிய வண்டியில் ஏறினர். சூக்ஷ்மமானதும், சித்திரமானதாயுமிருக்கிற பல வீதிகள் மூலமாய் இந்த விநோதமான வண்டியானது இந்த அம்மாளை ஏற்றிக் கொண்டு சந்தடியில்லாமல் துரிதமாய் மலையின்மேல் ஏறியிறங்கிச் சென்றது. ருஷியாவின் மேன்மைபொருந்திய சக்கரவர்த்தியாகிய ஜார் என்பவருக்குப் பிரதிநிதியாகத் தொழில் நடத்துபவராகிய ப்ரின்ஸ்டால் கோர்கோ என்பவரை இவர் முதல்முதல் கண்டனர்.

மிஸ். மார்ஸ்டனுக்குப் பெருமையான ஆடையில்லாமையாலும், தாம் தரும வைத்தியசாலையில் பணிவிடைக்காரியானபடியாலும், அதற்குரிய ஆடை உடுத்திக்கொண்டும், தலையில் பெண்கள்

போட்டுக்கொள்ளும் சிறிது கிழிந்த தொப்பியைத் தரித்துக்கொண்டும் போகும்படி நேரிட்டது. டால்கோர்கோ என்னும் இராஜகுமாரர் "அம்மா உனக்கு என்னால் முடியவேண்டுவன என்ன?" என்று இந்த அம்மாளைக் கேட்டார். அவருடைய சாந்தமான வார்த்தையும், பட்சமுள்ள நல்லொழுக்கமும் இந்த அம்மாள் சிறிதும் கூச்சப்படாதிருக்கும்படி செய்தது. பின்பு இவ்வம்மை அந்த நகரிலுள்ள குஷ்டரோகிகளைப் பார்க்கும்பொருட்டு அங்கிருந்த தரும வைத்தியசாலைகளில் சென்று பரிசோதனை செய்யவேண்டியதாகிய தம் கருத்தை வெளியிட்டனர். இராஜகுமாரர் இதைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் தரும வைத்தியசாலைகளுக்குரிய விசாரணைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு இந்த அம்மாள் பார்க்க இஷ்டப்படுகிற இடங்களில் அழைத்துப்போய்க் காட்டும்படி கட்டளையிட்டனர். மிஸ். மார்ஸ்டன், யுரஸ்கோ என்னும் பட்டணத்திலிருக்கும்போது தமக்கு உதவிசெய்யத் தகுந்தோர்களை அழைத்துக்கொண்டு ரெயிலில் 12 மணி காலஞ்செல்லும் பிரயாணமுள்ள செண்ட் பீடல்ஸ்பர் என்னும் ஒரு பெரிய பிரதான பட்டணத்திற்குத் தினம் இரண்டு முறை போகிறது வழக்கம். சக்கரவர்த்தினியார் இந்த அம்மைக்கு 1000 'ரப்பிலாய்' அதாவது 1500 ரூபாய் கொடுத்தார். மேல்டால்ஸ்டர் என்னும் குலமகன் இந்த அம்மாளுக்கு அதிக ஒத்தாசை செய்தனன். ஒரு ராஜகுமாரத்தி அந்த நற்செய்கையைப் பற்றி ஒரு வர்த்தமான பத்திரிகைக்கு மிகவும் சிறப்பாக ஒரு கடிதம் எழுதினள். அதன்பிறகு வர்த்தமான பத்திராதிபர்கள் இதைப்பற்றி யோசித்தார்கள். நானாவித பத்திராதிபர்கள் இதைப்பற்றி யோசித்தார்கள். நானாவித பக்கங்களிலிருந்து இதற்காக ஜனங்களால் [illegible] வைக்கப்பட்டுப் பணம் வந்துகொண்டேயிருந்தது. வேண்டிய சாமான்களும் துணிகளும் சேகரிக்கப்பட்டுச் சில வாரங்களுக்குள் அபாயமான இன்னவிடமென்று குறிப்பிடத்தகாத இடத்திற்குப் போகும் பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் ஆயத்தமாய்விட்டன.

அதிக சூடான இந்தியா தேசத்தில் அவ்வளவு உஷ்ணத்தைத் தரும் ஆடைகள் ஒருவன் உடைத்தாயிருத்தலை யாராவது கேட்டால் உடனே அவர்களுக்கு மனத்தளர்ச்சியுண்டாகும். ஆனால் ஊடுருவிச்செல்லுகிற குளிருக்குப் பழக்கப்பட்டிராத ஒருவன் ருஷியாவில் நன்றாக உயிரோடுகூடி ஜீவித்திருக்கலாம். ஆடைதரிக்கும் கோலம் மேற்கூறியது மாத்திரமல்ல, உரோமங்களால் செய்யப்பட்ட இரண்டு காற்சட்டைகளை இந்த அம்மாள் உடுத்திக்கொண்டு அதன்பின்பு துரைமக்கள் உடுத்திக்கொள்ளும் வேட்டைக்குரிய மிகுதியும் பருமனான இரண்டு காற்சட்டைகளையும் உடுத்திக்கொண்டபின் ருஷியா

வில் தோலால் செய்யப்பட்ட இரண்டு பெரிய பாதரட்சைகளையும் பாதகோசங்களையும் தரித்துக்கொண்டனர். இவையன்றித் தாம் அடிச்சுவட்டை வைப்பதற்குரிய ரோமங்கள் பொருந்திய தோல்பைகளும், சால்வைகளும், கம்பளிகளும், போர்வைகளுமாகிய இவைகளையும், இந்த அம்மாள் உடைத்தாயிருந்தனர். மாஸ்கோ என்னும் பட்டணத்திலிருந்து ஜிலேடோஸ் என்னும் பட்டணத்திற்கு இருப்புப்பாதையின் மூலமாகச் சென்றனர். அதன் பின்பு சைபீரியாவுக்கு முன்கூறிய சக்கரமில்லாத வண்டியில் சென்றபோது இராணுவ உத்தியோகஸ்தர் எல்லாரும் இந்த அம்மாளைக் கண்டு தங்களால் கூடுமான ஒத்தாசை செய்தார்கள். இந்த அம்மாள் தாம் வைத்திருந்த கனமான ஆடைகள் இத்தன்மையான சக்கரமில்லா வண்டியில் சுமத்தப்பட்டமையால், இந்த வண்டியில் போகும் பிரயாணம் சௌக்கியமானதாகத் தோன்றவில்லை. மணிப்பாறையின் மேல் புகைவண்டிகள் செல்வதினால் உண்டாக்கப்பட்ட பள்ளங்களிலும், மேடுகளிலும் குலுங்கிப் போவதினால் அதிலுள்ள ஜனங்கள் மோதப்பட்டும், நசுக்கப்பட்டும் தங்கள் தங்கள் அவயவங்கள் வருந்தியிருக்கிறார்கள். வண்டி ஓட்டுகிறவர்கள் ஓயாமல் செய்யுஞ் சத்தமானது அச்சக்கரமில்லா வண்டியில் கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையைப்பார்க்கிலும் அதிகப்பட்டது. இந்தக் கஷ்டத்தில் கொஞ்சநேரம் அவஸ்தைப்பட்டவர்கள் சமமாயிருக்கும் இருப்புப்பாதையின் நன்மையை நினைத்தால் பரலோகத்தைக் கண்டதுபோல் தோன்றும். இந்த வண்டியோட்டுகிறவன் வண்டியில் பூட்டிய குதிரைகளை இருபக்கங்களிலும் சவுக்கினால் குருட்டடி அடிக்காமல் 'எனது சிறிய புறாக்களே! சிறிய தங்கைகளே!' என்று மிகுந்த அன்போடு கூப்பிடுகிறது வழக்கம். கடைசியாக இந்த வண்டியானது தங்குமிடத்திற் சேர்ந்தபிறகு மார்ஸ்டன் அக்குதிரைகளை நோக்கி "ஐயோ, நீங்கள் செத்த பிணத்திற் கடையாக இழுத்துப் போடப்பட்டு வருவீர்" என்றார். அந்த மார்க்கத்திலுள்ள சத்திரங்கள் மிகுந்த அசுசியாயும், காற்று வருவதற்கு இடமில்லாமல் நெருங்கியிருந்ததினால் அதிக வெப்பமாயும், தெள்ளுப்பூச்சிகளாலும் மூட்டைப்பூச்சிகளாலும் நிறைப்பட்டிருந்தன. ஆனால், அவ்விடத்தில் வேலைக்காரர் யாருமில்லை. அச்சத்திரங்களில் செம்மறியாடுகளின் தோல்களும், கம்பளங்களும் விரிக்கப்பட்டு இருப்பதினால் பிரயாணிகள் நித்திரைசெய்ய மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். அங்கு அகப்படும் உணவோ, பிரயாணிகள் கொண்டுவரும் உணவுதான். ஆயினும் உலர்ந்த கோதுமை அப்பமும், ஒரு கிண்ணம் சூடான தேத்தண்ணீரும் சதா கிடைத்தலுங் கூடும். இவ்விதப் பிரயாணத்தில் கேட் மார்ஸ்டன் அநேக வரிகளைத் தாண்டி இருபக்கங்களிலும் மரத்தால் கட்டிய வீடுகளுள்ள பெரிய

வீதிகளடங்கிய அநேக சோமங்களைக் கடந்து எக்டரீன்பர்க் என்னும் பட்டணத்திலிருக்கிற சிறைச்சாலை போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த சிறைச்சாலையினுள் நன்றாகத் தீபம் வைக்காமலும், அதிக காற்றுவர இடம் வைக்காமலும் இருப்பதையும், அசுசியாயிருப்பதையும் கண்டனர். குற்றவாளிகள் சாப்பிடும் இடமானது காற்றில்லாமலும், அசுத்தமாயும், ஜனங்கள் அடர்ந்திருப்பதையும் கண்ணுற்றனர். "அருவருப்புச் சோறும் அசுசித்தக்கதியும் இவ்வகைப் பார்க்கினும் பட்டினியன்று" என வினவினர். எக்டரீன்பர்க் என்னும் பட்டணத்திலிருக்கும் சிறைச்சாலையைப் போல் இந்த இராஜ்ஜியத்தில் ஒரு சிறைச்சாலையாவது, அல்லது ஒரு தரும வைத்தியசாலையாவது இல்லையென்று எல்லாம் சுத்தமாயும், காற்றுவர வழியுடைத்தாயிருப்பதும், சௌக்கியத்தைத் தரத்தக்கவா யிருப்பதுமன்றிக் குற்றவாளிகள் நன்றாகவும், விசேஷமாக உண்பிக்கப்பட்டும், நோயாளர்கள் பரிவுடன் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டும் வருவது மெச்சத்தக்கதும், பெருமையுள்ளதும் அல்லவா? எக்டரீன்பர்க் என்னும் பட்டணத்தில் ஆங்கிலேய அநாதர்கள் சார்ந்தும், நல்ல உள்ளமும், நேசமும், ஜனங்கள் நன்றாக வாழ்ந்து இறக்கும்பொருட்டுப் பாவங்களை மன்னிக்கும் மன்னிப்பும் தரத்தக்க வேத புத்தகங்களை விக்கிரயம் செய்கிறார்கள்.

தூஸ்மான்.—பெரிய நீண்ட வீதிகளுள்ளதும் பச்சைவர்ணம் பூசப்பெற்ற விமானங்கள் பொருந்திய ஆலயங்களை யுடையதுமாய தூஸ்மான் என்னும் பழைய பட்டணத்தில் மிஸ். மார்ஸ்டன் தாம் கண்டுவந்த தரும வைத்தியசாலைகளில் மிகவும் கேடாயுள்ள ஒரு தரும வைத்தியசாலையைக் கண்டனர். இதைக் கண்ட பின்பு இந்த அம்மாள் சொன்னதாவது: "சுத்தமாயும், வெளிச்சமாயுமுள்ள ஆங்கிலேய தரும வைத்தியசாலையைப் பார்த்த பின்பு, இதைப் பார்க்க, மிகவும் கஷ்டமாய்ப் பிழைபார்க்க நிச்சயித்திருக்கிறேன்" என்பதே. ஆளுவித்த அம்மான் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய கல்விப் பயிற்சியில் மனம் செலுத்தவில்லை. அருகிலிருக்கும் இரண்டு மூன்று கிராமங்களில் படிக்கவும் எழுதவும் கூடிய மனிதன் ஒருவனைத்தான் காணலாம். பலதரம் அந்தச் சக்கரமில்லா வண்டிகளை இழுக்கும் குதிரைகளின் இடுப்பு அறுபட்டதினால், வண்டி செலுத்துவோர்கள் குதிரைகளையும் பிரயாணிகளையும் தனியாக, பனிக்கட்டியினால் வருந்த விட்டுவிட்டு அநேக மைல் நடந்து, அருகிலிருந்த கிராமத்திற்குச் சென்று உதவி பெற்றார்கள். ஒரு தரம் வண்டியில் கட்டப்பட்ட குதிரைகள் அறுபட்டு கன்றிபோனது அருகிலிருக்கும் கிராமத்திற்குச் சென்று, புதிய குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து கட்டி அடுத்த மஜிலியி

லிருந்த ஓர் அசுத்தமான சத்திரத்தைச் சேர நடு இராத்திரியாய் விட்டது. இன்னொருதரம் இரண்டு வண்டிகள் நெருக்கு நேராய் வந்து தாக்கப்பட்டு, அதினால் மிஸ். மார்ஸ்டன், பக்கத்திலிருந்த பனிக்கட்டிகள் நிறைந்த பள்ளத்தில் விழ, அதனால் வண்டிபோகத் தாமதித்து, மற்றொரு மஜிலிக்குப்போக மறுநாள் இரண்டு மணியாய் விட்டது.

டுபால்ஸ்க்.—பின்பு மிஸ். மார்ஸ்டன் டுபால்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தில் சென்று அங்கிருந்த சிறைச்சாலை மிகவும் சுத்தமாயிருப்பதைக்கண்டு மிகவும் அதிசயமுற்றனர். இந்த இடத்திலிருந்து பிரயாணப்பட்டுப் போகும்போது பாதைகள் கெடுகெட்டிருக்கக் கண்டு, மிஸ். மார்ஸ்டன் இளைப்பினாலும், சாப்பாடில்லாமையாலும், டுக்கால்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தில் மறுநாள் சாயங்காலம் வரையிலும் தங்கும்படி நேரிட்டது.

ஓமஸ்க்.—இதன்பின்பு ஓமஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற் சென்று, தாம் அசௌக்கியமாயிருந்தபடியால் கவர்னரோடு பதினைந்துநாள் தங்க நேரிட்டது. பின்பு அந்த ஓமஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைவிட்டுச் சென்றபோது வழியில் ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் கைதிகளாக்கப்பட்டுச் சுதேசத்திலிருந்து சைபீரியாவுக்குச் செல்வதையும், அவர்களோடு இராணுவச் சேவகர்கள் சனியனென்னும் ஆயுதபாணிகளாகப் போதலையும், அவர்கள் கால்களில் தளைபூட்டப்பட்டிருப்பதையும் கண்டனர். எவனாவதொரு குற்றவாளி விடுபட்டுச்செல்லத் தொடங்குவானானால், அவனை உடனே அவர்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுவார்கள். வழியில் குற்றவாளிகளில், எவனாவதொருவன் நோயாளியாவானாயின் அவனை ஏற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒவ்வொரு கூட்டங்களுக்கும், ஒருவண்டி பின்போவதையும் பார்த்தனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் அநேகரைக் கண்டால், கேட் மார்ஸ்டன் உடனே தம்முடைய போர்வைகளைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு அவர்களிடம் சென்று, சர்க்கரை, தேயிலை, ஞானநூல்கள் ஆகிய இவற்றைத் தருவது வழக்கம். இவ்வாறு போகும் பெண்பிள்ளைகள் அநேகருள் சிலர் இயற்கையிலேயே குற்றவாளிகள்தாம். மற்றவர்கள் தங்கள் புருஷர்களாகிய குற்றவாளிகளை இராஜாங்கத்தாருடைய செலவினால் காப்பாற்றும் பொருட்டு தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு உடன் செல்வதையும் நோக்கினர். மிஸ். மார்ஸ்டன், ஏப்பிரல் மாதம் தோமஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தபின்னர், தேக சௌக்கியம் குறைவுற்று இருந்ததினால், அங்கிருந்த சிறைச்சாலையைப் பரிசோதிக்க இரண்டுநாள் தாமதப்பட்டது. அதன் பின்னர் இக்

முனிவி, முதலில் தருமவைத்தியசாலையிலும், பின் சிறைச்சாலை யிலும் சென்று ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் பேர்களுக்கு உணவை யும், ஞானத்தை விளக்கும் புத்தகங்களையும் கொடுத்தனர். சிறைச் சாலைகள் மிகவும் அசிங்கமாயிருப்பதையும் இராஜாங்கத்தார் புதிதாகத் தருமவைத்திய சாலைகளையும், சிறைச்சாலைகளையும் கட்டும்பொருட்டு மிக்க பொருளுதவி செய்திருப்பதையும் செவியுற்றனர். தோமஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைவிட்டுச் சென்றபோது லீனு என்னும் ஆற் றைக் கடக்கும்படி நேரிட்டது. ஆனால், பனிக்கட்டிகள் கரையுங் கால் இவ்விதமாகக் கடப்பது மிகவும் அபாயம். பனிக்கட்டிகள் உருகு வதும், இறுகிக் கட்டுவதுமாயிருப்பதினால், வித்தியாசம் யாதொன் றும் தோன்றாமையால், எளிதில் முதலான சகிக்கக் கடக்குங்கால் அநேகர் தங்கள் தங்கள் பிராணனை இழந்தவராயினர். நடுக்கான ஒரு பெண்பிள்ளை இந்தக் கனமான தரையின்மீது நடக்கத் தொடங் குங்கால் அந்த அம்மாள் படும் அநுபவங்களை நாம் சற்றே நினைக்க வேண்டும். தோமஸ்க் என்னும் பட்டணத்திலிருந்து சுமார் ஐந் நூறுமைல் தூரமுள்ள கிராஸ்நாயர்க்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். இந்த இடத்தில் மிஸ். மார்ஸ்டன் தமது சக்கர மில்லா வண்டியிற் போதலைவிட்டுத் தாம் விலைக்குவாங்கின டரன்டாஸ் என்னும் வண்டியில் போகவிரும்பினார். இந்தம்மாள் இந்த வண்டி யின் உண்மையான விலை முடிவுக்கு வருகிறவரையில் மிகவும் விலை பேசவேண்டியதாயிற்று. இந்த வண்டி வில்லின்றியோடும் வலி யுடையது. சக்கரமில்லாதது. அது பூமிக்கு உயரமாயிருந்ததினால் இறங்கவும் ஏறவும் மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. பாதைகள் மிகவும் பள்ளமேடுகளாயிருந்ததனால் பயங்கரமான மார்க்கங்களாக இருந் தன. அப்படிப்பட்ட அபாயகரமான பாதைகளில் ஆயிரமைல் தூரம் வண்டியைச் செலுத்துபவன மிகவும் தைரியத்தோடும் பொறுமையோடும் கூடி இருக்கவேண்டும். மிஸ். மார்ஸ்டன் தாம் அநுபவித்த அநுபவங்களைப் பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்:— "நீங்கள் இப்படிப்பட்ட பிரயாணம் ஒருநாள் செய்வீர்களாயின், உங்கள் அவயவங்கள் நோகும்; தசைநோகும; தேகம் முழுவதும் நோகும்.

"இவ்விதமாகப் பல கஷ்டங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு முதல்நாள் பிரயாணம் செய்தபின்பு ஒருவாரம் அம்சதூளிகா மஞ்சத் தின்மேல் சயனிக்க நீங்கள் விரும்பக்கூடும. ஆனால் அவ்விருப்பம் நிறைவேறாது. மஜில்கள் சிலவாகவும் ஒன்றுக்கொன்று வெகு தூரம் உள்ளனவாயும் இருப்பதினால் நீங்களேறிச் செல்லும் வ[illegible] யிலேயே இரவு முழுவதும் போகவேண்டியதாயிருக்கும். சில[illegible]

இவ்விதமான பிரயாணத்தைச் செய்வீர்களாயின் ஒரு மாதம் எல்லா வற்றையும் மறந்து,—ஆ!—ஓய்ந்த பம்பரம்போல், ஓய்வையும் நித் திரையையுமே விரும்பிக் கீழ்விழுவீர்கள்.''

இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தபோதுதான் இந்தப் பெருமாட்டி மிக்க நோயினால் வருந்தி யாதொன்றையும் கவனிக் கச் சக்தியற்றிருந்தார். இந்த லோகோபகாரி அவ்விடத்தில் இரண்டுதினம் தங்கியிருந்து கவர்னரவர்களைக் கண்டு பிரார்த்தித் தனர். யாகட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தில் வயிறார போஜனமும் புண்ணுற மருந்துமில்லாமல் வருந்தும் குஷ்டரோகிகளைப்பற்றிய விசனகரமான குறைகளைத் தாம் கேள்விப்பட்டதாக கவர்னரவர் களுக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள, அவர் அதை அங்கீகரித்து மிகவும் உதவிசெய்ய ஆவலுடையவராகி, கனவான்கள் சிலரைச் சேர்த்து, தருமகர்த்த சபையாராக்கி அவர்கள் மூலமாக வடக்கே சென்ற இந்த நோயாளருக்கு உதவி செய்யும்பொருட்டு அப்பட் டணத்திலுள்ள வர்த்தகரிடம் பொருள் சேர்க்கத் தொடங்குவதாக ஒத்துக்கொண்டார். இரண்டு பெரிய பிரதான அத்தியட்ச குருக் களும், அத்தியட்ச தேவாலயத்திலுள்ள குருக்களும், இராஜாங்கத்து மந்திரிகளும், பட்டணத்திலுள்ள படைத்தலைவனும் ஆகிய இவர்கள் கூடி, கவர்னரைச் சங்கத்தலைவராக்கி இந்த நோயாளிகளை ஆதரிக்கச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தினர். அவர்கள் மிஸ். மார்ஸ்டன் தாம் மேற் சொன்ன வியாதியால் துன்பப்படுகிறவர்களின் நிலைமைகளைப் பல விடங்களிலும் போய்ப் பார்த்தபின்பு இந்த அம்மாளுடைய அறிக் கைக்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியாக இந்தச் சங்க மானது 1891-ம் ௵ மேமீ 21௳ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

பிரயாணத்திற்குரிய சாமான்களைத் தயார் செய்துகொண்டும், யாகட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்து கவர்னருக்கு ஒரு கடிதம் தயார் செய்துகொண்டும் மிஸ். மார்ஸ்டன், இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத் திலிருந்து புறப்பட்டார். முதலில் சிறிது தூரம் டாரண்டாஸ் என்னும் வண்டியில் ஏறிச்சென்று பின்னர் லீனு என்னும் ஆற்றைக் கடந்து ஜலத்தின்மேலேயே பிரயாணம்செய்து யாகட்ஸ்க் என்னும் நகரஞ்சேர்ந்தனர். இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திலிருந்து யாகட் ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற்குச் சாமான் ஏற்றிக்கொண்டு போகும் ஓடத்தைப்பார்க்கிலும் இந்தம்மாள் ஏறிச்சென்ற படகானது அதிக நலமானதல்ல. மேலும் இந்தம்மாள் கப்பல் சரக்குகளோடு இருந்தே நித்திரை செய்யவேண்டியதாக நேரிட்டது. மிஸ். மார்ஸ்டன் இங்கிலாந்தைவிட்டு ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு மாதங்களாயின. இப்படிப் பிரயாணஞ்செய்து யாகட்ஸ்க்கை அடைந்தபொழுது,

அங்கு கவர்னர் இல்லாமையைக் கண்டு அதிக விசனத்தையும், நம்பக
நாசத்தையும் (disappointment) அடைந்தார். "எழுந்திருப்பார்,
காலில்லை." அந்த அதிகாரியைக் காணுவதாயின் சமுத்திரக் கரை
யோரமாய்ச் சென்று காட்டில் குறுக்குவழியாய்ப் போய் அதன்பின்
ஆற்றையடைந்து ஜலமார்க்கமாகப் போய் அவர் செல்லும் படகைக்
கண்டாலும் காணலாம். தம் படகின் எஜமானன், இந்த அம்மாளைச்
சீக்கிரத்திற் கொண்டுபோய்விட ஒப்புக்கொண்டான். இவர்கள்
அநேக மைல் தூரம் செடிகளடர்ந்த காட்டிற் சிறு பாதையிற் சென்று
அதிசயமான நீண்ட சட்டையை உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் யாகட்ஸ்க்
ஜாதியார் அநேகரை வழியிற் கண்டார்கள். அவர்கள் ஆற்றிற்
கருகில் வந்தபோது நீராவிக் கப்பலினின்றும் வரும் புகையின்
தோற்றத்தைக் கண்ணுற்றார்கள். இதைக் கண்டமாத்திரத்தில்
உடனே தாங்கள் ஏறிவந்த சிறிய குதிரைகளை விரைவில் விட்டு
விட்டுக் கரையை அடைந்து ஒரு காலிப்படகில் ஏறிப்போகும்போது
புகைக்கப்பல் விரைவிற் போவதைப் பார்த்துத் தெளிந்து சைகை
யால் அதை நிறுத்தும்படி செய்து சீக்கிரத்தில் அதன் அருகே
சென்றபோது புகைக்கப்பலில் உள்ளவர்கள் படியேணி போட்டார்
கள். கவர்னரும் மனப்பூர்வமாக மிஸ். மார்ஸ்டனுக்கு உபசாரங்கள்
செய்தனர்.

குஷ்டரோகிகளைப்பற்றி அவர் சொன்ன விருத்தாந்தங்கள்
பல. அவை பயங்கரமானவையாகவிருந்தன. தாம் புறப்படுகிறதற்கு
முன்னம் அந்த அம்மாளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப்பற்றிய ஏற்
பாடுகளைச் செய்து அவரை அவர்களிடம் போகும்படி வேண்
டினர். மிஸ். மார்ஸ்டன் இவ்விதமாக ஒரு மணிநேரம் வரையிலும்
சம்பாஷணை செய்துவிட்டுத் தமது சிறிய ஓட்டைப்படகில் வந்து
சேர்ந்தனர். இந்த அபாயமான நதியானது "ஆகாயத்திலிருந்து
அறுந்துவிட்டேன், பூமிதேவி ஏற்றுக்கொண்டாள்" என்பதுபோல்
மிகுந்த ஆவலோடு இவர்களுடைய நல்வரவை எதிர்கொண்டது.
அவர்கள் படகைவிட்டுப் பூமியில் இறங்கும்போது இராத்திரி ஒரு
மணியாய்விட்டது. அதன்பின்பு குதிரைகளின்மேல் சவாரி செய்து
கொண்டு யாகட்ஸ்க் என்னும் நகரமடைந்தார்கள். சைபீரியாவின்
வடகிழக்கிலுள்ள மேற்படி யாகட்ஸ்க் மாகாணமானது, 25 லட்சம்
மைல் விஸ்தீரணமுள்ளதும், நாலுவித ஜனங்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்றது
மாம். மேற்படி மாகாணமானது, ஐந்து பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டும்,
இந்தப் பிரிவுகளும் கிராமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது.
இந்த யாகட்ஸ்க் என்னும் முக்கிய நகரமானது லீனு என்னும்
நதிக்கரையில் உள்ளதும், ஏழாயிரம்பேர் வசிக்கும் ஜனத்தொகை

யுள்ளதுமாம். நாம் இனி அதிகமாகக் கேள்விப்படப்போகிற விலாடி
யூஸ்க் என்னும் பிரிவானது ஐந்துலட்சத்து ஐம்பத்தொன்பதினாயிர
மைல் விஸ்தீரணமுள்ளதும் நான்கு கிராமங்கள் அடங்கியுள்ளதுவு
மாம். இவ்விடத்தில் காடுகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் ஏரிகளையும்
காணக்கூடும். ஆனால், ஏரிகரைகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் ஜனங்
கள் தங்கள் தங்கள் ஆடுமாடுகளைப் போஷித்து வருகின்றனர்.

சுதேசிகளில் ஏறக்குறையப் பாதிப்பேர் அற்பகுணமுடையவர்
களும் விக்கிரகாராதனை செய்பவர்களுமாம். ஆனால் இப்பொழுது
அநேகர் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தும், புறச்சமயத்தார் செய்யும் வழக்கங்
களைத் தாங்களும் செய்ய சம்மதிப்பட்டவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.
அவர்கள் ஏழைகள்; மிக்க மெல்லிய உரோம வர்த்தகத்தினால்
ஜீவித்து வருகின்றனர். அநேகர் மரங்களின் பட்டைகளினால்
பொருத்தமான பல வர்ணங்கள் பிரகாசிக்கும்படி கூடைகள் செய்து
கொண்டும், தண்ணீர் குடிக்கப் பாத்திரங்களும், தொட்டில்களும்
செய்துகொண்டும் வருகிறார்கள். ஜனங்கள் களிமண்ணினாலும்
சாணியினாலும் பூசப்பட்டுள்ள குடிசைகளில் வாசம்பண்ணு
கின்றனர். முற்கூறிய பெரிய நோயாளிகள் வந்து சேர்வதினால்
அந்த ஊரார் மிக்க வறுமையை யடைகிறார்கள். ஆகையால் குடிகள்
செலுத்தவேண்டிய வரிகள் அதிகமாகச் சேர்ந்து வருகின்றன.
யாகட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தில் இரவில் எட்டு மணிக்கெல்லாம்
கதவை மூடிக்கொள்கிறார்கள். சீதளம் அங்கே அதிகம். மூடுபனி
அடர்ந்துள்ளது. ஒரு வருஷத்தில் எட்டுமாதம், காலை பத்துமணிக்கு
மேல் வெளிச்சந்தோற்றும். மறுபடி மத்தியானம் இரண்டு மணிக்
குள் இருள் சூழ்ந்துகொள்ளும். தினம் பன்னிரண்டுமணி நேரத்
தில், ஆறுமணி நேரம் ஜனங்கள் சீட்டு ஆடுகிறதிலும், சுருட்டுப்
பிடிப்பதிலும் நாளைக்கழிப்பார்கள். பெண்பிள்ளைகளும் சுருட்டுப்
பிடிப்பார்கள். ஏழைகள் தங்கள் வீட்டு ஜன்னல் கதவுகளுக்கு வேண்
டிய கண்ணாடிக்குப் பதிலாக இரண்டு மூன்றங்குல கனமுள்ள பலகை
போன்ற பனிக்கட்டிகளை உபயோகித்து வருகின்றனர். சாமான்கள்
வருஷத்திற்கு ஒருமுறை விற்கப்படும். ஜனங்கள் அப்போதுதான்
பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிக்கொள்
வது வழக்கம். மிஸ். மார்ஸ்டன், யாகட்ஸ்கில் வந்தவுடன் அத்தி
யட்ச குருவைக் காணப்போயினர். இவர் ஜனங்கள் விஷயத்தில்
மிகுந்த ஆவலும் சுறுசுறுப்புமுள்ளவர். மேலும் பட்டணத்திலுள்ள
கனம்பொருந்தியவர்களைச் சேர்த்து இந்தப் பெரிய வியாதியாளர்
களுக்கு உதவி செய்வதாக இந்தப் புண்ணியவதிக்கு வாக்களித்தனர்.
போய்ச்சேர்வதற்கு அருகிலுள்ள காடுகளிலும் சதுப்பு நிலங்களிலும்

இருக்கின்ற பெரியவியாதிக்காரரைப்பற்றிய பயங்கரமான சவிஸ்தாரங்களை இந்த அத்தியட்ச குருவினிடத்தும், அந்தப் பட்டணத்திலிருந்த ஒரு வைத்தியரிடத்திலும் மிஸ். மார்ஸ்டனுடன் கேள்விப்பட்டார். வைத்தியர் இந்த அம்மையை அவர்களுக்குத் தேயிலையும் புகையிலையும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி வேண்டினார். அத்தியட்ச குருவும், பிரதி தேசாதிபதியும், விசாரணைசெய்யும் வைத்தியரும், அந்த மாகாணத்து வைத்தியர்களும் ஆகிய யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒரு சபை கூடினார்கள். எந்த வழியாகச் செல்லவேண்டுமோ அதைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்துகொண்டனர். அங்கிருந்த பாளையக்காரன் ஒருவன் மிஸ். மார்ஸ்டனுடன் தான் செல்வதாயும், இந்த அம்மாளுக்கு வேண்டிய பணமில்லாமை கண்டு வேண்டும் குதிரைகளை உதவிசெய்வதாயும் ஒத்துக்கொண்டான். "பக்கச்சொல் பதினாயிரமல்லவா?" வண்டியில் போவதனால் காடுகளில் அநேக சங்கடங்கள் நேரிடுவதையறிந்து, குதிரைகளின் மேற்செல்ல நிச்சயித்துக்கொண்டு, சாமான்களைத் தூக்கிக்கொண்டு வருவதற்கும் காட்டுக்கரடி முதலான மிருகங்களால் வரும் துன்பங்களைத் தடுக்கும் பொருட்டும் சில மனிதர்களையும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இந்தக் குதிரைச்சவாரி மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருந்தது. இதில் மிஸ். மார்ஸ்டன் மட்டுந்தான் பெண்பிள்ளை. இவர் பதினைந்து மனிதர்களோடும் முப்பது குதிரைகளோடும் சென்றனர். "ஜெயமுன்னமட்டும் பயமில்லை" என்று மிஸ். மார்ஸ்டன் பெரிய கைகளையுடைய சட்டை யொன்றைப் போட்டுக்கொண்டு தம்முடைய தோளின்மேல் சிறிய பை ஒன்று தொங்க இரண்டாயிரம் மைல் போகவேண்டியதைப்பற்றிப் பெண்பிள்ளைகளைப்போல் ஒரே பக்கமாக உட்கார்ந்து சவாரி செய்யாமல் ஆண்பிள்ளைகளைப்போலவே உட்கார்ந்து சென்றனர். இவர்கள் எல்லோரும் புறப்படுகிறதற்கு முன்னர் அத்தியட்ச குருவின் வீட்டிற்குச் சென்று கடவுளை நோக்கித் துதித்துப் பின்பு 1891-ம் ஆண்டு ஜுன் 22உ புறப்பட்டார்கள். ஆனால், செல்லப் பாதையொன்றும் காணாராகி மலைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு எங்காயினும் வழி கஷ்டமாயிருந்தால், சுற்று வழியாகச் செல்வார்கள். பிரயாணத்தின் முதலில் குதிரைகள் சதுப்பு நிலத்தில் இடுப்புவரையிலும் புதைந்தன; தம்மோடு வந்த மற்றவர்கள் குதிரைகளினின்றும் கூக்குரலிடவும், மிஸ். மார்ஸ்டன் தம்மால் கூடியவரையிலும் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டு முன்வைத்த கால் பின்வைக்கமாட்டேன் என்று சென்றார். பின்பு இராக்காலம் வந்தபோது கூட வந்தவர்கள் கூடாரம் அடித்துக்கொண்டு நெருப்பு மூட்டித் தேத்தண்ணீர் காய்ச்சிக் கொடுத்தார்கள். கரடிவந்தால் உடனே சுடும்பொருட்டுத் துப்பாக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள்

அதின்மேலேயே படுத்துக்கொண்டு நித்திரைபோயினர். அப்போது அங்குள்ள சிலரைக் காவல்காக்க வைப்பார்கள்; கொசுக்கள் அங்கே அதிகமாயிருந்தபடியால் அவற்றின் கடியினால் மிஸ். மார்ஸ்டன் கைகளும் மணிக்கட்டுகளும் அதிக நோயுடன் வீங்கின. மேலும் குதிரைகளின் கடிவாள வாரினால் அந்த அம்மாளுடைய கைகள் கொப்பளித்தன. அந்த வார்கள் குதிரைகளின் வால்தோலினால் செய்யப்பட்டமையால் மிகவும் கடினமாயிருந்தன. இதன்றிக் குதிரைகளும் கொசுக்கடியினால் மிகவும் வருந்தின. இராக்காலங்களில் பூமியானது உஷ்ணப்படுவதனால், மழை பெய்தபின்பு அந்தப் புழுங்கப்பட்ட பூமியினின்று மூடுபனியாகிய குளிர்ந்த மேகம் எழும்புகின்றது. இந்தப் பக்கங்களில் காற்று இடி மின்னல் இவைகளோடுங் கூடிய புயல் மிகவும் அதிகம். இவ்வளவு பெரிய தேசத்தில், எங்காவது ஓரிடத்தில், ஆடுமாடுகளாலும், மனிதர்களாலும் சஞ்சரிக்கப்பட்டுள்ளதும், மிகுதியும் அசுசியானதும் ஆகிய ஒரு சத்திரத்தைக் காணலாம். பகல் நீண்ட கோடைகாலத்துத் தினங்களிலுள்ள வெய்யிலின் தீட்சண்ணியமானது, பகல் குறைந்த மாரிகாலத்துத் தினங்களின் குளிர்ச்சியைப்போலு மவ்வளவு கடுமையாகவேதானிருக்கும். வெய்யிலினின்றும் துன்பப்படாதிருக்க இந்தப் பத்துப்பேரடங்கிய கூட்டமானது இரவிலும் பிரயாணஞ்செய்வது வழக்கம். அநேக மரங்கள் விழுந்துள்ள பல காடுகளையும் கடந்து சென்றார்கள். இவ்வாறு மரங்கள் விழுந்திருப்பதை அங்குள்ள மந்திரக்காரிகளின் மகிமையென்று அங்கு வசிக்கும் மூடஜனங்கள் கட்டுக்கதையாய்ச் சொல்லுவார்கள்.

ஆனால் இப்படித் தரைமீது விழுந்துகிடக்கும் மரங்களைப்பற்றி மிஸ். மார்ஸ்டன் சொன்ன உண்மையான காரணமானது இந்தக் கட்டுக்கதையைப் பார்க்கிலும், ஆச்சரியகரமாயும் கேட்க இன்பமாகவுமிருக்கும். இந்தக் காட்டுப்பூமியின் அடிப்புறமானது உஷ்ணம் வியாபித்துள்ளது. மழையினாலுண்டாகும ஜலப்பிரவாகமும் வெய்யிலினால் பனிக்கட்டிகள் உருக ஓடும் பனிச்சலமும் மேற்கூறிய உஷ்ணத்தை அடக்காமல் இருப்பதினால் இந்த உஷ்ணந்தாக்கி அநேக மரங்களின் வேர்களை யெரிக்க அவை நிலைதளர்ந்து காற்றினாலும் மழையினாலும் விழுந்திருக்கின்றனவே யன்றி வேறன்று. மிஸ். மார்ஸ்டன் இவ்விதமா யெரிந்த மண்ணை மாதிரிக்காக ஆங்கிலேய பல்பொருட் காட்சிசாலைக்குக் கொண்டுபோயினர். கரடிகளின் பயம் அடிக்கடி நேரிடுவதுமன்றி அங்குள்ள சுதேசிகள் தாங்கள் அப்போதுதான் பதினொரு கரடிகளைப் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள். சில சுதேசிகள் மரத்தின் பட்டைகளைப் பாலில்

கலந்து சாப்பிடுகிறார்கள். பால் கட்டியாக விற்கிறார்கள். இது
போலும் பாற்கட்டிகள் இங்கிலாந்திற்கும் இந்தியாவிற்கும் மத்தியிற்
போகும் புகைக்கப்பல்களில் உபயோகப்படுத்தப்படும். ஏறக்குறைய
ஒவ்வொரு கப்பலிலும் பனிக்கட்டி வைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு
அறையைக் காணலாம். மாரிகாலத்தில் சைபீரியா என்னும்
தேசத்தில் பிரேதங்களை அடக்கம்செய்வது மிகவும் கஷ்டம்.
மூன்றுநாள் இரவும் பகலும், பூமியின்மீது அக்கினியை யுண்
டாக்கி, பின்பு பூமியைத்தோண்டி அதனுள் பிரேதத்தை அடக்கம்
செய்வதினால் பிரேதங்கள் குளிர்ச்சியினால் அநேக வருஷம் அழிவின்
றியிருக்கும். இப்படியாகச் செய்த பிரயாணத்தில் மீஸ். மார்ஸ்டன்
மிகவும் தேகத்தளர்ச்சியடைந்து சதுப்பு நிலங்களிலும் காடுகளிலும்
கஷ்டத்துடன் சென்றும், இரவில் கூடாரம் அமைத்துக்கொண்டும்,
சிலவேளைகளில் அசுத்தியான மூட்டுப்பூச்சிகள் நிறைந்த குடிசை
களில் நித்திரை செய்யும்பொருட்டுத் தங்கியும், "காசி இரண்டு
எழுத்தாயினும் அதைக் காண்பது கஷ்டம்" என்பதுபோல் அநேக
விதமான கஷ்டங்களை அநுபவித்துக் கடைசியாக விலூஸ்க் என்
னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார். பிரான்சு தேசத்தைப் பார்க்கிலும்
அதிக விஸ்தீரணமுள்ள ஒரு மாகாணத்தைக் கண்டனர். இவ்விடத்
தில் வசித்திருந்த எழுபதினாயிரம் ஜனங்களுக்கு வரும் நோயைத்
தீர்க்கும்படி ஒரு வைத்தியர்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தார். மீஸ். மார்ஸ்
டன், ஜான் என்பவரைக் கண்டனர். வெய்யிலில் நின்று மிகவும்
சங்கடப்படாமலிருக்கும்படி சாயங்காலம், மீஸ். மார்ஸ்டன், தாம்
அநேகநாள் பார்க்க எண்ணியிருந்த தருமவைத்தியசாலையிருக்கும்
இடத்திற்கு ஜான் என்பவருடன் சென்றனர். இப்படியாக இந்த
அம்மாள் காட்டு வழியாக இருபது மைல் தூரம் குதிரை சவாரி
செய்து முடிவில் தரும வைத்தியசாலையிருக்கும் இடத்திற்குச்
சென்று அந்த இடத்தில் வைத்தியசாலை யிருக்கத் தகுந்த தன்மை
யைக்கண்ணுற்றனர். இவ்விடத்தில் இவ்விருவரும் நடு இராத்திரியில்
போய்ச் சேர்ந்தபடியால், அங்கு அன்றிரவு தங்கிச சிறிது யோசனை
செய்தபின்னர், இந்த வைத்தியசாலையைப்பற்றியும், குஷ்டரோகி
களைப்பற்றியும் சிறிது சம்பாஷணை செய்துகொண்டே நித்திரை
செய்துவிட்டார். மறுநாள் மீஸ். மார்ஸ்டன் அநேக வருஷங்களுக்கு
முன் கட்டியிருந்த ஒரு தரும வைத்தியசாலை அப்போது மூலதன
மின்மையால் மூடப்பட்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றனர். மீஸ். மார்ஸ்
டன் குஷ்ட நோயாளர் வசிக்கு மிடமாகிய காட்டையும், படுக்கப்பாயும்
தூங்க இடமும் இல்லாமல் இவர்கள் தனியாக வசித்துக்கொண்டிருப்
பதையும், பக்கத்தில் இருக்கப்பட்ட கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் தங்
களுக்குத் தரும் உணவுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி இவர்கள்

அநேக மைல் தூரம்செல்ல வழிவெட்டியிருப்பதையும், அந்தப்
பாதையில் நூறு மைல் தூரம் கம்பங்களைப் பூமியில் நட்டிருப்பதாகிய
குறியினால் கண்ணுற்றனர். வழி முழுவதும் தறித்த கட்டைகளும்
மரத்தின் வேர்களும் போடப்பட்டிருந்ததினால் இவ்விருவரும் தாங்
கள் ஏறிச் செல்லும் குதிரைகளின் கால்கள் இடற அதிக சங்கடப்பட்
டுக்கொண்டு, கடைசியாக அநேக நோயாளர் இருக்கின்ற இடத்தை
அடைந்தார்கள். இந்த அம்மாள் குதிரையினின்றும் இறங்கி,
நொண்டி, குருடர் முதலான அவயவம் இழந்தவரிடம் சென்றபோது,
சிலர் பூமியில் விழுந்தும் சிலர் முட்டிபோட்டுக்கொண்டும் இந்த அம்
மாளையும் ருஷிய சக்கரவர்த்தினியாரையும் மிகவும் பயபக்தியோடு
தோத்திரம் செய்தார்கள். இதன்பின் தேயிலை, புகையிலை, வஸ்தி
திரம் முதலானவைகளை இந்த அம்மாள் அவர்களுக்கு அன்போ
டளித்தனர் மேலும் குஷ்ட வியாதிக்காரர் இருக்கின்ற குடிசை
களுக்குச் சென்று பெருங்கும்பலாய்ப் படுக்கப் படுக்கையில்லாமலும்,
போர்த்துக்கொள்ளப் போர்வையில்லாமலும், அவர்கள் வைத்திருந்த
துணிகள் மிகக் கிழிவுற்றும், அழுக்குற்றும் இருந்ததினால் அந்தக்
கொடுநோயாளர்கள் அநேக வருஷம், தங்கள் மரணகாலம் நேரிடும்
வரையில், இவ்விதத் துன்பங்களாலும், நோயின் கொடுமையினாலும்
அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தனர். அவர் முக்கிய
மாக அழுகிய மீன்களைத்தான் தின்பது வழக்கம். அவர்களுடைய
குடிசைகள் மூட்டுப்பூச்சிகள் நிறைந்தும், தங்கள் தங்கள் மனைவிமக்
கள் ஆடுமாடு கன்றுகள் இவையாவும் யாதொரு வித்தியாசமுமின்றி
அசுசியால் நிறையப்பட்டு மிருந்தன. சில காலங்களில் இவர்களுக்கு
அம்மை நோயும் வருவதுண்டு. இதனால் மரணமடைகிறவர்களை
அக்குடிசைகளுக்குச் சில கஜதூரத்தில் புதைப்பார்கள். மீஸ்.
மார்ஸ்டனும் இன்னும் மற்றுமுள்ளவர்களும் அவ்விடத்தைவிட்டுத்
திரும்புகையில் ஒரு கரடியானது எதிர்வர, அதைப்பார்த்துக் குதிரை
கள் மிகவும் பயந்து வழியில் மரம் கிளை முள் என்று தெரியாமல் ஓட,
இதனால் மீஸ். மார்ஸ்டன் அதிக தொந்தரை அடைந்து குதிரையை
விட்டுக் கீழிறங்கிவிட்டார். அவர்களுடைய பிரயாணத்தில் சிறிது
தூரம் ஆற்றில் படகின்மீது செல்லவேண்டியதாக இருந்தபடியால்
அவர்கள் அதிகக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு செல்லுகையில் கொடிய
காற்றும் மழையும் வந்தமையால் படகானது அடிக்கடி மோதப்பட்
டது. கப்பல் ஏறி கடலில் விழுவதுபோலிருந்த அத்தருணத்தில்
அவர்கள் படகைவிட்டிறங்கிப் பத்து மைல் தூரம் காட்டில் நடந்தும்
சென்றார்கள். மீஸ். மார்ஸ்டன் இதுகாறும் நெடுந்தூரம் நடந்து,
கஷ்டப்பட்டவரல்லர். ஆகையால் மூன்று மைல் தூரம் நடந்தி
பின்பு சக்தியற்றவராய் நின்று மறுபடியும் நடக்கத்தொடங்கி நான்கு

யுத்தவீரர்களின் உதவியினால் மேலுமிருந்த வழியைக் கடந்து அலுத்துப்போய் விலூஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்கள். இவ்விடத்தில் இந்த அம்மாள் தூக்கமின்றி அதிகக் கஷ்டப்பட்டமையாலும் இரண்டு நாளைக்குள் அநேக மைல் தூரம் பிரயாணம் செல்ல வேண்டியிருந்தாலும் இரண்டுநாள் யாதொரு தொந்தரையுமில்லாமல் நித்திரை செய்தார். இன்னும் இந்த நோயாளர்கள் அநேக இடங்களில் பரவியிருந்ததினால் இவர்களிடம் தாமே நேரில் சென்று அவர்களுடைய பரிதபிக்கும்படியான நிலைமையையும் நோயையும் பார்த்தாலொழிய அவர்கள் யாவரையும் ஓர் இடத்தில் ஒன்றாகச் சேர்க்க யாதொரு ஏற்பாடும் செய்யச் சக்தியற்றவராயிருந்தார். ஜூலையீ 27உ இந்த அம்மாளும் இன்னும் மற்றுமுள்ளவர்களும் பிரயாணப்பட்டுப் படகில் ஏறிச்சென்றும் காட்டில் குதிரை சவாரி செய்துகொண்டும் இராக்காலங்களில் கூடாரம் அடித்துத் தங்கியும் இவ்விதமாக நூறு மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்துகொண்டு சிலிட்னி விலூஸ்க் என்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்கள். இவ்விடத்தில் குஷ்டரோகிகளோடு இருந்த ஒரு நல்ல குருவானவர் இந்த அம்மாளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இந்த நோயாளருக்கு உதவிசெய்யும்படி மிகவும் பிரார்த்தித்து ஒரு தரும வைத்தியசாலை கட்டுதற்குரிய ஏற்பாடுகளைப் பற்றிப் பேசித் தெளிந்தார்கள். இந்தவிடத்திலிருந்து இன்னும் நூற்றைம்பது மைல் சென்றால் இந்நோயாளர் இருக்கின்ற மற்றோரிடத்தைக் காணக்கூடும். ஓர் இடத்தில் பெரிய வியாதியில் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்பிள்ளையோடு பைத்தியம் பிடித்த ஒருவன் ஒரே குடிசையில் சுமார் நான்குவருஷகாலமாக வாசமாயிருப்பதைக் கண்டார்கள். மற்றோரிடத்திற்கு அதிகநாள் குதிரையின்மேல் சவாரிசெய்துகொண்டு போய்ச் சேர்ந்தபோது, அவ்விடத்தில் பெரிய வியாதியால் வருந்துகிறவர்கள் ஒன்பதுபேர் மிகுந்த குளிரினாலும், துணியில்லாமையாலும், கந்தைகளையும் வைக்கோல்களையும் போர்த்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டார்கள். மற்றோரிடத்தில் இந்த வியாதியே பிடித்த ஒரு பெண்பிள்ளை சுமார் ஆறுவருடகாலமாகத் தனக்கு உணவு கொண்டுவந்து நூறு கஜதூரத்தில் வைக்கப்பட்டவுடனே வைப்போர் கைகொட்டிச் சத்தம்செய்து செல்லுகிற குரலோசை தவிர வேறொரு மனித சஞ்சார சத்தத்தைக் கேட்டவளல்லள். இப்படி வைக்கப்பட்ட உணவு இந்த நோயாளி மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துகொண்டுவந்து எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டியதாக விருந்தது. இந்தப் பிரயாணத்தில் மிகுந்த அதிசயமும், ஆச்சரியமும் உள்ள ஒரு விநோதத்தைக் கண்ணுற்றனர். அது என்னவெனில் மெல்லிய கூரை மேல் அமைந்த தரைக்கீழ்ப் பாதையில் குதிரைகள் செல்லும்போது எந்தச் சத்தம் உண்டாகுமோ அந்தச் சத்தமே குதிரைகள் பூமியின்மீது

செல்லும்போதும், உண்டாவதைச் செவியுற்று அறிந்தனர். இதற்குக் காரணம் என்னவோவென்று யோசித்துப் பார்க்கையில் பூமியின் கீழ் நெருப்புக் கொதித்து மிகவும் அதிக கொடுமையாகப் பற்றி எரிவதே காரணமாகத் தோன்றியதாம். இரவு வந்தபோது தடித்த இருள் அவர்களைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொள்ளக் கண்டனர். இவ்விதமாகச் செல்லும்போது வெகு தூரத்தில் பலபக்கங்களிலும் விளக்கு வெளிச்சங்கள்போலக் கண்டனர். அதன்பின் அந்த வெளிச்சங்களெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடி ஏக ஜோதியாய்த் தோன்றிற்று. இப்படியாக அநேக கஷ்டங்களை அநுபவித்துக் காட்டைக்கடந்த பின்னர் தரை தட்டின கப்பல்போல் ஒரு பெரிய கடுவெளியில் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

‘‘ஆ, ஆ, என்ன! இந்தப் பூலோகத்தின்கண் எப்போதும் கண்டிராத தோற்றம் என் கண்களுக்கு முன்னர்த் தோன்றியது! காடுகள்தவிர மற்றப் பூமி முழுவதிலும் எங்களைச் சுற்றி அநேக மைல் தூரம் பலவித வர்ணத்தோடுங்கூடிப் பூமியின்மேல் நான்குபுறத்திலும் சுடர்க்கொழுந்துகள் தோன்றக் கண்டோம். நெருப்பைச் சேர்ந்த யாவும் அதன் நிறமாகு மல்லவா? பின்பு நாங்கள் எங்களுக்குள்ளேயே மனதைச் சிறிது திடப்படுத்திக்கொண்டு எங்களால் கூடிய வரையிலும் நிதானித்துத் தாண்டிக்கொண்டே சென்றோம். இந்த அக்கினியாலுண்டான புகை எங்கள் கண்களில் வந்து அடிக்கடி படிந்தது. மேலும் சுவாலையில் உண்டாகும் நெருப்புக் காற்றினால் எங்கள் சுவாசம் அடிக்கடி அடைக்கப்பட்டது. ஆனால் நாங்கள் இந்த அபாயத்தினின்றும் நீங்கிச் செல்ல வேறிடமில்லாமையால் நெருப்பினால் சுவாலை வீசப்பெற்ற வழியாகவே போகவேண்டியதாய் நேரிட்டது. நாங்கள் இதினின்றும் தப்பியபின்னர் உயிரோடுங்கூடி ஜீவந்தரா யிருப்போமென்று நினைக்கவேயில்லை; ஆனால் திரும்பிச் செல்வதைப்பார்க்கிலும் மரணமடைவதே நலமாகும். எங்கள் குதிரைகள் மிகவும் மூச்செறிந்துகொண்டே நடுங்கிச் செல்ல நாங்கள் மெதுவாக ஜாக்கிரதையாய்ச் செல்லலுற்றோம். இப்படி மூன்றுமைல் தூரம் நாங்கள் கடந்து சென்றபோது சண்டாளக் குதிரைகளில் ஒன்று மிகுதியும் பயந்து இந்தக் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து மிகவும் வேகத்தோடு செல்லலுற்றது. இது இந்த அக்கினிச் சுவாலை வீசுகின்ற பூமியின்கண் மிகவும் அபாயம் விளைவிக்கத் தக்கதென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஆயினும் சிறிது நேரத்திற்குள் குதிரைகள் பயந்தெளிந்து சாந்தமாகவே செல்ல, நாங்கள் எல்லோரும் நெடுமரங்களடர்ந்த ஒரு அழகான வனத்தில் வந்து சேர்ந்தோம்’’ என்று மிஸ். மார்ஸ்டன் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியாக மிஸ். மார்ஸ்டன் அநேக கஷ்டங்களை அநுபவித்த பின்பு தேகத்தளர்வெய்தினார். இந்த அம்மாள் குதிரையின்மீது விடாமல் சவாரி செய்ததனால் நோயொன்றுண்டாகி மிக வருந்தி ஒரு நாள் இளைப்பாறும்படி நேரிட்டது. மிஸ். மார்ஸ்டன் பின்னுமிருந்த பிரயாணமனைத்தையும் மிகுந்த சங்கடத்துடன் செய்தனர். சிலவேளைகளில் நோய் பொறுக்கமுடியாமலிருந்தார். அவர் அப்போது மற்றவர்களால் கீழே யிறக்கப்பட்டு மிகுந்த நோயுடன் நித்திரை செய்வார். மறுபடியும் நித்திரை நீங்கி விழித்துக்கொண்ட பின்பு கடவுள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட வேலையை முடிக்கத் தமக்குப் பலங்கொடுப்பார் என்னும் எண்ணத்தோடு குதிரையின்மீதேறி சவாரி செய்துகொண்டே போனார். அப்போது நாளுக்குநாள் குஷ்ட நோயாளர் தனித்தனியாகவும், ஐவர் அல்லது பதின்மர் கூடியாவது இருக்கக் கண்டுகொண்டே வந்தனர்.

யாகட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லுகையில் ஒரு நாளுக்கு எழுபது மைல் வரையில், சாப்பாடும் நித்திரையும் அதிகமின்றிச் சென்றார்கள். கடைசியாக இருபது மைல்தூரம் கடந்து சென்றபின்னர் மிஸ். மார்ஸ்டன் குதிரைச்சவாரி செய்யச் சக்தியற்றவராயிருந்தபடியால் ஒரு வண்டியைப் பேசி அதன்மேல் வைக்கோலைப் பரப்பி அதின்மீதேறிச் சென்று இருபது மைல்தூரம் சவாரி செய்தபின்னர் யாகட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தை அடைந்தார்கள். அவ்விடத்தில் மிஸ். மார்ஸ்டன் தம்மோடு துணையாக வந்தவர்களுக்கு வந்தனம்செய்து இவ்விடத்தில் தாம் யாதொன்றும் செய்யமாட்டாமல் "பசிக்குக் கறிவேண்டாம், தூக்கத்துக்குப் பாய் வேண்டாம்" என்றவாறு இருபத்துநான்கு மணிநேரம் மெய்மறந்து நித்திரை செய்தார். இதன் பின்னர் முதன் முதல் இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற்குப் போக லீனா என்னும் ஆற்றைக் கடக்கும் பொருட்டுப் படகின்மீது ஏறிச் சென்றார். இந்தப் படகில் ஜனங்கள் அடர்ந்திருப்பதையும் போதுமான உணவு இல்லாதிருப்பதையும் கண்டனர். ஆனால் இந்த அம்மாள் துர்ப்பலமாயிருந்தபடியால் தாம் யாதொன்றும் செய்யாராகிக் கப்பற் பள்ளியறையிற் படுத்துக்கொண்டு அரைதுயிலாக அந்நாள் முழுதுமிருந்தனர். இதன்பின் இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்தை அடைந்து கவர்னர் ஜெனரலவர்களைக் கண்டார். அவரும் இந்த அம்மாள் கண்டுவந்த குஷ்டரோகிகளைப்பற்றிச் சொல்லப்போகின்ற விர்த்தாந்தங்களைக் கேட்கும்வண்ணம் ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்தினார். மிஸ். மார்ஸ்டன், மாஸ்கோ, ஸெண்ட் பீடர்ஸ்பர்க் என்னும் இரண்டு பட்டணங்களிலுள்ள தலைமையானவரிடம் இடமற்ற குஷ்டரோகிகள் வசிப்பதற்கு ஓரிடம் உண்டு

பண்ண வேண்டியதற்குரிய பொருளுதவி செய்வதைப்பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றனர். இத இர்கட்ஸ்க் என்னும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களை மிகவும் ஏவித் தூண்டினதால் இந்த அம்மாள் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குதற்கு முன்னமே பதினையாயிரம் ரூபாய் சேர்ந்துவிட்டது. இந்தப் பெண்மணி இத்தொகையை கவர்னரிடமே ஒப்புவித்துவிட்டு டாமஸ்க் என்னும் பட்டணத்திற்கு இர்கட்ஸ்க்கிலிருந்து மூன்று குதிரைகள் கட்டிய சக்கரமில்லா வண்டியிற் சென்றார். இவ்விதமான வண்டி அதிக துரிதமாய்ச் செல்லும். இந்த அம்மாள் டாமஸ்க்கை அடைந்தவுடன் அங்கிருந்த கன்னியர்மடஞ் செல்லவே, அந்த மடத்துத் தலைவியும் மிகுந்த அன்புடனே உபசரித்தனள். மிஸ். மார்ஸ்டன் குஷ்டரோகிகள் படும் வருத்தங்களையும் மேலும் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றையும் அந்த மடத்திலுள்ள கன்னிகைகளுக்கும் தலைவிக்கும் விவரித்துச் சொல்லவே, அவர்கள் மிகவும் மனம் வருந்தினார்கள். "இப் பெரியவியாதியால் வருந்துகிறவர்களுக்கு உபசாரம் செய்ய சுயநயம் பாராட்டாத பெண்பிள்ளைகள் வேண்டுமென்று அந்தக் கன்னியர்மடத்துத் தலைவியைக் கிறிஸ்துவின் பெயரால் அழைத்து வேண்டினேன். நான் பேசின பின்னர் அந்த அம்மாள் சாந்தமாய் யோசித்து, நான் அப்படியே, கிறிஸ்துவின் பொருட்டே, நீங்கள் வேண்டியவற்றைச் செய்ய விருப்பமுடையவளாக விருக்கிறேன் என்றாள். ருஷியாதேசத்தில் உயர்ந்த வகுப்பினர் வீட்டினின்றும், மத்திம வகுப்பினர் வீட்டுப் பெண்களினின்றும் கன்னியர் மடத்தில் தரும சகோதரிகளாகச செய்யப் பெண்களை வரவழைத்துக்கொண்டும், பயிர்த்தொழில் கைத்தொழில் முதலான கஷ்டவேலைகளைச் செய்பவர் வீட்டுப் பெண்களினின்றும் கன்னியர் மடத்தில் தவப்பெண்களாகச் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டும் வருகின்றனர்" என்று கேட் மார்ஸ்டன் சொல்லியிருக்கிறார்.

கன்னியர்மடத்து வீட்டுக்குரிய காரியங்களைப் பார்த்தலும், அங்குள்ள இடங்களைச் சுத்திசெய்தல், ரொட்டி சுடுதல், சாப்பாடு சமைத்தல், மெழுகுவர்த்தி செய்தல், இன்னும் அந்த மடத்துச் சுவர் முதலானவைகளைப் புதுப்பித்தல், கடுதாசி ஒட்டுதல், வர்ணம் பூசுதல் முதலான திருத்தங்கள் செய்வதும், நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிர் இடுவதுமே இவர்கள் வேலை என்று தெரியவந்தது. டிஊமான் எஸ்டரீன்பர்க், ஜலாடூஸ்ட் என்னும் இடங்களைக் கடந்து பின்பு கேட் மார்ஸ்டன் இருப்புப்பாதைகளையும் புகைவண்டிகளையும் பார்த்தபோது சிறு குழந்தையைப்போல மிகவும் ஆவல்கொண்டனர். மிஸ். மார்ஸ்டன் தம்முடைய தேகம் மெலிந்து சௌக்கியத்தளர்ச்சியடைந்தவரா யிருந்தபடியால், ஜலாடூஸ்ட் என்னுமிடத்திலிருந்து

சுமார் எண்ணூறு மைல் தூரமுள்ள மாஸ்கோவுக்கு இடையில்
எவ்விடத்திலும் தங்காமல் நேராகச் செல்லச் சக்தியற்றவராய் மத்தி
யில் சில இடங்களில் தங்கிச் சென்றனர். பின்பு நான்கு மாதம்
மிஸ். மார்ஸ்டன், ஸெண்ட் பீடர்ஸ்பர்க்கிலும், மாஸ்கோவிலும்
உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களும், தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்
களும் ஆகிய ருஷியதேசத்திலிருக்கப்பட்ட ஜனங்களைக் குஷ்டரோகி
கள்மீது இரக்கங்கொள்ளும்படி சொல்வனத்துடன் வினைப்பூட்டிச்
சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ருஷியாதேசத்துச் சக்கரவர்த்தினியா
ரும் மிஸ். மார்ஸ்டன் பொருட்டு ஜனங்கள் அநேகருக்குத் தெரியா
வண்ணம் இரகசியமாய் ஒரு சபையைச் சேர்த்து மிஸ். மார்ஸ்டன்
குஷ்டரோகிகள் விஷயமாக எடுத்துக்கொண்ட தருமச் செய்கைக்கு
வேண்டிய பொருளுதவி நிமித்தம் உபகார சிந்தையுள்ள சில உதாரி
களுடன் ஆலோசித்து ஏற்பாடு செய்தனர் அன்புடைய ராணியார்
சொல்லுதவி வீண்போகுமா? வெகு சீக்கிரத்தில் பொருளும் சேக
ரிக்கப்பட்டு அதற்கேற்க விதியும் உண்டுபண்ணினார்கள். வர்த்தமான
பத்திரிகைகளிலும் சகலமான ஜனங்களுக்கும் இந்தத் தருமவிஷயம்
தெரிவிக்கப்பட்டது. குஷ்டரோகிகளை ஆதரிக்கும்பொருட்டு முன்
னமே யோசித்தபடி நவீனமாய்க் குடியேறத் தேசம் ஒன்றை உண்
டாக்குவதில் மிஸ். மார்ஸ்டனுக்கு உதவிசெய்யும்படி பெரிய வியாதி
யாகிய கொடியநோயைத் தீர்க்க வைத்தியத் தேர்ச்சியடைந்து யாவ
ருக்கும் தெரிந்த ஒரு வித்தியார்த்தியாகிய பீட்டர்ஸன் என்பவர்
அங்குள்ள வைத்தியக் கூட்டத்தாரால் நியமிக்கப்பட்டனர். யாகட்
ஸ்கீ என்னும் பட்டணத்திற்கும் அதைச்சேர்ந்த தேசங்களுக்கும்
சென்று அவ்வூரார்களை அறிந்த வைத்திய பண்டிதர்கள் ஒரு சிறு
சபைகூடி மேற்சொன்ன ஏற்பாட்டுக்கிசைந்து பின்வருமாறு நிய
மனம் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பத்து நோயாளிகள்
வாசம் செய்யக்கூடிய பத்து வீடுகளைக் கட்டவேண்டுமென்றும்,
பெரிய வியாதியின் மிகுந்த கொடுமையினால் வருந்துபவர் வைத்
தியஞ் செய்துகொள்ளும்பொருட்டு ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்
பிள்ளைகளுக்கும் தனித்தனியாக இரண்டு ஆஸ்பத்திரிகளும், வைத்
தியர் ஒருவருக்கும் அவருக்கு உதவிசெய்துவரும் இருவருக்கும் ஒரு
வீடும், வைத்தியசாலையில் பணிவிடை செய்யும் பெண்பிள்ளைகளுக்கு
ஒரு வீடும், குருக்களிருக்க ஒரு வீடும் ஒரு கோவிலும், இவையன்றித்
தொழிற்சாலையொன்றும், சபாமண்டபம் ஒன்றும், ரொட்டி செய்ய
ஒரு பாகசாலையும், மயானச்சாலை ஒன்றும் ஆகிய மேற்சொல்லிய
கட்டடங்களைக் கட்டி முடிக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்தார்
கள். பெரிய வியாதிபிடித்த புருஷனுக்குப் பெண்சாதி குழந்தை
முதலிய சம்சாரமிருந்தால், அவன் மேற்படி சம்சாரத்தோடும் மற்ற

வர்கள் தனித்தனியாகவும் இருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு
வீடும் ஒரு தோட்டமும், சமயலிடமும், இரண்டு பசுவிருக்கத்தக்க
தொழுவமும், தனித்தனியாக உடைத்தாயிருக்கவேண்டுமென்றும்
முடிவு செய்தார்கள். இப்படியாக நவீனமாய்க் குடியேறப்போகின்ற
இந்தத் தேசத்தை உண்டுபண்ண ஏறக்குறைய ஒன்பதினாயிரம்
சவரன்கள் வேண்டியிருந்தன. மாஸ்கோவில் அநேக பாட
சாலை உண்டுபண்ணின பரோபகாரியும், ஜனங்களுக்கு மிகவும்
உபயோகப்படத்தகுந்த புத்தகங்களைப் பரவச்செய்வதற்குரிய சங்கத்
தாருள் தலைவியும் ஆகிய ஸ்டீ காலாப் என்னும் பெயரையுடைய
பெருமாட்டியைக் காணும்படி ஒரு கடிதம் கேட் மார்ஸ்டனுக்குக்
கொடுத்தார்கள். இந்தப் பரோபகாரியும் கேட் மார்ஸ்டனைத் தன்
னோடிருந்து மாஸ்கோவென்னும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு
இந்த மகா ரோகிகள்மேல் பரிதாபம் உண்டுபண்ணும்படி வேண்டி
னள். ருஷியாதேசத்திலுள்ள சில குலப்பெண்கள் சபைசேர்ந்து
பரோபகாரமான கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்ததுமன்றி
இன்னும் நூறு பெரிய நோயாளிகளுக்கு வேண்டிய ஆடைகளையும்
நவீனமாகக் குடியேறப்போகிற ஊருக்கு வேண்டிய சாமான்களையும்
இன்னும் பலவிதமான வேலைகளுக்கு உபயோகப்படுவதற்குரிய சணல்
நூற் புடைவைகளையும் சித்தப்படுத்துவதில் பிரவேசித்தனர். மாஸ்
கோவென்னும் பட்டணத்தில் இருந்த ஷகூஸ்கா என்னும் இராஜ
குமாரியினிடம் தரும சகோதரி முறைமையைப் பாராட்டிவந்த ஒரு
கன்னிகை மிஸ். மார்ஸ்டன் இப்பெரிய நோயாளிகளைப்பற்றிய
விருத்தாந்தமனைத்தும் சொல்லக் கேட்டனள்; மேலும் ஐந்து கன்னி
கைகள் பெரியவியாதி கண்டவர் நிமித்தம் சைபீரியாவுக்குப் போகச்
சம்மதிப்பட்டார்கள். இராஜகுமாரியால் நியமிக்கப்பட்ட வைத்திய
சாலையில் நானூறு ஜனங்கள் பலவிதமான வியாதிகளினால் வருந்திக்
கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் அநேகர் பைத்தியம் பிடித்தவர்
கள்.

இவ்விடத்தில் இந்நோயாளர்கள் அறுபது கன்னிகைகளால்
பணிவிடை செய்யப்பட்டு வருகின்றனர். ஆனால் இந்தச் சாலையோ
முக்கியமாக இராஜகுமாரியினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றது. மேற்
கூறிய கன்னிகைகள் ஐவரும் அந்நோயாளரிடம் போய்ச் சேருவதற்
கும், மற்றுமுள்ள செலவுக்கும் எண்ணாயிரம் ரூபாய் ஸேராபிட்ஸ்
என்பவரால் அனுப்பப்பட்டது. 1892-ம் வரு மேமீ மறுபடியும்
திரும்பி வருவதற்கு அசாத்தியமான நெடும் பிரயாணம்போக இக்
கன்னியர்கள் தலைப்பட்டார்கள். மிஸ். மார்ஸ்டன் இதன் பின்னர்
இங்கிலாந்துக்குச் சென்று சைபீரியாவிலுள்ள குஷ்டரோகிகளைப்

பார்க்கப் போனபோது, தாம் கண்ட சக்கரமில்லா வண்டியைப்பற்றியும், குதிரை சவாரியினால் தமக்கு நேரிட்ட அநுபவத்தைப்பற்றியும் ஒரு புத்தகம் எழுதவும், அமெரிக்காவில் சென்று இதைப்பற்றி நன்றாக ஜனங்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம் பிரசங்கம் செய்யவும் தொடங்கினார். இந்தப் பெண்சிரோமணி எழுதின புத்தகத்திலிருந்து தான் இச்சரித்திரம் எடுத்தெழுதப்பட்டது. இந்தப் புத்தகவியாபாரத்தில் வரும் பொருளினால் இவ்வுலகத்தில் வருந்துகின்ற இக்கொடிய நோயாளர் பலரையும் ஆதரிப்பதில் முக்கியமான கருத்துடையவராயிருந்தார். சொற்சுவை பொருட்சுவைகளோடுகூடிய சரித்திர சங்கிரகம் மிஸ். மார்ஸ்டன் எழுதினதைப்பார்க்கிலும் இன்னும் நன்றாக முடிவுபெறும்படிச் செய்தல் மிக அரியதாகும்.

ஒரு காலத்தில், ஒரு பிரபுவானவர் தரும வைத்தியசாலை ஒன்றைப் பார்க்கச் சென்றபோது அதில் அநேகர் இக்கொடிய வியாதியினால் வருந்தக்கண்டு அச்சாலையைத்தாண்டி அங்கு தாம் அக்கொடிய நோயாளிகளின் பரிதாப நிலைமையைப் பார்த்தபோது தம் மனம் கனிந்ததை யோசித்து, தம்மோடு பின்தொடர்ந்த பணிவிடைக்காரியைப்பார்த்து, 'நீ இப்படிப்பட்ட இடத்தில் இருப்பதால் அதிக அபிமானமும் பரோபகார குணமும் உடையவளாக இருக்கிறாய் என்பது நிச்சயம்' என்று சொன்னார்.

அதற்கு அப்பணிவிடைப்பெண் "நான் இங்கிருப்பதற்கு அபிமானமும் பரோபகார குணமும் காரணங்களல்ல; சர்வரக்ஷகர்மேல் வைத்திருக்கும் பக்தியே காரணமாகும்" என்றனள்.

FRANCES POWER COBBE

(*The Animal's Friend*)

Born 1822

மிஸ். பிரான்ஸிஸ் பவர் காப்

என்னும் ஜீவகாருணியமுள்ள சீமாட்டி

வாயில்லாத ஜந்துக்கள் விஷயமாய்ப் பாடுபடுகிறவர்களில் பெரிய புருஷர்களையாவது ஸ்திரீகளையாவது காண்பது மிகவும் அருமை. ஆயினும் இந்தக்காரியத்தில் இடைவிடாது உழைத்தவர் ஒருவர் உண்டு; அவர் யாரெனில், மிஸ். பிரான்ஸிஸ் பவர் காப் என்னும் பெருமாட்டியாம். சில காலத்துக்குமுன் இங்கிலாந்தில் மிகவும் கேடு

FRANCES POWER COBBE

கெட்ட வழக்கம் ஒன்று உண்டாயிற்று. [illegible] வைத்தியர்கள் கைப் பயிற்சி உண்டாவதற்காக [illegible]

தும் வந்தார்கள். இக்காலத்திலோ இவ்வகைப் பிராணி வதையானது சரியல்லவென்று பெரும்பான்மையோர்க்குத் தோன்றிவருகின்றது; இதற்கு முக்கியகாரணம் மேற்கூறிய பெருமாட்டி ஒரு தலைமுறை காலமாகச் செய்துவந்த முயற்சியே.

வாயில்லாத பிராணிகளிடத்தில் அன்பு வைக்கவேண்டும் என்பதைக்குறித்து வழக்காடினதுதவிர வேறு நற்செய்கைகள் ஒன்றும் செய்யவில்லையா இப்பெருமாட்டி யென்றாலோ, செய்தார். இவர் செய்திருக்கிற வேறு சிறந்த காரியங்கள் எத்தனையோ உண்டு. அவைகளையெல்லாம் விவரிக்கின் மிகப் பெருகும். சென்ற எழுபது வருஷ காலத்துக்குள் மிகுந்த பிரசித்தியுடன் வாழ்ந்தவர்கள் அநேகரையும் இவருக்குத் தெரியும்; அவர்களில் ஒருவராவது இப்பெருமாட்டிக்குச் சிநேகமில்லாதவரில்லை. அக்கீர்த்திமான்கள் தங்கள் கையால் இவருக்கு எழுதி யனுப்பியிருக்கிற கடிதங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்ப்பதே ஆனந்தகரமாயிருக்கிறது. மிருகசேதன சாலையின் கொடூரங்களை நிறுத்தவேண்டுமென்கிற இவருடைய கோட்பாட்டுக்கு அவர்கள் எல்லோரும் இணங்கினார்கள்.

இத்துரைமகளாரின் வாழ்நாளில் 1863-ம் ஆண்டு மிக்க ஏற்றமானது. இவ்வருஷத்தில்தான் இவர் தாம் கொண்ட சீர்திருத்தத் தொழிலைத் தொடங்கியதும், பத்திரிகைகள் எழுதத்தொடங்கியதும். பாரிஸ் நகரத்துக்கு அருகில் ஒரு கிராமத்தில் மிருக வைத்தியர்கள் என்று பேரிட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் சிலர் தீட்டத் தீட்டக் கூரிய ஆயுதத்தால் மிருகங்களைச் சேதித்துத் தங்களுடைய கத்தித்தொழில்களைச் செய்வதை இவர் கண்டார். அவர்கள் அவ்வாறு செய்தது தங்களுக்குக் கைப்பழக்கமும் சாஸ்திரப்பயிற்சியும் உண்டாகும் பொருட்டன்றி வேறல்ல. இறந்துபோன மிருகங்களுடலில் தங்களுக்குவேண்டிய அங்கபரீக்ஷைகளை நடத்திப் பார்த்தாலும் போதுமானதாயிருக்க, உயிருள்ள சில குதிரைகளுடலில் அறுபதுவிதமான அப்பியாசங்கள் செய்யப்பட்டனவாம். ஒரே மூச்சாக எட்டுமணி நேரம் அக்குதிரைகள் சின்னாபின்னமாக வதைக்கப்பட்டனவாம். ஐயோவென்று சொல்ல யாருமில்லாத அந்த மிருகங்களின் பரிதாபமான காட்சி இப்பெருமாட்டிக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அதுமுதல இந்த அப்பியாசத்தைக் கண்டிக்க எவ்வளவோ பிரயத்தனம் பண்ணிவருகின்றார். அவர் பத்திராதிபராக எழுதத் தொடங்கியதும் இக்காலந்தான். 'மனிதனுடைய சுதந்தரங்களும் மிருகங்களின் உரிமைகளும்' என்று ஒரு பத்திரிகையை முதல் முதல் எழுதினார். பிறகு பற்பல விஷயமாய் எத்தனையோ பத்திரிகைகளும் கிரந்தங்களும் எழுதிச் சிறந்த கர்த்தாவாக விளங்கி

வந்தாலும், தாம் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தக் காரியத்தைமட்டும் சிறிதேனும் மறக்காமல் என்றும் ஒரேசீராகப் பாராட்டி முயன்று வருகிறார்.

இவர் தாம் சங்கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிற காரியத்தில் இவ்வளவு சிரத்தை வைத்திருக்கிறார் என்பது இவருடன் ஒருமணிகாலம் சம்பாஷித்தால் யாருக்கும் தெரியவரும். ஜீவவதை கூடாதென்னும் தம்முடைய வழக்கையாடுவதில் இவர் முன்போல இப்போது முன்வரிசையில் நிற்காவிட்டாலும், 'கத்திவதையினின்று மிருகங்களை விடுவிக்க விக்டோரியா வீதிசபை' என்று ஏற்பட்ட சபையின் காரியதரிசியாகச் சம்பளமில்லாமல் 10 வருஷம் சேவித்த நாளில் எவ்வாறோ, அவ்வாறே நாளைக்கும் அதிக ஊக்கத்துடன் ஹெங்கர்ட் என்னும் வீட்டிலிருந்துகொண்டு தாம் பிடித்த கட்சிக்குப் பாடுபடுகிறார். ஹெங்கர்ட் என்னும் மாளிகையோ குன்றுகளும் சீரோடைகளும் பச்சைமரங்களும் சூழ்ந்த ரிஷியாச்சிரமம்போல ரமணியமாயிருக்கிறது. இந்த வாசஸ்தலம் இவருக்குக் கிடைத்ததே ஓர் ஆச்சரியம். இது 1896-ம் ஆண்டில் இறந்துபோன தம்முடைய இணைபிரியாத தோழியாகிய மிஸ். லாயட் என்பவருடைய சொந்த வீடாயிருந்தும், தாம் வயது மிகுந்து உழைப்புவேலையினின்று ஒழிந்து ஏகாந்தவாசம் பண்ணக் கருதிய சமயத்தில் தாமும் தோழியுமாய் ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியிருக்கும்படி நேரிட்டது; ஏனெனில் ஹெங்கர்ட் என்னும் வீடு தங்கள் கையின்கீழிருந்தும், அந்தப் பெரிய மாளிகைக்குத் தகுந்த அலங்காரமும் பரிவாரமும் வைத்துக்கொள்ளப் பணமில்லை. இக்காரணத்தினால் அதை அந்நியருக்குக் குடிக்கூலிக்கு விடுவதைத்தவிர வேறு வழியில்லையென்று நிச்சயித்து என்றையதினம் நியாயாதிபதிகள் முடிவான தீர்மானம் சொல்வதாக அறிவித்திருந்தார்களோ அன்றையதினம் காலையில், மிஸ். காப் என்பவருக்கு ஐசுவரியம் கிடைத்துவிட்டது என்று தபாலில் வக்கீல் மூலமாகச் சமாசாரம் வந்தது. பணம் வந்தவழி யாதெனில், ஏழை வயிற்றில் பிறந்து திரளான பொருள் சம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டிருந்த மிஸ். யாட்ஸ் என்ற ஒரு துரைமகள் மிஸ். காப்பினிடத்திலும் இவருடைய ஜீவகாருண்யத் தொழிலிலும் தீவிரமான விசுவாசம் உண்டாகப்பெற்றவராய் அந்தியகாலத்தில் தம்முடைய தனத்தில் பெரும் பான்மையையும் இவருக்கு எழுதிவைத்து விட்டாராம். தக்ஷணமே இவரும் தோழியும் ஹெங்கர்ட் வீட்டிற்கு மாற்றம் செய்துகொண்டனர். முன்னவர் காலமானதுவரைக்கும் அவ்விடத்திலேயே வசித்துவருகிறார். 1876-ம் வருஷத்தில் தாம் ஏற்படுத்திய 'விக்டோரியா வீதிசபை'யினின்று சென்ற வருஷம் விலகி 'மிருகாங்க

சேதன கண்டன பிரிட்டிஷ் யூனியன்' என்ற ஒரு புதிய சபையை ஏற்படுத்தினர்.

ஆணுகட்டும் பெண்ணுகட்டும் மிஸ். காப்புக்கு யார் யார் சிநே கமோ, அவர்கள் எல்லோரும் இவருடைய கருத்துக்கு இசைந்தவர் கள் தாம். கல்நெஞ்சராயிருப்பவரையும் தக்கவண்ணம் போதித்து மன துருகச்செய்ய இவருக்குச் சாமர்த்தியமுண்டு. இது இவரிடத்தி லிருக்கிற நேசர் கடிதங்களினல் தெரியவருகிறது. ஜீவகருணை யைப்பற்றித் தத்தமக்குத் தோன்றிய தோற்றங்களையெல்லாம் அவர் கள் எல்லாரும் கடிதத்தினல் எழுதி இவருக்கு அனுப்பியிருக் கிருர்கள்.

இவருக்கு பிரௌனிங் துரை என்ன எழுதியிருக்கிருர் என் ருல், "நமக்கு எள்ளளவும் நோவக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினல் ஒரு நாயையோ பூனையையோ பிராணஹிம்சை செய்வதைக்காட்டி லும் நானே சித்திரவதைக்குள்ளாவேன்' என்றும், மற்ருெரு சந்தர்ப் பத்தில் வேருெரு துர்நடத்தையைப்பற்றிப் பேசும்போது "புருக் களைச் சுடுவதாகிய கொடூரம் எப்போது ஒயுமோ! ஜீவவதையோ அதைவிடக் கொடியது? இதை நிறுத்த யார் கங்கணம் கட்டுகிருர் களோ, அவர்களுக்குத் தெய்வம் அநுகூலம் செய்க" என்றும் எழுதியிருக்கிருர். தென்னிஸன் என்னும் இராஜகவி சிரேஷ்டர் மிஸ். காப் நாட்டுப்புறத்தில் ஏகாந்தவாசியாயிருக்கும் காலத்தில் போய்ப்பார்த்துக் கவித்துவத்தைக்குறித்தும் வைத்தியபண்டிதர்கள் செய்யும் கொடுமையைக் குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்ததுமல்லாமல் 'செத்தவர்களிடம் தம்முடைய பரிகாசங்களைக் காட்டித் தம்மிடத்தில் அன்பும் ஆதரவுமாய்த் தமது அடியருகே கெஞ்சிக் காத்திருக்கும் நாயைக் கண்டம் கண்டமாய் அறுப்பவர்கள்' என்று தாம் தம்முடைய ஒரு கவியில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்து ஒரு சாஸ்திரி மிகவும் கோபங்கொண்டார் என்றும் சொன்னுராம். இது விஷயமாக மிஸ். காப் அனுப்பிய விண்ணப்பங்களில் இராஜகவியாகிய தென்னிஸ னுடைய கையொப்பமில்லாதது இடையாது. அன்றியும் இவரை அவர் கடைசியாகக் கண்டபோது 'அம்மா போய் வருகிறேன். நற்சண்டையைச் செய்யுங்கள், தளரவேண்டாம்' என்று தைரியம் சொன்னதாகவும் தெரியவருகிறது. இப்படியே புத்தியிலும் கல்வி யிலும் சிறந்தவர்கள் இவருக்கு எழுதியிருக்கிற கடிதங்கள் அநேக முண்டு.

லண்டன் நகரத்தில் கண்ணியமுள்ளவர்களுக்குள் தாமும் ஒருவராய் விளங்கி ஜீவகாருண்யத்தைத் தவிர மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியும் மிஸ். காப் பல பெரியோரோடு சம்பாஷிப்பதுண்டு. ஜான்

ஸ்டுவார்ட் மீல் என்னும் சாஸ்திரியாரை இவருக்கு நன்றாய்த் தெரி யும். அவரைவிடக் கபடமற்ற வித்துவான் இடையாது என்று இவரால் நமக்குத் தெளிவாய்த் தெரியவருகிறது. ஒருநாள் ஆத்துமா வித்தியம், அது அழிவில்லாதது, என்பதைக் குறித்து இவர் அவரு டன் பேசும்போது நெஞ்சுருகிக் கன்னத்தில் இரத்தம் ததும்பிக் கண்ணீர்விட்டாராம். ஈரமில்லாதவர் என்று எல்லாராலும் சாதா ரணமாக எண்ணப்பட்ட புருஷனுக்கு இவ்வளவு உணர்ச்சியும் உருக்கமும் உண்டாயிற்றேயென்று மிஸ். காப் ஆச்சரியப்பட்டார். சார்லஸ் கிங்ஸிலி என்னும் பண்டிதரைக் கடைசியாக இவர் பார்த்த போது அவருடைய ஏகாந்தசீலம் இவருக்கு மனதிற்பட்டது. அவரைப்பற்றி இவர் 'என்னவோ ஆழ்ந்த நினைவில் மூழ்கியிருந்தார். முகத்தைப் பார்க்கும்போதே மிகுந்த ஏக்கமும் விசனமும் பிடித்தவர் போலிருந்தது. இவ்வளவு மனத்துயரம்உள்ளபோது நாம் ஏன் பார்க்கவந்தோம் என்று நினைத்தேன். அவருடைய மனதில் என்ன தான் புகுந்துகொண்டிருக்குமோ?' என்கிருர். பாமெஸ்ட்துரை குருடாயிருந்தாலும் இராஜ்ஜிய தந்திரத்தில் புலி என்று கேட்டிருக் கிறோமல்லவா? அவர் 'குழந்தைப் பிள்ளையைப்போல் சிரித்த முகமுடையவர்' என்று மிஸ். காப்பினுல் தெரியவருகிறது. அன்றி யும் இவருக்கு மாத்தியு அர்னுல்ட் என்னும் கலாவல்லபர் எழுதி யிருக்கிற ஒரு வேடிக்கைக் கடிதத்தில் 'விண்ணப்பங்களில் வித்து வான்களுடைய கையொப்பம் உபயோகமில்லை. ஏனெனில் கல்வி கற்றவர்கள் உலக நடவடிக்கை தெரியாதவர்களென்றும், கேவலம் கற்பனு சக்தியே மேலிட்டவர்கள் என்றும் சாதாரணமான அபிப் பிராயம்' என எழுதியிருக்கிருர்.

மிஸ். காப் என்பவர் நானுதேச யாத்திரைகள் செய்திருக்கிருர். அவைகள் எல்லாவற்றையும் சொல்ல அவகாசமில்லையாயினும் உலகத்தில் உள்ள அருமையான அற்புத வேலைகளில் ஒன்ருகிய எகிப்து தேசத்தின் 'பிரமிட்ஸ்' என்னும் கோபுரங்களை அவர் பார்க்கப் போனதைப் பற்றியாயினும் இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லாம லிருக்கக்கூடாது. முக்கியமான நெடுங்கோபுரத்தின் நடுவில் செல் லும்போது அவர் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோன ஐந்து அரபிக்கூலிக்காரர்களும் சட்டென்று நின்று பணம் அதிகம் கொடுத் தாலல்லது வரமாட்டோமென்ருர்களாம். இந்த வர்த்தமானத் தைப்பற்றி அவர் சொல்லுகிறதாவது, "கூலி ஆட்களுடைய பிடிவா தம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அதிகரித்தது; இருட்டில் என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு அவர்கள் ஓடிப்போய்விட்டால் ஏக்கம்பிடித்துத் தடுமாற வேண்டுமேயென்று திகிலடைந்தேன். நான் வந்ததோ

கைரோநகரத்தில் ஒரு காக்கை குருவிக்குக்கூடத் தெரியாது; சிலநாள் வரைக்கும் என்னை ஒருவரும் தேடக் காரணமிராது. நிராயுதபாணியாய் ஐந்து முரட்டு மனிதர்களினடுவில் நின்றேன். ஓடிப்போவோமென்று அவர்கள் நினைப்பதுதானே தாமதம். ஓடிவிட்டால் நம்முடைய கதி யென்னவென்று நினைத்துப்பார்த்தேன். ஆயினும் உள்ளேயிருந்த பயத்தை வெளியிட்டு உபசாரவார்த்தை சொன்னால், அவர்கள் இன்னும் தலைமேல் ஏறுவார்கள் என்று தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு 'நல்லது, ஒன்றும் பேசாதேயுங்கள்: அடா, நீ வெளிச்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு முன் நட; அடா, நீ எனக்குக் கைகொடு; மற்றவர்கள் கூடவே வாருங்கள்' என்று கண்டித்துச் சொன்னேன். அப்படிச் சொல்லவே என்னமோ ஒரு மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்டதுபோல் ஐவரும் நடுநடுங்கிக் கட்டளைப்படி நடந்தார்கள்'' என்கிறார். இவ்வாறாக இவர் மந்திரங்கால் மதி முக்கால் என்றபடி ஒரு தந்திரமான காரியத்தைத் துணிந்து செய்து ஜயித்தார். துணிந்தார்க்குத் துக்கமுண்டா, பணிந்தார்க்கு பாடுண்டா?

மிஸ். காப் கிரந்த கர்த்தாவென்று சொன்னோமல்லவா? இவர் எழுதியிருந்த கிரந்தங்களைப்பார்த்தால் ஒருவருடைய ஆயுட்காலம் முழுவதும் எழுதினாலும் அவ்வளவு எழுத முடியாதுபோலிருக்கிறது. அவையும் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட தர்ம காரியத்தில் காலம் முழுவதையும் போக்கி இடை யிடையே கிடைத்த ஒழிவு நேரங்களில் எழுதின கிரந்தங்களேயன்றி வேறில்லை. அந்தக் கிரந்தங்களின் பேரைக் குறிப்பதற்கே 'பிரிட்டிஷ் மியூஸியம்' புஸ்தகப்பட்டியில் ஒருபக்கம் வேண்டி யிருக்கிறது. அவைகளில் சில தம்முடைய சொந்தக் காரியமாகிய ஜீவகாருண்ய விஷயமாகவும், மற்றவைகள் யாத்திரை, மத விசாரம் முதலான விஷயங்களாகவும் இருக்கின்றன. இது மாத்திரமோ! பிளாரென்ஸ், ரோம் என்னும் பட்டணங்களிலுள்ள தினவர்த்தமானிக்குச் சிறிதுகாலம் நியத வர்த்தமானக்காரராக இருந்ததுமன்றி லண்டன் நகரத்து ஒரு தினவர்த்தமானிக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரம் முக்கியமான விஷயங்களும் எழுதியனுப்பியிருக்கிறார். இதுவும் தவிர ஸ்டாண்டர்ட் என்னும் பத்திரிகையை நடத்தும் பத்திராதிபர்களில் ஒருவராகவும் இருந்தார். இப்படியிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் 'அடி நாக்கிலே நஞ்சும் நுனிநாக்கிலே அமிருதமும்' ஆகப்பேசி ஜந்துக்களை யறுத்துச் சோதிக்கும் சாஸ்திரவேஷதாரிகளுடைய 'கத்திவதை'க்கு அநுகூலமான ஒரு விஷயம் அதில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது கண்டு அதைச் சகிக்காமல், அந்த தினவர்த்தமானி சம்பந்தமே தமக்குக் கூடாதென்று கோபித்து வேலையைவிட்டுவிட்டார்.

'இழந்த நாயின் விக்ஞாபனங்கள்' என்றும், 'நானறிந்த நாய்கள்' என்றும், பேர் வைத்து இவர் எழுதியிருக்கிற இரண்டு சிறிய புஸ்தகங்களைப் பார்த்தால் இவர் வாயில்லாப் பிராணிகளிடத்தில் வைத்திருக்கும் இரக்கமும் அன்பும் இவ்வளவென்று நன்றாய்த் தெரியவரும்.

இந்த பிரான்ஸிஸ் பவர் காப் என்னும் பெருமாட்டி அயர்லாண்டு தீவில் டப்ளின் நகரத்தில் பிறந்து ப்ளாட்டன் பட்டணத்துப் பாடசாலையில் கல்விப் பயிற்சிசெய்து படிப்பாளியானார். ஸ்திரீகளுடைய உரிமைகளையும் சுதந்தரங்களையும் நிலைநிறுத்தி ஆதரிக்க முயன்று பிரசங்கம்செய்த சபாவாதிகளில் சிறந்த ஸ்திரீ சிரோமணியென்றும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்றனர்.

BARONESS BURDETT COUTTS

(The Friend of the Homeless Poor.)

Born 1837

பர்டெட் கௌட்ஸ் என்னும் ஜனோபகாரி

நாட்டார் நன்மையையேநாடிப் பாடுபடுகிறவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்களாயினும், அவர்கள் இன்னாரென்பதை உலகத்தார் தெரிந்து கொள்ளாமலே யிருக்கிறார்கள். அடிக்கடி சில சேனாவீரர்கள் போர்க்களத்தில் ஜயம்பெற்று மிகுந்த கீர்த்திபெறுகிறார்களே, அவ்விதமாகவே "சித்திரம் கைப்பழக்கம் செந்தமிழ் நாப்பழக்கம்" என்றபடி கவிராயர், சிற்பிகள், சங்கீத சாகித்தியர், சித்திரம் தீட்டுவோர் முதலியவர்கள் ஒவ்வொருகாலத்தில் தோன்றி வியக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் பேரும் பிரசித்தியும் பெற்று அவர்களுடைய காலத்தில் எவ்விடத்திலும் யாவராலும் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

இவர்களைப்போலன்றிச் சில உத்தம புருஷர்கள் தாம் செய்கிற காரியம் ஒருவருக்கும் தெரியாமலே ஏகாந்தமாக லோகோபகாரமான செய்கைகள் அநேகம் செய்கின்றனர். அவர்கள் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தோன்றாமல் ஏழை ஜனங்களுடைய வீடுகளில் சென்று, அந்த ஏழைகளின் கஷ்டங்களைப் போக்கி அவர்களை மேலான நிலைமைக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள். அதை எவ்விடத்தும் விளம்பரஞ் செய்வதேயில்லை. இக்காலத்தில் இவ்வாறு லோகோபகாரஞ் செய்துவந்த பல பிரபுக்களில் நமது ராஜாங்கத்துப் பிரதான மந்திரியாயிருந்த கிளாட்ஸ்டன் பிரபு ஒருவர். அவர் எப்பொழுதும் தமது கைப்

பொருளை ஜனங்களுடைய நன்மைக்காகவே கொடுத்துவந்தாரென்
பதை எவரேனும் அறிவார்களா? இந்தப் பரோபகாரந்தவிர மற்
றொரு தொழிலும் அவருக்கு இல்லாதிருக்குமாயின் அவருடைய

BARONESS BURDETT COUTTS.

பெயர்கூட உலகத்தில் ஒருவருக்கும் தெரிந்திராது. அவர் பல
தருமகாரியங்களுக்கு அனுப்பிய பெருந்தொகைகளைச் சமாசார பத்
திரிகை முதலியவற்றில் விளம்பரஞ் செய்தாரோ? இல்லை. இவ்வுல
கத்தில் "இரண்டாவது பெருமாட்டி" என்று நமது புதிய சக்கர

ஓர் உத்தமி செய்த நற்செய்
வர்த்தி முன்னே புகழ்ந்து கொண்டாடிய
கைகளும் அத்தன்மை யானவையேயாம். அவர் செய்த லோகோப
காரமான செய்கைகளை உலகத்தில் சாதாரணமாகத் தெரிந்துகொண்
டவா அருமையென்றே சொல்லலாம். பர்டெட் கௌட்ஸ் என்னும்
பெருமாட்டியின் பெயரையும் மகிமையையும் உலகத்தில் அநேகர்
கேள்வியுற்றிருக்கலாம்; ஆயினும், ஆயிரத்தில் ஒருவர்கூட அவர்
செய்த அசாத்தியமான காரியங்கள் இவ்வளவென்பதை நன்றாகக்
கண்டறியவில்லை. அப் பெருமாட்டியோ 1837-ம் வருஷந் தொடங்கி
நாளது வரையிலும்* அறுபது வருஷங்களுக்கும் அதிகமாக ஏழை
ஜனங்களிடத்திலே விசேஷமான உள்ளன்புபாராட்டி வந்தார்.
அவருடைய செல்வ மத்தனையும் ஏழை ஜனங்களுக்கு உபகரிப்ப
தற்கே உபயோகப்பட்டது. அவர் உதவிசெய்ய இன்னார் இப்படிப்
பட்டவரென்று ஆலோசனை செய்ததில்லை. கஷ்டப்படுகிறவர்கள்
யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு உடனே உதவிசெய்வார்.

இது அதிசயோக்தி யென்று எண்ணவேண்டாம். கௌட்ஸ்
துரைசானி செய்துவந்த உபகாரத்திற்கு இவ்வளவென்று கணக்
கில்லை: இவ்வுலகம் எவ்வளவு விஸ்தார முடையதோ அவ்வளவு
விஸ்தாரமாகப் பரவியது; ஜீவகாருண்யம் எவ்வளவுதூரஞ் செல்
லுமோ, அவ்வளவுதூரஞ் சென்றது. ஆயினும் துர்விநியோகம் எவ்
வளவு விலக்கக்கூடுமோ, அவ்வளவு விலக்கப்பட்டது. அவரிடம்
விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்ட எந்தப் பெரிய முயற்சியும் காரியசித்தி
பெறாமற்போகவில்லை. நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே லண்டன்
நகரத்துக் கைநெசவுத் தொழிலாளர் பலரும் வேலை கிடைக்காமல்
வருத்தமுற்றபோது, ஜீவனத்திற்காக அவர்களைத் தேசாந்தர மனுப்
பியது இவரது பணமேயாம். அதற்குப்பின்பு தோல் பதனிடு
வோர், தொழிலகப்படாமல் தவித்தபோது அவர்களுடைய துன்பத்
தைத் தீர்த்ததும் இப்பெருமாட்டியே. அவருக்கு இருபத்துமூன்று
வயதிலேயே திடீரென்று மிகுந்த செல்வம் கிடைத்தது. புதிதாக
யாருக்காவது பணம் வந்தால் அதை உடனே செலவழித்துவிட
மனம் வருமா? வராதே! இப்பெருமாட்டி விஷயத்திலோ அப்படி
யில்லை. இவருக்குப் பணமெவ்வளவு அதிகமாக வந்ததோ, அவ்வள
வுக்கவ்வளவு ஏழைகளிடத்தில் அவருக்கு இரக்கம் அதிகமாயிற்று;
தம்மால் கூடிய வரையில் ஏழை ஜனங்களுடைய சங்கடங்களை நிவர்த்
திசெய்தலும், ஈனஸ்திதியை அடைந்தவர்களைக் கைதூக்கி மேலான
நிலைக்குக் கொண்டுவருதலும் ஆகிய பரோபகாரங்களிலேயே தமது

* இது எழுதப்பட்ட காலம் 1901.

வாழ்நாளைக் கழித்துவிட வேண்டுமென்கிற தீர்மானம் செய்துகொண்டாராம்.

தாம் கோரியபடியே அவர் தமது தொழிலைச் செவ்வையாகச் செய்யத் தொடங்கினார். எவ்விடத்தில் அவருடைய உதவி அதிகமாக வேண்டியிருந்ததோ, அவ்விடத்திற்கு அவர் உடனே சென்றார். லண்டன்மா நகரத்துக் கீழண்டையில் குற்றவாளிகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த மிகக் கொடுமையான சிறைச்சாலைகளைச் சீர்ப்படுத்தினார். ஊர்காப்பாளர்கூட அந்தச் சாலைகளில் பலர் ஒன்றாகக் கூடாமல் தனியே போவதற்குப் பயப்படுவார்களாம். அவ்வளவு பயங்கரமாயிருந்த சிறைச்சாலை சீர்ப்படுத்தப்பட்டது. நோவாஸ்கோஷியா தோட்டம் என்னு மிடத்தில் ஏழை ஜனங்களுக்கு உசிதமான வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்தார்; வீடென்றால், ஒன்றிரண்டல்ல; இருநூறு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்தார். அந்தக் கிரகங்கள் நாளைக்கும் லண்டன் பட்டணத்தில் ஏழைகள் வசிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மைபெற்றனவா யிருக்கின்றன. இவ்வாறு வீடுகள் கட்டிப் பிரதிஷ்டை செய்தவிடத்திற்கு, கோலம்பியா பேட்டையென்று பெயர். அதற்குச் சமீபத்தில் அந்தப் பேட்டையிலுள்ள எளிய ஜனங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை மலிவாக வாங்கிக்கொள்வதற்கு அநுகூலமாக மிகப்பெரிய கடையொன்று கட்டப் பிரயத்தனப்பட்டார். இந்தப் பெருமாட்டி செய்த ஒவ்வொரு ஏற்பாடும் மிகக் கொண்டாடத்தக்கதுதான். ஆனாலும் ராஜீகம் தெய்வீகம் எப்படியோ! 'நல்லகாரியத்துக்கு நாற்கலத்தடை' என்றது போல் இது ஒன்று மாத்திரம் அவரது எண்ணப்படி ஈடேறவில்லை.

அந்த அற்புதமான கடையைக் கட்டி முடிக்க அப்பெருமாட்டி எழுபத்தைந்து லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்தாராம். அது அவ்வளவு புதுமையான கட்டடம். அந்தக் கட்டடம் கடையாகவே அமைந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்மையாயிருக்கும். ஐயோ! லண்டன் பட்டணம் பண்ணிய துர்ப்பாக்கியம், அது அப்படி யமையவில்லை. அவ்விதமான கட்டடமுள்ள கடை உலகத்தி லெவ்விடத்திலும் கிடையாது. ஏழைகள் வசிக்கும் பேட்டையில் கட்டப்பட்டதாயினும், அவர் உத்தேசித்தபடி காரியம் நிறைவேறியிருந்தால் மிகவும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கும். ஆனாலும், சுவைக் கல்லினால் செய்த அற்புதமான ஸ்தம்பங்கள் காட்டிய கூடங்களும், மிகப் பாடுபட்டுச் செய்த சிற்பவேலைப்பாடுகளும், காண்போர் கண்களைக் கவரும்படியான அக்கட்டடத்தின் சிறந்த காட்சியும், 'அது ஒரு கடையாயிருப்பதினும் கோவிலாயிருந்தால் மேன்மையா யிருக்குமே!' என்று நினைக்கச் செய்தன. அவ்வாறே, இவ்வற்புதமான கட்டடம்

ஓர் ஆலயமாவதற்கு ஒரு குறையுமில்லையென்றும் பிரசங்க பீடமொன்று மாத்திரமே அமைக்கவேண்டுவது குறையென்றும் பிரதான குரு எடுத்தோதினார். பல பத்திராதிபர்களும் கடைவைப்பதற்கு இவ்வளவு அற்புதமான கட்டடமேதுக்கென்று கௌட்ஸின் அபிப்பிராயத்திற்கு விரோதமாகவே எடுத்துக் கூறினார்கள். அதனால் அவர் கருத்து ஈடேறாமற் போயிற்று. ஏழை ஜனங்களுக்கு நயமாக நல்லுணவு கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று ஒரு பெண் பட்ட பாடுகளுக்கு அக்கட்டடம் ஓர் அறிகுறியாக நாளைக்கும் காணப்படுகின்றதாயினும், உபயோகமற்றதாகவே கிடக்கின்றது. இவ்விதமாய் அந்தப்பெரிய கட்டடம் கடையாக உபயோகப்படாமற்போயிற்றாயினும், லண்டன் பட்டணத்தில் கடைகள் கட்டவேண்டு மென்கிற விசாரத்தை எவருக்கும் உண்டாக்கி, இருப்புப்பாதை முடியும் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வொரு கடைகட்டிப் பிரதிஷ்டை செய்யும்படி வழிகாட்டி விட்டது.

கௌட்ஸ் பெருமாட்டி கிழக்கு லண்டனிலுள்ள ஜனங்களின் கஷ்டங்களைத் தீர்க்கவும், துக்கங்களைப் போக்கவும் இவ்வாறு எவ்வளவு பொருள் செலவுசெய்தாரோ, அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அவர் அப்படிச் செய்தது அந்த ஓர் இடத்திலே மாத்திரந்தானா! லண்டன் பட்டணத்துப் பற்பல பேட்டைகளிலும் அறுபது வருஷ காலம் அளவற்ற தருமங்கள் செய்தார். முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே கீழண்டைப் பாகத்தில் விஷபேதியாகிய கொள்ளைநோய் கண்டு மிகக் கொடுமைசெய்ய ஆரம்பித்தது. அக்காலத்தில் பர்டெட் கௌட்ஸ் ஏற்படுத்திய வைத்தியர்களும், சிகிச்சோபசாரம் செய்பவர்களும், நகரசுத்தி விசாரணைத் தலைவர்களும், இராப்பகல் ஓயாமல் ஓடியலைந்து அந்நோய் தாக்கியவர்களைக் கைவிடாமல் பார்த்து உபசரித்த வண்ணமா யிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு கீழ்ப்பாதியில் பற்பல தருமங்கள் செய்தபிறகு கலியாணமாகாத கன்னிகையான அந்தச் சீமாட்டி மேற்பாதிக்குச் சென்றார். அவ்விடத்திலுள்ள ஏழை ஜனங்களுக்கு இவ்வளவென்று கணக்கில்லை; அங்கே ஏழைகள் அளவு கடந்து அடர்ந்திருந்தனர். அவ்விடத்தில் அந்த ஜனங்களுக்கு உபயோகமாகப் பல பாடசாலைகளும் ஆலயங்களும் கட்டினார். அவற்றில் ஸெண்ட் ஸ்டீபன் ஆலயமென்பது 1847-ம் ஆண்டு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. அந்தக் கட்டடங்கள் கட்டுவித்ததோடு அவை எதற்காகக் கட்டப்பட்டனவோ, அந்தக் காரியங்களுக்கு வேண்டிய செலவும் அன்றுமுதல் அவரே கொடுத்து நடப்பித்துவருகிறார். அந்தக் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கு லக்ஷம்பவுண்டு செலவாயிற்றாம். லண்டன் பட்டணத்திலுள்ள

மற்றப் பாடசாலைகளினும் இப்பாடசாலைகளே மிகச் சிறப்புற்றிருக்கின்றனவென்பது யாவரும் கொண்டாடத் தக்க விஷயமாம். இப்பாடசாலைகளுடன் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் சிற்ப சித்திர வித்தியா சாலையும் ஒன்று ஸ்தாபித்தார். அதனால் எல்லாக் கல்விகளும் கைத்தொழில்களும் அங்கேயே குறைவறக் கற்க அநுகூலமாயிற்று. முதலில் சிற்பசித்திர வித்தியாசாலை யென்பது, பகலில் வேலைசெய்யும் கூலிவேலை யாட்களுக்கு அந்தந்த வேலைகளைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்றே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அப்படி, பாலபோதத்திற்காக ஏற்பட்ட அந்தப் பாடசாலையில் சிற்பசித்திரங்கள் கற்பதற்கு வேண்டிய பல வகுப்புகளும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதனால், கல்விகளைப் பூரணமாகக் கற்க அது போதுமானதாயிற்று. இப்பெருமாட்டி பரோபகாரமே பெரிதாகக்கொண்டு அரை நூற்றாண்டு வரையில் மிகப் பெரிய தருமங்கள் செய்யத் தலைப்படாதிருந்தால் குருக்கள்மாரும் சமயபோதகரும் அவருக்கு உதவியானவர்களும் அத்தேசத்தில் செய்ய ஆரம்பித்திருந்த பல நற்காரியங்கள் வெகுவாகத் தடைபட்டுப் போயிருக்கும். அத்தேசத்துப் பெயர் பெற்ற பெருமாட்டிகள் சிலர் நெய்த அற்புதமான ரத்தினக் கம்பளமொன்று ஸெண்ட் ஸ்டீபன் தேவாலயத்தில் பரப்பப்பட்டு இப்பெருமாட்டியின் பெருமையைப் பிரசித்தப் படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. வெஸ்ட் மினிஸ்டர் தேவாலயத்தில் அப் பெருமாட்டிக்குப் பல காரணத்தினால் அதிகமான அபிமான மிருந்தாலும், கிறிஸ்து தேவாலயங்களுக்கென்று அவர் தனியே நியமித்து வைத்திருந்த திரவியம் முழுமையும் அவ்விடத்திலேயே செலவு செய்துவிட்டாரோ? இல்லை; ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, தேசங்களிலுள்ள ஆங்கிலேய ஜனக்கூட்டத்தாரும் தம்முடைய பெயரைக் கொண்டாடும்படி அடிலேட், கேப்டவுன், பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா என்னும் பிரதேசங்களிலும் மதவிஷயங்களைப் போதிக்கக் குருபீடம் ஸ்தாபித்து அவற்றிற்கு வேண்டிய செலவைக் கொடுத்துப் பரிபாலித்து வந்தார். லண்டன்மா நகரத்தில் சற்றுப் பேர்போன தருமம் எதுவாயினும் இப்பெருமாட்டியின் கையொப்பத்தொகை கலவாதிராது.

கதியற்ற குழந்தைகளைக் காக்கும்பொருட்டு 'பாலபோஷண சங்கம்' என்று ஒரு சபை லண்டன் பட்டணத்தில் ஏற்பட்டதற்கு ஒரு சட்டமும் 'பார்லிமெண்டு' சபையில் ஏற்படுத்தும்படி செய்தார். அவர் வசித்திருந்த வீதிவழியே ஆயிரக்கணக்கான ஏழைச்சிறுவர்கள் செல்வதையும், அங்கே கூட்டங்கூடுவதையும் அவர் பலதரம் பார்க்கவே, அப்பேதைப் பிள்ளைகளைப் பரிபாலிக்க ஏதேனும் ஒரு தகுந்த வழி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவருடைய மனத்தில் தோன்றியது. இதற்கு முதலில் வழி யுண்டாக்கினவர்

இவரே. இவருடைய மாளிகையிலேயே அதற்காக முதல் சபை கூட்டப்பட்டது. இவர் ஜீவப்பிராணிகளிடத்திலும் மிகுந்த அன்புள்ளவராதலால் ஆதிமுதல் ஜீவ ஹிம்ஸை நிவாரண சங்கத்திலும் அத்தியக்ஷர்களில் ஒருவராக ஏற்பட்டிருந்தார்.

பாதரக்ஷைகளுக்குக் கறுப்பு வர்ணம் தடவும் பெண்களிடத்திலும், பூப்பறிக்கும் சிறுமிகளிடத்திலும் இவருக்கு அன்பு மிகவும் அதிகம். இவர் விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினியாரினும் ஐந்து வயது மூத்தவராயிருந்தாலும், இப்போது சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் நெருப்புவர்த்தி செய்யும் சிறுமிகளைப்பற்றிப் பரிந்து பேசினார்.

ஸ்திரீகளுக்கு நாகரிக விருத்தி செய்யத் தலைப்பட்டவர்களில் இவர் முதன்மையானவரா யிருந்தார். அன்னதானத்துக்குச் சமம் என்ன தானம் இருக்கிறது? 'ஏழைச் சிறுவர் அன்னதான ஸமாஜம்' ஒன்றுக்கு இவர் பிரதான போஷகரா யிருந்தார். அதில் பிரதி வருஷம் லண்டன் பட்டணத்து ஏழைச்சிறுவர்கள் 3 லக்ஷம்பேருக்கு உணவு அளிக்கப்பட்டது. இப்படியே அயர்லாந்திலும் ஏழைகள் விஷயத்தில் அளவற்றபொருள் செலவுசெய்தார். அத்தேசத்தில் மீன்பிடிக்கும் செம்படவர்களுக்காக இச்சீமாட்டி பதினாயிரம் பவுண்டு செலவு செய்ததால், அத்தேசத்து ஆண் பெண் அனைவரும் அவரிடத்தில் அதிகமான அன்புடையவ ரானார்கள். அத்தேசத்துச் சிறுவர் நன்மைக்காக அங்கே நிலைமையான பாடசாலையொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது முக்கியமாக இப்பெருமாட்டியின் தருமத்திலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த அயர்லாந்துக்கும் கிறிஸ்து பிறந்தவிடத்திற்கும் அதிக தூரமல்லவா? ஆயினும் பூர்டெட் கௌட்ஸின் தருமவெள்ளம் பெருகியோட அது அதிக தூரமாகக் காணப்படவில்லை. கிறிஸ்தவர்களுடைய புண்ணிய க்ஷேத்திரமான அவ்விடத்திலும் பலவிதமான தருமங்கள் செய்தார். முக்கியமாக அங்கே ஜலாதாரத்தை யுண்டாக்கினார். அப்படியே லண்டன் பட்டணத்திலும் மற்றும் பல நாடுகளிலும் பல பாடசாலைகளும் கிறிஸ்து தேவாலயங்களும் ஸ்தாபித்தார்; இன்னும் பலவற்றிற்கு மிகுதியாகப் பொருள்கொடுத்து உதவினார். ஸ்திரீகளுக்காக ஏற்படுத்திய தையல்வேலைப் பாடசாலை அவைகளில் ஒன்று. ஏழை ஸ்திரீகளுக்குத் தையல்வேலை கற்பித்துக் கொடுக்கவும் அவர்கள் பகற்காலத்தில் வீண்பொழுது போக்காமல் லாபங்கிடைக்கத்தக்க உபயோகமான தொழில் ஒன்றைச் செய்யவும் அநுகூலமாகவே அப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்தப்பாடசாலையினால் ஏழை ஸ்திரீகள் பலர் விருத்தியடைந்து சௌக்கியமான நிலை பெறும்படியாயிற்று. லண்டன் பட்டணத்தில் இப்பெருமாட்டி தருமஞ்

செய்யாதவிடம் ஒன்றேனுமில்லை; "அன்புள்ள குணம் அலையில்லா
நதி' என்றபடி தாராளமான மனதுடன் செய்த அந்தத் தருமங்கள்
யாவும் இப்பொழுது விசேஷமான நன்மை விளைவித்துக்கொண்டிருக்
கின்றன.

இவர் வைத்திருந்த மிகவும் விலைபெற்ற ஆஸ்திகள் பலவற்றில்
ஒன்று வெள்ளியினாற் செய்த சிறு கழுதையாம். அது ஒரு புகழ்ச்சிப்
பத்திரிகையுடனே ஷை வர்த்தகக் கூட்டத்தார் இவருக்குப் பரிசா
யளித்தது. அந்த வர்த்தகக் கூட்டத்தாரிடத்தில் அவர் எப்பொழு
தும் அன்பு மாறாதிருந்தவர். பாவலர் அருமை நாவலர் அறிவாராகை
யால், இவர் ஒரு சமயத்தில் இவ்வர்த்தகக் கூட்டத்தாரில் சிலரை,
ஷேக்ஸ்பியர் இயற்றிய ஹாம்லெட் என்னும் நாடகத்தை ஆட்டத்
தில் பார்த்துக்களிக்கும்படி நாடகசாலைக்கு அனுப்பினார். அந்த ஆட்
டத்தைப் பார்ப்பதில் அவர்களுக்கு அதிகமான இனிப்பு உண்டாகும்
படி முன்னதாகவே இவர் அவர்களுக்கு அதன் கதையை விளங்கச்
சொல்லியனுப்பினார். இப்படியிருக்கச் சில நாளைக்கு முன்னே இந்த
வர்த்தகர்கள் ஒரு விவகாரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ந்யாய ஸ்தலத்
தில் விசாரணை நடக்கும்படி நேரிட்டது. அப்பொழுது அவ்வர்த்
தகர்களுக்காக வாதிக்கும்படி இவர் தம்முடைய சொந்த வக்கீலை
யனுப்பினார்.

செடிகளிலும் பூக்களிலும் ஏழை ஜனங்களுக்கு அதிகமான
விருப்பம் உண்டாக்கவேண்டுமென்று இவர் பல வருஷகாலம் பாடு
பட்டார். எளிய மாகாணங்களிலுள்ள ஏழை ஜனங்கள் கையிலே
வருஷாரம்பத்தில் பல செடிகளைக் கொடுத்து, அந்தச் செடிகளை நன்
றாக வளர்த்துப் பின்னும் செழிப்பாகக் கொண்டுவந்து காட்டுகிறவர்
களுக்குக் கோடைகாலத்து முடிவில் வெகுமதி யளிக்கப் படுமென்று
ஏற்பாடு செய்தார் இவ்விதமாகப் பூஞ்செடி வைத்துப் பயிராக்கு
வதில் அவரால் பழக்கப்பட்ட எளிய பெண்கள் ஆயிரம்பேருக்கு
அதிகமிருக்கும். பலவாறு சொல்லியென்ன? இவருடைய தரும சிந்
தையினாலாகிய நன்மையைப் பெறாத எளியவர்கள் ஒருவரேனு
மில்லையென்று சொல்லலாம். இவர் ஆலயங்களுக்குச் செய்வித்த
மணிகளும், பலபேர்களுக்கும் உபயோகமான பொது ஸ்தானங்களில்
நிருமித்த தண்ணீர்க் குழாய்களும் தடாகங்களும் எண்ணிறந்தவை.
ஆப்பிரிக்காவில் பருத்தி வியாபாரம் நடக்கிறதற்காக இவர்
அதிக உதவிசெய்தார்.

இதேவிதமாக இந்த கௌட்ஸ் பெருமாட்டியின் சரித்திரம்
முழுவதும் எழுதப்புகுந்தால், இவ்வாறே பல அத்தியாயங்கள் எழுத
லாம். இவர், தேசத்து ஜனங்களுடைய உரிமைகளையும் சுவாதந்திரியங்

களையும்பற்றிப் பரிந்து பேசினதற்காகச் சிறையில் அகப்பட்ட ஒரு
பெரிய ஜனோபிமானியின் புத்திரியார். ஜனங்களின் சுவாதீனம்
இக்காலத்தில் உள்ளது போலன்றிக் கேடுகெட்டிருந்த முற்காலத்தில்
நடந்த அதிசயமான விஷயங்களெல்லாம் இவருக்கு நன்றாய்த் தெரி
யும். 'பார்லிமெண்டு' மஹாஜன சபையில் ஜனங்களுக்குச் சுவாதந்
திரியமளிக்கும் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைப்பற்றி முதல் முதல் எடுத்
துப் பேசியவர் இவரது தந்தையே. இப்பொழுது இப்பெருமாட்டி
வசிக்கும் மாளிகையில் அவர் வசித்திருந்த காலத்திலேதான் அவர்
சிறையாகப் பிடிபட்டது. முதலில் அவரைப் பிடிக்கச் சேவகர்
களுக்கு வழியேவிடாமல் வெகுநேரம் குடிகள் வழிமறுத்துத் தடுத்
தார்கள். ஆயினும் அவர் கடைசியில் காவலாட்கள் கையில் அகப்
பட்டுக்கொள்ளும்படியாயிற்று. பரோபகாரமே பெரிது என்று
நடந்த அவரைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்ற காவலர்களின்மீது
ஜனங்கள் கல்லெடுத்து எறியலானார்கள். பர்டெட் பிரபு இவ்வித
மாகச் சிறையில் அகப்பட்டாராயினும் அதில் அதிககாலம் வருந்த
வில்லை ; கெடுக்கினும் தருமம் பழுதுபடாதாகையால் உடனே விடு
பட்டுக் குடிகள் அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவரானார்.

இத்தன்மையான தந்தை இறந்துபோன ஏழுவருஷங்
ஆதலால் இத்தன்மையான தந்தை இறந்துபோன ஏழுவருஷங்
களுக்குப்பிறகு அளவற்ற செல்வம் கிடைத்தபோது இந்த கௌட்ஸ்
பெருமாட்டி முதலில் ஏழைகளைப்பற்றியே ஆலோசிக்கலானாரென்
பது ஓர் அதிசயமன்று. அதே வருஷந்தான் விக்டோரியா சக்கர
வர்த்தினி சிங்காதனமேறியது. இங்கிலாந்து தேசத்துச் சகலமான
ஜனங்களுடைய நோக்கங்களும் இவ்விரண்டு ஒப்பற்ற உத்தமிகள்
மேலேயே முதன்மையாக நிலைபெற்றிருந்தன. இவர்கள் இவற்றைக்
கொண்டு என்னசெய்வார்கள் என்று அப்பொழுது ஒவ்வொருவரும்
இதேபேச்சுப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இப்பொழுது அறுபது வரு
ஷங்களுக்குப் பிறகும் மாட்சிமைபெற்ற இவ்விரண்டு உத்தமிகளே
பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்துப் பெருமாட்டிகள் பலரிலும் மிகச் சிறப்புற்
றுக் குன்றின்மேலிட்ட விளக்காக விளங்கிநிற்கின்றனர். நமது
நூதன சக்கரவர்த்தியான 7-வது எட்வர்ட் மன்னவர் முன்னொரு சம
யத்தில் 'இங்கிலாந்து தேசத்துப் பெருமாட்டிகள் பலருள் நமது
தாயாருக்கு இரண்டாவது பெருமாட்டி பாரனெஸ் பர்டெட்
கௌட்ஸ் என்னும் உத்தமியே' யென வியந்து கூறினார்.

பர்டெட் கௌட்ஸ் பெருமாட்டியின் சரித்திர புத்தகத்தினது
முதல் பக்கமே அதிசயங்கள் நிறைந்திருக்கின்றது. இவர் சிறுபிரா
யத்தில் தன் தகப்பனது பூஸ்திதியிருக்கு மிடமான ராம்ஸ்பரி
யென்னும் கிராமத்தில் வசித்திருந்தார். இவரது பாட்டனார் ஒரு

காகக் கடைக்காரர். பாட்டியார் அற்பவயதில் இறந்துபோகவே பாட்டனார் மறுபடி ஒரு நாடகசாலைப் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொண்டார். அப்பால் அந்தப் பாட்டனார் இறந்துபோக, அவரது மனையாட்டி ஸெண்ட் ஆல்பன்ஸ் டச்சேஸ் என்னும் பட்டம் பெற்றாள். அந்த 'டச்செஸ்' பெருமாட்டியின் மூலமாகவே நமது கௌட்ஸ் பெருமாட்டிக்கு அவ்வளவு அதிகமான ஐஸ்வரியம் கிடைத்தது. இவர் தமது பாட்டனாரது இரண்டாவது மனையாட்டியின் அளவு கடந்த அன்புக்கு இடமாயிருந்தார். ஆயினும் இதனால் இவ்வளவு சம்பத்துக் கிடைக்குமென்று எவரும் கனவிலு மெண்ணவில்லை. இப்படியிருக்க அந்த 'டச்செஸ்' பெருமாட்டி மரண மடைந்தாள். அப்பொழுது நமது பர்டெட் என்னும் சிறுமிக்கு வயது இருபத்து மூன்று. அத்தருணத்தில் இவருக்குத் திடீரென்று 13 டன் எடையுள்ள இங்கிலீஷ் ஸவரன்கள் கிடைத்தன. அந்தப் பொருளின் மொத்தத் தொகை பதினெட்டு லக்ஷம் பவுண்டுக்கு அதிகப்பட்டிருந்ததாம்.

பிறகு பல வாரங்களளவும் இந்த கௌட்ஸ் பெருமாட்டிக்குக் கடிதங்கள் கொண்டுவருவதே தபால்காரனுக்குப் பெரிய வேலையாயிருந்தது. நல்லெண்ண முள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உலகத்திற் பற்பல இடங்களிலிருந்தும் இவருக்குச் சுப வார்த்தைகளும், நல்ல புத்திமதிகளும் சொல்லிப் பற்பல கடிதங்கள் எழுதலானார்கள். தபால் வருகிற மணி ஒவ்வொன்றிலும் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும்படி கட்டுக்கட்டாக வந்த கடிதங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பணமென்றால் பேயாய்ப் பறக்கிறவர்கள் இப்படி வேண்டியும் விவாகஞ் செய்துகொண்டு இல்வாழ்க்கை செய்யாமல் அவரது மனம் வேறொரு துறையில் இறங்கியிருந்திருந்தது. அத்தேசத்தில் தாம் யாவரினும் மிகுந்த தனவந்தராகி மேலான பதவி யடைந்திருப்பதை அவர் நினையாமற் போகவில்லை. பற்பல சங்கங்களிலும் அவர் பிரவேசித்திருந்தார். விக்டோரியா மகாராணியாருக்கு மகுடாபிஷேகம் நடந்த காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கியவர்களில் இவரொருவராம். அவ்வாறிருந்தும் லோகோபகாரமான மற்றும் பல காரியங்கள் செய்யப் பலருடனும் கூடிக் களிப்படையும் இயல்புடையவரா யிருந்தார். தமது கடமையைக் கருத்தாகச் செய்வதில் அவருக்கு விருப்பமதிகம். அவருக்கு முகமறியாத மனிதர்கள் நற்போதனைசெய்து எழுதிய கடிதங்கள் ஸ்டிராட்டன் வீதியிலுள்ள அவரது மாளிகையில் ஆயிரக்கணக்காக வந்து நிறைந்தனவாயினும், அவற்றை அவர் கவனிக்கவில்லை. டியூக் ஆவ் வெல்லிங்டன் என்னும் வல்லபர் நற்போதனைசெய்யும அந்தரங்கமான நண்பர். அத்தேசத்தில் மிகவும்

மேலான பதவியிலிருந்த ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையுமே அவர் தம்முடைய நேசர்களின் பட்டியில் சேர்த்துக்கொண்டார். இப் பெருமாட்டியும் சார்லெஸ் டிக்கென்ஸ் என்கிற பண்டிதரும் லண்டன் பட்டணத்துக் கிழக்குப் பாகத்தில் எளிய ஜனங்கள் வசிக்கும் தாழ்ந்த இடங்களுக்கு அடிக்கடி போய் விசாரித்து வருவதுண்டு. "சற்சனர் உறவு சருக்கரைப் பாகுபோல்" என்றபடி அந்தக் கவிராயரது கட்டளை இப்பெருமாட்டி இன்னும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இப் பெருமாட்டிக்கு ஏழைகளிடத்தில் அநுதாபமுண்டாகிற விஷயத்தில் அவர் அதிகமான உதவிசெய்தார். பண்டிதர் வாக்குப் பலமிருந்தால் மனோ பலம் வருமல்லவா?

பாரனெஸ் கௌட்ஸ் பெருமாட்டியின் தரும காரியங்கள் பல. அவற்றில் டிக்கென்ஸ் அவருக்கு உதவி செய்திருக்கிறார். அவற்றில் முக்கியமான ஒன்று ஒரு சிறு பட்டணத்தில் ஸ்தாபித்த வித்தியா சாலைக்கு அவர் செய்த சகாயமாம். அந்த வித்தியாசாலைக்கு வேண்டிய சட்டதிட்டங்களையெல்லாம் அவரே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். நிலம் வாங்கி, தாமே விசாரணை கர்த்தராயிருந்து, அதற்கு வேண்டிய சகல உபகரணங்களையும் ... இக் கட்டடங்கட்டி, அதற்கு வேண்டிய ... அந்தப் பண்டிதர் ஜெயிற்சாலைகளை சேகரித்து அமைக்கலானார். மாஜிஸ்திரேட்டுகளையும் கவர்னர்களை நேரில் போய்ப் பார்த்தார். பிறருடைய உதவியை வேண்டுகிற பல யும் கண்டு பேசினார். ஏழைப் பெண்களுக்குத் தாம் "அடக்கமே பெண்டிர்க்கழகு" என்பதுபோல, பணிவான சொற்களால் கடிதங்கள் பல எழுதினார். அக் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றும் எத்தனையோ பொன் விலைபெறும். அக் கடிதங்களை இங்கு எடுத்தெழுதவென்றால் புத்தகம் மிகப் பெரிதாகிவிடும். அக்கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றும் கையெழுத் தில்லாமலே ஏழை ஸ்திரீகளுக்கும் அனுப்பப்பட்டன. அவற்றில் எழுதியதென்னவென்றால், "வயிற்றுக்குப் போஜனமும், இடுப்புக்கு வஸ்திரமுமில்லாமல், புதிதாக ஜீவனோபாயந்தேடிப் பிழைக்க விருப்பமுடையவர்களுக்கு ஜீவனோபாயம் தேடிக் கொடுக்க ஒரு ஸ்தல மேற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது; இங்கே எவ்வித ஸம்பளம் ஒன்றுமில்லை; ஒரேவிதமான உடையே யாவரும் தரிக்க வேண்டுமென்கிற கட்டாயமுமில்லை; சென்றகாலைப் பற்றிய விசாரமுமில்லை. உங்கள் விஷயத்தில் உங்களைப் பார்க்கிலும் எனக்கு அதிகம் தெரிந்ததாக நான் எண்ணி இதை உங்களுக்கு எழுதினேன் என்றாவது, உங்களுடைய நிலைமையை உங்களுக்குத் தெரிவித்து உங்களுக்கு மனவருத்த முண்டாக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவள் என்றாவது நீங்கள் சிறிதும் நினைக்கலாகாது. கடவுள்

உங்களுக்கு அவ்விதமான எண்ணம் உண்டாகாதிருக்க வேண்டும். உங்களிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் உங்களை எனது சகோதரி யாக வெண்ணி இப்படி யெழுதலானேன்” என்று முன்பின் அறிமுக மில்லாதவருக்கு டிக்கேன்ஸ் பண்டிதர் “சொற்றிறம் காட்டல் கற்ற வர்க்கழகு” என்றபடி சாதுர்யமாக எழுதினர்.

இன்னும் அவர் எழுதுவதாவது,—“இந்நகரத்தில் ஒரு பெரு மாட்டி யிருக்கின்றனள். அவள் நேற்றிராத்திரி தன் வீட்டுச் சாள ரத்தினின்றும் வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது வீதிவழியே போனவள் உன்னைப் போலவே தோன்றினள். அத் தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடனே அப்பெருமாட்டியின் மனம் மிகவும் உருகியது. அவள் மிகுந்த மாட்சிமைபெற்ற மாதுசிரோமணி. தன் னைப்போன்ற பெண்பாலார் இப்படி வருந்தப் படும்படி யாயிற்றே யென்று வீதியில் சென்றவளைக் கண்ணுற்றவளவிலே அப்பெருமாட்டி மிகவும் இரக்கமும் பரிதாபமு மடைந்தவளாகி, அப்படிப்பட்ட பெண் களுக்காக ஒரு ரக்ஷகஸ்தானம் ஸ்தாபிக்கலானள். அந்த ஸ்தானம் நாட்டுப்புறம் போன்றதான ஒரு தனித்தோட்டத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இஃதுண்டானால் அவ்விடத்தில் ஒவ்வொருத் தியும் ஒவ்வொரு சிறிய பூந்தோட்டம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். அவர்கள் அனைவரும் அதிக அன்புடனே ஆதரிக்கப்படுவார்கள். ஒவ்வொருத்தியும் ரம்மியமாயும் ஆரோக்கியமாயும் சுறுசுறுப்பாயும் வாழ்நாள் கழிக்கலாம்; அவசியமான பல விஷயங்கள் கற்றுக்கொள்ள லாம்; தங்களுடைய சுபாவமறிந்து பழகிய மனிதர்கள் பலரையும் விட்டுப் பிரிந்து வரவேண்டி யிருந்தாலும், இங்கே நூதனமான ஒரு ஜீவனோபாயந் தேடிக்கொண்டு நல்ல யோக்கியதையும் பிரசித்தியும் பெறலாம். அங்கே வந்து பழகித் தாங்கள் வீண்காலம் போக்கிய தைப்பற்றிப் பச்சாத்தாபமடைந்து தாங்கள் செய்யவேண்டிய கடமை இன்னதென்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்ட சிறுபெண்கள் மூலையில் அடைபட்டிருக்க வேண்டுமென்பது அப்பெருமாட்டியின் கருத்தல்ல ஆதலாலும், அப்படிப்பட்டவர்களை உலகத்தாருடன் கூடிப் பழகும் படி செய்விக்கவேண்டு மென்பதே அவருடைய முதன்மையான கருத் தாதலாலும், அவர்கள் நன்றாகத் திருந்தி யடக்கமுடையவர்களாயிருக் கின்றனரென்பது விளங்கும்பக்ஷத்தில், அவர்களுக்கு வேண்டிய பற்பலவிதமான ஸ்தானங்களையும் தேடிக் கொடுத்து அவர்களை வெளித் தேசங்களுக்கு அனுப்பி அங்கே மிகவும் யோக்கியர்களான புருஷர்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுடனே சுகமாக வாழ்ந்து விசாரமின்றிக் காலங்கழிக்கும்படி செய்யலாகும்” என்று எழுதினார். சார்லெஸ் டிக்கென்ஸ் ஒருவர்தவிர வேறு யார், இவ்

ளவு சாதுரியமாய், ஸ்திரீகளுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் உண்டாகக் கூடிய நேசத்தை நன்குவெளியிட்டு இவ்விதமான கடிதமெழுத வல் லவர் இருக்கின்றனர்? அப்படியே ஸ்திரீ வித்தியாசாலையில் படித்து நன்றாய்த் தேறிய பெண்கள் இருவரும் மூவருமாகப் பலர் வெளி தேசத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அந்தக் கல்விச்சாலையின் பதிவு புத்தகங்களைப் பார்த்தால், அந்தத் தருமஞ் செய்தவர்களுக்கு அதை விடப் பேரானந்த முண்டாக்க வேறொன்றுமில்லை யென்னலாம். இப்படியே இப்பெருமாட்டி இன்னும் அநேக உத்தம புருஷர்க ளுடன் நட்புச் செய்துகொண்டு அநேகவிதமான நன்மைகள் செய் திருக்கிறார்.

எவ்வளவு பெரிய புத்தகமெழுதினாலும், இப்பெருமாட்டி செய்த காரியங்கள் பலவற்றையும் பூரணமா யெடுத்தெழுத எவராலும் சாத் தியமன்று. இவரது சரித்திரத்தில், ஜனோபகாரமான காரியங்களை யும், தனித்தனி ஒவ்வொரு இனத்தாருடைய நன்மையை நாடிச் செய்த பல தருமங்களையும் பற்றிய அளவற்ற உபாக்கியானங்கள் அடர்ந்திருக்கின்றன. அவர் செய்த அனந்தமான செய்கைகளில் சிலவற்றை மாத்திரமே இங்கே சுருக்கமா யெடுத்துரைத்தோம். அவரது சுயமான யோக்கியதையையும், சொந்தமான காரியங்களையும் பற்றி எடுத்துரைக்க இங்கு இடமேயில்லை. அவர் வாய்திறந்து பேசு வதைக் கேட்கையிலேயே அவரது அற்புதமான வாக்குச் சாதுரியமும் தட்டுத் தடையின்றிச் சொற்கள் சித்தமாகப் புங்கானு புங்கமாய்ப் பிரவகித்து வருவதும் நன்கு விளங்கும். தாம் செய்த பற்பல நன் முயற்சிகளை அந்தந்தச் சமயங்களில் அவசியமாக எடுத்துரைக்க வேண்டியதாக நேரிட்ட நிர்ப்பந்தத்திற்காகவே இந்த விசித்திரமான சாமர்த்தியத்தை அவர் விருத்தி பண்ணிக்கொண்டார்.

மற்றும் பல விஷயங்களுக்குள் இப்பெருமாட்டிக்கு முக்கியமாக பிரிட்டிஷ் இராஜ்ஜியத்தினிடத்தில் அபிமானம் மிகவும் அதிகம். ராஜ்ஜிய தந்திர நிர்வாகப் பயிற்சிப் பாடசாலை யேற்படுதற்கு வெகு நாள் முன்னமே இப்பெருமாட்டி வெளி நாடுகளுக்கு யோக்கியர்க ளான ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையும் அனுப்பி, அங்கெல்லாம் ஆங்கி லேய அரசாட்சியை ஸ்தாபிக்க அடிகோலினார்.

இவர் தமது சொந்தமான வாழ்க்கையைப் பற்றிச் செய்து கொண்ட ஓர் அதிசயமான செய்கையை மாத்திரமே இங்கு எடுத் துரைக்கச் சாத்தியப்படும். இவர் “அறனெனப் பட்டதே யில் வாழ்க்கை” என்பதையறிந்து தமது அறுபத்தேழாவது வயதான 1881-ம் ௵ முப்பது வயதுள்ள தமது நண்பரான மேஸ்தர் வில்லி யம் பர்டெட் என்பவரை விவாகம் செய்துகொண்டதே அவ்வதிசய

மானசெய்கையாம். இந்த விவாகத்தை இன்னும் விசித்திரமாகச்
செய்யவல்ல அற்புதமான கதையொன்று சொல்வதுண்டு. அதென்
னவென்றால், இப்பெருமாட்டி பல வருஷங்களுக்கு முன்னே ஏதோ
ஒரு பாடசாலையிலுள்ள பிள்ளைகளை அவர்களுக்கு இஷ்டமான ஒரு
தினத்தில் தம் வீட்டிற்கு வந்து விருந்துண்ணும்படி கேட்டுக்
கொள்ள, ஒரே ஒரு பிள்ளைமாத்திரமே வந்தானும். அவன் இந்த
வில்லியம் பர்டெட் என்பவனேயாம் என்று அக்கதை சொல்லு
கிறது. இது முற்றும் கட்டுக்கதையே. இது பலநாளாகச் சொல்லப்
பட்டுவந்தாலும், இது அணுவளவும் உண்மையானதன்று. இவ்
வாறே இவர் கௌட்ஸ் பெருமாட்டியினது காசக்கடையில் உத்தி
யோகமாயிருந்தாரென்பதும் உண்மையன்று. கௌட்ஸ் பெரு
மாட்டிக்குக் கீழ்ப்பட்டு இவர் எந்தவிதமான வேலையும் செய்தவ
ரன்று. துருக்கியில் யுத்தம் நடந்தபோது வருத்தமுற்ற குடிகளுக்
காக இப்பெருமாட்டி சிலநாளைக்குள் 30,000 பவுண்டு திரவியம்
சேகரித்தார்; அப்பொழுது இவர் அத்தேசத்தைப் பார்க்கப் போன
தும், பிறகு 1880-ம் ௵ பஞ்சமுண்டானபோது அயர்லாந்து தேச
த்து மேலண்டைப் பாகத்திற்கு யாத்திரை போய் வந்ததும் அவர்
தாமே வேண்டுமென்று உபகாரமாகச் செய்த காரியங்களாம். பின்
என்னவென்றால், சிறுபிராயம் முதற்கொண்டே அவர் இந்தப் பாா
னெல் பெருமாட்டிக்கு அந்தரங்க நேசராயிருந்தார். அன்றியும் இப்
பெருமாட்டி செய்யத்தொடங்கிய பற்பலவிதமான நற்காரியங்களி
லும் மிகவும் பிரியமுள்ளவராயிருந்தார். இந்த விவாகம் இங்கி
லாந்து தேசத்தார் அனைவருக்கும் அதிகமான வியப்பை உண்டாக்
கியதாயினும், அதை விட வேறுவிதமான ஏற்பாடு செய்துகொள்ள
அவரால் சாத்தியப்படாமற் போயிற்றென்று தெளிவாக விளங்குகின்
றது. இந்தக் கௌட்ஸ் பெருமாட்டி மிகவும் சுகமாயிருந்த தமது
வாழ்நாளில் தம் கணவனோடு கூடிவாழ்ந்த கடைசி பதினொரு வருஷ
காலமே மிகச் சிறந்தகாலமென்று அவரை இளமை முதற்கொண்டு
அறிந்த ஒரு நண்பர் சொல்லுகிறார். மேஸ்தர் கௌட்ஸ் என்பவரைப்
போலத் தம் பாரியையினிடத்தில் அவ்வளவு அதிகமான பிரீதியும்
விசுவாசமுமுடைய பர்த்தா வேறொருவருமில்லையென்னலாம்.

"அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது."

தமது அற்புதமான சாமர்த்தியங்களுக்காக விக்டோரியாவிடம்
பீயர் என்னும் பட்டம் பெற்ற இப்பெருமாட்டி இப்பொழுது 86 வய
துள்ளவராயிருந்தும், காரியம் செய்வதில் மிகுந்த பாலியப் பருவமுள்
ளவராகவே யிருக்கின்றார். அவர் கைகள் எப்பொழுதும் இளைப்

பாராட்டக் கட
படைவதில்லை. நாம் அவரிடத்தில் எவ்வளவு நன்றி
மைப்பட்டிருக்கிறோமோ, அது நமக்கே தெரியாது. அவரிடத்தில்
எத்தனையோ ஆயிரம் பிரஜைகள் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்ட
வராயிருக்கின்றனர். இப்படி இவரைப்போல மகாராஜா முதல் ஏழை
ஜனங்கள் வரையுமுள்ள அனைவராலும் அன்புடனே அபிமானித்துக்
கொண்டாடத்தக்கவர், விக்டோரியா மகாராணியார் ஒருவர் நீங்க
லாக, வேறொரு பெண்மணி இவ்வுலகில் எவ்விடத்திலுமில்லை.

MARY CARPENTER

(The Friend of Female Education in India)

1807-1877

மேரி கார்ப்பென்ட்டர்

என்னும்

ஸ்திரீ வித்யாபிமானி.

மேரிகார்ப்பென்ட்டர் என்னும் உத்தமியின் சரித்திரம், இந்துதேசத்
துப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு நற்புத்தியும் நல்லொழுக்கமும் போதிப்
பதற்குச் சிறந்த மேல்வரிச் சட்டமாக விளங்குகின்றது. தாய்க்கு
மக்களிடத்தி லுள்ளது போலத் தமக்கு இந்துதேசத்துப் பெண்
பிள்ளைகளிடத்தில் அன்பு உள்ளதாக அப்பெருமாட்டி தாமே கூறி
யிருக்கிறார். அவர்களுக்காக அவர் தாம் பட்ட பிரயாசங்களாலும்,
அடுத்தடுத்து நான்குதடவை இந்துதேசத்திற்கு வந்து, "ஐங்காதம்
போனாலும் அறிமுகம் வேண்டும்" என்றதுபோல் பலரைக் கண்டு
நேசித்துத் தாமே வேண்டிய காரியங்களை நேராக நடத்தியதாலும்,
தாம் தாயைப்போன்ற அன்புள்ளவர் என்று வாயினாற் சொன்னதைச்
செய்கையிலும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டினார். அவர் இந்தியாவுக்கு
எப்பொழுது வந்தார் என்கிறீர்கள்? "இனிமேல் ஒருவேலையும்
செய்ய முடியாது; இனி மற்றக்காலத்தை எங்கேயாயினும் ஏகாந்த
மாகச் சுகமே கழிக்கவேண்டும்" என்று மற்றவர்கள் நினைக்கும்படி
யான தள்ளாத வயதிலேயாம்.

இந்த மேரி கார்ப்பென்ட்டர் 1807-ம் ௵ ஏப்பிரல்௴ 3உ
இங்கிலாந்தில் எக்ஸிட்டர் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். இவ
ரோடுகூடப் பிறந்தவர்கள் மூன்று பெண்களும், மூன்று பிள்ளைகளு
மாக ஆறுபேர். அவர்களில் இவரே மூத்தவர். வீட்டில் பெரிய

பெண் மேற்போட்டுக்கொண்டு செய்யவேண்டிய காரியங்களில் இவர் எப்பொழுதும் சற்றேனும் பராமுகமாயிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

MARY CARPENTER

இவருடைய தகப்பனாரான டாக்ட்டர் ரஸ்ஸல் லாண்ட் கார்ப்பென்ட்டர் என்பவர், அங்கிலேயமதச் சபைக்கொள்கையை அநுசரியாத ஒரு மதாசாரியர். அவர் பிறப்பிலேயே தெய்வபக்தி குடிகொண்டவர். இவரும் இவருடைய மனையாளும் தம்மால் கூடியவரையில் பாடுபட்டு, தமது குழந்தைகளைச் சீராக வளர்த்து "இளமையில் முயற்சி முதுமையிற் காக்கும்" என்னும் மூத்தோர் சொற்படி அவர்களுக்குத் தெய்வபக்தியும், அண்டையயல் மனிதர்களிடத்தில் அன்பும் இயற்கையிலேயே உண்டாகும்படி செய்துவந்தார்கள். இந்த அன்புள்ள தந்தையாரிடத்திலேதான் இப்பெருமாட்டி முதலில் வித்தியாப்பியாசம் செய்யத் தொடங்கியது. அப்பொழுது கல்வியழகே அழகென்று நினைத்து அத்தந்தையார் போதித்த போதனைசக்தியே இப்பெருமாட்டிக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் வழிகாட்டிவந்தது.

இவருடைய அன்னை தனது ஆயுள் முடிவுவரையில் தினசரிக்
குறிப்பு ஒன்று எழுதிவந்தாள். அந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் அவ
ளது மூத்த மகளின் இளமைப்பருவத்தில் உண்டான சில விசேஷங்
கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பெருமாட்டி இளமை முதற்
கொண்டே மிகுந்த சாமர்த்தியமும் பரோபகார சிந்தையுமமைந்த
உத்தமியாயிருக்க வேண்டுமென்று அதனுல் விளங்குகின்றது. இரண்
டாவது குழந்தை பிறந்தவுடனே தாயார் மூத்தமகளைப்பற்றி யெழுதி
யிருப்பதாவது: "இந்தச் சிறிய அறிவாளியின் சிரிப்புண்டாக்கத்
தக்க செய்கைகளும், சாதுரியமான பேச்சுக்களும், நான் சந்தோஷமா
யிருந்தாலும் வெறுப்பாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் நான் அவளுடனே
பொழுதுபோக்கும்படியான மனமகிழ்ச்சியுண்டாக்கின. அப்படிச்
செய்யாவிட்டால், ஆட்டுக்குட்டியின் அழகான செய்கைகளையே பார்
த்து நான் பொழுதுபோக்கியிருப்பேன். சிறு குழந்தையான மேரிக்கு
நான் அறிவாளி என்று பேரிட்டுச் சொன்னது உங்களுக்குச் சற்று
ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். ஆனுல், அது நான் வைத்த பேரல்ல; அக்
குழந்தை தானே வைத்துக்கொண்ட பேர். சில நாளைக்கு முன்னே
மேரி என்று பெயரிட்டு அழைப்பது அச்சிறுமிக்குச் சந்தோஷமா
யிருந்தது. அதன்பின்பு தன்னை மிஸ். மேரி என்று பெயரிட்டு
அழைக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். அதுவும் தகாதென்று அப்
புறம் மிஸ். கார்ப்பென்ட்டர் என்று பேர் கூறும்படி கேட்டுக்கொண்
டாள். கடைசியாக அதுவும் தனக்குச் சரியானபேரல்லவென்று
தனது தாதியுடன் சொன்னாள். அதுகேட்டுத் தாதி, ஆனுல், உன்னை
நான் வேறே என்ன பெயரிட்டு அழைக்கிறதென்று கேட்க, டாக்ட்
டர் (=அறிவாளி) கார்ப்பென்ட்டர் என்று பெயரிட்டு அழைக்க
வேண்டும் என்று சொன்னாள்" என்பதாம்.

இவர் குழந்தைப்பருவத்திலே பதுமைகளிடத்தில் அதிகமான
ஆசைகொண்டு அவைகளை வைத்துக்கொண்டு குற்றமற்ற விளையாட்
டுக்கள் விளையாடிவந்தார். தமக்கு வயதுவந்தகாலத்தில் எவ்வளவு
ஊக்கத்துடனே மற்ற வேலைகளைச் செய்யத்தொடங்கினாரோ, அதே
ஊக்கத்தோடு அச்சிறுவயதிலும் பொம்மைகளுக்கு உடுப்புத் தைத்து
அழகு செய்வது முதலான காரியம் செய்துவந்தார்.

தாய் தனது தினசரிப் புத்தகத்தில் மற்றொரு சங்கதி எழுதி
வைத்திருக்கிறாள். அது, கேட்போர் அனைவரும் வியக்கத்தக்கதா
யிருக்கும். அதனுல், குழந்தைக்கு நற்குணம் அப்பொழுதே அரும்
பெடுக்க ஆரம்பித்ததென்று கண்டு தாய் மனமகிழ்ந்தாளென நன்றாய்
விளங்குகின்றது. அதாவது,

"கோடைகாலத்தில் நன்றாக வெய்யில் காய்ந்துகொண்டிருந்த

ஒருநாள், கார்ப்பெண்ட்டர் பண்டிதர் தம் இரண்டு பெண்குழந்தைகளுடனே வெளியே உலாவிவரும்படி புறப்பட்டு, புதிதாகப் புல் அறுத்துப்போட்டிருந்த ஒரு புலத்திற்கு அப்பெண்களை அழைத்துக் கொண்டு போனார். சாதாரணமான மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல அன்னி என்னும் இரண்டாவது மகள் வெய்யிலில் குளிர் காய்ந்து கொண்டு, விநோதமாயிருந்த அத்தருணத்தில், மதுரமான இளம் புல்லின்மேல் விழுந்து புரண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். மேரிக்கோ அப்படிப் புரள்வது சிறிதும் சம்மதமில்லை. 'நான் ஏதாவது சகாயம் செய்யவேண்டும், நான் ஏதாவது சகாயம் செய்யவேண்டும்' என்று கூவினாள். அதைக்கேட்டுத் தந்தை அண்டையிலிருந்த வேலியில் ஒரு கொம்பு தறித்துக் கொடுத்த பிறகுதான் அவளுடைய மனம் திருப்தியடைந்தது. அந்தக் கொம்பைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு அச்சிறுமி, புலத்தில் வேலை செய்பவர்கள் செய்வதைப் பார்த்து அவ்விதமாகவே, தானும் தன் தங்கை இறைத்து விட்ட புற்களையெல்லாம் கூட்டி ஒன்றாகச் சேர்க்கலானாள்'' என்பதாம்.

''கை உண்டாவது கற்றவர்களுக்காமே'' என்பது போல் இளமைப் பருவத்திலேயே கற்று அறிந்த மேரி கார்ப்பெண்ட்டருடைய திறமைகளெல்லாம் தாமே நன்றாக விளங்கலாயின. இவருடைய தாய் தகப்பன்மார் இருவரும் கல்வி கற்பிப்பதில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். அதனால் அவர்கள் புத்திரியின் படிப்பு வெகு சீக்கிரமாக விருத்தியடைந்து வந்தது.

1817-ல் அந்தக் குடும்பம் எக்ஸிடாரிலிருந்து பிரிஸ்டல் பட்டணம் போய்ச் சேரும்படியாயிற்று. அப்பொழுது மேரியாளுக்கு வயது பத்திற்கு அதிக மில்லையானாலும், அவ்விடத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு உபகாரமான நன்மைசெய்யும் பொருட்டுத் தகப்பனார் மேற்கொண்ட முயற்சியில் இச்சிறுமியார் தாமும் துணைசெய்யத் தொடங்கினதாகத் தெரியவருகிறது. தந்தை ஏற்படுத்திய பாடசாலையில், மற்றப் பிள்ளைகளுடனே மேரி படிக்கத்தொடங்கி, லத்தீன், கிரீக் பாஷைகளும், கணிதசாஸ்திரமும் கற்றுக்கொண்டார். இவ்வளவோடு திருப்திகொள்ளாமல், பிரகிருதி சரித்திரம், பிரகிருதி தத்துவசாஸ்திரம் முதலானவைகளும் கற்கவேண்டுமென்கிற விருப்பம் அவரது மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. அந்தக்காலத்தில் இங்கிலாந்திலே கூட இப்படிப் பற்பலவிதமான விஷயங்களைப் படிக்க மற்றெந்தப் பெண்களும் முயற்சிசெய்ததில்லை. இவைகளோடுகூடத் தந்தையின் பாடசாலையிலுள்ள பிள்ளைகள் படித்த வேறுபல விஷயங்களையும் அவர் கற்றறிந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ''கண்டதைக் கற்கப் பண்டிதராவார்'' என்றபடி அவருக்கு ஒவ்வொரு விஷயத்திலுமிருந்த

ஆசையும் புத்திகூர்மையும் அவரை எல்லா விஷயங்களிலும் விசேஷமாக விருத்தியடையச் செய்தன. ஆதலால், அவர் அதிசீக்கிரத்திலே தம் தந்தைக்குப் பாடசாலைக்காரியத்தில் உதவிசெய்யும்படியான சாமர்த்தியமுடையவராயினரென்பது ஓர் ஆச்சரியமன்று. அவர் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிப்பதற்கும் மேரி எப்பொழுதும் உதவியாயிருந்தார். ''ஆலை விழுது தாங்குகிறது'' போல் தந்தைக்குத் தேகம் அசௌக்கியமாயிருக்கிற காலத்தில் அவருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து நிர்வகிக்கலானார். தமக்குச் சரிவயதான புருஷப் பிள்ளைகள் நிறைந்த மிகப்பெரிதான பாடசாலையில் அவர் அத்தனை பிள்ளைகளும் அடக்கமுடைமையுடன் அடக்கமாகத் தாம் சொல்வதைக் கேட்டறியும்படி செய்துவந்தாரென்பதைக் கேட்கையிலேயே அவரது சாதுரியமும் சாமர்த்தியமும் இத்தன்மையனவெனத் தெளிவாக விளங்கும். இப்படியிருக்கையில் டாக்டர் கார்ப்பெண்ட்டருக்குத் தேகசௌக்கியம் குறைவுபட்டது. அப்பொழுது அவருடைய மூத்தமகளார்க்கு வயது இருபத்திரண்டு. தேகம் அசௌக்கியப்பட்டதனால் அவர் படிப்பிக்கிற தொழிலைவிட்டு, மத விஷயபோதனை ஒன்றைமாத்திரமே மேற்கொண்டிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்தக் காலத்தில் மேரியாள் வீண்பொழுது போக்கவில்லை. 1827-ம் வருஷத்தில் அயல் ஆவ் உவைட் என்னும் இடத்திலே அவர் சில சிறுபெண்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கலானார். இப்பொழுது தந்தையின் துணையில்லாமல் தம் புத்தியே துணையாகக்கொண்டு கற்பித்தார். சிலநாள் கழித்து அவர் பிரிஸ்ட்டல் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே இன்னும் சில வேறு வித்தியார்த்திகள் வந்துசேர, இன்னும் அதிகமான ஊக்கத்துடனே அவர்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்வித்து வந்தார்.

இப்படியிருக்க ஒரு சமயத்தில் கண்நோவு உண்டாகி அதனால் அவர் அதிகமாக வருத்தப்படலானார். கண்ணே போய்விடுமோவென்றுகூட அச்சப்படும்படியாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட குணபூஷணியான பெண்மணிக்கு இந்தக் கொடியநோய் வரத்தகுமா? நல்லகாலமாய் அந்தக் கொடியநோய் குணமாகிவிட்டது. அவர் நோயினால் வருந்தினபொழுது நிமிஷங்கூட அவரை விட்டுப்பிரியாமல் அவரது தங்கை அன்னி யென்பவள் கூடவேயிருந்து கண்ணை இமை காப்பதுபோல் அன்புடனே உபசாரம் செய்துவந்தாள். அதைப்பற்றி மேரியாள் தாமே சில பாட்டுக்கள் எழுதியிருக்கிறார். அவர் செய்த பாட்டுக்களையெல்லாம் எடுத்தெழுத இங்கு இடமில்லாமையால், அதற்கு நிதர்சனமாகச் சிலவற்றின் கருத்துமாத்திரம் சுருக்கமா யெழுதுகிறேன்.

"சிறிதும் சந்தோஷமில்லாமல் இரண்டு சகோதரிகள் ஓர் இருண்ட அறையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். மூத்தவள் நோய் வருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல், இனி நமக்கு நல்ல பொழுது கூட விடியுமோவென்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். வெய்யிலென்றால் அவளுக்கு விஷமாயிருந்தது. இருள் மூடின அவ்விடத்தில் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"மற்றொருத்தி அழகே உருவெடுத்து வந்தது போன்ற அருமைச் சிறுமகள். அச்சிறுமி தனது விளையாட்டுகளையெல்லாம் விட்டு, பிரியமும் பரிதாபமுமாக அக்காளண்டை உட்கார்ந்து அவளுக்கு இனிப்பாகப் புத்தகம் படித்துவந்தாள். அவளது இனிய குரலைக் கேட்டு அந்நோயாளியே உள்ள முருகி, வெகு வருத்தப்பட்டுத் தலையைத்தூக்கித் தன் அருமைத் தங்கையின் அழகிய முகத்தை நோக்கினாள். சாளரத்தின் வழியாக நுழைந்துவந்த சூரிய கிரணத்தில் அவளது சோதிமுகம் சுந்தரமாக விளங்கியது. மூத்தவள் இராத்திரி காலங்களில் நோய் அதிகமாகி நித்திரையில்லாமல் தவிக்கையிலும், பகலிலும் அந்தகாரத்தில் பொழுதுபோகாமல் புலம்புகையிலும், சிறுமகள் சாந்தமாக உபசாரம்செய்து சமாதானப் படுத்திவந்தாள். கண்களைத் திறக்க முடியாத கஷ்டகாலத்திலும் தன் தங்கையினது அழகிய முகத்தை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு வருத்தந்தீர்ந்தாள்" என்னும் இக்கருத்து அடங்கிய பாட்டை யெழுதியிருக்கிறார்.

அன்னி யென்கிற அந்தச் சகோதரியினது நேசமானது மேரியாருக்கு வாழ்நாள் முழுவதுமே நீங்காத் துணையாயிருந்தது. மூத்த மகளார் தம்மிடத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நினைத்துப் பலதடவை விசனப்பட்டிருக்கிறார். கண்டவர் மனத்தைக் களிக்கச் செய்யும்படியான தன்மை தம்மிடத்திலில்லையென்றும், தமக்கு நண்பர்கள் அதிகமாகச் சேராமைக்கு அதுவே காரணமென்றும் அவருக்கே நன்றாக விளங்கியது.

உண்மையிலேயே அவ்விருவரிலும் அன்னியென்பவள் கண்டோர் கண்களைக் கவரும்படியான அழகு வாய்ந்தவள் மேரியாருக்கு அது இல்லை. அன்னிக்கோ மேரியாருக்கு இருந்த புத்தியுமில்லை; இளமை முதற்கொண்டு பரோபகாரம் செய்வதே பெரியகாரியமெனக் கொண்டிருந்த மனோதைரியமும் உத்தமகுணமுமில்லை.

பிறரை வடிவத்தினால் வசீகரிக்கும்படியான சிறப்பில்லாவிடினும், பேச்சினால் எவரையும் ஸ்வாதீனம் செய்துகொள்ளும்படியான சொற்றிறமும் சாதுரியப்பேச்சும் தெய்வாதீனமாக மேரியாளிடத்தில் அமைந்திருந்தன. இவற்றோடு தம்மிடத்திலுள்ள குற்றங்களும் இவையென்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் தம் குற்றங்

களைத் தாமே கண்டறிந்து அதற்காக மிகவும் விசனப்பட்டிருக்கிறார்.
"இளமைக்குற்றம் கண்ணுக்குத் தெரியாது" என்பது உண்மைதான்;
இந்த விஷயம் அவர் எழுதிய பத்திரிகையினாலேயே பிரசித்தமாகத்
தெரிகின்றது.

"அயலார் குற்றம்போல் தம் குற்றம் பார்த்தால், பின் தீது உண்
டோ மன்னுயிர்க்கு" என்பதுபோல இப்படி ஒருவன் தன்னிடத்தி
லுள்ள குணதோஷங்களை ஆய்ந்தோய்ந்து பார்ப்பது மிகவும் நல்லது
தான். ஆயினும் அது மிதம் மிஞ்சா திருக்கவேண்டும். அளவுக்கு
மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சன்றோ? நம்மில் அநேகர் இப்படித் தம்
மனத்திற்குள் மறைந்து இடக்கின்ற குற்றங்களை வெகுவாய் உற்
றுப் பார்ப்பதேயில்லை; தம்மிடத்திலுள்ள குற்றங்குறைகளை உற்
றுப் பார்க்கிற சுபாவம் சிலருக்கு இருக்கின்றதாயினும், அவர்கள்
வேறு சிந்தையின்றித் தம்மிடமுள்ள குறைகளையே நினைத்து நினை
த்து வருந்துகிறார்கள். அந்த நினைப்பு அவர்களுக்கு மேன்மேலும்
மிகுந்த அதைரியமும் அதிகமான விசனமுமுண்டாவதற்குக் கார
ணமாகின்றது. அது அவர்களுக்கு மாத்திரமேயன்றி அவர்களைச்
சூழ்ந்திருப்பவர்களுக்கும் சந்தோஷமின்றி வீணை வருத்தத்தை
உண்டாக்குகின்றது. அப்படியே, இந்த எண்ணத்தினால் மேரியாருக்
கிருந்த மனமகிழ்ச்சி குறைந்துபோகலாயிற் றென்பதில் சந்தேக
மில்லை. ஆயினும், அந்நியர்களுக்கிருந்த செருக்கும் தம்மிடமுள்ள
தோஷங்களை நினையாமையும் இவரிடத்திலில்லாமலிருந்தது பெரிய
பாக்கியம். அதனோடு சிறந்த புத்தியும் சாமர்த்தியமும் கடவுள்
கொடுத்திருந்ததற்காக அவர் மிகுந்த நன்றியுள்ளவராகி, கடவுள்
அளித்த அந்தச் சக்திகளை வெகு பிரயாசப்பட்டு மேன்மேலும் விசே
ஷமாக விருத்தி செய்துகொண்டார்.

அவர் தமக்காகவே எழுதிய ஒரு பத்திரிகையில் தாம் கற்றறிந்த
வைகளையெல்லாம் வரிசையாக அடுக்கி யெழுதியிருக்கிறார். அதெ
ன்னவெனில், "நான் கற்றறிந்த விஷயங்களாவன: பிரெஞ்சு பாஷை
எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். க்ரீக், லத்தீன், இத்தாலியன் இப்
பாஷைகளைப் படித்துப் பொருள் தெரிந்துகொள்ளத் தெரியும்.
கடைசியாகச் சொன்ன இரண்டு பாஷைகளைத் தட்டாமல் படிப்பேன்.
இப்பொழுதுதான் ஜர்மனி பாஷை படிக்கத்தொடங்கினேன். பிர
கிருதி தத்துவசாஸ்திரம், ஜந்துலக்ஷண சாஸ்திரம், களிஜவல்து
சாஸ்திரம், பூமி தத்துவசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளிலும் வேண்டிய
விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும்படி போதுமான அளவு கற்றறிந்
திருக்கிறேன். க்ஷேத்திர கணிதம், பீஜகணிதம் இவைகளும் சிறி
தளவு தெரியும். அவைகளைக் கற்கவேண்டுமென்கிற ஆசை எனக்கு

மிகவும் அதிகம். அப்படியே சரித்திரம் படிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு அதிகமாயுண்டு. ஆயினும் அதில் அவ்வளவு மிகுதியாகப் பழகவில்லை. சித்திரம் வரையவும் பயின்றேன்; ஆனால் அவ்வளவு திருத்தமாகக் கை பழகவில்லை. சங்கீதமும் கற்றுச் சங்கீத சாஸ்திரத்தின் முக்கியமான அம்சங்களையும் ஒருவாறு உணர்ந்தேன். ஆயினும் கடைசியில் ஐந்து வருஷங்களாக அதை முற்றும் உபேக்ஷை செய்துவிட்டேன்'' என்று இவ்விதமாக எழுதி, பின்னும் தம் மனதில் ஒவ்வொரு மூலை முடக்குகளிலும் நுழைந்து அங்குள்ள ஒவ்வொரு எண்ணங்களையும் விவரமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால் இப்படிக் காட்டியது 'எனக்கு எதிரில்லை, நெல்லுக்குப் பதரில்லை' என்று தற்புகழ்ச்சியாக வல்ல.

அவர் இவ்விதமாகப் புதிய வழியில் வாழ்நாள் கழிக்கத் தொடங்கியது அருமைதான். தமக்கு எப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள் நேர்ந்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் எண்ணாமல் அலக்ஷியம் செய்திருந்தது அதனிலும் அருமையான குணம். 'போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து.' தாம் கலியாணஞ் செய்துகொள்வது கடவுளுக்குத் திருவுள்ளமில்லையென்று நினைத்து, கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையும் ஆசையையும் சிறிதும் கொள்ளாமலே ஒருபுறமாக ஒதுக்கிவிட்டிருந்தது எல்லாவற்றிலும் உத்தமமானதே.

கடைசியாக அவர் 1832-ம் ௵ இங்கிலாந்திலே வியாதி கண்டபோது, விரததினமாக ஏற்படுத்திய ஒருநாள் தம்மைக் கடவுளுக்கே அர்ப்பணமாகச் செய்து சுயநயத்தைச் சிறிதேனும் பாராட்டாமல் லோகோபகாரமான வேலைகள் செய்தே காலங்கழிக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானஞ்செய்கிறார். அதாவது, "கடவுளுக்கு முன்னிலையில் யாவரும் தமக்குள்ள தெய்வ பக்தியையும் தரும சிந்தையையும் வெளிப்படுத்துவதற்காக ஏற்படுத்திய இந்தத் தினத்தில், பிறர்க்கு உபகாரம் செய்வதிலேயே என் காலம் கழியவேண்டுமென்பது என் மனப்பூர்வமான எண்ணம் என உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். கடவுள் தமது கிருபையாகிய நல்லொளியைக்கொடுத்து என்னை நல்வழியில் நடத்தவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்'' என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

இவ்விதமாக அவர் கொண்ட தீர்மானங்கள் நிறைவேறிய வகை இப்படிப்பட்டதென்பது பின் குறிக்கும் சிறு கதையினால் தெளிவாக விளங்கும்.

இவரது தந்தையான டாக்டர் கார்ப்பெண்டர் தாம் வைத்திருந்த ஆண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்துவிட்ட பின்பு, அவரது மனையாளும் மகளுமாகிய இருவரும் பெண் பிள்ளைகளுக்காக

ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தி, பல வருஷகாலம் அதைப் பரிபாலித்து வந்தார்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய காலம் முழுமையும் இந்தக் காரியத்திலேயே ஒழிந்துபோகவில்லை. தங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள ஏழைகளும் திக்கற்றவர்களுமான பல பேதை ஜனங்களுக்கும் பலவிதமான உபகாரம் செய்யவும் அவர்களுக்குப் போதுமான அவகாசம் கிடைத்திருந்தது. புதிதுபுதிதாக ஏற்பாடுகள் தோன்றுகிற மேரியாளுடைய மனதில் ஏழைகளைக் காப்பாற்ற நூதனமான ஆலோசனை ஒன்று தோன்றியது. அவர், 'தீனஜன போஷண சபை' என்று ஒரு சபை ஏற்படுத்தி, அதற்காகப் பல நண்பர்களிடம் போய் வேண்டி அவர்களையும் அந்தச் சபையில் சேரும்படி செய்தார். அதிற் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும், தேகம் பலவீனப்பட்டவர்களுக்கும், நோயினால் வருத்தப்படுகிறவர்களுக்கும் அவசியமான பண்டங்களைத் தேடிக் கொடுப்பதே தமக்குத் தொழிலாகக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆடையில்லாதவர்களுக்கு ஆடைகள் வாங்கிக்கொடுக்கவும், நோயாளிகளின் நோய்களைத் தீர்க்கும் வழிகளைத் தேடவும், பலதரம் கூட்டங்கூடிப் பேசினார்கள்.

கல்கத்தாவாசியாகிய ராஜா ராம்மோஹன்ராய் என்பவர் இங்கிலாந்திற்குச் சென்றது, நமது கார்ப்பெண்டர் பெருமாட்டியின் கொள்கைகள் பின்னும் மேன்மைப்படுவதற்கு ஏதுவாகியது. தெய்வ பக்தி அதிகரித்தவரான இந்த மோஹன்ராய், டாக்டர் கார்ப்பெண்டருடைய காரியங்களைக் கண்டு மிகவும் கொண்டாடி அவரை நேராகவே காணப்போனார். அந்த டாக்டர் கார்ப்பெண்டரும் அவ்விடத்திற்கு வரும் அவருடைய மற்றும் பல நண்பர்களும் இவரை வரவழைத்து மிகவும் கொண்டாடினார்கள். "மனப்பொருத்தம் இருந்தால் மற்றப்பொருத்தம் பார்க்கவேண்டுமோ'' என்பது நமது நாட்டுப் பழமொழியல்லவா?

மேரி கார்ப்பெண்டரது அருமை பெருமைகளைச் சொல்லப் புகுந்த இச்சிறு புத்தகத்தில் ராம் மோஹன்ராயினது கொள்கைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கூற இடம் கிடைக்காதன்றோ? அவர் பிரிஸ்டல் நகரத்திலிருந்த காலத்தில் அவரிடமிருந்து மேரியாளும் அவரது தந்தையும் பற்பல சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். ஐயோ! சில மாதங்களுக்குள் அவர் இறந்துபோனார். அப்பொழுது இவர்களுக்கு அத்தன்மையான சிறந்த நண்பரை இழந்ததனால் உண்டான நஷ்டமும் கஷ்டமும் நன்றாகப் புலப்பட்டன. அவர் இந்து தேசத்தைப்பற்றியும் இந்துதேசத்துப் பெண்பிள்ளைகளுடைய குறைபாடுகளைப்பற்றியும் எடுத்துக்கூறியது மேரியினுடைய உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதிந்துபோயிற்று. அப்பெருமாட்டி அப்பொழுது தமக்கு உண்

டான ஆசையை வெளியிடத்தக்க முதன்மையான செய்கை யேதேனுமொன்று அந்த க்ஷிமிஷமே செய்ய விருப்பங்கொண்டிருப்பார். மனதில் ஏதேனுமொரு நல்ல விஷயந்தோன்றினால், அதை உடனே செய்து முடிப்பதேயன்றி, வீணெண்ணமாயும் பயனற்ற சொற்களாயும் போக்கிவிடுவது அவருடைய சுபாவமன்று. ஆயினும் அப்பெருமாட்டி மிகுந்த புத்திசாலி; தாம்பிறந்தவிடமான தேசத்திற்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வது ஸ்திரீகளின் முதன்மையான கடமையென்றும், அதிலும் தாய்தந்தையர் சகோதரர் முதலிய உற்றாருறவினரைப் பரிபாலிப்பது மிகச் சிறந்த கடமையென்றும் அவர் நன்றாய் அறிந்தவர். அதனால் தாம் நேராகவே இந்தியாவைப்போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற ஆசையை அப்பால் முப்பது வருஷம் வரையில் வெளிக்குக் காட்டாமலே அடக்கி வைத்திருந்தார்.

தமது சுதேசத்தில் தாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களெல்லாம் செய்து முடிந்து, ஓய்வு உண்டான பிறகுதான் இந்திய தேசத்தைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த அபேக்ஷையை நிறைவேற்றவேண்டியதாயிற்று. உற்றாரை ஆதரித்தபிறகு மற்றாரை ஆதரிக்க முயலவேண்டுமென்பதும், கையிலுள்ள காரியத்தை நன்றாகச் செய்து முடித்தபின் மற்றொரு காரியத்தின்மேல் ஆசைப்படவேண்டுமென்பதும் ஆகிய சிறந்த நீதிகள் இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றனவல்லவா ?

பெண்கள் கல்வியில் நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்துகொண்டும், இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கொடுக்கப் பல புதுவகையான தொழில் துறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டும் வருகிற இக்காலத்தில், 'அடுப்பே வனவாசம் வயிறே கைலாசம்' என்றிராமல், ஸ்திரீகள் தாம் லோகோபகாரமான பெரிய காரியங்களில் பிரவேசித்துப் புகழ்ச்சி பெறுவது மேன்மையேயன்றி, இருக்கிற இடம் தெரியாமல் அடுப்பங்கரையில் அடைத்துக்கொண்டிருப்பது புத்தியீனம் என்று சிலர் நினைப்பதற்கு ஏதுவுண்டு; அது மிகவும் புத்தியீனமான நினைப்பு. தம் வீட்டைத் தாம் பரிபாலிப்பது தாழ்மையான காரியமோ ? இதுவுமல்லாமல்,

"குழலினிது யாழினி தென்ப தம்மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்"

என்றபடி அதன் பெருமை அநுபவித்தவர்களுக்கே தெரியும். 'இளங் குழந்தையை ஊட்டி வளர்ப்பவளே உலகமாளுவாள்' என்பது பழமொழி. வீட்டு வேலைகளைப் பூரணமாகச் செய்து முடித்தபிறகுதான், பெண்கள் மற்ற வேலைகளுக்குத் தம்மாலான உதவி செய்ய ஒழிவு தேடிக்கொள்ளவேண்டும்.

மேரி கார்ப்பெண்ட்டர் பிறகு முப்பதுவருஷகாலம் பட்டபிர
யாசைகளெல்லாம் இக்கொள்கையையே முதன்மையாக மனத்தில்
கொண்டுதான். இப்பெருமாட்டி தமது அன்புக்கு இருப்பிடமும்
தெய்வமுமாக நினைத்திருந்த தகப்பனார் சில வருஷகாலம் தேக
சௌக்கியம் தப்பியிருந்து 1840-ம் ஆ இம்மகளைவிட்டுப் பிரிந்து
போயினர். இடம் மாறிக் குளிரில்லாத இத்தாலியாவிலே போய்ச் சில
நாளிருந்தால் தேகம் சௌக்கியப்படுமென்று வைத்தியர்கள் சொல்லி
அப்படியே அனுப்பினார்கள். லெக்ஹார்னிலிருந்து மார்ஸெல்லேக்
குப் போகும்வழியில் அவர் கடலிலே முழுகிப்போயினர்.
இத்தன்மையான பெரிய ஆபத்துத் திடீரென்று நேரிட்ட
பொழுது, அவருடைய மக்கள் அனைவரும், கைம்பெண்ணாகிவிட்ட
தமது தாயார்க்குத் தேற்றரவு சொல்லி அவளுக்கு உபசாரம் செய்
வதிலே மனஞ்செலுத்தியிருந்தார்கள். அவர் இறந்த சிறிது காலம்
வரையில் அவர்களுடைய துக்கத்தையாற்ற ஒருவராலும் ஆகாமற்
போயிற்று. தனியே உட்கார்ந்திருந்து எவ்வளவுநேரம் தவிப்பார்
கள்! அக்காலங்களில் "அயனிட்ட எழுத்தில் அணுவளவும் தப்பாது"
எல்லாம் தெய்வச்செயலென்று நினைத்துச் சற்று மனந்தேறுவதும்,
இஷ்டர்கள் வந்து பொழுதுபோக்காகச் சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டு
இருப்பதுமே ஒருவாறு துக்கம் தணிய ஏதுவாயின.
பிறகு முப்பது வருஷகாலம் மேரி கார்ப்பெண்ட்டர் தமது
தாயோடுகூடவே வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர்களுக்கு உண்
டான விசனத்தினாலேயே அவர்கள் அப்படிக் கூடி வாழவேண்டியதாக
நேரிட்டது. அப்பொழுது அவர்களுடைய தாய் சும்மா இருப்ப
தில்லை; ஏதேனுமொருவேலை செய்தவண்ணமா யிருப்பாள். அதற்கு
அம்மக்கள் தம்மாலான உதவி செய்துகொண்டும், விசனம் வந்த
போது 'திருவாக்குக்கு எதிர்வாக்குண்டோ' எனச் சமாதானப்படுத்
திக்கொண்டு மிருந்தார்கள்.
இவ்விதமாக மேரி கார்ப்பெண்ட்டருக்கு உண்டான கஷ்டங்களை
யும், அவர் அவற்றை ஒருபொருட்டாக நினையாமல் மனோதைரியத்து
டன் அவற்றை மிதித்துக்கொண்டு மேலெழுந்ததையும் இங்கே சொல்
வதென்றால் இடமிடங்கொள்ளாது. அவற்றில் பாதி எடுத்துரைப்ப
தென்றாலும் மிகப் பெருகும். எப்பொழுதும் அவளுடைய மனம்மாத்
திரம் ஒரே நிலையிலிருந்ததென்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டத்
தக்கதாய அவர்செய்த இரண்டொரு நற்செய்கைகளை மாத்திரமே
இங்கெடுத்துச்சொல்வது பொருத்தமானது.
பேதைப் பிள்ளைகளுக்குத் தனியே பள்ளிக்கூட மேற்படுத்த
அடிகோலினவர்களில் இவர் ஒருவர். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் மிக

ளும் எளியவர்களும் திக்கற்றவர்களுமான பிள்ளைகளுக்கே ஏற்படுத்
தப்பட்டவை. இங்கிலாந்திலே தனவந்தர்களுடைய பிள்ளைகள் படிக்
கும் பள்ளிக்கூடங்களில் இந்த ஏழைப் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்
கொள்வதில்லை. ஏனெனில், அந்தப் பிள்ளைகள் அழுக்கற்ற சுத்த
மான வஸ்திரம் தரித்துக் கண்ணுக்கு லக்ஷணமாயிருப்பார்கள்;
ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கோ அப்படிச் செய்துகொள்ள வழியில்லையல்
லவா?

பிறகு அவர் ரிங்வூட் என்னும் ஊரில் நன்னெறிப்படுத்தும் பாட
சாலையொன்று ஸ்தாபித்தார். திருடியும், வேறுவிதமான தப்புகள்
செய்தும் குற்றவாளிகளான சிறிய பெண்களையும் பிள்ளைகளையுஞ்
சேர்த்துப் படிப்பித்து நல்வழிப்படுத்த உபாயம் செய்தார். அந்தப்
பள்ளிக்கூடம் இல்லாவிட்டால் அப்பிள்ளைகள் சிறைச்சாலையில் அகப்
பட்டு வருந்தவேண்டுவதுதானே. இந்தச் சிறு குற்றவாளிகளுடனே
யிருந்து அவர் பல வருஷகாலம் பாடுபட்டு அவர்களைப்பற்றிய எல்லா
விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டார். இச்சிறு குற்றவாளிகளுடனே
பழகப் பழக, பெரிய குற்றவாளிகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற
பேரவா அவருக்கு உண்டாகியது. சிறைச்சாலைகளில் அடைபட்டு
வருந்தும் குற்றவாளிகளைப் பார்க்கையில் அவர் மனம் பரிதாப
மடைந்தது. அன்புள்ள அவரது உள்ளத்தில், அக்குற்றவாளிகளை
நல்வழிப்படுத்த எவ்வளவு வேண்டுமோ, அவ்வளவே அவர்களைத்
தண்டிக்கவேண்டுமென்றும், மறுபடியும் அவர்கள் அயலாருக்கு உபத்
திரவஞ்செய்யாதவிடத்தில் அவர்களை வைத்திருப்பது போதுமான
தென்றும் தோன்றியது. அன்றியும், அவர்களுக்கு அவிவேகத்தை
ஒழிக்கும் அறிவும் யோக்யதையும் உண்டாகும்படி கற்பித்து, அப்
படி திருத்தியடையப் பாடுபடுகின்றவர்களுக்குச் சிறந்த வெகுமதி
கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அவர் மிகுந்த ஆவல்
கொண்டவராயினர்.

இப்படி அவர் ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கும் குற்றவாளிகளுக்கு முண்
டான குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டிய வழிகளில் பழகப்பழக, அத
னோடு சம்பந்தப்பட்ட இன்னும் பல வியாபாரங்களிலும் பாடுபட
வேண்டுமென்று எண்ணமுண்டாகிவிட்டது.

அவர் தம்முடைய அபிப்பிராயங்கள் நன்கு விளங்கும்படி பல
புஸ்தகங்களும் சஞ்சிகைகளும் எழுதினர். "தான் கற்ற நூலைத்
தரிக்க உரை" என்பதுபோல் தமது சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளத்
தக்கவர்களான பல பிரபுக்களுக்கும், மந்திரிமார்களுக்கும் தமது
அபிப்பிராயம் கேட்ட மற்றும் பலருக்கும் கடிதமெழுதித் தெரிவிப்
பதிலேயே வெகுவாகக் காலம் போக்கினர்.

அவரது தந்தையும் 1856-ம் ஆண்டு இறந்துபோனான், இதைவிடக்
கொடிய சோதனை வேறென்னவேண்டும்? விசனமிப்படிப்பட்டதென்
பது அப்பொழுதுதான் அவருக்கு நன்றாகத்தெரிந்தது. தாயாருடைய
அன்பும் ஆசையும், நல்வாழ்த்தும் அவளோடு ஒழிந்துபோயின
வன்றோ! இனித் தமக்கு ஆற்றுவாருமில்லை தேற்றுவாருமில்லை
என்று நினைக்கும் அக்காலத்தில் அவருக்கு நண்பர்கள் பலர் ஏற்பட்
டிருந்தார்கள். அவர்களுடனே அன்னி என்கிற சகோதரியும், அவ
ளுடைய புருஷனும் தாயிறந்த துக்கம் மேரியாளுக்கு அதிகமாகத்
தோன்றாதபடிசெய்து வந்தார்கள்; யார் என்ன செய்தாலும் பெற்ற
தாயாவார்களோ? தாயார் இல்லாத குறையை நீக்க ஒருவராலுமாக
வில்லை. தாயை யிழந்த விசனம் மனத்தை அதிகமாக உறுத்தாதிருக்
கும்படி மேரி கார்ப்பெண்டர், பரோபகாரம் செய்வதாகிய தமது
காரியத்தில் பின்னும் அதிகமான ஊக்கம் கொள்பவரானார். முக்கிய
மாக ரிங்ஹூடிலும், ரெட்லாட்ஜிலும் தாமேற்படுத்திய பாடசாலைகளில்
படிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகள் விஷயத்தில் அதிகமான கவனமுடையவ
ரானார்.

எப்பொழுதும் பிறருக்காகக் கஷ்டப்படுவதே அவருடைய சுபா
வம். அவருக்கு ஐம்பத்தொன்பதாவது வயது வந்துவிட்டது.
அப்பொழுது அவருடைய நண்பர்கள் எல்லாரும், இனி
இவர் வேலையொழிந்து சுகமாகக் காலம் கழிக்கவேண்டுமென்று
நினைத்திருந்தார்கள்.

அவரோ அப்படிச் செய்யவில்லை. முப்பது வருஷத்திற்குப்
பிறகு அவரது எண்ணம் மறுபடி இந்தியாவின்மேல் ஓடியது. இச்
சஞ்சிகை* யாருக்காக எழுதப்படுகின்றதோ, அவர்களுக்கு அப்பெரு
மாட்டி மிகவும் முக்கியமான நன்மைகள் செய்யத் தொடங்கியது இப்
பொழுதுதான்.

அவருடைய நண்பர்கள் அநேகர் அவரை இந்தியாவுக்குப்
போகக்கூடாதென்று தடுக்கப் பாடுபட்டுப் பார்த்தார்கள். ஏறக்
குறைய அறுபது வயதான அந்த வயோதிக காலத்தில் நெடுந்தூரம்
கப்பல் யாத்திரை செய்வதும், ஒருநாளும் போய்ப் பழகாத உஷ்ண
தேசத்தில் சஞ்சரிப்பதும், ஜனங்களும் தேசாசாரமும் முற்றும் நூதன
மான தேசத்தில் வசிப்பதுமாகிய இவற்றால் உண்டாகும் பல கஷ்டங்
களையும் ஆலோசித்து அவர்கள் மிகவும் பயந்தார்கள். ஆயினும் அவர்

* இச்சரித்திரமும் இதற்கு முன் உள்ள சரித்திரங்களிற் பல
வும் முதன் முதல் 'மஹாராணி' என்ற சஞ்சிகைவாயிலாக வெளி
வந்தவை.

களுடைய வார்த்தை மேரி கார்ப்பென்ட்டர் இடத்தில் பயன்பட
வில்லை; இங்கிலாந்திலே தாம் செய்யவேண்டிய வேலை முற்றும் [illegible]
தாகிவிட்டதென்றும், இனிமேல் தமது சகாயமில்லாமலே அவ்விஷயத்
தில் வேலைகள் நடந்தேறி வருமென்றும் அவருக்கு நன்றாக
விளங்கியது. இவ்வுலகத்தில் எந்தத் தேசத்திலாயினும் நன்மை
செய்வதற்குப் போதுமான அநுபவமும் அறிவும் அவருக்கு உண்
டாகிவிட்டன. அன்றியும் அவரது வாக்கு எவ்விடத்திலும் தடை
யின்றிச் செல்லும்படியான பிரசித்தியும் சிலாக்கிய பாக்கியமும் இப்
பொழுது அவருக்கு உண்டாகிவிட்டன.

உள்ளூரிலேயே இருக்கும்படியான கால்கட்டுகள் இப்பொழுது
அவருக்கு ஒன்றுமில்லை. அதனால் அவரது மனம் இந்தியாவிலுள்ள
ஸ்திரீகளின்மேலே சென்றது. இங்கிலாந்து தேசத்து ஸ்திரீகள்
அநுபவிக்கின்ற நன்மைகளில் சிலவற்றை இந்தியாவிலுள்ள ஸ்திரீ
களும் பெறும்படி செய்யவும், அவ்வளவுகாலமாகத் தாம் பெற்றுக்
களஞ்சியமாகச் சேர்த்துவைத்திருக்கும் அறிவையும் அநுபவத்தை
யும் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய தேசத்திற்கும் தத்தம்பண்ணி
உபயோகப்படுத்தவும் ஆசைகொண்டார்.

வீணான தொல்லைகளைத் தாமே வேண்டுமென்று மேற்போட்டுக்
கொண்டு தமக்குச் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களில் தாமே தலையிட்டுக்
கொள்ளுகிறாரென்று சிலர் அவரைப்பற்றி நினைப்பார்கள். அப்படி
யும் அநேகர் நினைத்தார்கள். ஆனால் சிறந்த விவேகிகளும், அவரு
டனே நன்றாகப் பழகியவர்களும் அப்படி நினைத்தவரல்லர்; உசித
மான முயற்சியென்றே மெச்சினார்கள். ராஜாங்கத்து மந்திரிமார்
களும், மதக்கோட்பாடுகளில் வேறுபட்டவர்களும், நானாவித காரி
யங்களிலும் தொழில்துறைகளிலு மிருக்கின்றவர்களுமான பல
துரைசானிகளும் துரைமாருமாகிய நல்லோர்களும் இந்தியாவை
ஆளும் ராஜப்பிரதிநிதிக்கும், ஒவ்வொரு ராஜதானியின் கவர்னருக்
கும் இப்பெருமாட்டியை அறிமுகமாக்கும்படி புகழ்ந்து பேசிக் கடித
மெழுதினார்கள்.

அவர்களில் இந்துதேசத்துப் பிரதான மந்திரியான லார்ட்
ஸாலிஸ்பெரி பிரபுவும் பரோபகாரியான நைத்திங்கேல் என்னும்
உத்தமியும் முக்கியமானவர்கள். இந்துதேசத்துப் பிரதான மந்திரி
எழுதிக்கொடுத்த கடிதத்தைக் கைக்கொண்டு அவர் இங்கிலாந்தி
னின்றும் புறப்பட்டார். அந்தக் கடிதத்தின் பல பிரதிகள், வித்தியா
விசாரணை, சிறைச்சாலை விசாரணை முதலான பல அதிகாரங்களின்
தலைவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே அனுப்பப்பட்டன. அந்
தக் கடிதத்தில் கண்ட பல விஷயங்களில் முக்கியமான ஒன்று ''...

இப்படிப்பட்ட பலவிதமான விஷயங்களில் மேரி கார்ப்பென்ட்டர்
பெருமாட்டியின் அபிப்பிராயத்தையே இங்கிலாந்தின் மந்திராலோ
சனைச் சபையாரும், ராஜ்ஜிய தந்திர நிர்வாகிகளும் முதன்மையாகக்
கேட்டு அநுசரித்து வருகின்றனர்'' என்பதாம். இது ஒன்றே அவ
ருக்குப் போதுமான யோக்கியதாபத்திரிகையாக மதிக்கப்பட்டது.

பரோபகார சிந்தையிலுண்டான ஒருவகை அபிமானம், தவிப்பு,
ஊக்கம், மேலான காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமென்கிற மனோ
ரதம் ஆகிய மனோவியாபாரங்களாலேயே, இந்த நூதன யாத்திரை
ஆரம்பமானது. இந்துதேசம் ஒருநாளும் தாம் பாராத புதிய தேச
மென்றும், அத்தேசத்தைப்பற்றித் தாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி
யவை அநேக மிருக்கின்றனவென்றும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.
ஆதலால் முதலில் அத்தேசத்தைப்பற்றிய பலவற்றையும் தாம் தெரி
ந்து கொள்வதோடு திருப்தியடைய வேண்டுமேயன்றித் தாம் ஒன்றை
யும் அவ்விடத்தில் போதித்து நிறைவேற்ற முடியாதென்று உணர்ந்
தார்.

இங்கிலாந்திலிருந்த இந்துதேசத்துப் பிரபு ஒருவருக்கு அவர்
எழுதியதாவது: "பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்கிற
ஆசையால் நான் இந்தியாவுக்குப் போகிறேனென்று ஒருவர்க்கும்
தோன்றாதபடி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். உங்
கள் தேசத்து ஸ்திரீகளுடைய நன்மைக்காக நீங்கள் செய்யும் நற்காரி
யங்களைக்கேட்டு நான் மிகவும் சந்தோஷித்து, அத்தேசத்தார் விஷ
யத்தில் ஏதேனும் நன்மை செய்யத் தக்க திறமை எனக்கும் உண்டாக்
கிக் கொள்வதற்காக, அத்தேசத்து நிலையை ஒருவாறு அறிந்துகொள்
ளும்படி நான் போகின்றேன்'' என்பதாம்.

"ஊக்கமுடைமை ஆக்கத்திற்கழகு'' ஆகையாலே, இந்து தேசத்
திற்கு யாத்திரை செய்கிறோமென்கிற சந்தோஷத்தினால் அவருக்குப்
புதிதான உற்சாகமுண்டாகியது. இந்த மேரி கார்ப்பென்ட்டரைப்
போல நன்றாகப் பயிற்சிசெய்யப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கும்,
புதிது புதிதாகப் பல சங்கதிகளை யறியப் பழகிய புத்தியுடையவர்
களுக்கும், அதிக மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கத்தக்கது அயல்நாடுகளில்
யாத்திரை செய்வதைவிட மற்றொன்றில்லை. "கண்ணிருந்தும் குருடு''
என்று ஒரு கதை உண்டு; அதை யெப்பொழுதேனும் கேள்விப்பட்
டிருக்கிறீர்களா? அதாவது, ஒரு சிறிய பையன் தூரதேச யாத்திரை
போனான். எங்கேபோனாலும் அங்கங்கே அவனுக்கு அதிசயமான
ஏதேனும் ஒருபொருள் புலப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. பிறகு மற்
றொருவன் அதேவழியில் நடந்துபோனான்; அவனுக்கு ஓர் அதிசய
மும் அங்கே புலப்படவில்லை

இது ஒரு பழையகதையே யானாலும் இதனால் விளங்கும் நீதி மாத்திரம் எப்பொழுதும் புதிதாகவேயிருக்கின்றது. நாம் எவ்வளவு விஷயங்களைக் கற்கிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நன்றாக நமது புத்தியும் மனமும் பண்படுத்தப் படுகின்றன; அவ்வளவுக் கவ்வளவு இவ்வுலகத்திலுள்ள பண்டங்கள், பொருள்கள், பிராணிகள், ஆண் பெண் ஆகிய மானிடர்கள் ஆகிய பலவற்றில் எதைக் கண்டாலும், அதில் இனிப்பும் அதிசயமும் உண்டாக்கத்தக்க புதுமைகள் பல தோன்றுகின்றன. மந்தபுத்தியுடையவர்களான மூடர்களும், அன்பும் ஒற்றுமையும் இல்லாதவர்களுமே எவ்விடத்திலிருந்தாலும் ஓர் அதிசயத்தையும் காணமாட்டார்கள்.

ஆதலால், மத்தியதரைக்கடலிலே இராக்காலங்களில் அழகாக நிலவுகாய்ந்ததும், செங்கடலில் செவ்வானம்பட்டுச் சூரியன் அஸ்தமித்ததும், கீழே அகாதமான கடலும் மேலே மிகப்பரந்தவானமும் விசித்திரமாகத் தோன்றியதும், அழகிய பம்பாய் பட்டணத்தை அவர் முதல் முதல் கண்ட சிறப்பான காட்சியும், நானாவிதமான நிறத்திடனே பற்பல நடையுடை பாவனையுள்ள அவ்விடத்துப் பிரஜைகள் தோன்றிய தோற்றமும், மேரி கார்ப்பென்ட்டருக்கு மேலான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி அவருடைய இளைப்பையும் ஆற்றின.

இந்தியாவுக்கு வந்துசேர்ந்தவுடனே மேரி கார்ப்பென்ட்டர் தம்மால் கூடியவரையில் பிரயத்தனப்பட்டு, இத்தேசத்துப் பிரஜைகளையும் வழக்கங்களையும் கையாளும் பொருள்களையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முயன்றார். இத்தேசத்துச் சிறைச்சாலைகள், வைத்திய சாலைகள், வித்தியாசாலைகள், போதனாப்பியாசபாடசாலைகள் ஆகிய பலவற்றையும் போய்ப் பார்த்தார். இத்தேசத்துப் பிரபுக்கள், பெருமாட்டிகளில் சிலருடைய வீடுகளுக்குத் தாமே சென்றும், சிலர் தாமிருக்குமிடத்திற்கு வரப்பெற்றும், அவர்களைக் கண்டுபேசி, தேச மரியாதை அறியாதார்க்கு மகிமையில்லையாகையால், இந்துக்களுடைய ஒழுக்கங்களையும் மரியாதைகளையும் தம்மால் இயன்றவளவு தெரிந்து கொண்டார்.

முதலில் இந்தியாவிலிறங்கினவுடனே பம்பாயில் சிலகாலமிருந்து அவ்விடத்தை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டு, பிறகு சென்னைக்கு வந்தார். சென்னையில் அப்பெருமாட்டி, அப்பொழுது இந்தியாவில் பிரதான வித்தியாவிசாரணைத் தலைவராயிருந்த இ. பி. பவல் துரைவயர்களின் வீட்டிலிறங்கினார்.

அப்பால் சென்னையிலிருந்து கல்கத்தாவுக்குப் போனார். விடத்திலே கேசவ சந்திரசேனன் என்பவர் இப் பெருமாட்டி பழைய நண்பரான ராஜா ராம்மோஹன்ராய் போலவே கடவுள் ஒரு

வரே என்று வாதிக்கும் பிரம ஸமாஜமதத்தைப் பிரசுரம் செய்தவர். அந்த மதத்தில் இப்பெருமாட்டிக்கும் அதிகமான நோக்கமுண்டு.

பிறகு கல்கத்தாவிலும் சென்னையிலும் அவருக்காகக் கூடிய பல சபைகளையும், அந்தச் சபைகளில் அவர் செய்த பிரசங்கங்களையும், கண்ட காட்சிகளையும், செய்த செய்கைகளையும் முற்றுமெடுத்துரைப்பதென்றால் மிகப் பெருகும். கல்கத்தாவிலே அவர் லார்ட் லாரென்ஸ் பிரபுவின் வீட்டில் விருந்தாகச் சென்றிருந்தார். திரும்புகாலில் அவர் மறுபடி சென்னைக்கு வந்து, நேப்பியர் பிரபு, நேப்பியர் துரைசானி இவர்களுடனே துரைத்தனமாளிகையில் இறங்கியிருந்தார்.

இங்கே சிறைச்சாலைகளைச் சீர்ப்படுத்தவும், பாலிய குற்றவாளிகளுக்குப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தவும் அவர் வேண்டிய யுக்தி யுபாயங்கள் எடுத்துக் காட்டினார். பெண்களது கல்விப் பயிற்சி விஷயத்தில் விசேஷமாகப் பிரசங்கித்தார். அவருக்கு உண்டாயிருந்த அதிகமான அநுபவத்தினால், அக்காலத்திலிருந்த பெண் கல்விப் பயிற்சியிலுள்ள முதன்மையான குறைவு இன்னதென்பதைச் சீக்கிரமே கண்டு கொண்டார். அதாவது, பெண்களுக்குப் பாடசாலையில் கற்பிக்கப் பெண்பாலரே உபாத்திமாராகக் கிடைக்காமையேயாம். அது கண்டு அவர் ஸ்திரீகளுக்குத் தனியே போதனாப்பியாச பாடசாலையொன்று அவசியம் வேண்டுமெனத் துரைத்தனத்தாருக்கு உறுதியாகத் தெரிவித்தார்.

இப்படியிருக்கச் சீக்கிரமே அவர் இந்தியாவை விட்டுப் போகும்படியான தருணம் வந்துவிட்டது. அவர் இந்தியாவுக்கு வரும் பொழுது எதிர்பார்த்திருந்ததைப் பார்க்கிலும் மிகவும் அதிகமான நன்மைகளை இத்தேசத்திற்கு உண்டாக்கிவிட்டு, மிகுந்த விசனத்துடன் 1867-௵ மார்ச்சுமீ 19உ பம்பாயை விட்டுக் கப்பலேறினார்.

திரும்பி அவர் இங்கிலாந்திற்குச் சென்றபோது நமது மகாராணியாரை நேராகப் போய்த் தரிசிக்கும்படியான அநுமதி கிடைத்தது. இந்து தேசத்து ஸ்திரீகளைப் பற்றி மேரி கார்ப்பென்ட்டர் சொல்லிய எல்லா விஷயங்களையும் சக்கரவர்த்தினியார் அதிக ஆதரவுடனே கேட்டு, அப்பெண்களிடத்தில் தமக்குள்ள தாய்க்குச் சமமான விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

பெண்களுக்காகப் போதனாப்பியாச பாடசாலை ஏற்படுத்தவேண்டியது அவசியமென்பதைப் பற்றி மேரி கார்ப்பென்ட்டர் அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லியும், அதற்காக இந்தியா துரைத்தனத்தார் ஒவ்வொரு ராஜதானி நகரத்திற்கும் 1,200 பவுண்டு கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்து, அது ஐந்து வருஷம் வரையில் நீடித்து நடத்தப்படு

மென்று உத்தரவு பண்ணியும், போதனாப்பியாச பாடசாலை ஸ்தாபிக்
கத் தாமதப்பட்டது. அதனால் 1888-ம் ஆு மேரி கார்ப்பெண்ட்டர்
மறுபடி இந்தியாவுக்கு வரலானார். இம் முறை பம்பாயில் ஸ்திரீ
களுக்காக ஏற்படுத்தும் போதனாப்பியாச பாடசாலைக்குத் தாமே விசா
ரணைத்தலைவரா யிருக்கவேண்டு மென்கிற நோக்கத்துடனே வந்தார்.
அவருடைய பிரேரபணையின்மேல் சென்னையிலும் ஸ்திரீகளுக்குப்
போதனாப்பியாச வித்தியாசாலை யொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பல
மாதங்கள் வரையில் அவர் இதற்காக மிகப் பாடுபட்டு உழைத்தார்.
அப்படியிருக்க, ஐயோ! 1869-ம் ஆுத்தில் கொடிய நோயொன்று
கண்டு அவர் திடீரென்று அவ்வேலையை விட்டு நீங்கும்படி நேரிட்
டது. அன்றியும், அவ்வளவு முதிர்ந்த வயதில் அதிக உஷ்ணமான
தேசத்திலேயிருந்து வித்தியாப்பியாசம் செய்வித்துக்கொண்டிருப்பது
அபாயத்திற்கு இடமானதென்று பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரியவந்ததனால்
தேகத்தை அநுகூலப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இங்கிலாந்திற்குத்
திரும்பிவிட்டார். ஆயினும் அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிடவில்லை.
அடுத்த வருஷம் மறுபடி மூன்றாந்தடவை இந்தியாவுக்கு வந்தார்.
இந்தத்தடவை வந்து பார்த்தபொழுது தாம் செய்த முயற்சிகளில்
சில காரியசித்திபெற்று வருகின்றனவெனக் கண்டு களிப்படையலா
னார். ஆயினும் பல விஷயங்களில், யாவரும் விருப்பத்துடனே தம
க்கு உதவி செய்வார்களென்று அவர் எதிர்பார்த் திருந்ததற்கு முற்
றும் மாறாகப் பலர் அதற்கு உடன்படாமல் விரோதமாக இருந்ததைக்
காண அவருக்கு அதிகமான மனவருத்த முண்டாகிவிட்டது.

ஆனால் இது எவ்விடத்திலும் இயற்கையான விஷயமே. இந்தி
யாவில் இன்னும் அதிகம். லோகோபகாரமாக என்ன காரியம் செய்
யப் பிரயத்தனப் பட்டாலும், அதற்கு முதலில் இவ்விதமான தடை
களும் உற்சாக பங்கமும் உண்டாகு மென்பது நிச்சயம். ஆகையால்,
எது வந்தாலும் அதற்கு நாம் சலிக்காமல் மேற்கொண்ட முயற்சியைக்
கைவிடாமல் முனைந்து பாடுபடச் சித்தமா யிருக்கவேண்டு மென்று
மனவுறுதி கொண்டு மேரி கார்ப்பெண்ட்டர் தம் வாழ்நாள் முழுவ
தும் பாடுபட்ட விதமாகவே, போகப்போக நல்லகாலம் வரும், நல்ல
காலம் வரும், என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, விடாமுயற்சியாகப் பாடு
பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

எப்பொழுதேனும் கடற்கரையிலே போய் நின்று அலையெழும்பி
வருவதை உற்றுப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? முதலிலேயே அலை மிகப்
பெரிதாக மேலே யெழும்பிக் கரைமேல் வெகுதூரம் உள்ளே வந்து
மோதுவதில்லை. அலைகளை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தால்,
ஒவ்வோர் அலையும் அதற்குமுன் வந்த அலையைப் போலவே சற்று

மேலெழும்பிவந்து அடங்கிப் போகுமென்று தோன்றுகிறது. ஆனால்
உண்மை அப்படியில்லை; அலைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்று சிறிது சிறி
தாக உரத்து மேலெழுந்துகொண்டு வர, சற்று நேரத்திற்குள் ஓர்
அலை மிகப் பெரிதாய் அதிக உயரம் வானத்தில் எழும்பிக் கரைமேல்
வெகுதூரம் வந்து மோதுகின்றது. சரியான ஏற்பாடுகளின் மேல்
நடத்தப்படுகிற ஒவ்வொரு காரியமும் இத்தன்மையானதே. சில
சமயத்தில் அது அப்படியே நின்றுபோனதாகத் தோன்றும்; சில சம
யம் அதற்கு ஆதாரமே அற்றுப்போனதாகத் தோன்றும்; ஆயினும்
கடைசியில் காரியம் கைகூடும். இந்தியாவிலே பெண்கள் கல்விப்
பயிற்சியும் இத்தன்மையானதாகவே யிருக்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு
வித்தியாப்பியாசம் செய்விப்பதில் சில தீமைகளும் தவறுகளும் உள
வெனவென்றாலும், அதிகமான கல்வித் தேர்ச்சியும், ஸ்வாதீனமு
முள்ள ஸ்திரீகளே நன்மக்களும், நன்மனையாட்டியும், நற்றாயுமாவார்க
ளென்று ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் அநுபவத்தினால் காட்டி இந்த நன்
முயற்சியை ஈடேறச் செய்வார்களென்பது மாத்திரம் எப்பொழுதும்
நிச்சயமென்று நினையுங்கள்.

மேரி கார்ப்பெண்ட்டர், இந்தியாவை விட்டுத் திரும்பிச் சென்ற
பொழுது, பாபு கேசவ சந்திரசேனன் இங்கிலாந்திலிருந்தார். இப்
பெருமாட்டி அவரை பிரிஸ்ட்டல் நகரத்தில் ரெட்லாட்ஜ் என்னு
மிடத்திலே தமது மாளிகைக்கு வரவழைத்து, அவருடன் பரோப
காரமான பல விஷயங்களை யெடுத்துப் பேசினார். அவர்களுக்குப்
பிரஜைகளிடத்திலிருந்த அன்பினாலும், அவர்களுடைய சம்பாஷணை
யினாலுமே நாஷனல் இந்தியன் அஸோஸியேஷன் என்கிற பெய
ருடன் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பிரசித்தி பெற்றிருக்கும் சங்கமானது
இப்பொழுது இத்தேசமெங்கும் பிரபலமாகத் தலைப்பட்டது.

இந்தச் சங்கம் ஏற்படுத்தினதற்கு முதன்மையான நோக்கங்களா
வன:—இந்தியாவில் படித்துத் தேறிய வித்தியார்த்திகள் இங்கிலாந்
திற்குப் போவதற்கு வேண்டிய உதவிசெய்வதும், பெண்களுக்குக்
கல்விப்பயிற்சியை விருத்தி செய்வதும், சுதேச ஸ்திரீகளும் அங்கி
லேய ஸ்திரீகளும் ஒருவர்க்கொருவர் கூடிப் பழகி அதிக நட்புள்ள
வர்களாகவேண்டு மென்பதுமேயாம். அப்பொழுது ஆரம்பித்த அந்
தச்சங்கம் மேன்மேலும் சீராகவே நடந்தேறி வருகின்றது.

அந்தச் சங்கத்திற்கு இப்பொழுது இத்தேசத்து மூன்று ராஜ
தானிகளிலும் கிளைச்சங்கங்கள் பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச்
சங்கத்திற்குக் காரியதரிசியாயிருக்கின்ற மிஸ்மானிங் பெருமாட்டியை
விட, இந்தத்தேசத்து ஸ்திரீகளின் நலத்தையே விசேஷமாகப்
பாராட்டும் உண்மையான நண்பர் வேறொருவருமில்லை. அதேகாலத்

இல் அச்சங்கத்தின் நோக்கங்களை விவரித்து விளக்க, ' இந்தியன்
மாகஜின்'' என்னும் பெயருள்ள ஒரு பத்திரிகை துவக்கப்பட்டது.
அது இப்பொழுதும் விடாமல் பிரதிமாதம் பிரசுரம் செய்யப்பட்டு
வருகிறது.

1870-ம் ௵ மேரி கார்ப்பென்ட்டருக்குப் புதிதாய் மிகக்
கொடிய மற்றொரு விசனம் சம்பவித்தது; அதாவது, ஹெர்பர்ட்
தாமஸ் துரைக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த அன்னி யென்கிற அவரு
டைய சகோதரி மரண மடைந்தாள். அவள் ஒரு சமயத்தில் ஒரு
நேசனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ''நம்மிருவருக்கும் பரஸ்பரம் உள்ள
நேசம் இவ்வளவென்பதை நாம் ஒருவர்க்கொருவர் ஒருபோதும்
சொல்லிக்கொண்டதில்லையே. மலரில் மணமும், எள்ளில் எண்ணெ
யும், உடலில் உயிரும்போல் நமக்குள்ளிருந்த நேசம் இவ்வளவென்
பதை வாயினால் விளங்கச் சொல்வது அசாத்தியம்'' என்று
எழுதியிருக்கிறாள். குடும்பத்திலே நேர்ந்த இந்தத் துன்பமானது
மேரி கார்ப்பென்ட்டர் மேற்கொண்டிருந்த லோகோபகாரமான பல
காரியங்களைச் சிறிதும் தடைபண்ணவில்லை. அவற்றோடு மேரி கார்ப்
பென்ட்டர் தம் சகோதரி செய்ய உத்தேசித்திருந்த காரியங்களையும்
தாம் நிறைவேற்ற முயன்றார். மறு வருஷம் அவ்வாறே அந்தச்
சகோதரியின் ஒரு மனோரதத்தை நிறைவேற்றலானார். பாபூ சசி
பாத பானர்ஜியை அவருடைய மனையாட்டியுடனே இங்கிலாந்திற்கு
வரவழைக்கலானார். தமது தேசத்துக் கைத்தொழிலாளிகளின் அபி
விருத்தியைப்பற்றி அவர் மேற்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்ன முயற்சி
களில், தாமும் அதிக ஆவலுடனே கலந்துகொண்டார்.

இந்தியாவிலுள்ள பிராமண ஸ்திரீ முதலில் இப்பொழுது இங்கி
லாந்துக்குப் போக வழிகாட்டியதனால், இதைக்கண்டு இன்னும் பல
பிராமண ஸ்திரீகளும் அவளைப் பின்தொடரும்படியாகி, இந்து தேச
த்து ஸ்திரீகள் மேன்மைப்படும்படி ஆகுமென்று அவர் மகிழ்ச்சி
கொண்டார்; அந்தப் பெண்மணியைத் தமது வீட்டிலேயே வரவழை
த்து உபசரித்தார்.

பானர்ஜியின் மனையாட்டி கோடைகாலத்தில் அந்த மாளிகையி
லேயேயிருந்து ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்தார். அப்பொழுது அவ்
விடத்தில் அவருக்கு ஒரு குமாரன் பிறந்தான். அவனுக்கு *ஆல்பி
யன் என்று பெயரிடப்பட்டது. ''ஊறு இறைக்க இறைக்கச் சுரக்

* இந்த ஆல்பியன் பெனர்ஜி இந்தியா ஸிவில் ஸெர்விஸ் பரீக்ஷை
யில் 1894-௵ தேறி சென்னை ராஜதானியில் பெரிய உத்தியோகம்
பெற்றவர்.

கும்'' என்பதுபோல் தமது மனத்திலே ஓயாமல் ஊறிக்கொண்டிருந்த
அன்பின் வெள்ளத்தை மேரி கார்ப்பென்ட்டர், ஆதரவில்லாத அந்
தச் சிறு குழந்தையின்மீதும், சுதேசத்தை விட்டு நெடுந்தூரம் வந்
திருந்த அதன் பெற்றோர்களின்மீதும் பெருக்கினார். ''அன்பே பிர
தானம் அதுவே வெகுமானம்.''

நாளாக நாளாக மேரி கார்ப்பென்ட்டருடைய நற்போதனையும்
நல்லுதவியும் விசேஷமாக வேண்டப்பட்டன. இதனால் அவரைத்
தருமஸ்தானம் என்னுமிடத்திற்கு வரவழைத்தார்கள். அங்கே காலஞ்
சென்ற நம் மகாராணியாரின் அருமை மகளான பிரின்ஸெஸ் ஆலி
ஸூம், பிரின்ஸெஸ் லூயிசும் ஸ்திரீகளுடைய வேலைகளைப்பற்றி
யுண்டான கேள்விகளைக்குறித்து ஆலோசிக்க ஒரு மஹாசபை சேர்க்
கும்படி அப்பொழுது ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அங்கே
கார்ப்பென்ட்டர் பெருமாட்டி அரண்மனையிலேயே போயிறங்கினார்.
அந்த ராஜகுமாரத்தியும் கண்டமாத்திரத்தில் அவரை அறிந்துகொண்
டார். அன்றியும் ''உம்மைக் கண்டவளவிலே எனக்கு மனோதரிய
மும் மேலான நன்மையும் உண்டாயின'' என்று மிஸ் கார்ப்பென்ட்ட
ருக்கு உபசாரணையாக ஒரு கடிதத்தி லெழுதிப் பிரியப்படுத்தினார்.

அந்த தருமஸ்தானத்தைப் பார்த்தபிறகு, ஸ்விட்ஜர்லாந்தில் பல
விடங்களைப் போய்ப் பார்த்துவரும்படியாக நேரிட்டது. அப்பால்
மறுவருஷம் அமெரிக்காவுக்குப் போனார். அங்கேயிருந்த சிறைச்
சாலைகளின் நிலையைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாயிருந்தது.

இந்தியாவைக் கடைசியாக வந்து பார்த்து இப்பொழுது (1901)
ஐந்து வருஷங்களாயின. இந்த வருஷங்களில் சொந்த நாட்டிலும்
மற்றும் வேறு நாடுகளிலும் அவருக்கு வேலை மிகவும் அதிகமாயிருந்
தது. பிறகு அவர் மறுபடி ஒருதரம் இந்தியாவுக்குச் சென்று, தாம்
மனத்திலெண்ணியிருக்கும் பல காரியங்களையும் செய்து முடிக்க
வேண்டுமென்று அபேக்ஷைகொண்டனர். அன்றியும், அவரது
குடும்பத்தில் கண்ணுக்குக் கண்ணாயிருந்தவர்களெல்லாம் காலவசத்
தினால் பிரிந்துபோகவே ''மனக்கவலை பலக்குறைவு'' என்றபடி
தனியேயிருந்து தவிக்கப்பொறாமல், இந்தியாவிலுள்ள மனமொத்த
நண்பர்களை மறுபடியும் போய்ப் பார்க்க ஆசைகொண்டார்.

இங்குள்ள மூன்று இராஜதானிகளிலும் மேரி கார்ப்பென்ட்டர்
போய்வந்த பல இடங்களையும் இங்கு எடுத்து உரைப்பதென்றால்
வனரும். மிகவும் முதிர்ந்த வயதான அறுபத்தெட்டாம் பிராயத்தில்
காலாந்தரமாக அவர் இந்தியாவுக்கு வந்தார். ''கற்றோர்க்குச் சென்ற
விட மெல்லாஞ் சிறப்பு'' என்றபடி அவர் எவ்விடம் சென்றாலும்,
அங்கங்கே ஐரோப்பியரும் இந்துக்களுமாகிய பலரும் அவரது நல்

வரவைக் கொண்டாடி, இந்து தேசத்து நன்மையின்பொருட்டு அவர் சுயநயத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் படுகிற பிரயாசைகளுக்காக மிகவும் புகழ்ந்து பேசினார்கள். பெருமையும் சிறுமையும் வாயால் வருமல்லவா?

மேரி கார்ப்பென்ட்டர் முன்னே தாம் அடிகோலிய காரியங்களெல்லாம் அநேகமாய்க் கைகூடி வருகின்றனவென்று கண்டு ஆனந்தமடைந்தவராகி, இத்தேசத்தார் அனைவரும் நன்றியுள்ள நன்மனத்துடனே வாழ்த்தி வந்தனஞ்செய்ய, கடைசியாக 1876-ளு மார்ச்சுமீ 27உ சுதேசம் செல்லக் கப்பலேறினார்.

இம்முறை அவர் தம்முடனே பாபூ சசிபாத பானர்ஜியின் பெரிய பிள்ளைகளிருவரை இங்கிலாந்தில் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமென்று அழைத்துக்கொண்டு போயினார்.

இவருடைய வாழ்நாளில் கடைசி வருஷம் தம்முடைய சகோதரர் அமெரிக்காவில் இறந்துபோனாரென்ற துக்கச்செய்தியைக் கேட்கும்படியாக நேரிட்டது. ஆயினும், அவரடைந்த முதுமைப்பருவமும் அவருக்குச் சம்பவித்த பல துயரங்களும் அவருடைய குணங்களைப் பின்னும் அழகாகப் பக்குவப்படுத்தினவென்று அவருடன் பழகியவர்களுக்கெல்லாம் நன்றாக விளங்கியது. அந்தக் குணமே முதுமைப் பருவத்தில் மிகக் கொண்டாடத்தக்கதாயிருந்தது. அப்படிப்பட்டவர்களையே மற்ற வாலிபர்களெல்லாம் விசேஷமாக விரும்புவார்கள். இந்தச் சிறப்பை அவரும் தாமே உணர்ந்திருக்கலாம். அவர் சிறு பருவத்திலே அதிகமாக ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது இதுவே. யாவரும் தம்மை விரும்பிக் கொண்டாடத்தக்க உத்தம குணத்தைத் தாம் பட்ட பல பிரயாசைகளாலும், கஷ்டங்களுக்கு ஈடுகொடுத்ததனாலும் அவர் சம்பாதித்துக் கொண்டாரென்று சொல்லத் தடையில்லை. கடைசியில் அவருக்கு எழுபதாவது பிறந்தநாள் வந்தது. அப்பொழுது, அவரிடத்தில் அனைவரும் நட்பும், அன்பும், மரியாதையும், வியப்பும் உடையவரானார்கள். அவரும் இங்கிலாந்திற்குப் பெரும் பெருமையும் உண்டாக்கிய உத்தமிகளுள் ஒருவரானார்.

அவர் தமது வாழ்நாளை எவ்வளவு அழகாகக் கழித்தாரோ, அவ்வளவு அழகாகவே அவ்வாழ்நாளும் முடிவுபெற்றது. தேகத்தில் ஒருவிதமான அசௌக்கியமுமில்லாமல், தேக பலமும் சாமர்த்தியமும் குறைவுபடாமல் சௌக்கியமான ஸ்திதியிலேயே படுத்துத் தூங்குவதுபோல, 1877-ளு ஜூன் மாதம் 14உ மனக்களிப்புடனே தேகவியோகமானார். கடவுள் அவரைக் கைக்கொண்டார்; அவர் தீர்க்க நித்திரையடைந்தார்.

அவருடைய தாய், சகோதரியான அன்னி, இவர்களண்டையிலேயே அவருடைய தேகம் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. தரித்திரர் தனவந்தர் ஆகிய அனைவரும் பெருங்கூட்டமாய், சமாதிசெய்யுமிடத்திற்கு அவரது உடலைப் பின்தொடர்ந்து போனார்கள். அவர்களுடன் மேரி கார்ப்பென்ட்டர் கடைசியாக ஆதரித்துவந்த இந்துதேசத்துச் சிறுவர் இருவரும் கண்ணும் கண்ணீருமாகக் கைகோத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து போனார்கள்.

“ ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில்.”

“ ஊழையு முப்பக்கம் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்.”

சென்னை-600 005.

இந்நூலில் வந்துள்ள

செய்யுட்களின் உரை.

பக்கம் 11. 'மனத்துக்கண்' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல்—தன் மனத்தில் குற்றம் இல்லாதவனாக இருக்கக்கடவன்; அறன் அனைத்தே—அறம் (எனப்படுவது) அவ்வளவே; பிற ஆகுல நீர—மற்றவை யெல்லாம் (வெறும்) ஆரவாரத்தன்மை யுடையன.

பக்கம் 12. 'அடக்கம்' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்—அடக்கம் (என்னும் குணம், ஒருவனை) தேவருலகத்திற் சேர்க்கும்; அடங்காமை ஆர் இருள் உய்த்துவிடும்—அடங்காமை (யாகிய கெட்ட குணம், ஒருவனை, இருப்பதற்கு) அரிய இருள் (உலகமாகிய நகரத்தில்) சேர்த்துவிடும்.

பக்கம் 16. 'நீரிற்குமிழி' என்னும் பாட்டு. (நீதிநெறி விளக்கம்)

இளமை நீரில் குமிழி—இளமைப் பருவம் நீரில் (உண்டாகும்) குமிழி (போல நிலையற்றது); நிறைசெல்வம் நீரில் சுருட்டும் நெடும்திரைகள்—நிறைந்த செல்வமும் நீரில் சுருண்டு எழும்பும் பெரிய அலைகள் (போல, ஏறியும் இறங்கியும் அழிந்தும் போகக் கூடியது: நிலையுள்ளதல்ல); யாக்கை நீரில் எழுத்தாகும்—சரீரமோ நீரில் (எழுதப்பட்ட) எழுத்து(ப் போல இருந்த இடங் கூடத் தெரியாமல் அழிந்துபோகக் கூடிய) தாகும்; (ஆதலால்) நமராங்காள்—நம்மவரே!; எம்பிரான்மன்று வழுத்தாதது என்—நம்முடைய (நிலையான) கடவுளின் (திருச்) சபையை (நீங்கள்) துதியாமலிருப்பது என்? (துதியுங்கள் என்பது கருத்து). ஏ-அசை.

பக்கம் 28. 'முயற்சி' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

முயற்சி திருவினை ஆக்கும்—முயற்சி செல்வத்தை உண்டாக்கும்; முயற்று இன்மை, இன்மை புகுத்திவிடும்—முயற்சி இல்லாதிருத்தல் வறுமையில் கொண்டு வந்து விட்டுவிடும்.

பக்கம் 29. 'குஞ்சியழகும்' என்னும் பாட்டு. (நாலடி)

குஞ்சியழகும்—மயிர் முடியின் அழகும்; கொடுந்தானை கோட்டு அழகும்—வளையும் (அதாவது, மடியுந்தன்மையுடைய) ஆடையின் கரைகளின் அழகும்; மஞ்சள் அழகும்—மஞ்சட் (பூச்சின்) அழகும்; அழகு அல்ல—அழகாகமாட்டா; நெஞ்சத்து—மனதில்; யாம் நல்லம் என்னும்—நாம் நல்லவர்களாய் (இருக்கவேண்டும்) என்கிற; நடுவு நிலைமையால்—நடுவு நிலைமையைத் தருதலால்; கல்வி அழகே அழகு—கல்வியினால் உண்டாகின்ற அழகே அழகாகும்.

பக்கம் 30. 'அடியவர்க்கு' என்னும் பாட்டு. (நூலாசிரியர் இயற்றியது)

அடியவர்க்கு ஆவியை—(தன்னை வழிபடும்) அடியவர்களுக்கு ஆவிபோன்றவனை; அரங்கச் செல்வனை—திருவரங்கம் (என்னும் திருப்பதியில் கோயில்கொண் டெழுந்தருளிய) சர்வைஸ்வர்யனாகிய (திருமாலை); யாம் ஏத்தி அடிபணிந்து தொழுவோம்—நாம் துதித்து (அவன்) திருவடிகளை நமஸ்கரித்துத் தொழுவோமாக.

பக்கம் 36. 'இவ்வுயர் நாட்டில்' என்பது முதலாக உள்ள நான்கு செய்யுட்கள். (நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்டன)

(இச்செய்யுட்களின் பொருள் வெளியாதலால் அவற்றில் வரும் சில அரும்பதங்கட்கு மட்டுமே பொருள் எழுதப்பட்டுள்ளது.)

எவ்வம்—துன்பம்; கோ—பசு; ஆன்—பசு; அண்ணிய—சமீபமான; கோடு—கொம்பு, கிளை; மேட்டரும்—மேன்மையும் அருமையுமுடைய.

பக்கம் 92. 'மக்கள்' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

மக்கள் மெய்தீண்டல்—(ஒருவன்) உடலுக்கு உடற்கு இன்பம்—தன் குழந்தைகளின் உடற் பரிசம்; செவிக்கு இன்பந்தருவது

இன்பம் அவர் சொல் கேட்டல்—செவிக்கு இன்பந்தருவது அக் குழந்தைகளின் சொல்லைக் கேட்பது.

பக்கம் 130. 'எண்ணென்ப' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

எண் என்ப ஏனை எழுத்து என்ப— (அறியாதார்) 'கணிதம்' என்று சொல்வார்கள், 'எழுத்து' (அல்லது 'இலக்கணம்') என்று சொல்வார்கள்; இவ் இரண்டும்—இந்த இரண்டையும்; வாழும் உயிர்க்கு கண் என்ப—வாழும் உயிர்களுக்கு (அதாவது மனிதர்களுக்கு) கண் என்று (அறிந்தோர்) சொல்வார்கள்.

பக்கம் 184. 'முயற்சி' என்னும் பாட்டு முன்னம் 28-ஆம் பக்கத்தில் வந்துள்ளது.

பக்கம் 228. 'அன்பும்' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

இல்வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின்—(ஒருவனுடைய) இல்வாழ்க்கை அன்போடும் அறத்தோடும் கூடியதாயின்; அது பண்பும் பயனும்—அவ்வுடைமையே (அதற்கு) சிறப்பும் பயனுமாம்.

பக்கம் 238. 'குழலினிது' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

தம் மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்—தம்முடைய குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களைக் கேளாதவர்களே; குழல் இனிது யாழ் இனிது என்ப—குழலிசை இனியதென்றும் யாழிசை இனியதென்றும் சொல்வார்கள்.

பக்கம் 251. 'ஒன்றா' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

உலகத்து—இவ்வுலகில்; ஒன்றா உயர்ந்த புகழ் அல்லால்—ஒப்பற்று ஓங்கிய புகழையல்லாமல்; பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல்—அழியாது நிற்பது வேறில்லை.

பக்கம் 251. 'ஊழையும்' என்னும் பாட்டு. (குறள்)

உலைவு இன்றி தாழாது உஞற்றுபவர்—இளையாது குற்றமற்று (ஒரு முயற்சியைச்) செய்பவர்கள்; ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்—விதியையும் புறங்காண்பர் (அதாவது தோற்கச் செய்வார்கள்).

சுத்தப்பதிப்பான தமிழ்ப் பிரசுரங்கள்.

255

இவை கிடைக்கும் இடங்கள் :

எக்கின்பாதம் கம்பெனி, சென்னை; பங்களூர்: அவர்கள் புத்தக விற்பனை நடக்கும் ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள்.

172856

[* இக்குறி இடப்பெற்றன டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியாரால் அங்கீகரிக்கப் பெற்றவை.

¶ இக்குறி இடப்பெற்றவற்றுள் ஆப்டோன் படங்கள் இருக்கின்றன.]

வசன நூல்கள். ரூ. அ.

1. *கதாமஞ்சரி ... 0 4
2. *பரமார்த்தகுரு கதை 0 4
3. *தாக்குத்தாக்கி கதை 0 4
4. *விக்கிரமோர்வசி .. 0 4
5. *மாளவிகாக்னிமித்திரம் ... 0 4
6. *சாகுந்தலம் ... 0 4
7. *உத்தரராம சரித்திரம் 0 4
8. *ரத்தாவலி ... 0 4
9. *மந்திரவீணை ... 0 4
10. *ஒதெல்லோ ... 0 4
11. *ஹாம்லெத் ... 0 4
12. வெனிஸ்வணிகன் ... 0 4
13 மாக்பெத் ... 0 4
14. விரும்பியவிதமே ... 0 4
15. தாயுமானவர் சரித்திரம் 0 2
16. அருணாசலக்கவிராயர் சரித்திரம் ... 0 2

ரூ. அ.

17. [illegible]விக்கிரமாதித்தன் [illegible]கள் பாகம் 1-4 [illegible] சாதா பதிப்பு [illegible] ... 0 8
பாகம் ஒன்றுக்கு ... 1 0
18. [illegible]பஞ்சதந்திரம் ..
19. [illegible]யம்பட்டவர்களுக்கு [illegible] சிகிச்சை [illegible] 1
20. ¶அ[illegible] (புரா[illegible]ணப்படி இயற்றியது) 2 8
21. *ஷை (புதிய முறையில் இயற்றியது) ... 3 0
22. *¶சகுந்தலை ... 1 8
23. *¶சீதா கலியாணம் ... 1 8
24. *¶பாதுகா பட்டாபிஷேகம் ... 1 8
25. பிரதாபசந்திர விலாசம் 1 8

ரு. அ.

நங்கைப் பாட்டுகள்.

26. *¶ஏணியேற்றம் ... 0 8
27. *¶பவளக்கொடிமாலை. 0 12
28. *¶அல்லியரசாணி மாலை ... 1 0
29. *¶பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம் ... 1 4
30. *¶புலந்திரன் தூது ... 1 4
31. கோவலன் கதை ... 0 12
32. தேசிங்கு ராஜன் கதை ... 0 8
33. சித்திரபுத்திர நாயனார் கதை ... 0 12

கீர்த்தனைகள்.

34. ¶இராமநாடகக் கீர்த்தனை ... 3 0
டை சாதாபதிப்பு (2 பாகங்கள்) ... 2 0
35. ¶நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை ... 1 8
டை சாதாரணப் பதிப்பு ... 1 0

செய்யுள் நூல்கள்.

36. திருவாசகம் ... 1 8
37. அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டு ... 1 8
38. தாயுமானவர் பாடல் 2 0
39. திருவருட்பாத் திரட்டு 2 0
40. பட்டணத்தார் பாடல் 1 8
41. திருக்கோவையார் ... 1 8
42. சித்தியாரு சந்தானம் (அச்சில்) ... 1 8

இலக்கண நூல்கள்.

43. தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம்— நான்கு பாகங்களாய்ப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. முதல் இரண்டு பகுதி நச்சினார்க்கினியர் உரையுடனும் கடை இரண்டு பகுதி பேராசிரியர் உரையுடனும் கூடியது. பகுதி ஒன்றுக்கு விலை ரூ. ... 3 8
44. இறையனாரகப்பொருள் (நக்கீரர் உரையுடன்) ... 3 0
45. யாப்பருங்கல விருத்தி 2 பாகங்கள். பாகம் 1-க்கு ... 3 8
46. போகத்தியத்திரட்டு... 1 8
47. கொடுந்தமிழ் ... 1 8

[அறிக்கை: இதற்குமுன் வெளியிடப்பெற்ற கிரய ஜாபிதாக்களிற் கண்ட விலைகள் இந்தக் கிரய ஜாபிதாவால் மாற்றப்பெற்றன. இதிற் கண்ட விலைகளும் முன்னறிக்கையின்றி மாறினுமாறும்.]

THOMPSON AND CO., PRINTERS, MADRAS.

Fourth Reader, Part I, Madras School Series
நான்காம் வாசக புஸ்தகம்-முதற்பாகம். (சென்னை 'ஸ்கூல்புக் சொஸைட்டி' பிரசுரம்) ...

13. Fourth Reader, Part II. "
ஷை ஷை -இரண்டாம் பாகம் (ஷை பிரசுரம்) ...

14. Fourth Reader, Part III. "
ஷை ஷை மூன்றும் பாகம் (ஷை பிரசுரம்) ...

15. Brief Biographies with Illustrations of the Great and Good Women of the Victorian Era (Half bound)
விக்டோரியா காலத்துப் பன்னிரண்டு உத்தமிகளின் சரித்திரங்கள் ... 2 8 0

16. Do. do. wrapper bound
ஷை ஷை (சாதா பயிண்டு) ... 1 8 0

17. The Queen-Empress Victoria, (A History of the 19th Century)
விக்டோரியா மஹாராணியாரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 0 4 0

18. The Queen-Empress Victoria and her Empire on which the sun never sets
விக்டோரியா மஹாராணியாரும், அவர்களுடைய சூரியாஸ்தமனை மறியா ராஜ்யமும் ... 0 4 0

19. A brief sketch of the British progress during the Victorian Era
விக்டோரியா காலத்தில் பிரிட்டிஷ் முன்னேற்ற விவரச் சுருக்கம் ... 0 4 0

20. The story of Pachai Ammal, the Sick-nurse ... 0 8 0
பச்சையம்மாள் சரித்திரம்

21. Biography of Pachaiyappa Mudaliar ... 0 4 0
பச்சையப்பமுதலியார் சரித்திரம்

22. Travel to other countries-Europe, with richly-coloured map-Pictures in Simple Prose
பலதேச சஞ்சாரம்-ஐரோப்பா. (அழகிய வர்ணப் படங்களடங்கியது-எளிய வசனநடையில் எழுதப்பட்டது) ... 1 8 0

23. Do. Asia do. ... 1 8 0
ஷை ஆசியா ஷை

24. Brief Biographies of twelve standard Tamil Poets in prose, together with an essay on three principal Divisions of Tamil Literature and Poetical Sentiments
பன்னிரு புலவர் சரித்திரச் சுருக்கம் (முத்தமிழும் நவரஸமும் என்னும் வியாசத்தோடு கூடியது). 1 8 0

25. Metrical Biographies of Tamil Poets ...
புலவர் புராணம்-முருகதாச ஸ்வாமிகள் பாடியது

26. Part I, Prominent Poets ... 1 8 0
முதற்பகுதி. சிறந்த புலவர்கள்

27. Part II, Sivite Poets ... 1 8 0
இரண்டாம்பகுதி. சைவப் புலவர்கள்

28.	Parts III & IV, Vaishnavite and other Poets மூன்றும், நான்காம் பகுதிகள். வைஷ்ணவப் புலவர்களும் மற்றப் புலவர்களும்	...	1	8	0
29.	Biographical sketches in verse of Pugalendi Pulavar and Ottakuttar. புகழேந்தியும் ஒட்டக்கூத்தரும், குறிப்புரையுடன்	...	0	8	0
30.	An Essay on Tamil Dramaturgy நாடகத் தமிழாராய்ச்சி	...	0	4	0
31.	Tamil Janavinodini ஜனவிநோதினி	...			
32.	The "Maharani," an illustrated magazine மகாராணி	...			
33.	Record of Child-Life பாலசரித்திரக் குறிப்பு	...	2	0	0
34.	Picture Cards with suitable mottos each	...	0	2	0

TELUGU.

35.	Vernacular Picture Alphabet. (Home Series)	...	0	4	0
36.	Telugu Picture Alphabet with an English Alphabet sheet making a double Alphabet	...	0	6	0
37.	The Empire on which the sun never sets	...	0	4	0
38.	The Queen-Empress Victoria or a history of the 19th century	...	0	4	0
39.	Glimpses of Anglo-Indian Life Here and at Home	...			
40.	Travel to other countries—Asia with richly-coloured map-Pictures in Simple Prose	..	1	8	0
41.	Travel to Europe	...	1	8	0
42.	Janavinodini	...			
43.	The Maharani—a Pictorial Magazine	...			
44.	Record of Child-Life	...			
45.	Picture Cards with suitable mottos	...	0	2	0

HINDUSTANI.

46.	A Trip through Asia with map Pictures	...	1	8	0
47.	The Queen-Empress Victoria with a coloured portrait.		0	4	0
48.	The Empire on which the sun never sets	...	0	4	0

MALAYALAM.

49.	Vernacular Picture Alphabet	...	0	4	0
50.	The Empire on which the sun never sets	...	0	4	0

ENGLISH.

51.	Glimpses of Anglo-Indian Life Here and at Home	...	0	8	0
52.	Biography of Pachaiyappa Mudaliar	...			
53.	Military Plates	...			

These books are available at:—

OXFORD UNIVERSITY PRESS, *Georgetown, Madras;*
HIGGINBOTHAMS, Ltd., *Madras & Bangalore and at all their books stalls at the several Railway Stations.*

கிடைக்கும் இடங்கள்:—
ஆக்ஸ்பர்ட் யுனிவர்ஸிட்டி ப்ரெஸ், ஜியார்ஜ்டவுன், சென்னை.
ஹிக்கின்பாதம் கம்பெனி, சென்னை, பங்களூர் அவர்கள் புத்தக விற்பனை கடைக்கும் ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள்.